

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

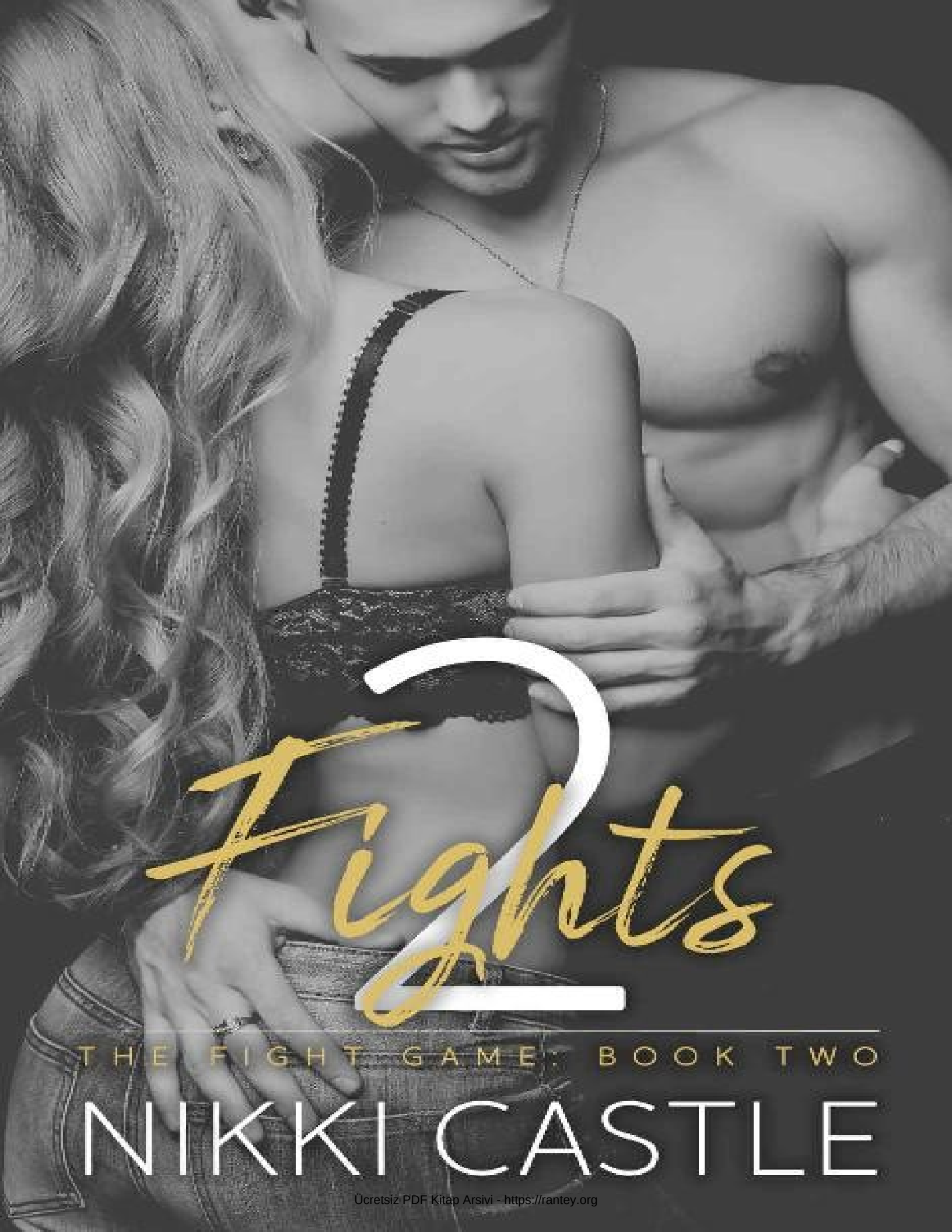
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Fights

THE FIGHT GAME: BOOK TWO

NIKKI CASTLE

2 DÖVÜŞ

DÖVÜŞ OYUNU: İKİNCİ KİTAP

NIKKI CASTLE

Telif Hakkı 2022 Nikki Castle

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Resmi: Dark City Designs

Düzenleme: NiceGirlNaughtyEdits

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Oynatma
Listesi Yazarın
Notu

Birinci Dövüş

1. Hailey_
2. Hailey_
3. Hailey_
4. Hailey_
5. Hailey_
6. Hailey_

İkinci Dövüş

7. Jax
8. Hailey_
9. Jax
10. Hailey_
11. Jax
12. Hailey_
13. Jax
14. Hailey_
15. Jax
16. Hailey_
17. Jax
18. Hailey_
19. Jax
20. Jax
21. Hailey_
22. Jax
23. Hailey_
24. Hailey_
25. Jax
26. Jax
27. Hailey_
28. Jax

Sonsöz

Teşekkür

Yazar Hakkında

OYUN LİSTESİ

2 Fights Resmi Soundtrack

Spotify Çalma Listesi

<https://open.spotify.com/playlist/4hLDc8K7pzKY5Sbf9IngjP>

Bölüm 1

Fuck Steve - ROD TANRILARI

Bölüm 2

Bu Aşk - Camila Cabello

Bölüm 3

Fuck You - Silent Child

Best Days - Alessia Cara

Bölüm 4

Kan // Su - torun

Bölüm 5

Boğuluyormuşum Gibi Hissediyorum - Two Feet

Bölüm 6

abcdefu - GAYLE

Bölüm 7

Bana Güvenebilirsin - Ansel Elgort

Bölüm 10

Kendimi Seviyorum - Olivia O'Brien
Kadın - Doja Cat

Bölüm 11

İnkâr Etmek İçin Dans Et - Al Zamora

Bölüm 12

İyi Günler - SZA

Bölüm 15

Whoopty - CJ

Bölüm 16

Bu taraftan - Tate McRae, Jeremy Zucker

Bölüm 17

Üzerimdeki Güç - Dermot Kennedy

Bölüm 18

Crawl Outta Love - ILLENIUM, Annika Wells

Bölüm 19 Daha

İyi - Khalid

Bölüm 20

Enta - DJ KABOO
Çöl Gülü - Lolo Zouai

Bölüm 21

Praying - Kesha

Bölüm 22

Eğer Onu Seviyorsan - Forest Blakk

Bölüm 25

Seni Kaybetmek İstemiyorum - Luca Fogale

Bölüm 26

It'll Be Okay - Shawn Mendes

Sonra görüşürüz (on yıl) - Jenna Raine

Bölüm 27

Sensiz Kaybolmak - Freya Ridings

Sonsöz

her şey - John K

Kendi değerlerinin farkına varan ve onlara kralielerden daha azı gibi davranan herkesten uzak duran kadınlara

YAZARIN NOTU

2 Kavga her şeyden önce bir aşk hikâyesi ama aynı zamanda bir iyileşme hikâyesi. Özet, bu kitaba girmeniz için gereken bilgileri size tam olarak veriyor ancak bu hikayeden biraz daha kişisel olarak etkilenenler için ekstra bir not yazmak istedim.

İşin talihsiz yanı, birçoğumuz bir Steve tanıdık: onunla çıktık, onun gibi bir ebeveynimiz oldu, bir arkadaşımızın onun içinde kaybolduğunu gördük. O her yerde. İnsanlar aile içi şiddeti genellikle fiziksel istismar olarak düşünür ancak bundan çok daha fazlası olabilir. Size yakın bir kişi tarafından duygusal, zihinsel veya psikolojik istismar olabilir. Hailey'nin hikayesinde de göreceğiniz gibi, durumun gerçekliğini fark etmek inanılmaz derecede zordur ve bundan kurtulmak daha da zordur. Ancak bu mümkündür.

Bu tür bir durumla karşılaşan herkes için umudum, Hailey'nin bulunduğu türden bir gücü bulmanızdır. Sevilmeyi ve mutlu olmayı hak ediyorsunuz. Hepimiz bir Jax'in desteğine sahip olsaydık güzel olurdu ama gerçek şu ki bazen kendi kendimizin kurtarıcısı olmamız gerekiyor. Böyle bir şey yaşamış olan herkes için dileğim budur.

Başvuracak birine ihtiyaç duyarsanız, danışmanlık, güvenlik planı oluşturma ve hatta sadece konuşma konusunda yardımcı olabilecek birçok kuruluş vardır. Yardım için onlara ulaşmaktan çekinmeyin.

Safe Horizon Yardım Hattı: 1-800-621-HOPE

BİRİNCİ DÖVÜŞ

HAILEY

İşte bu kadar. Bugün, müşterinin aslında her zaman haklı olmadığını kanıtladığım için hapse gireceğim gün.

"Hanımefendi, eğer sesinizi alçaltamazsanız, sizden gitmenizi istemek zorunda kalacağım. Çalışanıma bağırmanızın bu durumu çözmek için hiçbir faydası yok."

Oof. Karen bundan hoşlanmadı.

"Beni dışarı mı atacaksın?!" diye bağırıyor, sesi bir desibel bile daha düşük değil. "O aptal hostesin yaptığı onca şeyden sonra, çözümünüz beni kovmak mı?"

Burun deliklerim artan kızgınlıkla alevleniyor. Kimse Philadelphia'da bir kafe işletmenin kolay olacağını söylemedi.

-ya da tipik Philadelphia tavrından payımıza düşeni almadan- ama bu sadece saçmalık.

"Hanımefendi, sizden tekrar rica ediyorum, lütfen sesinizi alçaltın," diyorum dişlerimi sıkarak. "Ve eğer çalışanıma bir kez daha hakaret ederseniz, size derhal binadan çıkarken eşlik edeceğim." Karen beyninin şu anda bulmaya çalıştığı geri dönüşü konuşarak onun öfke ciyaklamasını kestim. "Eğer bekleme listesine alınmak isterseniz, sizi on-on beş dakika içinde oturtmaktan mutluluk duyarım. Ama bugün size servis yapılmasının tek yolu bu."

Öfkeyle ağzı açık kalır. "Bekleme listesi mi? Ama biz çoktan oturmuştuk!"

Çalışanlarım şaşırtıcı derecede uzun restoran kariyerimde ilk kez çıldırdığımı görmeden önce kendimi sakinleştirmek için bir nefes alıyorum.

"Oturmadınız," diyorum sertçe. "Rezervasyon yaptırmaya çalıştınız ve rezervasyon kabul etmediğimiz için başarısız oldunuz ve buraya girdiğinizde beklemek istemediğinize karar verip oturdunuz. Günün bu noktasında yeterli sayıda garsonumuz olmadığı için açık olmayan bir alana. Bu yüzden size servis yapılmadı. Yani ya herkes gibi girişte beklersiniz ya da işinizi başka bir yerde halledersiniz. Bu size kalmış."

Karen öfkeyle aval aval bakmaya ve kekelemeye devam ediyor, arada bir "hiç yapmadım ve bu hiç profesyonelce değil" gibi laflar ediyor.

O ve faremsi kocası ayağa kalkıp eşyalarını toplamaya başlarlar. "Resmen bir müşteri kaybettiniz, tebrikler," diye çıkışıyor sonunda. "Umarım korkunç bir eleştiri bıraktığımda ve tüm arkadaşlarıma buradan uzak durmalarını söylediğimde dersinizi alırsınız."

Başımı salladım ve çıkışa doğru işaret ettim. "Bu tamamen sizin hakkınız. İyi günler hanımefendi. Efendim."

Ön kapıya ulaştığında gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Tüm restoranın dikkatini çekmeyi başardık - küçük kafemiz bir Cuma brunch'ında olduğu gibi tıklım tıklım dolu - ve onu binadan kovmamak için her şeyimi harcıyorum.

Karen hâlâ mırıldanıyor ve kımıldamıyor. "İşletmeleri çocukların yönetmesine izin vererseniz olacağı budur. Sahibi nerede? Onunla konuşmak istiyorum."

"Bugün burada değil. Yine de ona bir e-posta gönderebilirsiniz. İletişim bilgilerimizi web sitemizde bulabilirsiniz."

"E-posta göndermeyeceğim," diye kestirip atıyor. "Bana sadece telefon numarasını ver. Eminim onun hakkında bilmek istiyordur."

müşterilerine kötü davranıyor."

"Evet, sana sahibinin numarasını vermeyeceğim," diye alay ediyorum, içimdeki Philly kızı sonunda ortaya çıkıyor. Bir kez daha ona kapıya doğru işaret ediyorum.

"Hayatımda hiç böyle bir muamele görmedim-"

"Hanımefendi, polis çağırıp sizi fiziksel olarak uzaklaştırmadan önce restoranımdan çıkın."

Sonunda sessizliğe gömülürken ağzı bir karış açık kalıyor. Resmen pes edip hışımla çıkmadan önce ona pek de müşteri dostu olmayan bir gülümseme daha yöneltiyorum, kocası arkasından sinsice yaklaşıyor.

Ağır bir iç çekişle kapıyı kapatıyorum. Düşünüyorum da, bugün beş saatim daha var ve ara vermeden önce üç günüm daha var.

Ancak restorana geri dönüp, yemeklerini böldüğüm için müşterilerden özür dilemeye hazırlanırken alkışlarla karşılaştım.

Erkek üniversite öğrencilerinden oluşan masa sırtıyor ve tezahürat yapıyor, takdir çığlıkları restoranda yankılanıyor ve diğer masaların da hızla katılmasına neden oluyor.

Bu ilgi karşısında yanaklarımın kızardığını hissediyor ve elimde olmadan geçiştirmeye çalışıyorum. Az önce olanlara rağmen, müşteri hizmetleri benim için gerçekten çok önemli ve bu konuda çok iyiyim; dolayısıyla ihtiyacım olan son şey restoranımın bir müşteriye karşı tezahürat yapması.

Bunu ve daha fazlasını hak etmiş olsa bile.

Oturma alanlarına bakarken gülümsüyorum. "Böldüğüm için özür dilerim, lütfen yemeklerinize dönün. Sunucularım birazdan her masaya ücretsiz bir meyve kâsesi getirmek için buralarda olacaklar."

Herkes sakinleşirken ben de hostes standındaki Rebecca'ya doğru yürüyorum. Yeni çalışanlarımdan biri olmasına rağmen enerjisi ve öğrenme isteği onu harika bir işe alım yaptı. Tabii ki daha ikinci haftasında tüm diyarlardaki en kötü Karen'ı aldı.

"İyi misin?" Sessizce sordum. "Söylediği şey için üzgünüm. Yanlış bir şey yapmadın ve mükemmel bir şekilde üstesinden geldin. Seninle böyle konuşmaya hakkı yoktu."

Hâlâ biraz sarsılmış görünüyor ama başını hızla sallıyor. "Ben iyiyim. Daha önce de bana bağırان müşterilerim olmuştu, yani bu yeni bir şey değil. Sadece beni hazırlıksız yakaladı."

"Harikaydın. Bugün iyi bahşış almanı sağlayacağım."

Arkamdan bir kıkırdama sesi duyuyorum ve en kıdemli garsonlarımdan birinin bize doğru yürüdüğünü görmek için dönüyorum. Standın üzerine yaslanmak için yanımıza geliyor, tüm bu durumdan duyduğu sevinç açıkça belli oluyor.

"Tanrım, seni burada alfa kaltağı olarak görmeye bayılıyorum," diyor büyük bir sırtışla. "Gerçek hayatta en nazik, en sessiz insan olmana rağmen bu binadayken en profesyonel, en acımasız kaltak olman beni asla şaşırtmayacak. Dr. Jekyll ve Bayan Hyde gibisiniz. Bu çok esrarengiz."

Ona ters ters baktım ama karşı çıkmadım. Ben gerçek hayatta iyi bir insanım. İnsanlara karşı nazik olmayı tercih ederim çünkü Tanrı biliyor ki bu dünyada zaten yeterince olumsuzluk var. Size sırtımdaki gömleği ya da son yüz dolarımı verecek ilk kişi ben olurum. Dedikodu yapmam, nadiren küfrederim ve aslında olumlu ya da gerekli bir şey söylemediğim sürece hiç konuşmamayı tercih ederim. Yani evet, ben iyiyim.

Ama aynı zamanda yapmam gereken bir işim olduğunu da biliyorum ve restoran sektörü her zaman nazik olabileceğiniz bir yer değil. Doğrudan konuşmanız gereken zamanlar oluyor ve bazı insanlar bunu kabalık olarak algılayabiliyor ama bu da işin bir parçası. Ve genç yaşma rağmen işimde çok iyiyim.

"Ben acımasız değilim," diye homurdanıyorum. "Ben sadece... etkiliyim."

O gülüyor ve Rebecca bile eğlenerek gülümsüyor. Tamam, belki iş yerinde biraz acımasız olabilirim.

"Alfa kişiliğinle buranın dışındaki tavırlarının nasıl çatıştığını görmek için iyi para öderdim," diye devam ediyor

başını sallayarak. "Yani, bir kız arkadaş olarak nasılsın? Tatlı ama etkili mi? Bahse girerim o adam seni takip ediyordur.

Yavru bir köpek gibi etrafta dolanıyor ve ne istersen yapıyor. Ne kadar az pisliğe katlandığını ancak hayal edebilirim." Bana sırtırken gözleri parıldıyor. "Güzel bir şekilde tabii ki. Kurbanların bana farlara yakalanan geyikleri hatırlatıyor. Tek fark, sen o kadar iyisin ki geyik hiçbir zaman hayatının tehlikede olduğunu hissetmiyor. Sadece... yakalanıyor ve nezaketle öldürülüyorlar."

Bu saçma karşılaştırma karşısında gözlerimi deviriyorum, yine de kulağa hoş geldiğini itiraf etmek istemiyorum - her ne kadar gerçekten çok uzak gelse de. Hem nazik hem de güçlü olmak bana iyi bir denge gibi geliyor, her zaman çabaladığım ama hiçbir zaman tam olarak ulaştığımı hissetmediğim bir denge.

"Hadi işinizin başına dönün Bay Dramatik," diye azarlarken dudaklarımda bir gülümseme seğiriyor. "Sana beni ya da ilişkiyi psikanaliz etmen için para ödemiyorum."

Bir kahkaha atıyor ve mutfağa geri dönüyor.

"Steve nasıl?" Rebecca bana soruyor. "Geçen hafta şu yeni restorandaki randevunun nasıl geçtiğini sormayı unuttum."

Hem o gecenin anısına hem de hatırlayıp sorma nezaketini gösterdiği için gülümsüyorum. "Harikaydı. İtalyan yemeği en sevdiğim yemektir ve burası otantik bir yerdi. Arka tarafta yemek pişirenin sahibinin büyükannesi olduğuna eminim."

Özel hayatımı çalışanlarımla nadiren paylaşırım ama Rebecca o gün geç saate kadar çalışmıştı ve Steve'in beni randevumuz için aldığını görmüştü. Takım elbise giymiş, her zamanki havalı hali ve elinde bir buket çiçekle Rebecca'yı etkilemesine şaşmamalı.

"Tanrım, çok şanslısın," diye övgüler yağıdırıyor. "Steve cidden bayıltmaya değer biri. Benim erkek arkadaşım kim bilir ne zamandır beni bir randevuya götürmedi ve seninki elinde çiçeklerle geliyor. Lütfen benimkine bir yıldır birlikte olduğun bir kıza nasıl kur yapılacağı konusunda bir ders verebilir mi?"

Haklı, gerçekten şanslıyım. Steve'in bana randevu ya da çiçekle kur yapmak gibi bir derdi hiç olmadı.

"Bazen sadece önlerinde ne olduğunun hatırlatılmasına ihtiyaç duyarlar," diyorum ona.

Günün geri kalanında düşüncelerim Steve tarafından tüketildi.

Şehre ilk taşındığımda bir markette ona rastladığımdan beri -kelimenin tam anlamıyla- iki yıldan fazla bir süredir birlikteyiz. On sekiz yaşındaydım ve liseyi yeni bitirmiştım, ablamla yaşıyordum ve hayatımda ne yapmak istediğime karar verirken üniversiteden vazgeçmişim. O gün de takım elbise giymiş olan Steve, sepetimdeki malzemeleri fark etti ve artık bu görevi üstlenmekten hoşlanan pek fazla kadın yokken yemek yapabildiğim için bana iltifat etti. İltifata ve bu yaşlı, çok çekici adamın ilgisine kapılıp kızarmışım ve numaramı istediğinde vermekte tereddüt bile etmemişim.

Kendi deyimiyle bana "kur yapmak" için haftalar harcadı. Bir ilişkinin oluşmasını takdir ediyor, ilk gecede biriyle yatağa girmemeyi tercih ediyordu. Ve ben bu tür bir centilmenlik fikrine o kadar vurulmuştım ki, ona hayal edebileceğimden daha çabuk aşık oldum.

Sadece bir yıl sonra birlikte yaşamaya karar verdik. Beni yakınında istiyordu, çünkü bana deli gibi aşıktı ve bir gece bile benden ayrı kalmaya dayanamıyordu. Şimdi, Philadelphia'nın tarihi bir bölgesinde, tek yatak odalı şirin bir dairede birlikte yaşıyoruz.

Ben Güney Philly'de küçük bir kafe işletirken o kurumsal Amerika dünyasında finans alanında çalışıyor. Hırslı ve başarılı biri ve beni üniversiteye gidip diploma almam gerektiğine ikna ettiğinde, bu dünyadaki en bariz şey gibi göründü. Şimdi gündüzleri restoranda çalışıyor, geceleri de işletme diplomamı almak için çalışıyorum.

Benim de bu akşamki planım bu. Kafeyi kilitleyip eve doğru yürümeye başlarken, bir yandan bu akşam yapmam gereken ödevleri gözden geçiriyorum, bir yandan da pişireceğim akşam yemeğini zihnimde hazırlıyorum.

Birlikte yaşamaya başladıktan sonra bu doğal bir ritim haline geldi: İkimiz de gündüzleri çalışıyorduk ama Steve'in ev masraflarının çoğunu karşılaması karşılığında ben de evimizi temiz tutuyor ve her akşam yemek pişiriyordum.

Rahat bir model. Yemek pişirmeyi, fırınlamayı ve mutfakta oynamamı sağlayan her şeyi seviyorum, bu da anlaşılmayı kolay bir hale getirdi. Hayat amacımın her zaman bir kafe açmak olduğundan bahsetmiyorum bile, bu yüzden ekstra pratik de faydalı oldu.

Dairemize girerken mutlu bir şekilde mırıldanarak Steve'in en sevdiği Mumford and Sons çalma listesini açıyorum ve en sevdiği yemek olan Chicken Florentine için malzemeleri bir kenara koyuyorum. Yemekte ne olduğunu gördüğünde vereceği tepkiyi düşündükçe gülümsemem artıyor.

Elbette, bir saat sonra içeri girip ne yaptığımı gördüğünde, yakışıklı yüzünde kocaman bir sırıtiş beliriyor.

"Hey, güzelim. Florentine tavuğu mu o? Harikasin, benim için yemek yapmana bayılıyorum." Mutfağa doğru ilerliyor, elindeki çiçek buketini tezgâhın üzerine bırakmak için durduktan sonra beni kollarına alıyor ve saçlarıma bir öpücük konduruyor. Bana sarılıyor, hafifçe sallanıyor, sanki sadece kollarının beni sarmasından memnunmuş gibi. İç çekiyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyor. "Sen başıma gelen en güzel şeysin. Bütün gün her gece eve, senin yanına geldiğim için ne kadar mutlu olduğumu düşünüp durdum. Seninle bu hayatı yaşadığım için ne kadar şanslı olduğumu."

Ona gülümserken yüzünü görmek için geri çekiliyorum. Boyu benden sadece birkaç santim uzun, yaklaşık 1.70, bu yüzden beni böyle tuttuğunda ona yakın hissetmek çok kolay. Onu incelemek, güzelliğini içime çekmek için bir an duruyorum ve kendime bir kez daha onun benim olduğunu hatırlatıyorum.

Koyu gri elbise pantolonu ve beyaz elbise gömleğiyle ofisten doğrudan geldiğinde her zaman kendi tarzında görünüyor. Bugün, açık mavi bir kravat takmış ve artık işte olmamasına rağmen kravatını hala gevsetmemiş

-Steve'in sarsılmaz duruşunu gösteren bir başka ayrıntı. Onu saçının bir telini bile yerinden oynatırken görmek, sinirlerine hakim olamadığını görmek kadar olası değil. Böyle bir şey olmaz. Her zaman onun hem fiziksel görünüşü hem de genel tavrı ve duygusal kontrolü konusunda mükemmeliyetçi olduğunu düşünmüşümdür.

Kravatını parmaklarımın arasında gezdiriyorum, çok geçmeden ellerimi bırakacağını biliyorum. Ama artık aşk yeminlerinde her zaman o kadar açık sözlü değil, bu yüzden elimdeyken bu anın kıymetini bilmek istiyorum. Kravatına uzanmaya başladığında elimi yüzünün yan tarafına koyarak başparmağımı güzel elmacık kemiklerinin üzerinde gezdiriyor, açık ve dürüst ifadesini inceliyorum.

"Seni seviyorum," diyorum usulca. "Hayatımızı seviyorum. En iyi arkadaşım ile yaşamayı ve her gece seninle takılmayı seviyorum." Öne doğru eğilerek dudaklarına tatlı bir öpücük konduruyorum, yüzümü nazıkçe kavrayıp beni öptüğünde iç çekiyorum.

Öpüşmeyi bitirdikten sonra bile yakınım da kalıyor. Geri çekilmek yerine gözlerini kapatıyor ve doymun bir gülümsemeyle alnını benimkine yaslıyor.

Steve her zaman benden daha fazla şefkate ihtiyaç duymuştur. İlişkimizin başlarında bu durum aramızın biraz açılmasına neden oldu çünkü bir kızın nasıl olup da sürekli dokunulmak istemediğini anlamıyordu. Toplum içinde elini tutmak istemememin ona olan hislerimin bir yansıması olduğunu düşünüyordu. Gerçekte, fiziksel şefkatin yaygın olmadığı ya da sevildiğini hissetmek için ihtiyaç duyulmadığı bir ailede büyüdüm. Ne annem ne babam ne de kız kardeşim sarılan insanlardı ve biz büyürken hiç 'seni seviyorum' demedik. Ailemde ya da çocukluğumda yanlış bir şey yoktu, sadece dokunaklı insanlar değildik.

Steve'in bunu kabullenmesi biraz zaman aldı. İçten içe hâlâ aramızda bir sorun olduğunu düşünüyor ama artık bu konuyu açmayacak noktaya geldi. Ya da en azından sık sık değil.

Ben de orada durup yakınlığımdan ihtiyacı olduğu kadarını içmesini bekliyorum. Sonunda, iç çekti ve

Uzakta.

"Yemek ne zaman bitecek?" diye soruyor ocaktaki tavuğa bakarken. Kravatını çözmek için uzanıyor.

"Yaklaşık yirmi dakika." Sonra tezgahın üzerindeki çiçekleri tekrar fark ediyorum ve sırtıyorum. "Bana çiçek mi aldın?"

Kravatını boynuna asarken bana doğru dönüyor. "Özledim. Sana söyledim, bugün seni özledim, bu yüzden sana ne kadar çok özlediğimi göstermek istedim. Beğendin mi?"

Tezgâhtaki renkli buketi kaldırıyorum ve gözlerimi kapatıp kokularını içime çekiyorum. "Onları seviyorum," diye iç geçiriyorum. Yanağından öpmek için ona doğru eğildim. "Teşekkür ederim, çok tatlısın."

Steve dolaplardan birinden aldığı vazoyu bana uzattı. Koridordan yatak odamıza doğru yürürken omzunun üzerinden sesleniyor: "Üzerimi değiştireceğim, sonra da çocuklarla biraz Call of Duty oynayacağım. Yemek hazır olduğunda bana haber ver."

"Tamam," diye cevap veriyorum çiçek saplarını kesmeye başlarken. Video oyunlarına olan hayranlığını hiçbir zaman anlayamadım, ama şimdi sormaktan daha iyisini biliyorum. Her zamanki argümanı, bunun onun çıkış noktası olduğu, tıpkı benimkinin okumak olduğu gibi, her ikisinin de stres giderici olduğunu ve günden güne iyi bir kaçış sağladığını söylüyor. Buna gerçekten karşı çıkamam. Ama bunun da ötesinde, arkadaşları o kadar "meşgul" ki çok sık bir araya gelmiyorlar. Bu onların haftada bir görüşmek için kullandıkları bir yöntem.

Steve sürekli oyun oynamıyor ya da oynamaması gereken zamanlarda beni görmezden gelmiyor, bu yüzden buna karşı iyi bir argümanım yok. Her ne kadar 29 yaşında, başarılı bir mali müşavirin boş zamanlarında CGI karakterleri vurmaktan hoşlanmasının garip olduğunu düşünsem de.

Tavuk pişerken ıspanağı soteliyorum, sıcak basmaya başlayınca kazağını çıkarıyorum. Sonra mutfağımızın köşesindeki küçük masayı kuruyorum ve Steve için bir bira açıyorum, çünkü altı aydır birlikte yaşadığımızdan, günün

sonunda rahatlamayı sevdiğini biliyorum - benim içmemden hoşlanmasa bile. İkimize de birer tabak hazırladıktan sonra oturma odasına sesleniyorum, "Yemek hazır."

"Teşekkürler bebeğim. Bir dakika içinde orada olacağım," diye karşılık verir.

On dakika sonra mutfağa girdiğinde yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Bu harika görünüyor."

Cevap olarak gülümsüyorum. Yemeğimizi yerken sessiziz, ikimiz de lezzetli yemeklerden dolayı günümüz hakkında sohbet edemeyecek kadar dikkatimiz dağılmış durumda.

"İyi mi?" Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra Steve'e sonunda soruyorum. Ağzı dolu, sadece başını sallıyor.

Benimle iletişim kurmasını sağlamak için tekrar deniyorum. "Günün nasıl geçti?"

Bunun üzerine nihayet bakışlarını neredeyse boş olan tabağından çekip bana odakladı. "İyiymiş. Uzun sürdü. Bugün Tony ile bu hesap üzerinde çalıştım, bu yüzden gün tabii ki uzadı. Bir müşteri görüşmesinden önce detaylı araştırma yapmaktan yanayım ama onun seviyesi benim için bile aşırı. Benim aptal olduğumu mu düşünüyor yoksa aptallarla çalışmaya alışkın mı bilemiyorum." Gözlerini deviriyor ve ben daha o söylemeden ağzından ne çıkacağını biliyorum. "Gerçi bu insanların çoğu öyle. Yarısının işlerini nasıl yaptığını bilmiyorum."

Tabağımdaki ıspanağı beceriksizce itiyorum. Steve'in dengeli duruşuyla birlikte, beni her zaman biraz rahatsız eden bir düzeyde, genel bir üstünlük duygusu da geliyor. Tanrı biliyor ya, bir kadın olarak insanlar hakkında içini dökmeyi anlıyorum, ama aynı zamanda eğer bu sürekli oluyorsa, muhtemelen senden kaynaklandığına da inanıyorum.

Yine de bunu ona söylemedim. Bunun yerine, ben kendime bir kadeh şarap doldurmak için ayağa kalkarken onun gününü anlatmaya devam etmesine izin veriyorum.

"Tony'nin nasıl işe alındığını hâlâ anlamış değilim," diye devam ediyor. "Hazırlık işlerini zar zor hallediyor ve çoğu zaman müşterinin mali durumunu bile doğru düzgün idare edemiyor. Birilerinin torpili olmadan bu işi almasına imkan yok."

Oturup şarabımdan bir yudum aldığımda Steve söylenmesine ara veriyor. Elimdeki kadehe gözlerini dikti.

O

bir şey söylemiyor ama yemeğini yemeye dönmeden önce dudağının tiksintiyle kıvrıldığını görüyorum.

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum, sonra içkiyi kendimden uzaklaştırıyorum. Onu tekrar konuşturmak için soruyorum: "Bugün müşteriye hallettin mi? Onlarla toplantı nasıl geçti?"

Tabağında kalan tavuğu itiyor, sorularımın havada asılı kalmasına izin veriyor ve sonunda basitçe cevaplıyor: "İyi geçti. Bugün sadece ben vardım."

Konuşmamızdaki net ton değişikliği karşısında yerimde kıpırdanıyorum. Akşam yemeği sohbetlerimizin çoğunun böyle geçmesinden nefret ediyorum; ben onu kabuğundan çıkarıp benimle konuşmaya çalışırken o beni görmezden geliyor. Genelde içeri girdiğindeki neşenin akşam yemeğimiz boyunca sürmesi nadirdir. Ve nedenini asla çözemiyorum.

Benimle olumlu bir şeyler konuşmasını sağlamak için son bir gayretle yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve şöyle dedim: "Maggie ve erkek arkadaşı dün Meksika'da baktığımız her şey dahil tatil köyünden döndüler. Harika olduğunu söyledi. Bu kış orada birkaç gün geçirmek için rezervasyon yaptırmayı kesinlikle düşünmeliyiz. Çok çalışıyorsunuz, güzel bir tatili hak ediyorsunuz."

Steve cevap vermeden önce birasının yarısını yudumluyor. Tekrar bana odaklanmadan önce içkime bir bakış daha fırlatıyor. "Daha önce Meksika'ya gittiğini söylememiş miydin?"

Gülümseme yüzümde donup kalıyor. Cevabım konusunda tereddüt ediyorum, içimden bir ses bu konuşmayı yanlış yöne çektiğini söylüyor.

"Evet, Meksika'ya gitmiştim. Maggie bu tatil köyünün şimdiye kadar gittiği en iyi yer olduğunu söyledi. Ama Meksika'ya gitmek zorunda değiliz, başka bir yere de gidebiliriz..."

Bana kaşlarını çattı. "Maggie ile bugün Meksika hikayelerini mi paylaşıyordunuz? Gezi notlarını mı karşılaştırdınız?"

Gözlerimi hızla kırptırıyorum, kendimi Steve'in bakışlarından ayıramıyorum. "Biraz ama-"

"Sen Tommy ile o geziye gitmemiş miydin?" diye araya giriyor.

Konuşmanın talihsiz yönünü onayladığında sert bir yutkunmayla gözlerimi kapatıyorum. Bu soruya onu kızdırmayacak bir cevap vermek için beynimi zorluyorum.

Gözlerimi açıyorum ve yalvaran bir bakışla onunkilere kilitleniyorum. "Evet, ama-"

Steve alay ederek başını sallıyor, yüzündeki küçümseme ifadesi açıkça belli oluyor. "İnanılmaz." Soğuk soğuk güler. "Yani ben sana çiçek alırken, seni ne kadar sevdiğimi düşünürken, sen eski sevgilini mi düşünüyorsun?"

"Steve, öyle bir şey değildi," diyorum aceleyle, geceyi tamamen rayından çıkarmadan önce düşüncelerini geri almaya çalışarak. "Maggie bana seyahatinden bahsediyordu, ben de çok çalıştığın için tropik bir tatili seveceğini düşündüm."

"Dur artık," diye sözümü kesiyor Steve yine. Kendimi savunmak için ağzımı açıyorum ama çenesinin sıkıldığını görünce ağzımı kapatıp koltuğuma geri çekiliyorum. Aklından geçtiği belli olan şeyi söylemesini beklerken ellerim kucağımda kıpırdanıyor.

Ama o sadece ters ters bakmaya devam ediyor, çatalını tutuşu gittikçe daha da sıklaşıyor, sonunda tabağına fırlatıp her şeyi kendinden uzaklaştırana kadar. Başını bir kez daha sallayarak ayağa kalkıyor ve mutfaktan çıkıyor, bir yandan da omzunun üzerinden bağılıyor: "Ve üzerine bir şeyler giy. Striptizci gibi görünüyorsun."

Üzerimdeki bluzaya bakıyorum ve hemen kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kendimi örtmek için öne doğru kıvrılıyorum. Oturduğum yerde kalıyorum, bu gecenin bu kadar çabuk yokuş aşağı gitmesi beni şok ediyor. Oturma odasında televizyonun açıldığını duyuyorum ve bir türlü veremediğim titrek bir nefes alıyorum, nihayet o odadan çıktığına göre sinirlerimi gevşetebileceğimi hissediyorum. Günümün nasıl geçtiğini sormamasını bile umursamayacak kadar rahatlamıştım.

Ani bir iştah kaybı hissederek yemeğimin geri kalanını karıştırıyorum. Steve'in eski sevgilimden bahsedilmesinden nefret ettiğini biliyorum, bu yüzden konuşmaları ondan uzaklaştırmak için her zaman elimden geleni yapıyorum. Meksika konusunu açmamam gerektiğini bilmeliydim. Aradaki bağlantıyı kuracağını ve düşünce sürecimi yanlış anlayacağını bilmeliydim.

Steve'in geri gelmeyeceğini anladığımda iç geçiriyorum ve masayı toplamaya başlıyorum. Mesafesi ve sessizliğı bana sakinleşmek için biraz zamana ihtiyaçı olduğunu düşündürüyor. Ve onu kızdıran ben olduğum için, en azından bu kadarını ona bağışlayabilirim.

İçimdeki güçlü Philly kızı bir sorunu doğrudan ele alıp mantıklı bir şekilde çözmeyi tercih eder ama Steve hiçbir zaman böyle olmadı. Benim açık sözlülük tercihim her zaman biraz ayrı kalmaya zorlayarak dengeledi. Hatta son zamanlarda yüzleşme yöntemimin yarardan çok zarar getirip getirmediğini merak ediyorum, çünkü şimdiye kadar yaşadığımız en kötü kavgalar, kavganın sıcağında fikrimi - muhtemelen çok yüksek sesle - dile getirmeye çalıştığım zamanlardı. Tartışmayı zorlamaya çalışmayı bıraktım ve bunun yerine zamanı ve hızı onun yönetmesine izin verdim.

Mutfağı temizlemek için zaman ayırıyorum ve sonunda gece için yerleşiyorum. Saat 9:00'da yatağımda dizüstü bilgisayarımı oturmuş ev ödevimi yapıyor ve Steve'in yatağa gelmesini, böylece bu kavgaya bir son vermeyi diliyordum.

Ama saat 10:30'da hala televizyonun sesini duyabiliyorum, bu yüzden dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve yatağın benim tarafımdaki ışığını kapatıyorum. Erkek arkadaşımın biraz daha az duygusal ve biraz daha mantıklı olmasını dilediğim düşüncesiyle uykuya dalıyorum.

Yatağın eğildiğini hissettiğimde uykuya dalmaya yeni başlamıştım. Uykulu halimle bile dudaklarımda küçük bir gülümseme oluşuyor ve kendimi Steve'in koluna yaslamak için dönüyorum, memnun bir mırıltıyla boynuna sokuluyorum .

Ancak bu memnuniyet hemen buharlaşıyor çünkü Steve

hemen benden uzaklaşıp yuvarlanıyor. Kendimi dirseğimin üzerine çekiyorum ve sersemliğimi göz kırparak atmaya çalışıyorum.

Sürpriz. Ama gerçek şu ki, erkek arkadaşım bana tam anlamıyla soğuk davranıyor.

Midemin bu açık söz karşısında nasıl düştüğünü görmezden gelmeye çalışıyorum. Bunun yerine sırtüstü uzanıp tavana bakıyorum, düşüncelerimi sakinleştirip tekrar uykuya dalmadan önce uzun bir süre geçeceğini biliyorum.

HAILEY

Ertesi sabah alarmla uyandığımda yatak boştu. Ağır bir nefes veriyorum ve Steve'in hâlâ dairede olduğunu söyleyebilecek sesleri dinlemeye çalışıyorum.

Mutfaktan gelen bulaşık seslerini duyuyorum. Steve sessiz davranmanın kralı olduğundan ve kıskançlık krizinden sonra ne kadar süre kızgın kalacağını asla bilemeyeceğimden, bu sabahki etkileşimin dün gecedен daha iyi olması için sessiz bir dilek tutuyorum.

Duşumu alıp işe gitmek için hazırlandıktan sonra temkinli bir şekilde mutfığa doğru ilerliyorum. Odaya girdiğimde Steve küçük yemek masamızda oturmuş kahvesini içiyor ve telefonunda bir şeyler okuyordu. Varlığımı hiçbir şekilde kabul etmiyor.

"Günaydın," diye selamlıyorum usulca, güne hoş bir notla başlamayı umarak.

Bana hızlı bir bakış fırlatıyor. "Hey," diye cevap veriyor, yüz ifadesi duygudan yoksun, sonra telefonuna dönüyor.

Neredeyse kaçacak olan bıkkınlık dolu oflamayı bastırıyorum ve kahve makinesine doğru ilerliyorum.

Ve ben kızarmış simidimi yerken, kahvemi içerken ve öğle yemeğimi hazırlarken Steve kahvesini yudumlamaya ve telefonu için beni görmezden gelmeye devam ediyor. Sanki şu anda odada bile değilmişim gibi.

Bulaşıklarımı gereğinden fazla bir güçle lavaboya bırakıyorum. Ama elimde değil, aptalca küçük bir sorunu konuşamadığımız için sinirleniyorum. Bunun bir sorun olması bile beni hayal kırıklığına uğratıyor. Eski erkek arkadaşımdan bahsedip beni ne kadar iyi becerdiğini anlatmaya başlamadım.

Portmantodan çantamı alıp ayakkabılarımı giyiyorum. Kapıyı açmak için uzanırken, "Sanırım bu gece görüşürüz," diye mırıldanıyorum.

Ama sonra sözleri havada kesilince donakaldı.

"Yani dün gece hakkında konuşmayacak mıyız?"

Dönüyorum, elim hâlâ kapı kolunda ve yüzümde kuşkulu bir ifade var. Hâlâ bir elinde telefonu, diğerinde kahvesi var ama şimdi boş bakışlarla bana bakıyor.

"Konuşmak mı?" Gıcırdıyorum. "Şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

Bir süre daha bana bakıyor ve ne hissettiğine dair hiçbir fikrim yok. "Dün gece konuşmak istedim ama belli ki bu gerçekleşmedi."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor ve elim kapıdan çekiliyor, böylece tamamen ona dönebiliyorum. "Konuşmayı başka bir odaya girip saatlerce orada kalarak bitirdiniz. Oturma odasının bir kapısı olsaydı, yüzüme kapatırdın. Konuşmak istediğini nereden bilebilirdim ki?"

Bakışlarımı tutuyor, hâlâ sert ve hâlâ affetmiyor. "Bilmen gerekirdi," diye cevaplıyor sonunda. "Yeterince uzun süredir birlikteyiz. Bu konuyu konuşabilmemiz için beni takip etmeni istediğimi bilmen gerekirdi."

Sanırım bunun üzerine çenem açıldı. Bir yanıt oluşturmaya çalışıyorum ama aklıma tek bir yanıt bile gelmiyor. Gerçekten benden medyum olmamı mı bekliyor? O sormadığı halde ne istediğini nasıl bilebilirim?

Bunun sadece genç bir kızda olmasını bekleyeceğim bir özellik olduğunu düşündüm. Yetişkin bir adamda değil.

"Ben... Ben bilmiyordum," diye kekeledim sonunda. "Bunun hakkında şimdi konuşmak ister misin?"

Kahve fincanını dudaklarına götürürken sanki onu rahatsız ediyordum gibi ağır bir iç geçiriyor.

"Bunu sonra konuşuruz. İş yerinde iyi günler." Ve sonra çoktan telefonunda açtığı makaleyi okumaya geri döndü. Sanki artık varlığıma ihtiyaç yokmuş gibi.

Ona kovulacak bir çocuk olmadığımı söylememek için dilimi ısııyorum. Ama bunun sadece onu tekrar kızdıracağını ve soğuk omuz saatini yeniden başlatacağını biliyorum, bu yüzden bunun yerine kapıdan çıkarken ona aynı vedayı mırıldanıyorum. Otobüs durağına kadar bütün yol boyunca öfke içindeydim.

Steve birlikte yaşamaya başlamadan önce hiç böyle değildi. İlk çıkmaya başladığımızda tanıdığım en kibar, en çekici adamdı ve onun Beyaz Atlı Prens kişiliğine aşık olmam uzun sürmedi. Nazik ve düşünceliydi ve kesinlikle bana tapıyordu. Benden büyülenmiş gibiydi, sanki hayatımda olmaktan başka bir şey istemiyordu. Bu kadar yakışıklı ve mükemmel görünen, her kadının annesine götürmek isteyeceği türden bir adamdan gelen böyle bir ilgiye karşı koymak neredeyse imkânsızdı. Tanıştıktan kısa bir süre sonra çıkmaya başladık.

Birlikte yaşamaya başlayana kadar değişmiş gibi görünmüyordu.

Belirli bir şey değildi, yani tamamen yeni bir insan olmadı ya da "gerçek renklerini" göstermedi, ama her şey... daha az oldu. Dans derslerine yeniden başlama isteğimle daha az ilgilenmeye başladı, ta ki yavaş yavaş bu ilgisizlik sessiz bir onaylamamaya dönüşene kadar. Hip hop dansını tercih ediyordum ama modern ve lirik danslar da yapıyordum; bunların hepsi bir şekilde onun için fazla kışkırtıcıydı - kıyafetlerden mi yoksa hareketlerin kendisinden mi, asla emin olamadım. Elektronik müziğe olan sevgim bile hoş karşılanmaz oldu, öyle ki bazen onun müziğini dinlemek bile

varlığım bana bir bakış kazandıracaktı. Ve EDM festivallerine gitmek söz konusu bile olamazdı. Onun çok nazik bir şekilde ifade ettiği gibi "fahişe" kıyafetleri ve bu tür şovlara her zaman eşlik eden çeşitli uyuşturucular arasında, düşük anahtarlı bir trans sanatçısını bile görmeye gitme fikrini cehennemde bile getirme şansım yoktu.

Kariyer yolum da artık onu memnun etmiyordu. Genel olarak garson olmamı onaylamıyordu -çünkü "bu asla bir kariyer hedefi olmamalıydı"- ama arada sırada barmen olarak yarı zamanlı bir işte çalışmamdan düpedüz nefret ediyordu. Barda çalıştığım geceler en büyük kavgalarımızın olduğu gecelerdi. Ta ki bir gün fazladan para kazanmaya değmeyeceğini anlayıp sadece kafede çalışmak için işi bırakana kadar. Çok geçmeden, başarılı olmak için üniversiteye gitmenin gerekli olmadığını söylendiği bir evde büyümüş olmama rağmen üniversiteye kaydoldum. Bir kafe sahibi olma hayalim bile onun için önemsizdi. Onayladığı tek şey onun için yemek yapma yeteneğimdi.

Arkadaşlarım ve ailemle daha az ilgilenmeye başladı. O Artık ailemi etkilemeye çalışmıyordu ve arkadaşlarımla takılmam için beni cesaretlendirmeyi bıraktı. Artık arkadaşlarıma mesaj bile atmıyorum çünkü onları neden göremediğime dair söyleyecek bahanem kalmadı ve bunun sebebinin Steve'den uzakta vakit geçirdiğim için kendimi suçlu hissetmem olduğunu itiraf etmem söz konusu bile olamaz. Artık gerçekten takıldığım tek kişi kız kardeşim.

Kız kardeşim neden hâlâ Steve'le birlikte olduğumu anlamıyor. Eğer işler eskisi kadar iyi değilse, o zaman neden mükemmel olmayan bir ilişkide kalayım ki?

Anlamadığı şey, bu daha az nöbetlere rağmen ilişkimizin hala harika olduğu. Steve'i hala seviyorum. Ve her ilişki bir noktada balayı evresini kaybeder, birlikte yaşamaya başladığımızda ve birlikte iki kat daha fazla zaman geçirmeye başladığımızda da böyle oldu. Herkesin bir şeyler bulması kaçınılmazdır.

ortak bir alana taşınarak hayatlarını iç içe geçirdiklerinde diğer kişide hoşlanmadıkları şeyler.

Ve tüm bunların ötesinde, çoğu zaman hala aynı Steve'i, aşık olduğum Steve'i görüyorum. İşler zamanın %85'inde harika. Sadece %15'inde işler vasatın altında. Ve vasatın altı kötü değildir. Bu korkunç ilişkiden kurtulmak kötü değil.

Peki ya bana başlangıçta olduğu kadar takıntılı değilse? Bir ilişkinin ilk yılında karasevdalı hissetmek ve uzun bir süre birlikte olduktan sonra bu yoğun duyguların sönmesi tamamen normaldir. Herhangi bir çiftin ilk tanıştıkları zamanki ilgi düzeyiyle yaşamaya devam etmesi imkansız gibi görünüyor. İyi bir ilişkiyi bir kenara atmaya değmez.

Bu teoriyi gerçekten sorguladığım tek zaman Steve'in bana değerimi sorgulattığı zamanlardır.

Bana tapmamaktan, kendimi daha az değerli hissetmeme neden olmaya başladığında.

Beni bir fahişe gibi hissettirdiğinde.

Kışkırtıcı olmasalar bile kıyafetlerime ters ters baktığında ya da dövme yaptırma fikrimi değersiz bulduğu için reddettiğinde. Onu yatakta biraz daha az vanilya olmaya teşvik etmeye çalıştığımda bana tiksinti dolu bir bakış attığında. Bazen sadece seksi başlatan kişi olduğum için bile bu bakışı alıyorum.

Bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum. Bence bu, üniversitedeki nişanlısının onu aldatmasından sonra başa çıkmayı asla öğrenemediği çılgınca güvensizliğinin bir biçimi. Buna bir de yetiştirildiği geleneksel değerler eklenince, biraz hassas olması mantıklı geliyor.

Otobüsten inip kafeye doğru yürümeye başladığımda bu düşünce beni sakinleştirmeyi başarıyor. Steve'in beni daha az sevdiği için değil, beni daha çok sevdiği için Tommy'den bahsettiğimde çıldırdığını hatırlamam gerekiyor. Bu savunmacı bir tepki. Aslında onu zihinsel olarak aldattığımı düşünmüyor, sadece bunu düşünmeye şartlanmış.

kendi eski sevgilisi yüzünden bu sonuca vardı. Panikledi çünkü beni seviyor ve kaybetmek istemiyor.

Kafenin kapısına ulaştığımda içimdeki karmaşa kaynamaya başlamıştı. Bu gece eve döndüğümde Steve'le nasıl başa çıkacağımı tam olarak kestiremiyorum ama şimdilik en azından onun beni sevdiğinden eminim. İyi olacağımıza.

Bu yüzden dün geceyle ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara bıraktım ve bunun yerine enerjimi günlük işime harcadım.

Sonunda çok yoğun bir gün oluyor. Hafta içi olmasına rağmen, kafe açıldığı andan itibaren sürekli bir insan akınına uğruyor. İhtiyaç sahibi müşterilerle, yepyeni garsonlarla, bir kargo teslimatıyla ve kalp kırıklığının neden olduğu bir erimenin ortasındaki bir aşçıyla uğraşıyorum. Alışılmadık derecede kaotik bir gün olduğunu söylemek isterdim ama yalan söylemiş olurum.

Büyük bir iç çekişle ön kapıları kilitliyorum, kendimi toparlarken bir an için alnımı koyu renkli ahşaba yaslıyorum.

Telefonum çalıyor ve arka cebimden çıkarıyorum. Arayanın kimliğine bakmadan cevap veriyorum, "Merhaba, ben Hailey."

"Merhaba," diye Steve'in sesi geliyor hattan.

Bu sabahki etkileşimimizden kaynaklanan tüm gergin enerjim geri geldiğinde hemen kaskatı kesiliyorum. Bana ne kadar kızgın kalacağını ya da ne zaman sihirli bir şekilde beni affedip beni seven adam olmaya geri döneceğini asla bilemiyorum.

"Merhaba," diyorum tereddütle.

"İşin bitti mi?"

Cevap verirken boş kafeye geri dönüyorum. "Evet, şimdi kapattım. Bir dakika içinde çıkıyorum."

"Tamam, sadece seni almamı isteyip istemediğini sormak için aramıştım. Şimdi ofisten çıkıyorum."

Dudağımı kemiriyorum, şu anda nasıl hissettiğini çözemiyorum. Daha önce de birçok kez

Kavga ediyor olsak bile düşünceli ya da nazik bir şey.

"Evet, bu iyi olur," diye ihtiyatla cevap veriyorum. "On beş dakika içinde dışarı geleceğim."

"Tamam, görüşürüz o zaman."

Telefon görüşmesi herhangi bir vedalaşma olmadan sona eriyor. Sonraki on beş dakika boyunca gergin bir şekilde kafede volta atmak ve ellerimi gereksiz işlerle meşgul etmek arasında gidip geliyorum.

Böyle arafta kalmış gibi hissetmekten nefret ediyorum. Kendimi yüzüncü kez dün geceki, hatta bu sabahki kavgamız hakkında konuşmuş olmayı dilerken buluyorum; böylece ikimiz de bir saniye bile fazladan stres yaşamak zorunda kalmayacaktık. Bunu kabullenip hayatıma devam etmeyi tercih ederim.

Steve'in arabasının yanaştığını gördüğümde kendimi gazoz şişesi gibi hissediyorum. O kadar huzursuzum ki arabanın etrafından yolcu tarafına doğru ilerlerken kaldırıma takılıyorum.

Çantamı karnıma bastırarak koltuğa kayıyorum ve Steve'e gergin bir bakış attıktan sonra dikkatimi kucağıma veriyorum. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor.

Steve'in parmaklarının çenemin etrafında kıvrıldığını ve şimdi ona dönük olmam için hafifçe çektiğini hissediyorum. Sıcak gülümsemesine, mutlu ifadesine hayretle bakıyorum. Ama sadece bir an bakabiliyorum çünkü sonra beni kendine doğru çekerek dudaklarımı dudaklarıyla kavıyor.

Öpücük inanılmaz tatlı geliyor, bana olan sevgisini ifade ediyor gibi görünüyor. Onu öptüğümde karşılık verip vermediğimi bilmiyorum çünkü olanlardan sonra bu his şu anda sistemimde bir şok etkisi yaratıyor. Ama öpücük tutkulu bir hal aldığı anda, Steve'in bana olan açlığını aniden hissettiğimde, ağzımı ona açıp tamamen teslim olurken bir inilti çıkmasına izin veriyorum.

Ayrıldığımızda ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz. "Seni çok özledim," diye inliyor dudaklarıma karşı, eğilerek

Alnımı alnıma dayadı. "Bu gece bir randevuya çıkalım. Seni dışarı çıkarmak istiyorum."

Şaşkın bir bakışla geri çekiliyorum. "Bu gece mi? Nerede?"

Sanki benden kesinlikle gerekenden daha fazla uzak kalmaya dayanamıyormuş gibi beni geri çekiyor. "Umurumda değil, restoranı sen seç. Ben sadece seninle olmak istiyorum. Birlikte vakit geçirmek istiyorum."

Dudaklarımın kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. Benim arkadaşlığıma ihtiyaç duymasına bayılıyorum. "Umm, tamam. Doğu Passyunk'taki şu yeni tapas restoranını deneyelim."

Gülümsüyor ve dudaklarıma hafif bir öpücük konduruyor. "Tamam," diye kabul ediyor ve yola geri dönerken elimi tutuyor.

Eve dönüş yolu boyunca elimi bırakmıyor ve gülümsemesi yüzünü terk etmiyor. Ama midemde mutlu kelebekler uçuşurken bile, bilinçaltımda bir hiç uğruna çıldırdığım için özür dilemediğini hatırlatmaya çalışan rahatsız edici bir his var. Sürekli inişli çıkışlı, aşklı ve çatışmalı bir dalga gibi hissettiren bir şey yaşıyoruz yine.

Ama ben randevumuza hazırlanırken o bana dokunmak, beni öpmek için o kadar mutlu ve istekli ki, bu duygular çabucak pencereden uçup gidiyor.

Hafta sonu gülümsemeler, öpücükler ve kahkahalarla dolu bir bulanıklık içinde geçti. Hafta sonları sık sık çalışmasına rağmen Steve Cuma öğleden sonra eve gelir gelmez dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakıp beni yatak odasına götürmeyi ihmal etmedi. Ve beni yalayarak orgazm ettikten sonra hafta sonunu dairemizde birlikte geçireceğimizi açıkladı.

Bana ilk çıkmaya başladığımız zamanları hatırlatıyor. Konuşuyoruz, şakalaşıyoruz, paket sipariş ediyoruz, polisiye diziler izliyoruz. Kalbim yakınlıktan şarkı söylüyor çünkü hatırlayamıyorum

En son ne zaman böyle vakit geçirdik, birbirimizin arkadaşlığından keyif aldık.

"Hapse girseydim, ne için girerdim?" Sırtarak soruyorum, Meksika paket servisimizden bir churro daha alıyorum.

Steve bir an için düşünüyormuş gibi yapar. Sonra, alay ettiğini belli edecek herhangi bir yüz ifadesi takınmadan, "Muhtemelen hırsızlık," diye cevap verir.

Çenem düştü. "Ne?! Ne çalabilirim ki?" Hala ifadesiz, cevap veriyor, "Kalbimi."

Kanepenin ucunda oturduğu yere ayağımla tekme atmadan önce bir süre daha ona bakıyorum. "Bu çok sevimsizdi, senin için bile," diye mırıldanıyorum.

Sırtıyor ve ayaklarımı tekrar kucağına götürüyor. "Bayılıyorsun," diye takılıyor.

Cevap olarak sadece gözlerimi deviriyorum.

Ben... nefret etmiyorum. "Peki ya ben? Ne için hapse gireceğim?"

Az önceki düşünceli ifadesini taklit ederek parmağımı dudaklarıma götürüyorum. Sonra tüm ciddiyetimle, "Park cezalarını ödememek" diye cevap veriyorum.

Muhtemelen bu yanıtı beklemediği için kaşları çatılır. "Nedenmiş o?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum, muhtemelen park cezalarını ödemezsin ve sonra da tutuklama emriyle karşı karşıya kalırsın." İfademi tarafsız kalmaya zorlayarak bakışlarıyla buluşuyorum. "Sen sadece... öyle bir adama benziyorsun."

"Oh, gerçekten mi?" diyor, şüpheli bir kaş kaldırarak.

"30 dolarlık park cezasını ödeyemeyecek bir adam gibi mi görünüyorsun?"

Gülümsememi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum. Ama yine de başımı sallıyorum.

Bir hırıltıyla ayak bileklerimi kavıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Kanepenin enine doğru çekildiğimde ve bacaklarım ona yer açmak için açıldığında şaşkınlıkla ciyaklıyorum. "Çok ukalasın," diyor.

Vücudumda gezinirken gözlerinde aç bir bakış belirliyor. Bacaklarımla arasına yerleştiğinde, hissedebiliyorum

Ereksiyonunun sert çıkıntısı bana doğru bastırıyor. Bunu hissedince inliyorum, bu da Steve'in boynumu öpmeye başlarken bir hırıltı daha çıkarmasına neden oluyor.

"Çok seksisin," diye inliyor tenime doğru. "Bu hafta sonu zaten seks yaptığımızı biliyorum ama şimdiden seni tekrar istiyorum."

Yüzünü kavriyorum ve dudaklarını kendime yaklaştırıyorum, hevesle başımı sallıyorum. "Evet," diye nefes alıyorum. "Evet, lütfen. Sik beni."

Edepsiz sözlerim karşısında kısa bir süre donup kaldığını hissediyorum, sonra tekrar beni öpmeye başlıyor. Dilimi ağzına soktuğumda yenilgiyle titriyor ve ağırlığını üzerime veriyor.

Bacaklarımı ona doluyorum ve daha fazla sürtünme için, daha fazlasını hissetmek için çaresizce kalçalarımı sıkıyorum. Bir tür yakınlık hissetmek için gözleriyle buluşmaya çalışıyorum ama o bedenime odaklanmış durumda. Hevesli bakışları üzerimde dolaşırken, eli kendini avuçlamak için aşağı uzanırken sadece izleyebiliyorum. Ve diğer eliyle göğsümü yoğurmaya başladığında, en ufak temasta inliyorum ve dokunuşuna doğru eğiliyorum.

Çok hızlı bir şekilde elini çekti ve kanepenin yanında durmak için doğruldu. O giysilerini çıkarmaya başlayınca ben de bunu kendiminkileri çıkarmak için bir işaret olarak kabul ediyorum. Gömleğimi, sütyenimi ve taytımı kıpırdatarak çıkarıyorum, Steve çırılçıplak duruyor ve külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırırken sabırsızlıkla beni izliyor.

Bir an için üzerime atlayacağını düşünüyorum - o kadar sert bakıyor ki amıma. Hatta bacaklarımı hafifçe araladım ve parmaklarımdan karnımdan aşağıya doğru kaymasına izin verdim.

Ama o an geçiyor ve tekrar bacaklarımdan arasına yerleşirken kalçamı aşağı bastırıyor.

Kaçmak isteyen hayal kırıklığına uğramış iç çekişi bastırıyorum. Steve'in ağzını üzerime koyduğu pek sık olmuyor, ki bu talihsiz bir durum çünkü beni boşaltabilmesinin tek kesin yolu bu. Yalnızca penetrasyondan gelip gelmediğim belli olmuyor, bu yüzden

doğrudan asıl olaya atladığında her zaman bir an sinirleniyorum.

Ama sonra beni öpüyor ve göğüslerimi tekrar sıkıyor ve kendimi onu isteme hissine geri çekilmiş buluyorum. Kendimi onun ereksiyonunun uzunluğuna doğru sürtmeye başladım.

Steve hızla aşağı uzanıyor ve kendini içime doğru yönlendiriyor. Bu hisle göğsünden gelen iniltiyi hissediyorum ve kalçaları yavaşça itmeye başlarken başını boynuma yaslıyor.

Keşke ben de onun ilk girişte hissettiği memnuniyeti hissedebilseydim. Steve küçük değil ama çok büyük de değil. Ve ben her zaman içimde daha karanlık arzuların gizlendiğini hissederken, Steve her zaman vanilya, misyoner seksini tercih etti. Her ne kadar beni kullanmasını, beni yere atmasını, üzerime çıkmasını ve beni olabildiğince sert sikmesini istesem de cinsel kimyamız hiçbir zaman böyle olmadı. Tam olarak tatlı ya da nazık değil, ama istediğimi düşündüğüm kadar sert de değil. Birimizin ya da bazen ikimizin de boşalmasına yetecek kadar sürtünme ve vuruş var.

Belki de Steve daha fazlasına ihtiyacım olduğunu hissediyor çünkü hızını artırmaya ve itişlerini yoğunlaştırmaya başlıyor. Kollarını omuzlarımın altına sıkıştırıp yüzü hâlâ boynuma gömülüyken vücudu benimkine doğru eğiliyor ve shaftının etrafındaki tüylü kıllar klitorisimi çizdiğinde vücudumda lezzetli bir zevk kıvılcımı çıkıyor. Bu his karşısında şaşkınlıkla nefesim kesiliyor. Ve bu tekrar olduğunda, inliyorum ve daha fazlası için hevesle ona karşı sallanmaya başlıyorum.

İnlemelerimin sesi Steve'i etkilemiş gibi görünüyor. Kulağımın dibinde mırıldanan bir "kahretsin" sesi duyuyorum ve sonra hızı çılgınlaşıyor.

"Kahretsin bebeğim, çok iyi hissediyorsun," diye inliyor tenime karşı. "Bu hoşuna gitti, değil mi?"

Hızlıca başımı sallarken gözlerim kapanıyor ve çaresizlik hissi beni ele geçiriyor. Bu küçük mutluluk hissinden yararlanmak için zamanım tükeniyormuş gibi hissediyorum.

Çok geçmeden Steve'in kalçaları ritmini kaybediyor ve uzun, alçak bir iniltiyle boşalıyor. Göğsüme yığılmadan önce kendini son bir kez daha içime gömüyor. Nefes almaya çalıştığını hissedebiliyorum.

Pişmanlık, kızgınlık ve öfke içinde sadece tavana bakabiliyorum.

Nefes almadığımı ya da bir şey söylemediğimi fark etmiş olmalı ki, bana bakmak için dirseğinin üzerine kalkıyor. Diğer elini uzatıp yüzümdeki bir tutam saç nazikçe tarıyor ve ben de bu temasa sıcak bir şekilde gülümsüyorum.

"Geldin mi?" diye soruyor bana umutlu bir bakış atarken.

Ona gerçeği söylemeyi tartışıyorum, çünkü sonuçta ben bağımsız bir kadını ve neden kendi orgazmlarımı talep edemiyorum? Partnerime ne yazık ki bugünkü seksin beni tatmin etmediğini ama belki parmaklarıyla ya da ağızla deneyebileceğini söylerken kendimi rahat hissetmeliyim.

Ama sonra bu hafta ne kadar iyi anlaştığımızı ve aramızda herhangi bir çatışma olmamasının ne kadar harika olduğunu hatırlıyorum. Ne zaman gelmediğimi itiraf etsem hafifçe sinirlendiğini hatırlıyorum, her ne kadar böyle hissettiğini inkar etse de. Ve eğer istersem bana oral seks yapıp beni boşaltacak olsa da, seks sonrası mutluluk yerine her zaman garip bir bulutun içinde kalıyoruz.

Bu, her zaman var olan, gelemememin benim hatam olduğu... bende bir sorun olduğu... endişesiyle birleşti.

Anlık bir kararla yalan söylemek ve ona duymak istediği şeyi söylemek olması gerekenden daha kolay. Sadece bugün sıkıntı ya da gariplikle uğraşmak istemiyorum. Gelmesem ne olur ki? Dün beni zaten çıkardı. Daha sonra duşta işimi bitiririm, önemli değil.

"Evet bebeğim, geldim," diyorum ona gülümseyerek.

HAILEY

"DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN, KALTAK!!"

İrkildim ve telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

"Tanrım, bu sabah çok gürültülüsün," diye mırıldanıyorum telefonda, kız kardeşim Remy çığlık atmayı bıraktığında. "Neden bu kadar erken uyandın?"

"Cassandra ile erkenden hazırlanmam gereken bir toplantım var ve o kaltakla başa çıkmak için dünyadaki tüm kahveye ihtiyacım var. Ayrıca, bugün senin 21. DOĞUM GÜNÜN!! Bu gece ne yapıyoruz?!"

Telefonumu tekrar geri çekiyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Öncelikle sakinleşeceğiz çünkü şu anda delirmiş durumdasın. Gündemimizin ilk maddesi bu." Kız kardeşimin buna gözlerini devirdiğini duyabiliyorum. "İkincisi, bu gece hiçbir şey yapamam çünkü Steve beni güzel bir akşam yemeğine çıkaracak. Old City'de çok çabuk dolan yeni bir yere gideceğimiz için rezervasyon yaptırdı bile. Ama belki bu hafta sonu bir şeyler yapabiliriz?"

Remy abartılı bir iç çekiş yapar. "Yani bugün seni hiç göremeyecek miyim? Bu gece seni yasal olarak kafayı bulman için bir bara götüremeyecek miyim?"

"Yapamam," diyorum yüzümü buruşturarak. "Steve doğum günümü birlikte geçirmek istiyor. Ve parti ortamından hoşlanmıyor, bu yüzden bir bar muhtemelen iyi bir fikir olmaz."

Birkaç saniye cevap vermiyor, ben de aramanın düşmediğinden emin olmak için telefonuma bakıyorum. Nefesinin altından "lanet olası narsist sadece sana sahip olduğunu kanıtlamak istiyor" diye homurdandığını zar zor duyuyorum ama ses tonunu o kadar öfke kaplıyor ki söylediğinin bu olduğundan emin olamıyorum. Tam iyi olup olmadığını soracakken, "Hailey, bugün senin doğum günün. Steve'in hoşlandığı ya da hoşlanmadığı şeyler bunun içinde olmamalı. Neden yapmak istediğin şeyi yapamıyorsun? Jax ve ben seni dışarı çıkarsak daha çok eğlenirsin."

Yüzümü buruşturup burnumun kenarını çimdikliyorum. Haklı olduğunu biliyorum, o halde neden Steve'in planına sadık kalma kararında bu kadar ısrarcıyım? Ona karşı çıkma fikri neden iliklerime kadar endişe hissetmeme neden oluyor?

Bugünü ne istersem onu yaparak geçirmem gerektiğini biliyorum; doğum günleri herkesin taleplerini dile getirebildiği ve çevresindekilerin de buna uymak zorunda kaldığı tek gün. Ama kız kardeşime yapmak istediğim şeyi yapmaktan zevk alamayacağımı, çünkü tüm zamanımı Steve'in evde ve sinirli olduğu gerçeğine kilitlenmiş olarak geçireceğimi nasıl açıklayabilirim? Ve eğer yemekten sonra bunu ona söylemezsem, onun asık suratı muhtemelen randevumuzu da mahvedecek.

Dışarıda eğlenceli bir gece geçirmeye değmez.

"Sadece büyük bir gece geçirmek istemiyorum," diye yalan söylüyorum. Şu anda bu konuşmayı bitirmenin en kolay yolu bu. "Beni bilirsin, çok içen biri değilimdir. Klişe 21. yaş günü eğlenceleri bana pek çekici gelmiyor."

Remy'nin ağır bir nefes daha verdiğini duyuyorum ve tartışmayı bıraktığını anlıyorum. Yapmak istemediğim hiçbir şey için beni zorlamaz; kız kardeşimin sevdiğim yönlerinden biri de bu. Konfor alanımın dışına çıkmam için beni cesaretlendirir ama ne zaman durması gerektiğini de bilir.

"En azından seni öğle yemeğine çıkarayım," diye yalvarıyor. "Bugün seni görmeden yapamam. İşten bir saatliğine ne zaman çıkabileceğini öğren, seninle istediğin yerde buluşalım."

Yüzümde tereddütlü bir gülümseme beliriyor. Kulağa iyi bir uzlaşma gibi geliyor. "Tamam," diye kabul ediyorum. "Sana mesaj atacağım

İşe gittiğimde ne zaman bir saat izin alabileceğimi düşüneneğim." "Mükemmel," diye cıvıldıyor Remy. "Jax'i de çağıracağım. Bir şeyler yaparız. Hoşunuza gitse de gitmese de bunun bir parçasısınız." Sessiz bir kahkaha atıyorum. "Tamam, kaçık. Birazdan görüşürüz."

Restorana vardığımda Remy ve Jax'in çoktan gelmiş olduklarını görünce gülümsüyorum. Masalarına doğru yürürken, Jax'in kız kardeşimin ateşli ilgisini dikkatle görmezden gelmesini ve bunun yerine tümünü yutmadan önce birasına sırtmasını eğlenerek izliyorum.

"Neden Jax'e bağıırıyorsun?" Onlara ulaştığımda açıkça soruyorum, sonra Jax bana göz kırptığında kıkırdayarak başımı sallıyorum.

Kız kardeşim buna gözlerini deviriyor. "Önemli değil," diye hayıflanarak kabul ediyor. Dikkatini bana çevirdiğinde, kızgınlığı yavaşça heyecanlı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Mutlu yıllar, küçük kardeşim." Hiçbir zaman sarılma ve öpme şovu yapan biri olmadı, sadece başını sallıyor.

Öte yandan Jax'in tek derdi sarılmak. Onun sevgisinin beni rahatsız etmemesi beni her zaman şaşırtmıştır, çünkü fiziksel dokunuş hiçbir zaman benim sevgi dilim olmamıştır. Ancak onun sevgisinde ve sevgisini gösterme biçimindeki saf niyette bende her zaman ters etki yaratan bir şey var. Her zaman ona sarılmak için can atmışımdır. Viking'i andıran iri cüssesini sandalyeden indirip 1.80'lik boyuyla ayağa kalktığında, beni kollarıyla sarması için can atmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Jax ile on yaşındayken, ailem yeni bir mahalleye taşındığında tanıştım ve Remy, erkek fatma olduğu için, hemen yan komşumuz olan atletik çocukla arkadaş oldu. Sonraki dört yıl boyunca neredeyse birbirlerine yapışık yaşadılar -Jax bizim eve Remy'ninkinden bile daha çok geliyordu

Lisedeki erkek arkadaşları. İnsanlar onlarla çıktıkları için dalga geçerlerdi ama ilişkileri her şeyden çok birbirlerine sıkı sıkıya bağlı kardeşler gibi oldu.

Öte yandan bizim ilişkimiz tamamen farklı bir şeydi. Jax'ten beş yaş küçük olduğum için, gençlerle takılmak isteyen sinir bozucu küçük kız kardeşim. Ve Remy bana hiçbir zaman birçok büyük kardeşin arkadaşlarıma yaptığı gibi kaba davranmasa da, beni bir şeylere dahil etmek için can atmıyordu.

Jax bana zaman ayıran tek kişiydi. On altı yaşında bir çocuk olarak bile, iyi olduğumdan emin olmak ve ihtiyacım olan her konuda bana yardımcı olmak için elinden geleni yapardı. Sık sık mutfakta bulunur, matematik ödevlerime yardım eder ya da kimse yapamıyorsa beni dans derslerine götürürdü. Başlangıçta ona kesinlikle vurulmuştum - gördüğüm en tatlı çocukken ve bana iyi davranırken nasıl vurulmayayım ki? Ama bir süre sonra okullu kız aşkım yerini farklı ve daha derin bir bağa bıraktı.

Her ay yeni bir kız arkadaş bulduğunda incinmekten bıktığım için mi böyle oldu, yoksa aklım başıma geldiği için mi emin olamadım. Sonunda, aradığı kızın ben olduğumu fark edeceği günün hayalini kurmayı bıraktım ve onun yerine kalbine farklı bir kapasitede sahip olduğumu takdir etmeye başladım. Benimle romantik bir şekilde ilgilenmiyor olabilirdi, ama istediğim takdirde uğruna her şeyi bırakabileceği tek kişi olduğum inkar edilemezdi. Remy bile onun sevgisine benim sahip olduğum gibi sahip değildi. Küçük ve sessiz olduğum için mi beni koruyordu, yoksa birbirimizi kollayacağımızı söylemeye gerek yok muydu, asla karar veremedim.

Her halükarda, on yılı aşkın bir süredir birbirimize yakınız. O ve Remy üniversiteye gittikten sonra birbirimizi nadiren görsek de ve şimdi de çok sık görüşmesek de, bu bağ sıkı bir şekilde uzanıyor ve aynı odada olduğumuz her an parlıyor.

Oturduğu yerden kalktığında gülümsüyor ve beni sıkıca kucaklıyor. "Mutlu yıllar bebeğim," diye mırıldanıyor saçlarıma. Belini sıkıyorum ve yüzümü göğsüne gömüyorum, bana sarılmış olmasının kokusunun ve hissinin tadını çıkarıyorum.

Beni bir kez sıktıktan sonra bırakıyor ve koltuğuna geri dönüyor. Onun yanındaki koltuğa oturdum ve kız kardeşime döndüm. "Siparişinizi verdiniz mi?"

Jax'e ters ters bakar. "Evet, bu piç çoktan içkisini içti. Öğle yemeğinin sonuna kadar masanın altında kalırsa nedenini anlarız." Jax cüssesine rağmen hafif sıklet olduğu lafına gözlerini deviriyor. Dikkatini tekrar bana çeviriyor, yüzünde bir sırtıma beliriyor. "Peki, ilk yasal içkin ne olacak? Ve ne tür bir shot yapıyoruz?"

Shot'tan bahsedilince burnumu kıvırdım. Steve'den önce de çok içen biri değildim, bu yüzden sek içki bana hiçbir zaman çekici gelmedi.

"Oh, hadi ama, bir atış yapmalısın!" Remy neredeyse sızlanıyor.

Garsonumuz masaya doğru yürürken aynı anda yenilgiyle iç çekiyorum.

"Merhaba çocuklar, bugün nasılız?" diye soruyor, her birimizin önüne bir bardak su koyarken tavrı dostane ve misafirperver.

"Harikayız," diye cıvıldıyor Remy. "Bugün kız kardeşimin 21. doğum günü."

Garson yüzünde bir gülümsemeyle dikkatini bana çeviriyor. Garsonun gözleri hızla vücudumun üzerinde gezinirken Jax'in yanımda kaskatı kesildiğini hissediyorum.

"Mutlu yıllar!" diyor coşkuyla. "Bugün ilk içki benden, güzelim. Sana ne getireyim?"

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Teşekkürler. Ben bir ev margaritası alacağım, lütfen. Masaya da üç shot tekila." Remy ellerini ovuşturuyor, bu durumdan fazlasıyla mutlu görünüyor.

Garson tekrar gülümser. "Tamamdır, tatlım." Remy'ye döner, Jax'in kafasının yan tarafına diktiği hançerlerden tamamen habersizdir. "Peki ya sen? Sana ne getireyim?"

Remy gülümseyerek, "Ben de bir margarita alayım," diye cevap verir.

"Ben bir Corona alacağım," diye bağırır Jax. Garson sanki masada bir erkek olduğunu fark etmemiş gibi irkilir. Jax bir dev olduğu için bu bile başlı başına komik bir durum. Jax'in aşırı korumacı tavrı karşısında içimden gelen kıkırdamayı durduramıyorum. Gözlerini kısarak bana bakıyor ve ona durmasını söylemem için bana meydan okuyor. Başımdan savmak için kolunu yatıştırıcı bir şekilde okşuyorum.

Garson kendini toparladıktan sonra, "İçkileri hemen getiriyorum," diye mırıldanır. Jax bara ulaşana kadar onu izler.

"Bu kadar ayı olmana gerek yok, Jax," diye gülmeden edemiyorum. "Zararsız bir flörttü."

Jax'in yüzünde kaş çatma çizgileri oluşmaya devam ediyor. "Boktan bir müşteri hizmetiydi," diye homurdanıyor.

Daha yüksek bir kahkaha atıyorum ve başımı sallıyorum, Jax kabul ederken sırtıyor ve göz kırpmıyor. Dikkatimi kız kardeşime çeviriyorum ve soruyorum: "Ayılardan bahsetmişken, ben geldiğimde neden bu kadar huysuzdun? Spor salonunda bir şey mi oldu?"

Şimdi bana ters ters bakma sırası Remy'de. "Tam olarak değil. Jax önce sınıfa danışmadan bir şey yapma ihtiyacı hissettiği için kızmıştım."

Soru sormak için bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne yaptı ki?"

Remy cevap vermek için ağzını açıyor ama omzumun üzerinden bir şey fark etmiş olacak ki donup kalıyor. Nasıl oluyor bilmiyorum ama kızgınlığı on katına çıkıyor.

"Öğrenmek üzeresin," diye homurdanıyor ve öfkesinin gücünü Jax'e yöneltiyor.

Jax orada öylece oturuyor, kanaryayı yakalayan kedi gibi bakıyor. Neyin yakaladığını görmek için arkamıza bile bakamadan

Jax'in oda arkadaşı Tristan masamızın yanında belirdi.

"Selam çocuklar," diye mutlu bir şekilde selamlıyor. Onunla sadece birkaç kez karşılaştım ama sınırlı etkileşimlerimizden bile neşeli bir adam olmadığını söyleyebilirim. Stoacı ya da kibirli, evet, ama mutlu değil. Bu yüzden neden şimdi öyle görüldüğü konusunda kafam karıştı.

Kız kardeşime döndüğünde sorum cevaplanıyor, sırtışı hemen büyüyor. "Remy bebeğim," diye sırtıyor.

Eğer görünüş öldürseydi, Tristan şu anda yerde bir kül yığını olurdu.

"Siktir git Tristan," diyor Remy sıkılmış dişlerinin arasından. "Jax'in seni davet edip etmemesi umurumda değil, burada istenmiyorsun."

Tristan onu tamamen görmezden gelerek yanındaki koltuğa oturuyor. Başının yan tarafını hedef alan öldürücü bir bakışa rağmen bana baktığında yüz ifadesi yumuşuyor.

"Doğum günün kutlu olsun," diyor bana gülümseyerek, sevgisi gerçek.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum yüzüm kızararak.

"Umarım birkaç dakikalığına burada kalmamın bir sakıncası yoktur-" diye başlıyor.

"Bizim için fark etmez," diye tersliyor Remy. Jax ve ben sırtışlarımızı bastırıyoruz.

Tristan bir kez daha onu görmezden gelerek devam eder, "Sadece bir paket siparişi alıyordum. Jax burada olacağından bahsetmişti, ben de sana bir shot ısmarlayayım dedim. Garson henüz içkilerinizi getirmedi mi?"

Söz konusu garson tam o anda ortaya çıktı. Üç shot'ı masanın ortasına koymadan önce içkilerimizi bize uzatıyor. Gözleri Jax'ten, Jax kadar iri olmayan ama aynı derecede korkutucu bir atlet olan Tristan'a atlarken genişliyor. Bakışları bana hiç değmiyor, bu da artan testosteronun onu daha fazla yaklaşımdan başarıyla korkuttuğu anlamına geliyor.

"Size içecek bir şey getireyim mi?" diye sorar Tristan.

"Böyle iyiyim, teşekkürler, zaten birazdan spor salonuna döneceğim." Jax'ın önündeki biraya ters ters bakar. "Ve bu gece ders veriyorsun," diye ekliyor dikkatle.

Jax sadece gözlerini deviriyor ve kolunu sandalyemin arkasına atıyor. "Bugün Hailey'nin doğum günü, uykumda yapabileceğim bir şeyi öğretmek zorunda kalmadan yedi saat önce bir bira içebileceğime eminim."

Bu görüntü karşısında kıkırdıyorum ve yorumumu daha iyi düşünemedim, "Hayal edebiliyor musun? Uykunda Jiu-jitsu mu yapıyorsun? Yatakta seninle birlikte olan kişiye acıyorum, Süpermen."

Çocuklar birbirlerine sırtıyor. O anda bunu cinsel bir ima haline getirdiğimi fark ediyorum, çünkü jiu-jitsu güreş gibi bir şey. Ve güreşe uykunuzda ancak bir partneriniz varsa ve çok minimal güreş kıyafetleri giyyorsanız ihtiyaç duyarsınız.

Yüzümü buruşturup boş ver diyemeden Remy benim yerime atlıyor. "Bize cevap verme lütfunda bile bulunmayın, pislikler."

Tristan sırtışını ona çeviriyor. "Neden? Son zamanlarda uykunda çok fazla jiu-jitsu yapmıyor musun, Remy bebeğim?"

"Yemin ederim, bir gün bu lakap yüzünden öleceksin," diye homurdanıyor.

Garson öksürüyor ve dördümüz de şaşkınlıkla ona bakıyoruz. Sanırım onun orada durduğunu tamamen unutan tek kişi ben değildim.

"Yemek sipariş etmeye hazır mısınız?" diye soruyor, rahatsız olduğu belli. "Yoksa size birkaç dakika vereyim mi?"

Jax ona umursamaz bir tavırla, "Birkaç dakikaya ihtiyacımız var," der.

Garson gittikten sonra Jax kendi içkisini almadan önce içkilerden birini bana uzattı. Remy kendininkini aldı ve Tristan bir kez daha onun bakışlarını görmezden gelerek suyunu kaldırdı.

Bunun onun süper gücü olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Jax sıcak bir gülümsemeyle, "21. yaşın kutlu olsun

bebeğim," diyor.

Remy ve Tristan kadehlerini kaldırarak, "21'inci yaşınız kutlu olsun," diye yankılandılar.

Memnuniyet göğsümü dolduruyor. Jax ve kız kardeşimin arasına bakıyorum, bu insanları ne kadar çok sevdiğimi ve onların beni ne kadar çok sevdiğini takdir etmek için bir saniye ayırıyorum. Ve her ne kadar

Önümde üfleyecek bir doğum günü mumu yok ve gelenek bir dilek tutmak olsa da ben her yıl yaptığım şeyi yapıyorum: Onun yerine dünyaya şükranlarımı sunuyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum basitçe ve bu duygunun tüm gücünü kocaman bir gülümsemeye ifade ediyorum. Sonra kadehimi şerefe kaldırıyorum.

Daireye girdiğimde duşun çalıştığını duyuyorum. Çantamı kapıya asıyorum, sonra banyoya giriyorum ve kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Duşun kapısını açıp küçük bölmeye girdiğimde Steve omzunun üzerinden bana gülümsüyor.

"Selam bebeğim," diye selamlıyor beni, lifle göğsünü ovmaya devam ederek. "İş nasıldı?"

Bedenimi sırtına yaslarken parmaklarımı beline dokunduruyorum. Omzuna ıslak bir öpücük konduruyorum, yaklaştıkça göğüslerimi ona doğru itiyorum. "İyiymi," diye mırıldanıyorum.

Ellerim kaburgalarında aşağı yukarı dolaşmaya başladı. Şimdi fark ediyorum ki tekila hala vücudumda dolaşıyor, bu yüzden hafif çakırkeyif ve çok azgıyım. Omzuna öpücükler bırakmaya devam ediyorum.

"Bebeğim," diye uyarıyor Steve, elimi daha fazla güneye gitmeden durdurarak. "Akşam yemeğine geç kalacağız."

Göğüslerimi onun sırtına sürüyorum, meme uçlarımdaki sürtünme için can atıyorum. "Hayır, birlikte duş alarak zaten zamandan tasarruf ediyoruz," diye masum bir mantık yürütüyorum.

İç geçiriyor ve arkasını dönüyor. Gülümsüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum, dudaklarım hafifçe onunkileri okşuyor. Elleri kalçalarımı kavırıyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum. Gülümsemem genişliyor ve sarhoş gibi görüldüğünden eminim, ama sadece beni öpmesini istiyorum.

Şimdi.

Bir eskimo öpücüğüyle burnunu benimkine sürtüyor ama yine de bana istediğimi vermiyor. Ben daha doymak bilmez bir cinsel iştaha sahip olduğumdan, Steve nadiren seksi başlatan kişi oluyor. Eğer seks yapmak istiyorsam genellikle ona yaklaşmak zorunda kalıyorum. Ve artık bunu bekliyor olsam da, bunu yapmak zorunda kalmam beni daha az sinirlendirmiyor.

Hayal kırıklığımı bastırıyorum ve onun yerine dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Onu öpmeye devam ediyorum, dudaklarını ısıriyorum, ta ki o da bana karşı gevşeyip beni öpene kadar. Kalçalarımı sıkıca kavradığını hissettiğimde ürperiyorum. Ve sonunda dudakları benimkilere açıldığında inliyorum ve dilimi ağzına kaydırıyorum.

Sanki şok geçirmiş gibi donup kalıyor. Parmakları acıyla tenime battığında kaşlarımı çatarak geri çekiliyorum.

"Sorun nedir?" Ona sordum.

Kollarım hala boynuna dolanmışken, aramızda sadece birazcık boşluk var. Ve buradan, gözlerinde yanıp sönen öfkeyi çok net görebiliyorum. Bunu iliklerime kadar hissettiğime yemin edebilirim.

"İçiyor muydun?" diye soruyor soğukça. Parmakları bana öyle sert batıyor ki tırnaklarının altındaki derinin kırıldığını hissediyorum.

"Ow! Steve!" Ellerinizi itiyorum ve daha fazla mücadele etmeden bırakıyor.

"Soruya cevap ver," diye homurdanıyor, yumruklarını iki yanında sıkıyor ve duş başlığından gelen soğuk suyu görmezden geliyor.

Beni tuttuğu kalçalarımı ovma dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine cevap olarak ona ters ters bakıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak çok işe yaramaz bir saklanma girişiminde bulunuyorum. "Öğle yemeğinde bir içki içtim. İçki içmiyordum."

Başını sallıyor, vücudunun geri kalanını durularken yüzündeki onaylamama ifadesi açıkça belli oluyor. O duştan çıkarken ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Kendi vücut suyuma uzanıyorum, vücudumu keseliyorum ve sessizce

kokumdaki alkolü ve tenimdeki utancı temizleyebilmeyi diliyorum.

Duşta daha fazla saklanamadığımda, vücuda bir havlu sarıyorum ve yatak odamızın kapısından içeri giriyorum. İçeri adımımı bile atmıyorum, şu anda aramızdaki boşluğa ihtiyacım olduğunu hissediyorum. Steve dolabı karıştırıyor, kıyafet arıyor ve benim varlığımı açıkça görmezden geliyor.

Aniden bana dönüp "Kiminle öğle yemeği yedin?" diye sorduğunda sabrı bir anda tükeniyor gibi görünüyor. Neden biriyle çıktığını bana mesaj atmadın?"

"Steve, Remy ile dışarıdaydım." Cevap veriyorum, sonra kollarım yana düşerken bıkkınlıkla iç çekiyorum. Remy'yle içki içmemin zaten Steve için yeterince tetikleyici olduğunu bildiğimden Jax'in adını özellikle anmıyorum. Jax bu durumu çok daha kötü hale getirebilirdi. Çünkü ben ya da bir başkası ne derse desin, Steve hâlâ bir kadınla erkeğin romantik duygular beslemeden nasıl arkadaş olabileceklerini anlamıyor. Jax'le olan ilişkimi anlamıyor, bu da onun hala tehdit altında olduğu anlamına geliyor.

Kıskançlığını hiçbir zaman çok iyi idare edemedim, bunun tek nedeni bu duygunun amacını hiçbir zaman anlayamamış olmam. Böyle davrandığında Steve'in zihniyetini anlamakta zorlanıyorum.

"Yine de bana söyleyebilirdin."

Yapabilirdi, yapmalıydı değil. Her zaman çok sinsi ve kasıtlı. Ses tonunun bir emri ima ettiği yerlerde hangi kelimeleri kullanacağını çok iyi bilir, ancak kelime seçiminin asla otoriter olduğu söylenemez.

"Doğum günümde beni yemeğe çıkardılar," diye açıklıyorum kuşkuyla. "Bar bar gezmiyorduk Steve."

Bunun üzerine gözlerindeki öfke alevleri yeniden alevlenir. "Ve sen de doğum günü içkini bensiz içebileceğini düşündün," diye özetliyor aldatıcı bir tonda. "Ve ben de umursamayacaktım. Aslında, minnettar olacağımı düşündün, değil mi? Bir fahişe gibi becerilmek için yalvaran sarhoş, azgın bir kız arkadaşına sahip olmak? Bunu mu umuyordun?"

Aşağılayıcı sözler karşısında yumruk yemiş gibi
irkiliyorum ve havlumu fiziksel bir kalkan gibi kavırıyorum.

Kaşlarını çattı. "Bekle bir dakika. Onlar mı? Başka
kiminleydin?"

Hatamı fark ettiğimde içimdeki her şey donuyor.
Sikeyim.

Şüphelerini doğrulamamı bile beklemedi. Beni
küçümseyerek şöyle dedi: "Kız kardeşinle takılan o büyük
boy morona karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum. Şimdi
de beni onunla mı aldatıyorsun? Bu konuda bana yalan
söylediğine ve doğum gününü benim yerime onunla
geçirmek istediğine göre onu daha çok seviyor olmalısın."

Kekeleyerek yaptı ğ ı m savunmamı bana bir kez daha
tikintiyle bakarak kesti. "Devam et o zaman. Git kız
kardeşin ve arkadaşlarıyla sarhoş ol. Belli ki günü onlarla
geçirmeyi tercih ediyorsun." Normalde bu gerginliği
bastırmak için elimden gelen her şeyi yapardım, böylece
bir kavganın boktan hissinden kaçınırdım - özellikle de
üzerinde benim doğum günü-ve ve
iki gün Sessiz muamele onu takip eder. Ama
bugün, oynamaya çalışmak yerine
Peacemaker, sadece kızgın hissediyorum.

Sürekli onun duygularının etrafında dolaştığım için
kızgıyım.

Her içki içtiğimde suçlu hissettirildiğim için kızgıyım.

Doğum günümde irademe boyun eğmem istendiği için
kızgıyım.

Yine de her nasılsa, öfkemi yüzüne vuracak gücü
kendimde bulamıyorum. Öfkesiyle beni paramparça
etmekte hiçbir sakınca görmemesine rağmen, öfkeli bir
bakıştan daha agresif bir şey yapamıyorum.

Sonunda kendimi aramızdaki mesafenin bir kısmını yok
etmeye zorlayarak yatak odasına giriyorum. "Ailemle bir
içki içmeme izin var," diye tükürmeyi başarıyorum. "İlk
yasal içkinin üzerinde kimsenin adı yazmaz, bu yüzden
kiminle olduğum önemli olmamalı. Sadece Remy ve Jax
vardı. Rastgele erkeklerle çıkmış değilim."

"Doğum günün için plan yaptığın kişi bendim. İlk içkini içtiğin kişi ben olmalıydım." Hâlâ kızgın ama bağırıyor. O asla bağırmas. Bazen keşke bağırarsa diyorum, bağıra çağıra kavga etsek de her şeyi açıklığa kavuşturabilsem.

"Bu kadar önemli olduğunu fark etmemiştim." Bunu söylediğim için kendimden nefret etsem de, onu yatıştırmak için içime işlemiş bir ihtiyaç beni şöyle demeye zorluyor: "Bunun senin için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Özür dilerim."

İşe yarıyor. Öfkesinin bir kısmının söndüğünü ve ağır bir nefes verdiğini izliyorum.

"İçki içmenden nefret ediyorum," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "İçki içmenden nefret ediyorum ve özellikle de içtiğin zaman yanında olmadığım zaman nefret ediyorum."

Sertleşiyorum. Bu konuşmayı pek çok kez duydum ve her seferinde beni şaşırtıyor. Yine de bununla yüzleşecek cesareti bir türlü toplayamadım.

"Bir içkiydi," diye zorladım. "21. yaş günümde. Şu anda kafam pek iyi değil."

"Lisede bir fahişe gibi davranmaya karar verdiğin o gece de kafan iyi değildi," diye tersliyor.

Gözlerim açılıyor ve birdenbire küçülen yatak odasında bir adım geri çekiliyorum. Steve dolaba dönüp kıyafetlerini giymeden önce saf bir tiksinti ifadesiyle başını sallıyor.

Kanımın damarlarımda kaynamaya başladığını hissediyorum. Birkaç dakika içinde bana ikinci kez böyle hitap ediyor ki bu onun için kişisel bir rekor. Genelde bu kelimeyi tekil bir konuşma bitiricisi olarak kullanmayı bekler, çünkü bu lanet kelimeyi sanki benim ana tanımlayıcım ve bir insanın olabileceği en kötü şeymiş gibi ortaya atar. Neyse ki bu kelimeyi sadece beni kötü hissettirmek için bildiği en kolay yol olduğu için kullandığını ve aslında bunun kötü hissetmem gereken bir şey olmadığını erkenden anladım. İsim takma alışkanlığı benden çok onun hakkında bir şeyler söylüyor.

Tabii ki bu, onun bana açıkça saldırma girişiminin beni aynı anda hem incitmediği hem de kızdırmadığı anlamına gelmiyor. Ama derimin altında kaynayan öfkeyle bile kendimi savunacak gücü kendimde bulamıyorum.

Öfkemin yatıştığını hissetmiş olmalı ki bir iç çekip yatağın ucuna oturuyor ve başını ellerinin arasına alıyor. "Ne yani, 21. yaş günümde kız kardeşimle içki içtim diye bu geceyi mahvedecek miyiz? Şu anda yaptığımız şey gerçekten bu mu?"

Başını kaldırıyor, gözlerinde öfke parlıyor. "Mantıksız davranıyormuşum gibi davranma. İçki içmenin beni neden rahatsız ettiğini çok iyi biliyorsun. Klişe 21. yaş günü saçmalıklarını yüceltmekten daha akıllıca davranacağını düşünmüştüm."

Gözlerim büyüdü. "Bugün yasal bir içki içmemi beklemiyor muydun? Cidden mi?"

Bakışları kararır. "Benimle birlikte olmanı beklerdim. Senin için orada olan bendim. Doğum gününü kutlaman gereken kişi benim. Şu anda dışarı çıkmak bile istemiyorum. Bensiz kutlayarak her şeyi mahvettin."

"Artık dışarı çıkmıyor muyuz? İnanamayarak sordum.

Tekrar iç geçiriyor ve şakaklarını ovmak için başını ellerinin arasına alıyor. "Yine de dışarı çıkacağız," diye kabul ediyor. "Aynı olmasa bile, bu gece seni kutlamak istiyorum. Bunu senin için yapacağım." Başını kaldırıp bana baktığında gözlerindeki acıyı açıkça görebiliyorum. "Sadece birlikte kutlamak istediğin kişi olmak istedim."

İçimde bir şeyler çatırdıyor. Yatağın üzerinde oturduğu yere doğru yürüyorum, ellerini nazikçe itiyorum ki kalçalarına sarılabileyim. Aynı acı dolu ifadeyle bana bakmaya devam ediyor ve kalbimin çarpmasına neden oluyor.

"Tabii ki seninle kutlamak istiyorum," diye fısıldıyorum, saçlarını yüzünden çekerek. "Seni seviyorum. Bu geceyi birlikte geçirmek istediğim kişi sensin." İrkildim ve ellerimi bıraktım

kucağıma bıraktı. "Özür dilerim, bugün dışarı çıktım. Dışarıda bırakılmanın sana nasıl hissettireceğini düşünmedim."

Steve kollarını belime doluyor ve yüzünü boynuma gömüyor. "Sorun yok," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Olanları unutalım ve bu geceyi planladığımız gibi geçirelim." Geri çekiliyor ve kıcıma hafif bir şaplak atıyor, bana küçük ama samimi bir gülümseme yöneltiyor. "Git giyin. O çok sevdiğim kırmızı elbiseyi giy."

Hevesle başımı sallıyorum, onunla tekrar sağlam bir zemine oturduğum için rahatlıyorum. Onunla tartışmanın getirdiği gerginlikten nefret ediyorum ve diğer tarafa geçtiğimizde her zaman büyük bir rahatlama oluyor. Üzerinden inip kırmızı elbisemi alıyorum ve hazırlanmaya devam ediyorum.

O akşamki yemek harikaydı. Sohbetimiz kolay ve eğlenceliydi ve Steve birkaç haftadır hiç olmadığı kadar çok gülüyordu. O kadar iyi bir ruh hali içinde ki garson mojitomu önümdeki masaya koyduğunda her zamanki ekşi bakışını bile yöneltmiyor. Mutluyuz ve her şey mükemmel, tıpkı ilk çıkmaya başladığımız zamanlardaki gibi.

Tekrar olmasını istediğim gibi.

Daha önceki mücadelemiz tamamen unutuldu.

HAILEY

"Bu Şey kaça kadar sũrecek? Gece yarısını geçmese iyi olur. O saatte Şehirde olmaktan nefret ettiğimi biliyorsun."

Kot pantolonumun dũđmelerini iliklerken gũzlerimi deviriyorum. Sonra dũnũp boy aynasından gũrũnũŐũmũ kontrol ederken Steve'e "O kadar geç olmaz. Genelde akşam 10'da biter, o yũzden endiŐelenmeyi bırak."

Sırtımda onun bakışlarını hissedebiliyorum. "Mantıksız davranıyormuşum gibi davranma. Bu dũvũŐler ne kadar organize olabilir ki? Temelde et kafalılar tarafından yũnetiliyorlar."

Bunun ūzerine ona ters ters baktım. "Bu aptalca bir kliŐe. Neden onları aŐađılıyorsun? Onları tanı mıyorsun bile. En iyi arkadaŐlarımdan bazıları dũvũŐũ ve çok da zekiler."

Jax ve Tristan senden daha akıllı.

Sũylemiyorum ama Şu anda kesinlikle bunu dũŐũnũyorum. Kendinden daha kutsal bir ruh haline bũrũnmesinden nefret ediyorum.

"Eğer bu doğru olsaydı, isteyerek yumruk yumruğa kavgaya girmezlerdi," diye mırıldanarak polo tiŐörtũnũn yakasını dũzeltiyor.

KliŐeleŐmiŐ bir zengin çocuğu gibi gũrũnũyor. Kırmızı kanlı erkeklerle dolu bir arenada gũze batacak.

"Biliyorsun, bu gece gelmek zorunda değilsin," diye sızlanıyorum. "Evde kalıp arkadaşlarınla video oyunları oynayabilirsin. Eminim zombi öldürmek, gerçek erkeklerin birbirlerini kanlı bir şekilde dövmesini izlemekten daha eğlencelidir."

Gözleri, ağzından kaçacağını tahmin etmediğim bu ince iğneleme karşısında kısılıyor. Nefesimi tutup yanıtını bekledim, bunun geçiştirilmesine izin vermeyeceğini hissediyordum.

"Zararsız, yaratıcı bir eğlenceden hoşlanan başarılı bir yetişkinle sadece acıyı bilen ilkel aptalları mı karşı karşıya getiriyorsunuz? Güzel, Hailey. Kendi zekânı tam olarak kanıtlamıyorsun." Burun deliklerim genişliyor ve çenem geriliyor ama o beni görmezden gelip konuşmaya devam ediyor. "Bu gece geliyorum. Bazı insanlar gerçekten de partnerlerine zaman ayırmayı sever.

Bunun üzerine çenem düştü. Ona hiç zaman ayırmıyormuşum gibi mi davranıyor? Bu delilik. Ve yanlış. Hayatımın çoğunu onun etrafında şekillendiriyorum.

Steve hiçbir zaman yüksek sesle söylemeye cesaret edemeyeceğim düşüncelerden habersiz kalıyor. "Bu gece seninle birlikte olmak için bu deliliğe katlanmam gerekse bile bunu yapacağım. Çünkü seni seviyorum ve birbirini seven insanlar böyle yapar." Ve ben cevap veremedim, beni anında suçlu hissettirecek bir bakış atıp odadan çıkıyor.

"Hadi gidelim," diye sesleniyor mutfaktan.

Yorgun bir nefes veriyorum ve çantamı almadan önce görünüşüme son bir kez bakıyorum.

"Bu gece harika bir başlangıç oldu," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım.

Nihayet oraya vardığımızda arenanın sesi çok yüksekti. Bira akıyor ve dövüşler çoktan başladı, bu yüzden taraftarlar ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle tezahürat yapıyorlar, özellikle de

Kafesteki dövüşçülerden biri şakağına rakibini mindere düşüren yıkıcı bir darbe indiriyor.

Tanıdık ortam beni evde olma hissiyle gülümsetirken, Steve'in yüzünü buruşturmasına neden oluyor. Aslında benimkini tutmayan elini kulağına götürüyor ve onaylamaz bir tavırla etrafına bakıyor.

"Arkadaşının kavgasına ne kadar var? Bu benim ideal bir Cuma gecesi fikrim değil."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "Bunun hangi dövüş olduğunu öğrenmeliyiz. Jax yedi numara sanırım. Gidip Remy'yi bulalım, sonra ne olduğunu anlarız."

Bilekliğimde yazan numaraya bakıyorum ve Steve'i arkama çekerken insanları kibarca yolumdan iterek bizim bölüme doğru ilerlemeye başlıyorum.

"Hailey!" Sol tarafımdan bir ses duyuyorum. Döndüğümde Remy ve spor salonundaki diğer arkadaşların bir bölümde toplandığını görüyorum ve aceleyle onlara doğru ilerliyorum.

"Ben de tam sana mesaj atıp hâlâ geliyor musun diye soracaktım," diyor selam verirken. Steve'e bakıyor ve eğer kız kardeşimi bu kadar iyi tanımıyor olsaydım, onu süzerken dudaklarında beliren hafif alaycı ifadeyi fark etmezdim. "Selam Steve. Bir akşamlığına dövüşçü kalabalığına katılman ne hoş."

Steve'in burun delikleri açılıyor ama ona karşılık vermiyor. İçimde her zaman kız kardeşimden korktuğuna dair bir his vardı, açıkçası bu beni hiç şaşırtmadı. Remy'nin çok göz korkutucu, hiçbir şeye aldırmayan bir tavrı var ve bunun da ötesinde, aldatıcı bir şekilde kurnaz. Karşınıza almak isteyeceğiniz biri değil.

Steve bunun yerine kolunu belime dolayarak yüzünü gülümsemeye zorluyor. "Sadece gelip kız arkadaşıma destek olmak istedim."

Remy'nin gözleri, ima edilen herhangi bir hakaret için onu incelerken hissedilir şekilde daralır. Jax'i benim kadar koruyor, bu yüzden ona karşı yapılan sataşmalar da hoş görülmecektir.

Bu garip gerginliği daha fazla tırmanmadan sonlandırmak için, "Jax'in uyanmasına kaç dövüş kaldı?" diye soruyorum.

Remy sonunda bakışlarını Steve'den ayırdı. "Dört tane daha. Şu anda üç numaralı dövüşler."

Steve'in iniltisini neredeyse hissedebiliyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama vücudunun benimkine karşı gerilmesinden bu kadar uzun süre burada kalmaktan memnun olmadığını anlayabiliyorum.

Bakışlarım ona kayarken gergin bir şekilde alt dudağımı dişliyorum. Sinirli ya da mutsuz olduğu zamanlardan nefret ediyorum. Duyguları her zaman doğrudan tenime yerleşmiş gibi hissediyorum, beni mutsuzluğunun kaynağını bulmaya ve onu nasıl kovacağımı bulmaya zorluyor. Ne zaman oldu bilmiyorum ama bu dürtü artık tamamen içime işlemiş durumda.

"Dövüşü bittikten hemen sonra gideceğiz," diye fısıldıyorum ki beni sadece o duyabilsin. "Burada olmamız benim için çok anlamlı. Benimle geldiğin için teşekkür ederim."

Gerginliği hemen dışarı sızıyor. Omuzları gevşiyor ve iç çekerek bakışlarını bana çeviriyor. "Elbette. Seni mutlu etmek beni de mutlu ediyor."

Ona titrek bir gülümseme gönderip yanağından öpüyorum. Göz ucuyla Remy'nin sertleştiğini görüyorum ama onu görmezden geliyorum, Jax'in dövüşünün başlamasını beklerken Steve'i rahat ettirmeye odaklanıyorum.

Sonraki bir buçuk saati Steve'in yanına yapışmış bir şekilde geçiriyorum, Remy ve diğer dövüşçülerle konuşmaya çalışsam bile onun giderek daha gergin olduğunu hissediyorum. İlk garip merhabalaşma dışında erkek dövüşçüler beni görmezden geliyor - Steve'in yanımda durmasından mı yoksa Jax'in salondaki herkesi benim peşime düşmekten korkutmak için içine soktuğu Tanrı korkusundan mı, emin değilim. Bana yaklaşan tek kişi Remy ve arkadaşımız Lucy.

Müşabakalar arasında birbirlerine gülüp takılan diğer dövüşçülere gizlice bakıyorum. Hobilerle kurulan

arkadaşlıklar hakkında söylenecek bir şey var. Her zaman ortak bir hobiden gelen bir bağ olduğunu düşünmüşümdür.

İlgi alanları en iyilerinden biridir, çünkü tamamen herkesin hoşlandığı bir faaliyet etrafında toplanmıştır. Aynı zamanda en ilginç arkadaşlarla tanıştığınız yerdir çünkü her insanın farklı bir geçmişi, işi ve orada bulunma nedeni vardır.

Eskiden benim de bir hobim vardı. Lisedeyken dans ederdim ve bu işte çok iyiydim. Bu beni mutlu ediyordu. Tıpkı eğitimin Remy'nin olduğu gibi benim de çıkış noktam oldu. Hem iyi hem de kötü günlerde kendimi ifade etmek için gittiğim yer. Ve bunu seviyordum.

Liseden sonra Remy ile birlikte şehre taşındığımda planım önce bir iş, sonra da bir dans stüdyosu bulmaktı. Philly'de harika dans stüdyoları var, bu yüzden kendimi gerçekten zorlayabileceğim yeni bir ortamı dört gözle bekliyordum.

Ancak buraya taşındıktan sonra kendimi Philadelphia'ya o kadar kaptırdım ki bu hiç gerçekleşmedi. Sürekli barda çalışıyordum ve orada olmadığım zamanlarda, tek eğlencesi Dunkin' Donuts olan küçük bir kasaba olmayan yeni bir ev keşfediyordum. Philly'nin sunduğu her şeyi görmeyi takıntı haline getirdim. Ve bu çok fazla.

Dansa geri dönmeye hazır olduğumda Steve ile çıkmaya başlamıştım. Ve bu fikir onu pek heyecanlandırmamıştı. Derslerde hiç erkek olmaması ya da hiçbir yerde performans sergilememem önemli değildi. Onun gözünde, yatak odası dışında seksi simüle edecek şekilde hareket etmek kabul edilemezdi. Bu yüzden hiçbir zaman bir stüdyo bulamadım.

Bunun yerine kendimi onun daha değerli bulduğu bir şeye verdim: üniversiteye. Çünkü bir kariyer planım yoksa nasıl bir hobim - herhangi bir hobim - olabilirdi ki? Barda çalışmak da pek heves edilecek bir iş değildi. Tanrı biliyor ya, bu cümleyi yeterince sık duydum.

Okul her şeyin, her şey de dansın önüne geçmişti. Ve kısa süre sonra tek bildiğim okul, iş ve Steve'di, hiç arkadaşım yoktu.

Etrafımdaki dövüşçülere, boş zamanlarının çoğunu antrenman yaparak ve birlikte takılarak geçiren kadın ve erkeklere baktığımda kıskandığımı fark ediyorum. Arkadaşlıklarını ve acılı bir erkek arkadaş yerine onlara mutluluk getiren bu hobiye sahip olmalarını kıskanıyorum.

Düşüncelerimin beni içine çekmeye başladığı tehlikeli sarmaldan 7. Dövüşün başlaması için ışıklar söndüğünde kurtuluyorum. En yüksek tezahürat bizim bölümden geldi.

Spiker Jax'in adını söyler söylemez Steve'i ve onun rahatlığını unutuyorum. Hatta elini bırakıyorum ki çılgınca alkışlayabileyim ve grubumuzun geri kalanı gibi yüksek sesle bağırabileyim, her şey arka planda kaybolurken kendimi tamamen arkadaşımın başarısına kaptırıyorum.

Duman makinesi çalışmaya başlar ve Jax'in çıkış şarkısı "Blood // Water" hoparlörlerden duyulmaya başlar, arenadaki ışıklar çıldırır. Sonunda ritim düşene ve Jax dumanın arasından görünene kadar müzik yükseliyor.

Kafese doğru koşuyor, yüz ifadesi tamamen işle ilgili. Tişörtünü hızla çıkarıyor ve dövüş öncesi kontroller için hakemin karşısına geçiyor.

Onu izlerken sinirlerim geriliyor -onu dövüşürken izlediğimde hep olduğu gibi- ama derin bir nefes alıyorum ve kendime Jax'in yaptığı işte çok iyi olduğunu hatırlatıyorum. Pek çok dövüş kazandı ve hiç ciddi şekilde yaralanmadı. Sadece ona güvenmeli ve destek olmalıyım.

Göz açıp kapayıncaya kadar Jax'in rakibi kafese giriyor ve spiker dövüşçüleri tanıtıyor. Arkadaşımın ciddi ifadesini ve savaşa hazır vücudunu gördüğümde bile ellerimi ağzıma götürüp endişeyle sıkmaktan kendimi alamıyorum. Şu anda Jax ve bu zaferden başka hiçbir şey yok.

"Dövüşçüler, hazır mısınız? Hadi dövüşelim!"

O kadar gergindim ki zil sesiyle sıçradım. Ama Jax kendinden emin ve telaşsız adımlarla ilerliyor. Eldivenler birbirine değdiği anda, sanki bir topun içinden fırlamış gibi oluyor.

Yumruklar ve tekmelerden oluşan bir telaş, tüm güç ve ileri baskı. Saldırgan olmak her zaman Jax'in tarzı olmuştur ve rakibinin bu dövüşe girerken bunu bildiğinden emin olsam da, bu hala işe yarayan bir tarz. Kırmızı köşeye o kadar hızlı saldırıyor ki otuz saniyeden kısa bir süre içinde yüzüne bir kroşe ve vücuduna bir kroşe indiriyor ve bunların etkisiyle Kırmızı sersemleyip geri çekiliyor.

"Üstünde kal Jax, onunla ne yapacağını bilmiyor!" Jax'in köşesinden bağırıldığını duyuyorum. Kafese bakıyorum ve Tristan'ın en iyi arkadaşına koçluk yaptığını görüyorum, kışını sandalyede tutmayı zar zor başarıyor.

Jax köşesinin tavsiyesine kulak veriyor ve ileri ataklarını arttırıyor. Rakibini kafese geri itmesi uzun sürmüyor ve burada avantajlı bir pozisyon için güreşiyorlar. Jax daha büyük bir dövüşçü gibi görünüyor, ancak Red ilk saldırıdan sonra toparlanmış gibi görünüyor ve şimdi iyi bir dövüş ortaya koyuyor. Şaşırtıcı bir şekilde Jax'in bacağına kanca takıyor ve onu yere indiriyor.

Mindere çarpma seslerini duyunca nefesim kesildi. Her ikisi de muhtemelen 215 kiloya yakın -daha fazla değilse- bu yüzden darbe çok gürültülü, çok acı verici bir sestir.

"Lanet olsun." Steve'in yanımda kıkırdadığını duyuyorum.

Jax'e yumruk yağdıran devasa adama o kadar odaklanmışım ki ona aldırmiyorum bile. Köşeden Tristan'ın "Vücudunu kontrol et, onu yere indir ve süpürmeye çalış!" diye bağırıldığını duyuyorum.

Dövüşlerde video oyunu gibi hissettiren anlar beni her zaman büyülemiştir. Çünkü şimdi olan bu. Jax, sanki bir joystick tarafından kontrol ediliyormuş gibi Tristan'ın talimatlarını harfiyen uyguluyor ve Red'in kafasını kavırıyor ve böylece yumruklarını atmak için doğrulamıyor. Ve onu yeterince dengesini bozduğunda, bacaklarını pozisyonlarını değiştirecek şekilde makaslıyor ve Jax üstte bitiyor.

Kalabalık aksiyonu alkışlıyor ve Jax kendi yumruklarını atmaya başladığında sesler daha da yükseliyor. Bizim bölümümüz

Çığlık atıyorum ama tek yapabildiğim parmaklarımı ağzıma götürüp nefesimi tutarak bitmesini beklemek.

Elbette, kendini savunmak için birkaç çağrı ve daha da fazla cevapsız yumruktan sonra, hakem dövüşü bitirmek için devreye giriyor. Jax kollarını kaldırmış ve yüzünde muzaffer bir sırıtışla ayağa kalkıyor.

Çığlıklar tüm salonda yankılanıyor. Taraftarlar maç sonlarını her şeyden çok sever, bu yüzden bu tür zaferler her zaman büyük övgü toplar, şu anda arenadaki ses seviyesinden de anlaşılacağı üzere. Ve ilk kez ellerimi yüzümden çekip yüksek sesle tezahürat yapabiliyorum.

Aynı derecede heyecanlı olan Remy'ye döndüğümde çok sevindim, o da Lucy'yi sıkıca tutuyor ve "İşte bundan bahsediyorum!" diye bağıırıyordu.

Jax'in Tristan'ı kucaklamak için kendine çektiğini görünce daha da fazla gülümsemekten kendimi alamıyorum. Belli ki Tristan arkadaşının zaferi için o kadar heyecanlı ki her zamanki rahatlık seviyesini unutuyor ve Jax'in sarılmasına aynı coşkuyla karşılık veriyor. Hakem, galibin elini kaldırabilmesi için dövüşçüleri kafesin ortasına geri çektiğinde, sırıtışı kulaktan kulağa uzanıyor.

Çığlıklarımız ve tezahüratlarımız nihayet dindiğinde ve Jax kafesten çıkarıldığında, Steve'in iç çekip mırıldandığını duyuyorum, "Bu eğlenceliydi. Artık gidebilir miyiz?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Burada olduğunu bile tamamen unutmıştım. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde dudağımı kemiriyorum. Bir yandan Steve'in dövüşmeyi sevmediğini ve buraya sadece benim için geldiğini biliyorum. Ama öte yandan, kazananın temizlendikten sonra arenaya çıkmasını beklemeniz söylenmemiş bir kuraldır.

"Bizimle gelmiyor musun?" Lucy, Steve'in sorusuna kulak misafiri olunca sorar. "Bir sonraki dövüş biter bitmez Frankie'nin yerine gidecektik. Siz de bir şeyler içmeye gelmelisiniz!"

Steve'in dudağının kenarı hoşnutsuzlukla seğirse de bunu gizlemeye çalışır. "Kulağa eğlenceli geliyor ama sanırım

Hailey eve." Kolunu omuzlarıma doluyor ve şöyle diyor: "Biliyorsun, içkiyle pek başa çıkamıyor. Bu geceyi burada bitirsek daha iyi olur. Öyle değil mi bebeğim?"

Burada kalıp arkadaşlarımla takılmayı tercih ederdim ama Steve buradayken bunun mümkün olmadığını biliyorum. Bu yüzden sadece gülümseyip başımı sallıyorum.

Lucy'ye "Erteleyselim," dedim. "Yine de bu gecelerden birinde sen, ben ve Remy'yi bir araya getirmeliyiz. Remy'nin evinde takılabiliriz, ben de sizin o çok sevdiğiniz margaritaları yapabilirim."

Steve'in yanımda kaskatı kesildiğini hissediyorum ve önce onunla konuşmadan böyle bir planı asla ağzımdan kaçırmamam gerektiğini hemen hatırlıyorum. Sessizce özür dileyerek yanına bastırıyorum.

"Gitmeliyiz," diye araya giriyor düz bir sesle.

Ona gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam, bebeğim. Gitmeden önce tuvaleti kullanmama izin ver."

Remy ve Lucy'ye sertçe başıyla veda ettikten sonra beni çıkışa doğru çeviriyor. Omzumun üzerinden kız kardeşime ve arkadaşşıma sessiz, özür dileyen bir bakış fırlatıyorum, yüzlerindeki acıyan bakışlardan ne kadar nefret ettiğimi engellemeye çalışıyorum.

Lucy'ninki acınası. Remy'ninki öfkeli.

İkisini de kafamdan atıp Steve'i tuvalete kadar takip ediyorum. Ama kadınlar tuvaletine gitmek için yanından ayrıldıktan hemen sonra erkekler tuvaletinden Jax'ten başka kim çıkıyor?

Beni gördüğünde gözleri parlıyor. Kafesten çıkalı sadece birkaç dakika olmuştu, bu yüzden hala gömleksiz ve ter içindeydi, kaburgalarında darbe aldığı yerde kırmızı bir iz belirmeye başlamıştı.

"Hailey," diyor şaşkınlıkla. "Gelip gelmeyeceğini bilmiyordum."

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. "Tabii ki gelecektim. Dövüşlerinden birini asla kaçırmayacağım. Galibiyetin için tebrikler, Süpermen."

Mutluluk tüm yüz ifadesini kaplıyor. Bana sarılmak için bir adım öne çıkıyor ama sonra omzumun üzerinden bakıyor ve donup kalıyor.

Steve yanıma yaklaşp kolunu belime doladığında kulağımın dibinde onun sesini duyuyorum. "Evet, dostum. Başka bir adamı kanlı bir posa haline getirdiğin için tebrikler."

Ses tonundaki pek de üstü kapalı olmayan alaycılık karşısında irkildim. Kavgayı sevmediği bir sır değil ama bunu nadiren bu kadar belli eder. Utancımdan yüzümün kızardığını hissedebiliyorum.

Jax sadece Steve'e bakıyor. Onu bu kadar iyi tanımıyor olsaydım, yüz ifadesinin ardındaki nefreti göremezdim. Ama onu tanıyorum ve bütün arkadaşlarımın erkek arkadaşından nefret ettiğini bildiğim için yüzüm kızarıyor.

Kendime bir kez daha onu benim tanıdığım gibi tanımadıklarını, onun benim bildiğim ve sevdiğim yönlerini görmediklerini hatırlatıyorum.

"Sağ ol dostum," diyor Jax sıkıca. "Evet, çıplak ellerimle bir adamı öldürebileceğimi bilmek oldukça tatmin edici."

Gözlerim açıldı. Jax tanıdığım en iyi adam, bu yüzden böyle bir şey söylediğini duymak şok edici. Daha iyi bilmesem, neredeyse bir tehdit gibi gelebilirdi.

Steve bunu öyle yorumluyor olmalı çünkü yanımda sertleştiğini hissediyorum. Ama bu anlamadığım bir tür sık ölçme yarışması olmalı çünkü "Anlaşmazlıkları fiziksel yollarla çözdüğümüz zamanlara geri döndüğümüzü fark etmemiştim" diye karşılık veriyor.

"Steve," diye bağıriyorum sessizce.

Kaşlarını çatarak bana dönüyor, sanki ona karşı konuşmama şaşırmış gibi. İfadem karşısında kolunu belimden çektiğinde zihinsel olarak gözlerini devirdiğini görebiliyorum.

"Ben sadece arabayı çekeceğim. Beni bekletmemeye çalış."

Bana verdiği sınırdan emre rağmen, gittiğine sevindim. Davranışları ve bunu gören kişinin Jax olması beni utandırıyor.

"Özür dilerim," diyorum Jax'e Steve'i duymaz duymaz. "Bunu neden söyledi bilmiyorum, genelde bu kadar... çatışmacı değildir."

Jax öylece bana bakıyor, olduğu yerde donup kalmış. Şu anda aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Konuşmayı şu anda aldığı gariplikten uzaklaştırmaya çalışırken tişörtümün kumaşıyla gergin bir şekilde oynuyorum. "Bir şey düşürdü mü? Yaralandın mı?"

Çenesinin büküldüğünü görüyorum ama gergin bir sesle cevap veriyor. "Hayır, hiçbir şey indirmedim."

Başka bir şey söylemeyince tekrar deniyorum. "Herkesle birlikte Frankie'ye mi gidiyorsun? Hepsinin sesi seninle kutlama yapmak istiyorlarmış gibi geliyor. Frankie's'i seviyorsun, değil mi?"

"Neden gelmiyorsun?" diye sorar aniden. "Frankie's'i sen de seviyorsun. Ya da en azından sen seviyordun."

Söylenmemiş bir iğneyi kaçırmak zordur. Ona kadar.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Jax'le kavga etmekten dünyadaki her şeyden daha çok nefret ediyorum. "Artık pek içki içen biri değilim. Steve de öyle, o yüzden geceyi erken bitirip eve gidelim diye düşündüm. Sizinle başka bir zaman gelirim."

"O zaman bir dahaki sefere onu evde bırakmalısın," diye tersliyor Jax. "Ya da daha iyisi, onu tamamen terk et."

Sözlerinin şiddeti karşısında irkiliyorum. Ses tonundan hemen pişman olduğunu anlayabiliyorum çünkü tüm ifadesi yumuşuyor ve acı çekiyor.

"Kahretsin, Hailey, özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Sana kızmak istemiyorum. Sadece-" Yutkunuyor ve yüz ifadesindeki acı katlanarak benden uzaklaşıyor. "Boş ver, önemli değil. Sadece seni özledim, hepsi bu. Keşke bu gece bizimle gelseydin."

Omuzlarımdaki gerginlik azalıyor ve yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor. "Ben de seni özledim," diyorum usulca.

Ama sonra bunun muhtemelen uygunsuz bir şey olduğunu fark ettim, Jax ve ben bir yıldan uzun süredir arkadaş olsak da

On yıl. Steve'in bir şekilde yeniden yanımda belirmediğinden emin olmak için endişeyle etrafıma bakıyorum.

"Gitsem iyi olacak," diye mırıldandım. "Onu bekletmek istemiyorum." Göğsümde adını koyamadığım ve bir şekilde atlatamayacağımı bildiğim gergin bir his olmasına rağmen Jax'e gülümsüyorum. "Kazandığın için tekrar tebrikler. Harikaydın, gurur duymalısın."

Hâlâ bantlı olan elleri yumruk şeklinde sıkılıyor ve bana uzanmak ister gibi görünüyor ama bunun yerine sadece sert bir şekilde başını sallayıp "Teşekkürler. Geldiğiniz için de teşekkürler."

En eski ve en iyi arkadaşlarımdan birine sırtımı döndüğümde, bu gece yanlış bir seçim yaptığımı düşünmeden edemiyorum.

HAILEY

Üç hafta sonra, Steve'i doğum gününde bir bacağımy uyuyan bedeninin üzerine atıp kalçalarına binerek uyandırıyorum. Uykusunda sadece inlediğinde eğilip boynuna bir öpücük konduruyorum. Hâlâ bir yanıt alamayınca çıplak göğsünden aşağı doğru öpmeye başlıyorum ve çarşafı aşağı doğru çekiyorum.

Boxerının kenarına ulaşana kadar onun tamamen uyandığını hissetmiyorum - o zaman saçlarımı acımasızca kavrayıp çekiştiriyor.

Şok içinde ona baktım. Steve yatak odasında hiç agresif olmamıştı. Genelde tam tersi, çoğunlukla tatlı, nazik ve mükemmel bir beyefendidir. Bana hep kırılgan biriymişim gibi davrandı.

Bu da ironik bir şekilde her zaman istediğim şeyin tam tersi. Ama sert ya da biraz kirli olması için ona kaç kez yalvardığımın bir önemi yok, bunu yapmaya asla cesaret edemiyor. Ve bunu nasıl isteyebileceğimi anlamıyor, bu yüzden kazanmamın mümkün olmadığını kabul ettiğim bir tartışma.

Ama şimdi, umduğum kadar agresif davranıyor.

Hevesli, şehvet dolu dileğim geldiği gibi hızla yok oluyor. Çünkü ben şok içinde ona bakar bakmaz, o bunu yorumladı.

ve hemen saçımı bıraktı. Sanki ne yaptığının farkında değilmiş gibi kendi gözleri de açılıyor.

"Özür dilerim, sanırım hâlâ uyuyordum," diye kekeliyor. "Beni korkuttun. Seni incitmek istememiştim. İyi misin?"

Cevap vermeden önce gözlerimin dolmasına zorlukla engel oluyorum. "Beni incitmedin Steve." Elimi sabah odununa götürüp niyetimi görmesini sağlarken bakışlarımın arzuya örtülmesine izin veriyorum. "Tekrar yap," diye fısıldıyorum boxerına uzanırken.

Ama elimi tutarak beni durduruyor. Çenesi sıkılıyor ve benim sessiz sertlik isteğimden rahatsız olduğunu anlayabiliyorum. "Hiç havamda değilim, Hailey."

İçimi çekip ondan uzaklaşıyorum ve hâlâ kalçalarına yaslandığım oturma pozisyonuna geçiyorum. "Sadece doğum gününü kutlamak istemiştim," diyorum sessizce.

Yüzündeki sert ifade kaybolmayınca yanına uzanıyorum, kolunun altına kıvrılıyorum ve kendimi onun yanına yaslıyorum.

"Onun yerine sana kahvaltı hazırlayayım mı? Seni ne mutlu eder? Bugün ne istersen yapabiliriz." Teklifimi yanağına bir öpücük kondurarak noktalıyorum.

Sonunda iç geçiriyor ve gerginliği bacaklarından akıp gidiyor. "Kahvaltı kulağa hoş geliyor," diye mırıldanıyor.

Ona gülümseyebilmek için dirseğimin üzerinde yükseliyorum. Artık sinirli değil, ama yine de mutlu görünmüyor, bu yüzden bu sefer onu dudaklarından öpmek için eğildim.

"Mutlu yıllar," diye fısıldıyorum ağzına. Bir şey söylemeyince öpücüğü derinleştirmeye çalışıyorum. "Seni seviyorum," diye tekrar deniyorum.

Sonunda bir elini saçlarıma gömüp dilimi içeri sokabilmem için ağzını açarken öpücüğe karşılık veriyor.

Ben bacağıma onun beline doğru kaydırıp tekrar üzerine oturmaya çalışırken Steve geri çekiliyor. Beni yerimde tutuyormuş gibi kalçamı kavırıyor, sonra bana bakıp "Kahvaltı?" diye soruyor.

Hayal kırıklığımı yutuyorum, kendime bugünün onunla ilgili olduğunu, temel cinsel ihtiyaçlarımla ilgili olmadığını hatırlatıyorum. Ama son üç haftada sadece iki kez seks yaptık ve ben biraz zorlanmaya başladım.

Normalde seks eksikliğinin bir ilişkide bir şeylerin yanlış gittiğine işaret ettiğini düşünürdüm ama Steve hiçbir zaman azgın bir erkek olmadı. Sadece benim ondan daha çok ihtiyacım olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorundayım.

Steve ve ben şu anda ilişkimizde rahat bir noktadayız. Doğum gününden bu yana başka bir tartışma yaşamadık ve bana hala iyi davranıyor, beni yemeğe çıkarıyor ve sık sık eve çiçek getiriyor, bu yüzden şikayet edecek pek bir şeyim yok. Doğum günü yemeğimin olduğu gece paylaştığımız o büyük mutluluk o akşamdan sonra devam etmedi, ama ben bunu o sevinç seviyesini korumanın zor olmasına bağlıyorum. İşler kötü değil, sadece farklı. Mükemmeli beklemeyi bırakmalıyım.

Her zamanki takım elbisesi ve kravatıyla içeri girdiğinde mutfakta Steve'in en sevdiği omleti yapıyordum. Doğum gününde onunla birlikte uyanabilmek için sabah işten izin almıştım ama yine de işe gitmek isteyeceğini biliyordum. Kendini işine adanmış bir çalışandır.

Tek amacı emekli olmak için yeterli parayı kazanmak olsa bile. "Peki bu gece ne yapmak istiyorsun?"

Gülümseyerek sordum.

Tencereyi ocağın üzerinde sallarken. Kutlamak için bir bara gitmek isteyip istemediğini sormak istiyorum ama bunun nasıl bir tepkiyle karşılanacağından emin değilim, bu yüzden sessiz kalıyorum.

"Umurumda değil, akşam yemeği ya da başka bir şey yiyebiliriz," diyor kendine kahve koyarken umursamazca. "Büyük kutlama zaten bu hafta sonu olacak."

Donup kaldım. Şaşkınlıkla ona döndüğümde kaşlarım çatılıyor. "Ne demek istiyorsun? Bu hafta sonu ne var?"

Tezgâha yaslandı ve bana boş boş baktı. "Çocuklarla Atlantic City'ye gidiyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Sen nesin? Bunu bana neden söylemedin?"

Omuz silkiyor ve sade kahvesinden bir yudum alıyor. "Aslında kız arkadaşlarımızı da davet edecektik ama sadece erkeklerin katılmasına karar verdik. Zaten bir grup sarhoş aptalla takılmak istemezsin."

Kafam şok, incinme ve öfke arasında gidip gelmeye devam ediyor. "Klişe sarhoş parti otobüsü doğum günü şeyini yapmamaya ne oldu?" Sıkılmış dişlerimin arasından homurdanmayı başarıyorum.

Yine omuz silkiyor. "Tüm bu yaygaranın nedenini görmek istiyorum."

Öfke içimdeki diğer tüm duyguları bastırmaya başladı. "Yani sen doğum gününde içki içip kumar oynayabiliyorsun ve tam bir obur olabiliyorsun, ama ben 21. yaş günümde kız kardeşimle içki içemeyecek miyim?"

Bakışlarını tekrar bana çeviriyor ve ilk kez doğum günümün gecesinden beri bunu benim cezam olarak planlamış olabileceği aklıma geliyor. Hiçbir zaman bir günahın peşini bırakan biri olmadı ve o gece beni çok kolay bıraktığını fark etmeliydim.

Bana bakmaya devam ediyor ve bir an için cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Ama sonra diyor ki, "Sadece arkadaşlarımla güzel bir gece geçirmek istiyorum, bunu bu kadar büyütmene gerek yok. Gerçekten istiyorsan gelebilirsin."

Şok içinde bir adım geri çekildim. Ve o anda, bir Çarşamba günü sabah 8'de mutfağımda, anlayış doğuyor.

Birden ne kadar kötü manipüle edildiğimi fark ettim. Doğum günümün olduğu geceyi, öfkeli konuşmamızı düşünüyorum ve özür dilemesi gereken kişinin ben olduğumu fark ediyorum. Yanlış bir şey yapmamıştım ama yine de sürünerek Steve'e geri dönen bendim. Doğum günümde.

Ama bu bile onun için yeterli değildi. Beni başka bir şeyle de cezalandırması gerekiyordu. O gece için acı çekmemi istiyor, doğum gününü kutlarken evde beklememi istiyor.

İstediğimi bildiği bir kutlama. Remy ile tanıştığım da onun izni olmadan bir parçasını çalmaya çalışmıştım.

Sanki sadece bu etkileşimi değil, bir çift olarak yaşadığımız her şüpheli anı izleyen tamamen üçüncü taraf bir gözlemciymişim gibi hissediyorum. Geçen yılın gerçekliği gözümün önünden geçiyor ve birdenbire her kesici hakareti, her zoraki özrü, her sessiz muameleyi yeniden yaşıyorum.

Steve'e yeni keşfedilmiş bir algıyla bakıyorum.

Ne yazık ki, algı ile eylem aynı şey değildir.

Steve'in beni nasıl bir ağa düşürdüğünü fark etmeme rağmen, aramızdaki gerilimin baskısı altında boğuluyorum. Hâlâ onun onaylamayan bakışlarının ağırlığını hissediyorum. Hâlâ onu mutlu etmenin ezici ihtiyacını hissediyorum.

Hâlâ ona bunu söylemeye cesaret edemiyorum.

Sonunda bu konuda onunla savaşmam için bana meydan okuyan bakışlarından kurtuluyorum. Beni ne kadar kötü dövdüğünü biliyor. Bunu zorlayacak gücüm olmadığını biliyor.

"Hayır, sorun değil," diye mırıldanarak yanmış omlete geri dönüyorum. Onu çöpe atarak ellerimi meşgul ediyorum ve yeniden başlamak için buzdolabına uzanıp malzemeleri arıyorum, nedense Steve'in kaliteli yemekler yapmasına dair köklü bir ihtiyaçtan kaynaklanıyor - her ne kadar son birkaç haftanın stresi iştahımı neredeyse hiç yemediğim kadar mahvetmiş olsa da. "Bu hafta sonu çocuklarla iyi eğlenceler. Ben sadece okul ödevlerimi yapacağım."

Zafer için sıırtmıyor bile. Kabul edeceğimi çoktan kabul etmişti, bu yüzden kutlamaya bile gerek yoktu. Bana doğru yürüyor ve yanağımdan öpüyor.

"Benim gitmem gerek. Kahvaltı için endişelenme, yolda bir şeyler alırım." Kahvesinden birkaç yudum daha alıyor, sonra az önce kırdığım yumurtalarla dolu kaseyi yanına koyuyor. Başka bir şey söylemeden dizüstü bilgisayar çantasını aldı ve daireden çıktı.

Mutfak masamızdaki koltuğa yığılıyorum. Kafamdaki düşünce karmaşasını konuşmak için kız kardeşimi aramayı tartışıyorum,

Ama söyleyeceklerini duymaya hazır olduğumu sanmıyorum. Steve'den hoşlanmadığı konusunda çok açık konuştu, hatta birkaç kez onun kontrolcü ve benim için kötü olduğunu ima etti, ama ben bunu her zaman ilk sorun belirtisinde erkekleri terk etme eğiliminde olduğu için geçiştirdim. Hiçbir zaman bir ilişki üzerinde çalışmaya değer olduğunu düşündüğü birini bulamadı. Ne zaman Steve'in o kadar da mükemmel olmayan yönleri hakkında konuşmaya çalışsam, beni gerçekten dinlemek yerine onu terk etmemi söylemek için doğru anı beklediğini söyleyebilirim.

Daha açık olduğum arkadaşımız Lucy'yi aramayı düşünüyorum. Ama o sadece Remy sayesinde arkadaşım ve onunla kavga geceleri dışında pek konuşmuyorum. Ayrıca, o hiç bu durumda olmadı. Onunla sadece biriyle bir süre birlikte olduktan sonra balayı evresinin sona ermesinin nasıl bir şey olduğu hakkında konuştum. Hangi değişikliklerin normal kabul edildiğini ve partnerlerin fazla kayıtsız kalması konusunda neyin kırmızı bayrak olması gerektiğini anlaması için ona yaslandım.

Ama bu tamamen farklı bir şey. Arayacak kimsem olmadığını farkındayım çünkü sınırdan bir narsistle çıkmış tek bir kişi bile tanımıyorum.

Bu düşünce kaşlarımı çatmama neden oldu. Bu kelime hafızamda bir şeyleri gıdıklıyor, Remy'nin geçenlerde Steve'in bana sahip olduğunu kanıtlamak istemesiyle ilgili söylediği bir şeyi.

Öyle mi yapıyor? Tüm bunlar benim üzerimdeki gücünü göstermek için mi? O bir narsist mi?

Hiç düşünmeden telefonuma uzandım. Sonra derin bir nefes alıp Google'a bakıyorum: Narsist nedir?

WebMD'nin Narsisistik Kişilik Bozukluğu tanımı da dahil olmak üzere hemen birkaç sayfa açılıyor. Belirtiler arasında geziniyorum.

Şişirilmiş önem duygusu.

İlgi ve hayranlık ihtiyacı. Eleştiriye tahammül edememe.

Empati eksikliği.

Bir Narsistle Çıktığınızın 6 İşareti başlıklı bir makale bile var. Tıkliyorum ve paragrafları gözden geçiriyorum.

1. Başlarda çekiciydiler.

Kaşlarımı çatıyorum, bunun Steve'i tanımladığını biliyorum ama aynı zamanda bunun pek çok uzun vadeli ilişki için de geçerli olduğunu fark ediyorum.

2. Empatiden yoksundurlar. "Narsistler görüldüğünüzü, onaylandığınızı, anlaşıldığınızı veya kabul edildiğinizi hissettirme becerisinden yoksundurlar, çünkü duygu kavramını anlamazlar. Tercümesi: başkalarına ait duygularla ilgilenmezler.

Tamam, biraz da doğru. Bu sabah bile mükemmel bir örnek. Steve'in doğum gününü benim izin vermediğim şekilde kutlamasının beni rahatsız ettiğini ama bunun onu hiç etkilemediğini dile getirdim.

3. Hiç (ya da çok) uzun süreli arkadaşları yoktur.

Bu doğru değil. Steve'in liseden hala görüştüğü bir sürü arkadaşı var.

4. Sürekli seninle uğraşıyorlar.

Bunu duyunca kaşlarım havaya kalktı. Bu Steve'in tanımı, özellikle de birlikte yaşamaya başladığımızdan beri. Açıkça kırıncı bir şey söylememeye dikkat ediyor ama son birkaç aydır kendime olan güvenim ciddi bir düşüşe geçti. Konuşmalarımızın arasına sıkıştıracağı ne tür küçük yorumlarla kendimi ikinci plana atacağımı, hatta kendimi tamamen bok gibi hissetmeme neden olacağını çok iyi biliyor.

5. Her konuda haklı olduklarını düşünürler... ve asla özür dilemezler.

Bunun Steve için ne kadar geçerli olduğunu fark ettiğimde ağzım açık kalıyor. En son ne zaman özür dilediğini duyduğumu hatırlamıyorum ve kavgalarımızı başlatan kişi de ben değilim. Ve kavgayı geride bıraktığımız pek çok zaman oldu, ama sonra hiç özür dilememiş olmasının garip olduğunu düşündüm. Her anlaşmazlık ya benim sırf gerginlikten kurtulmak için özür dilememle ya da onun 'özür dilerim' demek zorunda kalmadan manipüle ederek bu durumdan sıyrılmasıyla sonuçlandı.

Şok içinde telefonuma bakıyorum, son numaraya bakmaya bile korkuyorum.

6. Seni gazlıyorlar.

Altı numara yine kaşlarımı çatmama neden oldu. Gaslighting terimini son birkaç yıldır çok duydum, ancak artık o kadar yaygın ki, insanların bu terimi kullanmakta fazla hoşgörölü davrandıklarını düşünmeye başladım.

Gaslighting belirtileri şunları içerir:

- Eskisinden daha endişeli ve daha az özgüvenli hissediyorsunuz
- Sık sık fazla hassas olup olmadığınızı merak ediyorsunuz• Yaptığınız her şeyin yanlış olduğunu düşünüyorsunuz
- Sık sık özür diliyorsunuz
- Partnerinizin davranışları için bahaneler üretirsiniz
- Bir şeylerin yanlış gittiğini hissediyorsunuz, ancak ne olduğunu belirleyemiyorsunuz

Telefonumu yüzüstü masaya çarpıyor, yeni bulduğum bilgileri içinden temizlemeye çalışır gibi başımı sallıyorum.

Bu çok saçma. Steve'in kişilik bozukluğu yok, o sadece biraz pislik.

Ama bu sabah olanlar ve az önce okuduklarım yüzünden bu fikri kafamda evirip çevirmeden duramıyorum. Steve'in ne kadar çıkarıcı, ne kadar bencil ve acımasız olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Kâğıt üzerinde mükemmel olmasına rağmen kapalı kapılar ardında çoğu zaman bunun tam tersi olduğunu.

85/15 kuralım nasıl görünmeye başladı...

...bunun yerine 15/85 kuralı gibi.

Bu düşünceleri kafamda tekrar tekrar döndürürken mutfakta volta atmaya başlıyorum.

Steve hakkındaki gerçeği fark etmek bir şey, ama bu konuda bir şeyler yapmak tamamen farklı bir şey. Çünkü şimdi şu soruları sormak zorunda kaldım: Şimdi ne yapacağım? Ben

Onunla yüzleşmek mi? Değişebilir mi? Onu öylece bırakmalı mıyım?

Bir yüzleşmenin neye benzeyeceğini düşünürken duraksıyorum ve derin bir nefes veriyorum. Tahmin etmek zor değil. İşaret edeceğim herhangi bir şey ya halının altına süpürülerek ya da bir şekilde benim hatam olarak çarpıtılarak hemen kapatılacaktır. O böyle biri. O sadece gaz lambası gibi çalışan bir pislik.

Onun değişebileceğini düşündüğüm konusunda kendime yalan söyleyemem. Değişmeyecek. Bu, birinin üzerinde çalışabileceği tekil bir nitelik değil, bütün bir kişilik tipi. Buna tam anlamıyla kişilik bozukluğu deniyor. Eğer durum buysa, bu konuda tartışmaya bile değer mi? Eğer 1) kabul edilmeyecekse ve 2) değiştirebileceği bir şey değilse, onunla yüzleşmenin bana ne faydası olur?

Cevap... yok. Hiçbir faydası olmaz.

Başımı ellerimin arasına alıp ağır bir nefes daha veriyorum. Geriye kalan tek seçenek... bitirmek. Ondan ayrılmak ve bu ilişkiden çıkmak.

Ama kahretsin... Ona gidip "Ayrılmak istiyorum" deme fikri çok korkutucu. Çünkü bir sonraki sorusu nedenini sormak olacak ve benim de en azından onun standartlarına göre yeterince iyi bir cevabım olmayacak. Ona kendimi bok gibi hissetmeme neden olan bir narsist olduğunu söylemek bana... Bana ne kazandırır hiçbir fikrim yok. Muhtemelen gülüp odadan çıkardım. Çünkü ayrılmayı kesinlikle kabul etmezdi.

Başımı kaldırıyorum, içimde öfke kabarıyor ve boğazımda sinirli bir çığlık düğümleniyor. Her şeyin adaletsizliğine, sadece bir sahtekârla sonuçlanmasına değil, aynı zamanda bunu fark etmemin bu kadar uzun sürmesine de öfkelenmek istiyorum.

Ve hala kendimi gitmeye ikna edemiyorum. Çünkü her şeyi bildiğim halde, onun ne olduğunu bildiğim halde, hala daha iyi bir çıkışa ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Bitirmeden önce gerçek bir bahaneye ihtiyacım varmış gibi.

Ve böyle hissetmekten nefret ediyorum.

Çünkü böyle düşündüğüm için korkak olduğumu biliyorum.

İçimdeki tartışmadan vazgeçiyorum, çılgılığımı yutuyorum ve dikkatimi dağıtmak için mutfağa dönüyorum. Anlamsız kahvaltı dağınıklığını temizlemeye koyuluyorum, süngerin her bir darbesi bulaşıkları temizlediğim gibi zihnimi de temizlemeye çalışıyor. Yine de işe yaramıyor. İşim bittiğinde kafam yine karışık.

İşten eve geldiğimde de kafam aynı şekilde karışık oluyor.

Steve o gece yatağa girdiğinde de kafası karışık, bana iffetli bir öpücük verdi ve bu sabah hiçbir şey olmamış gibi davrandı.

Ve Atlantic City'deki hafta sonundan eve döndüğünde, akşamdan kalma olduğu kadar kendini beğenmiş görüldüğünde, tüm bunların geleceğim için ne anlama geldiğini düşünmeden edemiyorum.

HAILEY

"Bebeğim, pazartesi sabahı beni havaalanına bırakabilir misin? Sabah 8'de Chicago'ya uçağım var."

Elimdeki şifon şala kaşlarımı çatıyor, Pazartesi sabahı ne yapacağımı hatırlamaya çalışıyorum.

Sonunda kafama dank etti. "Pazartesi gelemem. Sabah Remy ile yoga seansım var."

Yatak odasına girip kollarını göğsünün üzerinde kavuşturana kadar hiçbir şey düşünmediğim bir duraklama oluyor. Üç parçalı lacivert bir takım elbise giymiş ve böyle giyindiğinde her zaman olduğu gibi kendine güveni hissediliyor. "Yoga dersi mi? Ne zamandan beri?"

Aynadaki yansımamı incelemek için dönüyorum. Yere kadar uzanan bir elbise giyiyorum, mavi rengi mavi gözlerimdeki parlaklığı ortaya çıkarıyor ve ince askıları omuzlarımda ve sırtımda arzu edilen hiçbir şeyi bırakmıyor. Kendimi biraz daha örtmek için şalı omuzlarıma sarıyorum. "Kafede bunun için bir ilan gördük ve eğlenceli göründüğünü düşündük. Aslında sabah işten izin alacağız, böylece sonrasında brunch'a gidebileceğiz."

Tekrar sustuğunda, nihayet odadaki sessizliğin farkına varıyorum. Aynadaki yansımasına bakıyorum ve eminim ki gözlerinde şimşek gibi çakan bir öfke var.

Şalı daha sıkı kavıyorum ve şaşkınlıkla başımı iki yana sallıyorum. "Neden? Bunun nesi yanlış? Havaalanına Uber'le gidemez misin? Şirketin böyle şeyler için ödeme yaptığını sanıyordum."

Hâlâ kapının girişinde durduğu yerde yumruklarını sıkıldığını görüyorum. Bana bakmıyor, ki bu iyiye işaret değil.

Ona karşı çıkmama alışık değil. Geçtiğimiz yıl, evetçi kadın çukuruna o kadar düştüm ki, böyle masum bir soru sormak bile odaya hissedilir bir gerilim enjekte etmeye yetiyor. Ama son zamanlarda... sanki her zaman onu kızdırmamaya çalışan yanım otomatik olarak harekete geçmiyor. Ya da belki daha az umursuyorum. Çünkü bu hafta ikinci kez benden istediğı bir şeyi yapmak için atlamıyorum - öfkesinin artıldığını hissetmememe rağmen.

"Beni davet edecek miydin?" diye soruyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Yoksa aklından bile geçmedim mi?"

Sinirle yutkunuyorum ve ona tüm dikkatimi verebilmek için arkamı dönüyorum.

"Seni davet etmeyecektim," diye sessizce itiraf ediyorum. "Yogadan ve sabahlardan nefret ediyorsun. Sabah 7'de yoga dersinin yapmak isteyeceğın son şey olduğunu düşündüm."

Sert bir kahkaha atıyor ve hâlâ bana bakmadan başını sallıyor.

"Artık beni gerçekten hiç düşünmüyorsun, değil mi?" diye soruyor zalim bir kahkahayla. "Ben burada sana çiçekler alıp yemek randevuları planlarken, seni mutlu etmeye çalışırken, aklının ucundan bile geçmiyorum. İnanılır gibi değil."

Suçlaması karşısında göğsümde bir sızı hissediyorum. Mantığının hatalı olduğunu ve beni manipüle ettiğini biliyorum ama ses tonu ve duygularım üzerindeki kontrolü, sözlerinin hedefine ulaşmasını engellemiyor. Onu mutlu etmek için duyduğum derin ihtiyaçtan kaçamıyorum.

Gerçekten çok istesem bile.

Çünkü üç hafta önce doğum gününün sabahında yaşadığım aydınlanmaya rağmen, hala kendimi onun yanında durmaya ikna edemiyorum.

Ona ihtiyacım olan şekilde yaklaşmıyorum. Hâlâ onun iyiliğine zincirlenmiş gibi hissediyorum, ne yaparsa yapsın ya da ne söylerse söylesin, eğer hatalıysa ve bir pislik gibi davranıyorsa, yine de onu yatıştırmak için elimden geleni yapmam gerekiyor.

"Bu doğru değil," diyorum sessizce ama kararlı bir şekilde. "Seni her zaman düşünüyorum Steve. Nefret edeceğimi bildiğim bir şeye seni davet etmemem seni önemsemekten vazgeçtiğim anlamına gelmez."

Sonunda bana dönüp bakışlarıyla beni yakmaya çalışırken burun delikleri alevleniyor. "Bu doğru mu? O zaman beni umursuyorsan neden brunch'a gelmeyi kabul ettin?"

Ona şaşkın bir bakış attım. "Brunch'ın nesi var?" Birden aklıma onun haberi olmadan evden çıkmama karşı çıkıyor olabileceği geliyor. Öfke damarlarımda kaynamaya başlarken gözlerimi ona dikiyorum. "Evden ayrılmayı içeren herhangi bir plan yapmadan önce sana danışmamı beklediğini mi söylüyorsun ciddi? Gerçekten o kadar ilerledik mi?"

Eğer mümkünse, öfkesi on kat artıyor. Ona karşı durmamdan hoşlanmıyor. Gurur duymak istiyorum ama onun yerine gergin hissediyorum. Steve kırbaçlanacak bir tip değil. Hak edilsin ya da edilmesin, sırf bu dinamikte gücü elinde tutabilmek için kırbaçlayan bir tip.

İçime kapanıyorum, beni kesmek üzere olduğu sözlü dayak için hazırlanıyorum.

Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir karanlıkla bana bakıyor. "Aptal olma. Ben bir zorba değilim. Ama planların arasında toplum içinde değersiz bir sarhoş olmak varsa bu beni de ilgilendirir."

Gözlerim büyüdü. "Sarhoş mu? Brunch yapıyorum diye mi?"

Ne oluyor Steve!"

"Benimle bu şekilde konuşma," diye tersliyor.

Şimdiye kadar ağzımın açık kaldığına eminim. "Bana küfrettin!"

Sonunda başını sallar ve bakışlarını önündeki zemine indirir. Sanki tamamen inanmıyormuş gibi

sert bir kahkaha ile tekrar başını salladı.

"Her neyse," diyor açıkça. "Ne istersen yap, Hailey. İstedğin kadar sarhoş ol. İstedğin kadar erkekle yat. Eminim sen ve fahişe kız kardeşin küçük bir seks partisi için bir sürü erkek tavlayabilirsiniz."

Kelimeleri duyunca kanım dondu. Etrafımızdaki her şey duruyor ve artık nefes alıp almadığımdan bile emin değilim. Bu gerçek hayat olamaz. Bu az önce olmadı. O bunu söylemedi.

Ondan başka biri ya da bir şey dikkatimi çektiğinde kışkandığını biliyorum. Onu aldatan korkunç eski nişanlısı hakkında pek çok hikaye duydum ve güvensizliğinin acısını benden çıkardığını da sık sık gördüm. Onu aldatmam gerektiğini ima ederek beni küçümsediği ilk sefer değil; hatta ikinci bile değil. Ama hakaretlerine Remy'yi hiç dahil etmedi. Aramızda her zaman konuşulmayan bir şey oldu, kız kardeşime karşı herhangi bir nefrete tahammül etmeyeceğime dair yüksek sesle söylemeden çizilmiş net bir çizgi. Kendimi savunmak için Steve'in karşısına çıkmakta zorlanabilirim ama onun kötü konuşmasını duymaya dayanacak tek bir kemiğim bile yok Remy hakkında, sorunları ne olursa olsun.

İnançsızlık, öfke ve şok içinde ona bakarken beni test ettiğini fark ediyorum. Bana bu konuda ne yapacaksın ifadesiyle bakıyor. Misilleme yapmamı bekliyor, bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyor çünkü beni kesmek için çok fazla zaman harcadı, beni tamamen ona bağımlı hale getirdi. Ona karşı kötü bir söz söyleyebileceğimi düşünmüyor çünkü rahatlığının benim için ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyor.

Ama şimdi... şimdi Remy'nin peşinden gidiyor. Bu sadece zorladığı yeni bir sınır, kaçamayacağı tek bir şey kalmayana kadar çizgiyi daha da uzatmaya çalışıyor.

Bunu ne kadar ileri götürecek? Başka neyin peşinden gidecek? Önce kendime olan saygım, mutluluğum ve

bağımsızlık. Şimdi ise çoktan yabancılaştırmaya başladığı aileme ve arkadaşlarıma olan sevgim söz konusu. Şu anda dolaylıdan direkte doğru gidiyor.

Sırada ne var? Açıkça, daha da ağır hakaretler mi? Şimdiye kadar incelikli davrandı, bir kıymık gibi batırdı, böylece sinir bozucu oldular ama tam olarak ezici olmadılar. Yoksa fiziksel taciz mi olacak? Bana hiç vurur mu? Son zamanlarda kendimi bana gerçekten vurmasını dilerken buldum, sadece bir kez, böylece tacizinin açık bir işaretini gösterip "İşte!" diyebileceğim. İşte bu yüzden o kötü bir adam. Bu yüzden ondan ayrıldım.

Bu noktaya kadar, işaret edebileceğim belirli bir şey yoktu. Ondan ayrılmak için onun da kabul edeceği yeterince iyi bir neden yoktu. Sadece beni şaşkınlığımdan kurtaracak bir şey bekliyordum ki sonunda çekip gidebileyim.

O da bana verdi.

Kız kardeşim hakkında yaptığı o tek yorumla maskesinin geri kalanı düşmüş gibi hissediyorum. Birdenbire, bana söylediği her çirkin şey için onu açıkça görüyorum. Zihnimi, kıyafetlerimi, kariyer seçimimi, hobilerimi, kişiliğimi, yani kendime olan saygımı azaltmaya yönelik her şeyi hissediyorum. Beni ailemden ve arkadaşlarımdan nasıl uzaklaştırdığını görüyorum. Beni hem fiziksel hem de duygusal olarak nasıl değiştirdiğini görüyorum.

Bir zamanlar olduğum kadının gölgesiyim. Ve ben bittim. Bu şekilde hissettirilmekten resmen bıktım.

"Sen bir pisliksin," diyorum şaşkın bir sesle. "Sen... sen sadece bir pisliksin, Steve."

İnançsızlıkla bir kaşını kaldırıyor. "Bu kadar mı? Değerli kız kardeşini savunmak için sahip olduğun tek şey bu mu?" Alay ediyor ve kapı aralığına yaslandığı yerden doğruluyor, tamamen rahat görünüyor. "Acınacak haldesin."

En azından hakaretlerinin kötüleştiği konusunda haklıydım. Bir saat içinde, incelikli iğnelemelerden düpedüz küçümsemeye geçtik.

"Hayır," diyorum sessizce. "Hepsi bu kadar değil."

Kaşlarını kaldırarak bana dönüyor ve beklerken gözle görülür bir şekilde kendini beğenmiş görünüyor.

Sonunda uyandığımı hissediyorum. Sonunda geçmişimi, bugünümü ve geleceğimi ne olduğunu, ne olduğunu ve bu yolda devam edersem ne olacağını görüyormuşum gibi hissediyorum. Steve öncesi kişiliğime sihirli bir şekilde geri dönemeyebilirim ama en azından artık bana ne olduğunun ve neden olduğunun farkındayım.

En azından şimdi bu konuda bir şeyler yapabileceğimi hissediyorum.

Tam boyuma doğru doğruluyorum ve derin bir nefes alarak çenemi havaya kaldırıyorum. "Bitti Steve. Benden bu kadar."

Alay eder ve başını sallar. "Bunun için gitmiyorsun. Bunu atlatacaksın; doğru olmayan bir şey söylemedim ki."

"Az önce kız kardeşime fahişe dedin!" İnanamayarak bağırdım. "Tüm ilişkimiz boyunca bana fahişe gibi davrandıktan sonra."

"Fahişe olduğunun söylenmesini istemiyorsan fahişe gibi davranmamalısın," diye alay ediyor. "Eğer seni becerdiğimde sana bir fahişe gibi davranmam için yalvaracaksan, o zaman sana ne olduğunu söylememe hazırlıklı olmalısın tatlım. İkisi birden olmaz."

Ona sadece şaşkınlıkla bakabiliyorum. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Bu ikisi aynı şey değil. Sırf vanilya seksten daha fazlasını istiyorum diye beni utandıramazsın. Özellikle de yatak odasının dışında!"

Yüzünde bir tiksinti ifadesi beliriyor. "Yani şimdi de sapkınlıkların mı var? Sırada ne var? Seni herkesin içinde becermemi mi isteyeceksin? Ya da belki üzerine işlememi istersin? Ne dersin? Ne kadar ahlaksızsın, Hailey?"

Kaba sözler karşısında irkiliyorum, her soru ayrı bir darbe gibi vuruyor. Steve'in yavaş ve tatlı bir sevişmeden daha fazlasını istediğim için edepsiz olduğumu düşündüğünü hep biliyordum ama bunu hiçbir zaman yüksek sesle söylememişti. Şimdiye kadar sadece yargılayıcı bakışlar ve imalı yorumlar aldım.

Şimdi geldiğimiz nokta bu mu? Beni açıkça utandırmaya mı? Üç hafta önceki doğum günü olayından

beri Steve

Açıkça istediğini yapmakta daha rahat ve bunun beni nasıl etkilediğini umursamıyor. Artık daha az filtresi var ve yorumları eskisi kadar ince değil.

Sanki o gün beni izledi ve sonunda onun gerçek yüzünü gördüğümü ve bu konuda hiçbir şey yapmadığımı fark etti. Gerçek kişiliğine adım atması ve ilişkimizdeki her şeyi mahvetmesi için son onayım gibi hissettim.

O zamandan beri başıma gelen iyi şeyler sadece beni tekrar kendime getirmek ve başlangıçta sahip olduğumuz şeylerin olasılığıyla alay etmek içindi.

"Git eşyalarını topla, neden gittiğimizden emin olmadığım bu partiye zaten geç kalıyoruz," diye emrederek şalımı ve çantamı işaret etti.

"Ne?" İnanamayarak sordum. "Az önce senden ayrılacağımı söyledim, hiçbir yere gitmiyoruz."

Bana, mızımız ergenlerine bakan ebeveynler için ayrılmış olması gereken bir bakış atıyor. "Ayrılmıyoruz. Öfke nöbetini arabada geçirebilirsin. Hadi gidelim."

Omurgamı çelikleştiriyorum ve sert bir netlikle kendimi tekrarlıyorum. "Steve, ben ciddiylim. Artık seninle birlikte olmak istemiyorum. İlişkimiz bitti."

Küstah bir çocukla uğraşıyormuş gibi bir bakış daha fırlatıyor bana doğru. "Beni terk etmiyorsun. Nereye gideceksin ki? Bektan işinden kazandığın parayla hiçbir şeyi karşılayamazsın."

İçimde bir şeyler çalkalanmaya ve daha da güçlenmeye başlıyor. Hayal kırıklığı, öfke ve kızgınlık ve her an göğsümden patlayacak gibi. Bunu hissedebiliyorum. Ona gidip kendini becermesini söylemek istiyorum. Çılgılık atıp ağlamak ve ona en kötü türden bir pislik olduğunu ve beni hak etmediğini söylemek istiyorum.

Ama yapamam.

Çünkü bu öfkenin yanında beni zincirleyen bir çaresizlik duygusu da var. Her ne kadar

Ona saldırmak istesem de, hâlâ üzerimde öyle bir kontrolü var ki, bunu yapmaya cesaret edemiyorum.

Yapabileceğim en fazla şey kararlılığımı pekiştirmek ve ayrılığı atlatmak.

"Kendi erkek arkadaşım tarafından aşağılanmaktan bıktım," diye boğuluyorum. "Bunu hak etmiyorum."

Gülüyor, sesi soğuk ve acımasız. "Evet, öyle. Sana tam olarak hak ettiğini veriyorum. Beni terk edersen aptallık etmiş olursun çünkü asla daha iyisini yapamazsın."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, çaresizlik duygularımı boğsa da öfkem aynı anda büyüyor.

"Yanılıyorsun," diye fısıldıyorum. "Yanılmıyor olsan bile, seninle bir dakika daha geçirmektense yalnız kalmayı tercih ederim."

İlk kez yüz ifadesi ciddileşiyor. Bana bakarken kaşları çatılıyor, vücudundan düşmanlık yayılıyor.

"İyi," diye tersledi. "Bırak beni. Ağlayarak bana dönmeden önce sana iki gün veriyorum."

Başımı sallıyorum, gözlerimde biriken ve bir daha onun önünde dökülmesine izin vermeyi reddettiğim hüsrân dolu yaşlar. "Sana asla geri dönmeyeceğim," diyorum sessizce. "Benden bu kadar Steve."

Sonunda ne kadar ciddi olduğumu anlamış olmalı, çünkü çenesini sıkarak doğruldu.

"İyi," diye tükürür. "Bu saçmalığa ihtiyacım yok. Zaten buna değmezsin."

Ve tipik Steve tarzıyla, topuklarının üzerinde dönüp daireden çıkarak ve çıkarken kapıyı çarparak son sözü söylediğinden emin olur.

Bir an için, kavgamızdan sonraki sessizlikte öylece duruyorum.

Ayrılmamızın.

Nefesim kesiliyor. Şu anda içimde o kadar çok duygu dolaşıyor ki hangisiyle önce ilgileneceğimi bilemiyorum. Üzgün olmadığımı şaşırmadım ama rahatlamış ve çıldırmış karışımı bir halde olmadığım için biraz şoktayım. İki yıldır Steve'le birlikteyim.

ve aylardır mutsuzduk, bu yüzden yeni ayrıldığımız gerçeği biraz gerçeküstü. Ve ondan ayrılanın ben olduğum gerçeği de delilik.

Şaşkınlıkla dairenin etrafına bakıyorum. Hayatım o kadar uzun süredir başka bir insanın etrafında dönüyor ki bundan sonra ne yapacağımı şaşırılmış durumdayım. Kız arkadaşlarımı arayayım mı? Dışarı çıkıp biriyle yatayım mı? Sarhoş mu olayım?

Bu son düşünceyle doğruldum. Artık içebilirim. Artık istediğim her şeyi yapabilirim. Beni yargılamak ya da yapamayacağımı söylemek için etrafımda değil.

Hemen mutfağa gidip tekila şişesini aldım. Bir shot kızından çok kokteyl kızı olsam da, bardaktan vazgeçip şişeyi doğrudan ağzıma atıyorum.

Yanık yüzünden öksürüyorum ama yine de yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Kendimi özgür hissediyorum.

Yerimde dönüp duruyorum, yapmama "izin verilmeyen" başka şeyler var mı diye etrafa bakıyorum. Bakışlarım fırının yanındaki Bluetooth hoparlöre takılıyor. Mükemmel.

Şalımı çıkarıp tekila şişesini yerine koyuyorum, onun yerine buzdolabından bir Corona alıyorum - artık içebiliyorum diye sınırlarımı görmezden gelip kendimi tuvalete kadar içeceğim anlamına gelmiyor. Birayı kırıp mutfağa geçiyorum, sonra da en sevdiğim EDM çalma listesini açıyorum.

Ve sesi açıyorum, her vuruşta gülümsemem daha da büyüyor.

İKİNCİ DÖVÜŞ

JAX

"Bu akşam ailemin yıldönümü partisine geliyor musun?" Tristan'a sordum. "Geleceğini söylediğini biliyorum ama son zamanlarda antrenmana o kadar odaklanmıştın ki emin olamadım."

Sorumun "Remy bu gece orada olacağı için gelecek misin yoksa kaçacak mısın?" gibi söylenmemiş bir kısmını atlıyorum.

Tabağındaki yemeyeceğini bildiğim bifteği itip kakmaya devam ediyor. Son birkaç haftadır boğazından zorla yemek geçirmek zorunda kalıyorum; Remy yüzünden bu kadar dağılmış durumda. Görünüşe göre, ben seyahatleyken bu ikisini on gün boyunca dairemizde birlikte bırakmak ve Remy'nin kalacak bir yere ihtiyaç duyması, her ikisinin de kırık kalplerle ayrılmasına neden oldu. Bu süre zarfında neler olduğunu sadece Tanrı bilir, çünkü ikisi de duygularını bırakın bana, birbirlerine bile itiraf etmiyorlar. Bu yüzden ben de yemeklerle ve muğlak sözlerle teselli sunan, bilgisiz en iyi arkadaşı oynuyorum.

"Orada olacağım," diyor sert bir sesle. "Ailene gideceğime söz verdim, ayrıca umuyorum ki..." Gözlerini kaçırıyor ve sözlerini yutuyor, bunun sonunun ne olacağını bilsem de Remy'nin orada olacağını umuyorum.

Başımı salladım ve tabağındaki biftekten bir ısırık çaldım. "Kalanını ye. Bu hafta antrenmanda berbattın çünkü son zamanlarda gücün bok gibiydi." Bar taburesinden kalkıp kendi tabağımla temizlemeye başladım. "Birazdan çıkıyorum. Seni bırakmayı teklif ederdim ama öncesinde ve sonrasında ailevi işlerim var ve bununla uğraşmak istemeyeceğini düşündüm." Ona Remy'yi partiye götüreceğimi ve bu yüzden onu götüremeyeceğimi söyleme zahmetine girmiyorum. "O zaman orada görüşürüz, tamam mı?"

Başını sallıyor ve son lokmasını itmeye devam ediyor. İç çekerek ona doğru yaklaşıyorum ve sırtını sıvazlıyorum. "Sonunda her şey yoluna girer. İşe yaramadıysa, bu son değildir."

Bana bakıyor ve gözlerinde o kadar çok acı, o kadar çok çaresizlik görüyorum ki neredeyse Remy'nin ona aşık olduğunu bildiğimi ağızımdan kaçıracağım. Bu iki salak birbirlerine karşı aynı hisleri beslediklerini bilmiyorlar, bu yüzden ikisi de mutsuz ve kalbi kırık bir şekilde öylece oturuyorlar.

O sadece başını sallayarak teşekkür ediyor, ben de karşılığında başımı sallayarak partiye hazırlanmak için yukarı çıkıyorum.

Ama duş alıp takım elbiselerimden birini giyerken endişeyle düşündüğüm Tristan ve Remy değil. Remy'nin kız kardeşi Hailey.

Remy on yılı aşkın bir süredir aileme en yakın kişi olmasına rağmen, Hailey de ailemin büyük bir parçasıydı. Remy büyürken en iyi arkadaşımdı, ayrılmazdı ve her zaman yanımdaydı, Hailey ise yardım edemediğim ama kanatlarımın altına aldığım küçük kız kardeşimdi. Benden beş yaş küçük olması, on beş yaşında bile aramızdaki sorumlu yetişkin figürünün ben olduğum anlamına geliyordu. Ve benden büyülenmişti.

Küçükken bana aşık olduğunu herkes biliyordu. Kimse şaşırmadı. Hangi on yaşındaki kız sürekli evinin etrafında dolaşan on beş yaşındaki bir çocuğa aşık olmazdı ki? Bu yüzden ona hiç farklı davranmadım, belki yapmadığımdan emin olmak dışında

ya da ona yanlış umut verecek herhangi bir şey. Ve ben on yedi yaşında ciddi bir şekilde çıkmaya başladığımda, aşkı hızını kaybetmiş ve rahatça arkadaşlığa yerleşmiş gibi görünüyordu. O bir genç kız olduğunda ve ben üniversiteye gittiğimde, aramızdaki bağ o kadar güçlüydü ki hiçbir mesafe onu sınamaz ve hiçbir söz onu incitemezdi.

Üniversitedeki kız arkadaşımı eve getirdiğimi görmek bile ne kadar yakın olduğumuzu etkilemedi. Karşılama gülümsemesi umduğum kadar sıcak, umduğum kadar Hailey'di. İlişkiler, okul sorunları, aile dramı, hepsi boyunca her zaman bebek kızım, arkadaşım olacağı söylenmemiş bir şey haline geldi. Ben onu dans derslerine götüren ve matematik ödevlerine yardım eden çocuktum, o ise güneş ışığıyla hayatımdaki fırtına bulutlarını bir anda eritebilecek bir kızdı. O kadar mutlu, o kadar sağlıklı biriydi ki aramızdaki bağın bu kadar saf olması beni hiç şaşırtmadı. İkimiz aynı odada bulunduğumuz her an kendini belli eden, yaşayan, nefes alan, demir gibi bir şey gibi hissettiriyordu. O kız için her şeyi yapardım.

Onu asla bir arkadaştan başka bir şey olarak görmedim.

Aslında, ben

kız kardeşiyle çıkmam konusunda Hailey'den daha fazla yorum aldım. Bunun büyük bir kısmı tabii ki onun çok genç olmasından kaynaklanıyordu - çocukluğumuz boyunca birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunda reşit değildi - ama on sekiz yaşına girdikten sonra bile, daha fazla bir şey peşinde koşmak hiç aklıma gelmedi. Onun muhteşem olduğunu biliyordum ama mükemmel bir arkadaşlık gibi gelen bu ilişkiyi değiştirmek istediğimi hiç hissetmedim. Onun arkadaşı ve koruyucusu olmayı, her zaman güvenilebileceğini bildiği adam olmayı seviyordum. Neredeyse mükemmelliği bozmak istemediğimi hissediyordum.

Liseden sonra Remy ile birlikte şehre taşındığında bile, ikisiyle birlikte geçirdiğim gecelerin rahatlığını, memleketimizi anımsamayı ve şehirdeki günlerimizde olanları konuşmayı seviyordum. O kadar farklı hayatlar yaşıyorduk ki - ben gündüzleri Kurumsal Amerika'da, geceleri spor salonunda, o ise 18 yaşında bir garsondu,

restoran sektöründe çalışıyordu ve farklı deneyimlerimizi paylaşmak eğlenceliydi. Hatta o biriyle çıkmaya başladığında tepkilerimi sadece biraz vahşice tuttum. Hailey'i her zaman koruyacaktım ama sadece onun mutlu olmasını istiyordum.

İşte bu yüzden, gömleğimin düğmelerini iliklerken, bu gecenin stresini üzerimden atamıyorum. Çünkü Hailey artık mutlu değil ve ailemin partisine getirdiği o boktan şey de bunun sebebi.

Son düğmeyi de bitiriyorum ve kendime bir kez daha soğukkanlılığımı korumam gerektiğini hatırlatıyorum. Hailey'nin gözlerindeki ışıltıyı söndürdüğü için Steve'i sık sık boğmak istiyorum ve bunun için ona fiziksel olarak zarar vermeyeceğime dair uzun zaman önce kendime söz vermek zorunda kaldım.

Onunla bu konuda konuşmayı denedim ama Remy'nin girişimlerine nasıl tepki verdiğini gördüm ve işin aslı, ona ne yapması gerektiğini söylemeye kız kardeşinden bile daha az hakkım var. Günün sonunda, hayatını nasıl yaşayacağı onun seçimi ve ona fiziksel ya da zihinsel olarak zarar vermediği sürece, müdahale etmek için gerçekten iyi bir nedenim yok.

Sadece onun hak ettiğinden çok daha azı olduğu gerçeğinden nefret ediyorum. Lisedeki erkek arkadaşı Tommy bile biraz ukala olmasına rağmen ona karşı iyiydi. Onları birlikte görmek beni hiçbir zaman Steve'le görmek kadar üzmedi, Steve'in onun özgüvenini öldürdüğünü görebiliyorum. Ama o mutlu olduğuna yemin ediyor, ben de bu yüzden ve ilk etapta müdahale etme hakkına sahip olmadığım için uzaktan izliyor ve öfkemle dişlerimi gıcırdatıyorum.

Bugünün sonunda kendimi kaybedeceğim gün olup olmayacağını asla bilemiyorum ama takım elbisemin ceketini giyip arabamın anahtarlarını alırken kendime, bunu yaparsam Hailey ile olan ilişkiye zarar vereceğimi hatırlatıyorum.

"Jaxon, hayatım, Remy'yi henüz görmedim. Sakın bana bu gece en sevdiğim müstakbel torunumu getirmediğini söyleme."

Elimdeki biradan büyük bir yudum alırken içimi çekiyorum ve büyükanne dönüyorum.

"Merhaba Birdie Nine," diye gülümseyerek selamlıyorum onu. "Parti nasıl gidiyor?"

Gülümsememe karşılık veriyor, ama saçındaki iğrenç kuş iğnesinin yanında onun parlaklığı sönük kalıyor.

"Konuyu değiştirme," diyor bilmiş bir bakışla. "Bu gece onu getirdin mi, getirmedin mi?"

Bu kez iç çekişimi tutamıyorum. "Evet, onu getirdim. Annem ve babamla onunla konuşuyordum. Ama büyükanne, çıkmadığımızı biliyorsun. Asla çıkmayacağız. Bu çok garip, onu çok uzun zamandır tanıyorum."

Sanki tüm gerekçelerim saçmalıkmiş gibi ellerini çırpıyor. "Saçmalama, arkadaşlıktan ilişkiye her zaman geçebilirsin. İkimiz de çocukken büyükbabanı tanıyordum ve bak ne hale geldik. Onu takip etme konusunda korkaklık ediyorsun."

Biram boğazımda kaldı. Gözünü bile kırpmıyor, sadece sırtıma birkaç sert vuruş yapıyor ve kim bilir ne tür bir cevap vermemi bekliyor.

"Tanrım, büyükanne, bunu nasıl yaptın- neden yaptın- şu anda sana ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Hayır, değilim dışında." Birdenbire yorumunun amacını hatırladım, bu yüzden doğruldum ve ona ters ters baktım. "Ben korkak değilim. Sadece iyi anlaşıyoruz. Arkadaş olarak daha iyiyiz. Ayrıca, oda arkadaşıma aşık olduğuna eminim."

Cevabım karşısında sönmüş gibi görünüyor. Herkes onun Remy'ye her zaman vurulduğunu bilir -sevecen kadın birlikteliği- bu yüzden kaçınılmaz olarak konuşmanın bu noktasına geldiğimizde bunu asla iyi karşılamaz.

Kabul ederken iç geçiriyor. "Kimsenin senden daha iyi olacağından emin değilim, ama eğer o mutluydu, sanırım sorun yok."

Sadece gülümsüyorum ve yıpranmış yanağına bir öpücük konduruyorum. Bu onu yeniden canlandırmışa benziyor çünkü gözlerinde bir ışıltıyla bana gülümsüyor. "Peki ya kız kardeşi? Hatırladığım kadarıyla güzel ve olgun biri. Ve sen ona hiçbir zaman arkadaştan öte olamayacağın biri gibi davranmadın." Gözlerini deviriyor ve son kısmın etrafına tırnak işareti koyuyor, bu da benim ona kesinlikle dikkatli bir bakış atmama neden oluyor.

Uyarıyı görmezden geliyor. "Onun için bahanen ne? Çok mu güzel? Çok mu akıllı? Yoksa başka saçma bir şey mi?"

Bu tartışmayı asla kazanamayacağımı bilerek iç çekiyorum. Çok fazla cesareti var ve kendi iyiliği için çok az sikişiyor.

"Onun bir erkek arkadaşı var, büyükanne. Aslında bu gece geliyorlar. Sizi tanıştırmamı ister misiniz?"

Hayal kırıklığı içinde oflayıp pufluyor ve beni başından savıyor. "Hayır. Kimse senden daha iyi bir av olamaz, bu yüzden açıkça zamanını boşa harcadığı biriyle tanışmak istemiyorum."

Bir kolumu ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Seni seviyorum Birdie. Sen her zaman benim en büyük amigom olacaksın."

Söylediklerim karşısında gülümsemesi artıyor. "Tabii ki.

Her zaman. Ben sadece senin için en iyisini istiyorum, bunu biliyorsun." "Biliyorum. Hiçbir şeyi değiştirmedim."

Ama aniden Hailey'den bahsedilmesi zihnime bir kıymık gibi batıyor, onun hâlâ burada olmadığını hatırlatıyor. O asla geç kalmaz; Hailey'nin ordudaki birinden daha dakik olduğu Remy'yle aramızda bir şakadır. Ailemin ışıklandırılmış, süslenmiş arka bahçesine bakıyorum, kalabalığı tarayarak güneş ışığını, çok iyi tanıdığım ipeksi sarı saçlarını arıyorum.

"Aslında gidip Remy ve kız kardeşine bakmam gerekiyor. Seni sonra bulurum, tamam mı?"

Gülümseyerek yanağımı okşuyor ve "Tabii ki. Akşamın tadını çıkar, sevgilim."

Parti boyunca Remy ya da Hailey'i arıyorum ama ikisini de bulamıyorum. Hatta aileme onları görüp görmediklerini sormak için duruyorum ama kimse görmemiş.

Sabırsızlığımı bir saat daha kontrol altında tutmayı başarıyorum, telefonumdaki saate bakıyorum ve Hailey'e bir mesaj göndermeyi düşünüyorum.

Telefonuma beşinci bakışında, siktir etmeye karar verdim, onu arayacağım.

Neredeyse açmayacağını düşünüyorum, o kadar çok çalışıyor ki, ama sonra çağrının bağlandığını duyuyorum. Bir an için tek duyduğum ağır nefes alış verişler.

"Alo?" Çekinerek sordum. "Hailey? Orada mısınız?"

Nefes sesleri yaklaşıyor ve sonra "Jax!" sesini duyuyorum.

Şaşkınlıkla bakmak için telefonu kulağımdan çekiyorum. Tekrar kulağıma götürdüğümde tek yapabildiğim kendimi tekrarlamak oluyor. "Hailey? Orada mısınız?"

Hattan bir kıkırdama sesi yükseliyor. "Ben buradayım. Sen neredesin?"

Şu anda ne haltlar döndüğünü anlamaya çalışırken arka bahçede volta atmaya başlayınca kaşlarım çatılıyor. "Annemlerin evindeyim. Yıldönümü partilerini unuttun mu?"

"Tabii ki hayır. Ailenizi seviyorum. Ne yazık ki Steven ve ben bu akşam katılamayacağız. Lütfen onlara selamlarımızı iletin." Bunu abartılı bir resmi tonla söylüyor ve bu benim düşüncelerimi hemen hemen kanıtlsa da yine de soruyu soruyorum.

"Sarhoş musun sen?"

Bir kıkırdama daha. "Yesssir. Çok sarhoş."

Kaşlarım çatıldı. Hailey'i en son ne zaman gerçekten sarhoş gördüğümü hatırlamıyorum. Kontrolün kendisinde olmasını tercih eder, bu yüzden en fazla kafayı bulur. Gerçi şimdi düşünüyorum da, son birkaç aydır elinde neredeyse hiç içki görmedim.

"Sen... iyi misin? Bir şey mi oldu?"

Hattın diğer ucunda ağır ağır iç geçiriyor. "Önemli bir şey değil. Sadece bir kez olsun rahatlamak istedim."

"Evde misin? Steve nerede?"

Şimdi iç çekiş kızgın. "Umurumda bile değil. Gidip kendini becerebilir."

Düşmanca ses tonuyla gözlerimi açtım. Hailey tanıdığım en nazık, en sakın insanlardan biri, bu yüzden küfrettiğini duymak biraz şok edici. Önce hangi soruyu sormak istediğime karar vermem birkaç saniyemi alıyor.

"Sanki bir şey olmuş gibi konuştun. Hailey, neler oluyor?"

Yüksek sesle inliyor. Bir süre hiçbir şey söylemiyor, ben de kendi düşüncelerini sıralaması için ona alan tanıyorum. Sonunda tekrar iç çektiğini duyuyorum, bu sefer yumuşak bir şekilde.

"Steve ve ben ayrıldık," diye mırıldandı.

Bu itiraf karşısında neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum. Bir an için söyleyecek bir şey bulamıyorum, sadece şok içinde ağzım açık kalıyor ve Remy ile nefesimizi tuttuğumuz ama asla gerçekleşmeyeceğinden endişe ettiğimiz bu haberi sindirmeye çalışıyorum.

"Ne?" Sonunda boğuk bir sesle söyledim. "Ne zaman? Nasıl?"

"Kavga ettik ve ben bitirdim. Gitti ve nereye gittiğini bilmiyorum. Ama ayrılığın kafayı bulmak için iyi bir bahane olduğunu düşündüm, değil mi?"

Yüzümü buruşturup burnumun kenarını çimdikliyorum.

"Sadece... lütfen bana evde olduğunu ve dışarıda bir yerde tek başına olmadığını söyle."

Homurdanıyor -Hailey'e yakışmayan başka bir ses. "Jax, ben aptal değilim. Philly'de tek başıma dolaşmıyorum."

Rahatlama iç çekişim, kızgınlığa dönüşüyor. "Hailey, neden beni aramadın? Ya da Remy'yi?"

"Çünkü kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım, çok teşekkür ederim. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

Beni göremediğini bildiğim halde başımı sallıyorum. "Bebek bakıcısı değil, sadece... şu anda yalnız olmamalısın. Ayrıca, o eve geldiğinde ne yapacaksın?"

Tereddüt ediyor ve bunun henüz aklına gelmediğini söyleyebilirim. "Bilmiyorum, bunu gerçekleştğinde anlayacağım," diye mırıldanıyor.

"Gelip seni alayım," diyorum aceleyle. "O da şu anda içiyor olabilir. Eve geldiğinde o evde tek başına sarhoş olmanı istemiyorum."

Tekrar inliyor. Sonra sonunda iç çekerek kabul ediyor. "Peki. Uber'le evine gelirim."

"Sakın buna cüret etme," diye bağıriyorum telefona. "O küçük güzel kıçını o dairede tut, dışarı çıktığımda seni arayacağım. Kıpırdama, yirmi dakika içinde orada olacağım. Ciddiyim, Hailey."

Birkaç kelime homurdanıyor ama olduğu yerde kalmayı kabul ediyor. Telefonu kapatmaya gittiğimde, arka planda bir bira daha kıldığını duyabiliyorum. Homurdanıyorum ve evin içinden arka bahçeye doğru adımlarımı hızlandırıyorum.

Annemle babamı fark etmek zor değil ama kendi sözlerimi söyleyebilmek için insanların onlarla konuşmayı bırakmasını beklemek zor. Sabrımı çok çabuk kaybediyorum ve özür dileyen bir gülümsemeyle annemin teyzelerimden biriyle konuşmasını bölüyorum.

"Böldüğüm için üzgünüm ama gitmem gerek anne. Hailey'nin yardıma ihtiyacı var, bu yüzden gidip onu almam gerekiyor."

Annemin gözleri telaşla açılıyor ve Remy ile Hailey'nin yıllar içinde hayatımızın ne kadar büyük bir parçası haline geldiklerini bir kez daha hatırlıyorum. Yemin ederim annem kızları da beni sevdiği kadar seviyor, hatta bazen daha da fazla.

"O iyi mi?" diye soruyor endişeli bir ifadeyle. "Neler oluyor?"

Annemin yanağını öpmek için öne doğru eğildim. "O iyi, söz veriyorum," diyorum usulca. "Sadece bir araca ihtiyacı var. Seni yarın ararım."

Gülümseyerek rahatlıyor. "Tamam tatlım, dikkatli sür. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ve eğer daha önce söylemediysem, bu gece kesinlikle çok güzel görünüyorsun."

Yüzü kızararak beni başından savdı. Dikkatini çeken bir sonraki kişiye döndüğünde, ben çoktan

evin içinden araba yoluna doğru ilerledim.

Yirmi dakika sonra, Hailey ve Steve'in dairesinin önüne yasadışı bir şekilde park etmişim. Beni içeri alsın diye onu aramak için cep telefonumu aldım.

İlk seferinde cevap vermiyor. Ya da ikinciye.

Üçüncü cevapsız aramadan sonra paniklemeye başlıyorum, parmaklarım direksiyona vurdukça tedirginliğim artıyor. Sarhoş bir Steve'in eve döndüğünde ters ters konuşan eski kız arkadaşını bulma hayali aklımdan geçiyor. İki arama daha cevapsız kaldığında, ona ulaşmak için kapıyı kırmam gerektiğine neredeyse ikna olmuşum.

Son dakikada, tam bunu yapmadan önce, Remy'nin bir keresinde acil bir durum için bana bir anahtar verdiğini hatırlıyorum. Steve'in Hailey'e şiddet uygulayabileceğini hiç düşünmemiştik ama adama hiç güvenmemiştik. Bu yüzden Hailey'nin ona verdiği yedek anahtarın bir kopyasını çıkardı ve o yapamadığında ona yardım etmem gerekirse diye bana gizlice verdi.

Şimdi o zamanlardan biri.

Anahtarlığımdaki anahtarları hızlıca karıştırarak ön kapının kilidini ve ardından dairelerinin kapısını açan anahtarı buluyorum. Kapıyı rahat bir nefesle iterek açıyorum, ama neye doğru yürüdüğüm hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğimde boğazıma bir şey takılıyor.

Mutfakta Hailey'den iz yok, bu yüzden elektronik müzik seslerini takip ederek koridordan oturma odasına doğru ilerliyorum. Kapıdan girer girmez onu kanepede yüzüstü uzanmış, usulca horlarken görüyorum.

Onu görünce nefesim kesiliyor. Uzun mavi bir elbise giymiş, ince askıları güzel soluk tenini ortaya çıkaracak şekilde sırtında bir desen oluşturuyor. Sarı saçları yüzünün önünde bir perde gibi sarkıyor ve sonunda kendimi onun yanına çömelip saçlarını yolundan çekmeye zorladığımda, dudağının kenarında biraz salya görünce gülümsüyorum.

Bakışlarım kanepeden sarkan kolundan aşağıya, yerde parmaklarının ucunda duran bira şişesine doğru kayıyor. Neredeyse yarısı boş. Etrafımda sadece bir bira şişesi daha görüyorum ve boş olmasına rağmen oturduğum yerden Hailey bir buçuk bira içmiş gibi görünüyor

-Bir Corona, yani yüksek alkol oranına sahip bir bira değil.

Elimi sırtına koyup hafifçe ovuyorum. "Hailey. Hailey, uyan. Seni eve götüreyim."

Uykusunda bir şeyler mırıldanıyor ama uyanmıyor. Tekrar deniyorum, bu sefer daha sert, ama faydası yok. Kendinden geçti.

Onu burada bırakma şansım sıfır, bu yüzden onu dışarı taşımam gerektiğini fark ediyorum. Dikkatlice onu ters çeviriyorum, böylece sırtının ve dizlerinin altından uzanıp onu göğsüme doğru kaldırıp kucaklayabiliyorum. Ne kadar hafif olduğunu fark ettiğimde nefesimin altında küfrediyorum. Her zaman küçüktü ama şu anda çok küçük olduğunu söylemek çok kolay. Son birkaç haftadır ona neler olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle yeterince yemiyor.

Sabah onu yağlı ve doyurucu yiyeceklerle tıka basa dolduracağıma dair sessiz bir yemin ediyorum.

Hailey göğsüme yaslanmışken koridora geri dönüyorum. Ön kapı ile arabam arasında bir yerde, bir esinti saçlarını mahvediyor ve göğsüme daha sıkı sarılıyor. Dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor ve onu kendime daha da sıkı sarıyorum.

Sonunda onu yolcu koltuğuma kıvrılmış halde oturttuğumda, kemerini bağlıyorum ve ceketimle üzerini örtüyorum. Sonra da aceleyle sürücü koltuğuna geçip bu Allah'ın belası yerden uzaklaşıyorum. Umarım Steve bu gece eve döndüğünde boş bir daireyle karşılaşır.

Evimin önüne park ettiğimde Hailey kıpırdanmaya başladı. Kapısını açmak için yürüdüğümde ve yanına çömeldiğimde, uykulu bir şekilde gözlerini kırıştırarak açıyor. Başını emniyet kemerine dayadığı yerden kaldırdı ve

Bakışları sonunda bana yerleşmeden önce şaşkınlıkla etrafına bakınıyor.

"Jax?" diyor uyku sersemi bir sesle. "Neredeyim ben?"

"Benim evimdeyiz," diye cevap veriyorum usulca. "Seni aldım

Steve ile ayrıldığınızı söyledikten sonra, hatırladın mı?"

Hatırlatınca kaşlarını çattı. Dairesine zorla girdiğim için bana bağırıp bağırmayacağını merak ederken sonunda oflayıp bana ters ters bakıyor.

"O lanet heriften nefret ediyorum," diye homurdanıyor.

Tekrar küfrettiğini duyunca bir kahkaha attım. Bana ters ters bakmaya devam ediyor, ben de sırtarak doğruluyorum ve elimi ona uzatıyorum. "Katılıyorum. Hadi seni içeri alalım, böylece o lanet herifle daha fazla uğraşmak zorunda kalmazsın."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ama elimi tutuyor. Ön sahanlığıma varana kadar bırakmıyor ve ben de elimi beline koyarak onu içeri sokuyorum. Ve tüm bu süre boyunca konuşuyordu.

"Kısa bir süre önce bir Steve'i Sikme Listesi yazdığımı biliyor muydun?" diye gevelerken takım elbisemin ceketini kanepeye fırlatıyor ve iki bira almak için doğruca buzdolabına yöneliyor. Bunun iyi bir fikir olup olmadığını sormak için ağzımı açıyorum ama Hailey kızgın bir kaşını bana çevirdiği için kelimeler dudaklarımdan çıkmıyor. Araba uykusu onu sarhoşluktan sersemliğe düşürmüş gibi görünüyor, bu yüzden ellerimi sahte bir teslimiyetle kaldırıyorum ve mutfak adası boyunca bana doğru kaydırıldığı birayı kırıyorum.

"Aslında yapmak istediğim ama Steve korkağın teki olduğu için yapamadığım şeylerin bir listesiydi. İçinde ne olduğunu bilmek ister misin? Bu aptal listenin ne kadar sıkıcı olduğuna inanamayacaksın." Parmaklarıyla saymaya başladı. "Sarhoş olmak, dövme yaptırmak, ot içmek, hatta nargile içmek, bir kızı öpmek, kendi başıma bir yere seyahat etmek. Erkek arkadaşımdan ayrıldığım zaman için tam anlamıyla bir ölmeden önce yapılacaklar listesi oluşturdum." Zafer kazanmışçasına ellerini iki yana açıyor. "Onunla dalga geçiyorum çünkü şimdiden listedeki ilk şeyi

işaretliyorum."

Gerçekten bir cevap bekliyor gibi görünmüyor, bu yüzden bir şey söylemiyorum. Ama ben ona bu gece olanlar hakkında konuşmak isteyip istemediğini sorup sormayacağımı düşünürken, Hailey ayağa fırlayıp tezgâha oturuyor ve içkisinin yarısını fondip yapıyor, ben de ona hayranlıkla bakıyorum. Sadece o elbisenin içinde bir tanrıça gibi görünürken bir erkek öğrenci gibi içtiği için değil, aynı zamanda bana gerçekten açıldığı için. İlişkileri hakkında benimle hiçbir zaman açık konuşmadı, bu yüzden onun bu yönünü hiçbir zaman gerçekten anlayamadım. Bir yanımda bu konuşmayı yapmamız için içki ve ayrılık gerektiği için hayal kırıklığına uğradı ama diğer yanımda bunun gerçekleştiği için minnettar.

"Sana bir soru sorayım," diye başlıyor öfkeyle. "Steve'in bir pislik olduğunu herkes biliyor mu? Bu gerçeğe tamamen kör olan bir tek ben miyim?"

Yüzümü buruşturup yere bakıyorum, o da bunu hemen fark ediyor ve doğru okuyor. Sert bir kahkaha atıyor ve başını dolaplara yaslıyor.

"Tanrım, ne kadar aptalım," diye iç geçiriyor. "Son birkaç saattir bunun nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalışıyorum. Yani, kâğıt üzerinde mükemmel olduğunu anlıyorum, ama tam bir aptal olmadığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Onun gerçekte ne olduğunu nasıl göremedim?"

"Sen aptal değilsin," diyorum zorla. "Kimse senin hakkında böyle düşünmüyor. Sen sadece onun bizim göremediğimiz başka yönlerini gördün. Hepsi bu."

Başını kaldırıp bana dik dik bakıyor. "Onun diğer tarafları daha da kötü. Anlamıyor musun? Bunu bu kadar sinir bozucu yapan da bu. Onda iyi olan hiçbir şey yok."

Onun sözleriyle kalp atışlarım hızlanıyor. İçimde daha önce hiç hissetmediğim bir korku ve öfke karışımı çalkalanmaya başlıyor ve beynimde her zaman yanan soruyu soracak kadar uzun süre Steve'i parçalara ayırmanın cazibesine nasıl karşı koyacağımı bulmaya çalışıyorum.

"Hailey," diyorum sesim titreyerek, "sana zarar verdi mi?"

Ŗu anda beni rehin tutan kaostan tamamen habersiz, sanki hiçbir Ŗey yokmuŖ gibi beni baŖından savıyor. Birasından birkaç lokma daha yutarken "Tabii ki hayır," diye cevap veriyor. "O bana elini bile süremeyecek kadar büyük bir korkak."

İçimdeki fke derin bir nefes almamı sağlayacak kadar azalıyor. Ama hâlâ Steve hakkında bildiklerimizden daha kötü ne olabileceğinden emin değilim, bu yüzden henüz tam olarak rahat değilim. Sonunda sormayı baŖarıyorum: "Peki... o zaman ne oldu? Neden bu gece?"

Hailey'nin yüzünde bir acı ifadesi beliriyor ve neredeyse yerimden sıçrayarak adanın etrafında ona doğru ilerliyorum. Ama yapmadım. Ona bunu nasıl sindirmesi gerekiyorsa öyle davranıyorum.

İ çekerek baŖını tekrar arkasındaki dolaplara yaslıyor. "Remy'ye fahiŖe dedi," diye mırıldanıyor sonunda.

KaŖlarım ŖaŖkınlıkla atıldı. Remy'nin yıllar içinde birkaç erkek arkadaŖı oldu, ama aynı anda birden fazla erkekle yatıp kalkacak ya da hokkabazlık yapacak biri değil. Ayrıca oda arkadaŖıma aŖık olduğuna da eminim, bu yüzden zamanını bir sürü erkekle takılarak geçirdiğinden Ŗpheliyim. Normal 25 yaŖında bir fahiŖeden olabildiğince uzak.

"Yani, bana neden fahiŖe dediğini anlayabiliyorum ama Remy? O kız hayatında hiç bir yabancıyla sikiŖmedi. Neredeyse sadece erkek arkadaŖlarıyla yattı. Seksten hoŖlanmak onun gözünde birini nasıl fahiŖe yapar?"

Bu kelimeyi Hailey'i tanımlamak için aŖaėılayıcı bir terim olarak kullandığını kabul edince, gerçekten yerimden fırlıyor ve onun önünde durmak için koŖturuyorum. Bacaklarının iki yanındaki tezghi beyaz parmak eklemlerimle kavırıyor, içimdeki son sabır kırıntısını arıyorum.

"Sana fahiŖe mi dedi?" DiŖimi sıkarak söylemeyi baŖardım. "Ne zaman?"

Yüzü kızarıyor ve yanındaki bira kutusuna bakıp biranın kapağıyla oynuyor. "Her zaman," diye mırıldanıyor. "İliŖkimizde neredeyse bir temaydı."

Ona bakıyorum, bu ifadeyi anlamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Beynim Hailey ve cinsel geçmişi hakkında bildiklerimi karıştırarak Steve'in neden bahsediyor olabileceğini anlamaya çalışıyor. Tek çıkarabildiğim zayıf bir "Neden?" sorusu oluyor.

Bana tereddütlü bir bakışla bakıyor. Sarhoş olduğunu söyleyebilirim çünkü gözleri hafifçe kan çanağına dönmüştü - normalde kimseyle bu kadar agresif ya da açık sözlü bir konuşma yapmayacağı gerçeğinin yanı sıra - bu yüzden alkolle karışmış beyninin şu anda ne üzerinde tökezlediğini merak ediyorum.

"Beni yargılayamazsın," diye savunmaya geçiyor. "Uzun zaman önceydi ve sarhoştum. Normalde bunu sana söylemezdim çünkü seninle seks hakkında konuştuğumuz türden bir ilişkimiz pek olmadı ama sarhoştum ve sinirliydim. Ve sen sordun."

Nutkum tutuldu ve kafam karıştı, sadece başımı salladım.

Yenilgiyle iç geçiriyor. "Lisedeyken Tommy ve onun arkadaşlarından biriyle üçlü yapmıştım."

Bir an için tek yapabildiğim ona göz kırpmak oldu.

Siktir, bu çok seksi.

Ama sonra bunu bu konuşma bağlamında düşünüyorum ve kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. "Tamam... Yani?"

Cevabım karşısında dudaklarını büzüyor ve sanki anlamıyormuşum gibi gözlerini kısıyor. "Yani? Jax, iki erkekle üçlü yaptım. Bu oldukça sürtükçe."

Bunun onu aşağılamak için nasıl kullanılabileceğini düşündükçe yüzümdeki kaş çatma ifadesi derinleşiyor. "Bunu yapmakla övünmek için mi yaptın?" Şaşkınlıkla başını sallıyor. "Birini aldattın mı?" Bir kez daha sallıyor, bu kez daha öfkeli.

"Tabii ki hayır! Tommy ile çıkmaya yeni başlamıştım ve seksten hoşlandığımı fark ettim, sonra bir gece arkadaş geldi ve içmeye başladık ve... bir anda oluverdi. Çılgınca bir şey bile değildi, daha fazlasını yapmak için çok gençtik."

Ağır bir iç çekiyorum. "Pişman mıydın? Yoksa hoşuna mı gitti?"

Gözleri açılıyor ve beynindeki anı çarklarının döndüğünü görebiliyorum. "Ben... Hoşuma gitti," diye cevap veriyor sessizce. "Bir daha yapacağımdan şüpheliyim ama... eğlenceliydi."

Hailey'e yaklaşıp yüzünü ellerimin arasına alırken tekrar iç geçiriyorum. Hâlâ bana öyle saf bir masumiyetle bakıyor ki, neredeyse kalbimin tellerini parçalayacak. Büyük mavi gözlerine bakarken başparmaklarım yanaklarını okşamaya başlıyor.

"Hailes," diye fısıldıyorum sessizce. "Fahişelikten o kadar uzaksın ki gülünç geliyor. Sırf bu fikri aklına soktuğu için Steve'i öldürmek istiyorum. Ve sana uzun zamandır öyle davrandığını bilmek... diyelim ki seni burada bırakıp onu avlamamam gerektiğine kendimi ikna etmek için gerçekten çok uğraşıyorum, böylece seninle böyle konuştuğu için dilini koparabilirim."

Dudaklarından çakırkeyif bir kıkırdama kaçıyor. Gülümsüyorum, kalbim bu sesle biraz yerinden fırlıyor.

"Bir daha asla kendini böyle düşünmeni istemiyorum, beni duyuyor musun? Eğer o küçük kafanın içinde kendini küçümseyen tek bir düşünce olduğunu fark edersem, tıpkı küçük bir baş belasıyken yapmayı sevdiğin gibi şekerini ve tuzunu değiştirmeye başlayacağım. Bakalım müşterileriniz bundan sonra yemeklerinizi nasıl beğenecek."

Bir kıkırdama daha. Ama başını sallıyor ve ben de iç çekerek ellerimi bırakıyorum. O titrek bir nefes alana ve kaburgaları iri ellerimin altında genişleyene kadar ellerimin beline indiğini fark etmiyorum. Ne kadar yakın olduğumuzu şimdi fark ediyorum.

Gözlerimin içine bakıyor, bakışlarımız kilitlenirken dudakları aralanıyor. Nefesim kesiliyor ama başka tarafa bakmaya cesaret edemiyorum. Şu anda aklımdan neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden yapabileceğim tek şey alkol ve duygu karmaşasıyla dolu bu anda onunla birlikte oturmak.

O an, kollarını bana doladığında bozuluyor. Yüzünü boynuma gömüyor ve "Teşekkürler Jax" diye mırıldandığını zar zor duyuyorum.

Kalbim ve ciğerlerim bir şekilde yeniden çalışmaya başlıyor. Çekingen bir tavırla kollarımı Hailey'e dolamak için uzanıyorum, vücudunun kıvrımlarına hayranlıkla bakıyorum, teni saran elbisesi bir anlığına takdir etmeme izin veriyor. Saçlarının hindistan cevizi kokusu duyularımı istila ediyor ve otomatik olarak derin bir nefes alarak onu olabildiğince çok şekilde sarmaya çalışıyorum.

Kolları boynuma dolanıyor ve birden en iyi arkadaşımın sarhoş, ayrılık sonrası küçük kız kardeşinin şu anda bana sarılmış olduğu gerçeğinin farkına varıyorum. Ellerimi kalçalarına indiriyorum ve garip bir öksürükle uzaklaşıyorum.

"Sen... film ya da başka bir şey izlemek ister misin? Ya da yatmak istersen, benim odamı alabilirsin. Ben kanepede uyurum. Sana kıyafetlerini değiştirmeyi de teklif etmeliydim, muhtemelen onun içinde donuyorsundur."

Başını sallıyor ve tezgahdan atlıyor. Eşit zeminde olduğumuz için başının üst kısmının omzuma ancak ulaştığını fark ettiğimde ne kadar küçük olduğunu bir kez daha hatırlıyorum. Biranın geri kalanını içiyor ve sonra boş kutuyu atmak için geri dönüşüm kutusuna doğru yürüyor.

"Hadi Seinfeld falan izleyelim," diyor kanepeye uzanırken. Yere kadar uzanan elbisesini kalçalarına kadar çekiyor, böylece bacak bacak üstüne atıp oturabiliyor. "Ve henüz üstümü değiştirmek istemiyorum. Bu elbiseyi bu gece için aldım, o yüzden paramın karşılığını alacağım. Gençken yaptığımız gibi kanepede oturup Jerry'nin iğrenç davranışlarına gülsek bile."

Ağzımın kenarı onun TV programı seçimiyle eğlenerek kıvrılıyor. Arkadaş grubumuzdaki herkes Hailey'nin sadece yirmi bir yaşında olduğunu hep unutuyor - genel hayat bilgeliği ve olgun alışkanlıkları arasında, çoğu zaman b i z d e n bile daha yaşlı davranıyor. Aramızda en genç olan oydu.

İlk işine girdiğinde, ev ödevlerinin yapıldığından her zaman emin oldu ve on üç yaşında yemek pişirmeye başladığından beri dengeli yemekler yiyordu. Sahip olduğu tek "genç insan" hobisiyle bile - rave'lere gitmek - hala asla uyuşturucu kullanmadı ya da uzaktan asi bir şeye katılmadı.

"Evet, hanımefendi. Seinfeld, öyle," diye sırtarak kabul ediyorum. Kendime bir bira daha alıp -zaten sarhoş olan kıza bir tane daha teklif etmeden- yanındaki kanepeye çöküyorum. Televizyonu açıyorum, birayı elimden aldığında ona ters ters bakıyorum ama sessiz kalıyorum. Büyük bir yudum aldıktan sonra gözlerini deviriyor ve ben oynat tuşuna basınca geri veriyor.

Birkaç bölüm boyunca bu şekilde kalıyoruz, diziye gülüyoruz ama birbirimizle konuşmuyoruz. İçkinin Hailey'i gerçekten etkilemeye başladığını anlayabiliyorum çünkü kahkahaları giderek yükseliyor. Ve sonra sarhoş enerjisinin sönmeye başladığını anlayabiliyorum çünkü tekrar sessizleşiyor ve başını omzuma bırakıyor.

Bir şekilde onu itip kakmadan kanepenin arkasından battaniyeyi almayı başarıyorum ve nazıkçe omuzlarına sarıyorum. Birkaç dakika boyunca bu yakınlığın tadını çıkarıyor, onun mutlu görünmesinin ve bu gece olanları düşünmemesinin keyfini çıkarıyorum. Bir gün Steve'in gerçek yüzünü göreceğini, kendi değerinin farkına varacağını ve o piçin peşini bırakacağını hep biliyordum. Göğsümden, orada olduğunu bile fark etmediğim bir ağırlık kalktı.

Hailey'nin nefes alış verişini düzene girdiğinde ve gülmeyi kestiğinde uykuya daldığını fark ediyorum. Onu uyandırmak için hafifçe dürtüyorum.

"Hailey," diyorum sessizce. "Hadi seni yatağa götürelim. Uykuya dalıyorsun."

Bir şeyler mırıldanıyor ve boynuma sokuluyor. İç çekiyorum ve muhtemelen onu tekrar taşımak zorunda kalacağımı fark ediyorum.

Kollarımı altından geçirmek için dönüyorum ama başı omzumdan düşer düşmez doğruluyor. Kan çanağı gözlerle bana bakıyor, uyku sarhoşu ve kafası karışık.

"Hadi seni yatağa götürelim. Yürüyebilir misin?"

Kapalı yumruğuyla gözünü ovuşturuyor ve bu sevimli hareket karşısında sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Ama sonra başını sallayıp ayağa kalkıyor ve merdivenlere doğru ilerliyor.

Onu üst kata kadar takip edip odama çıkıyorum, yorganı yatağımın üzerine çekip yastıkları kabartırken Hailey'nin yandaki banyoyu kullanmayı bitirmesini bekliyorum. Ama ona giymesi için birkaç kıyafet almak için arkamı döndüğümde neredeyse nefesim kesiliyordu.

Hailey yarı kapalı gözlerle ve büyük bir esnemeyle odama girdi, alkolün etkisinde olduğu belliydi. Ama gözlerimin açılmasına ve çenemin düşmesine neden olan şey, elbisesinin fermuarını açmış ve askılarını sıyırmış olmasıydı, bu yüzden malzeme belinde toplanmıştı.

"Hailes, belki de yapmalısın-" diye başlıyorum, ama beni duyuyor gibi bile görünmüyor. Elbiseyi kalçalarının üzerinden aşağı doğru itiyor ve elbiseden tamamen sıyrılıp yanımdan geçerek yatağa doğru yürüdüğünde neredeyse bir ciğerimi daha kaybediyordum.

Neredeyse çıplaktı, üzerinde sadece beyaz dantelli bir sütyen ve külot vardı, ikisi de pek bir şey örtmüyordu. Ve ben de ona hayranlıkla bakmaktan başka bir şey yapamayan bir aptalım.

Hailey'nin son derece güzel olduğunu her zaman biliyordum. Küçükken bile her iki ailenin de en fotojenik çocuğuydu ve bu durum ergenlik dönemine hiç girmemesiyle daha da kanıtlanmış oldu. O her zaman güzel olan olarak bilinirdi. Büyük mavi gözleri, ipeksi sarı saçları ve melek gibi gülümsemesiyle genç kızlığından beri baş döndürüyor. Buna bir de büyüdüğünde sahip olduğu mükemmel manken inceliğindeki vücut eklenince, fiziksel görünümünde çekici olmayan bir şey bulmak gerçekten çok zor.

Ama bunu hiçbir zaman göstermedi ve ben de onun çekici olduğu genel bilgisinin ötesinde ve spor salonundaki erkeklere onu süzmeyi bırakmaları için ara sıra tehditler savururken bu konu hakkında gerçekten hiç düşünmedim. Ayrıca hiçbir zaman çok açık bir şey giymedi, bu yüzden tam olarak cinsellik yaymıyor. O sadece... güzel.

Ama şu anda, onun ne kadar seksi olduğu konusunda hızlandırılmış bir kurs alıyormuşum gibi hissediyorum. Göğüsleri dantelli sütyeninin içinde mükemmel küreler, Hailey küçük olduğu için küçük ama yine de tamamen baştan çıkarıcı. Karnı dümdüz ve ince beli kadınsı kalçalara ve çok kavranabilir, yuvarlak bir popoya doğru genişliyor. Onunla ilgili her şey minyon, ancak yine de mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve vücudunun geri kalanıyla orantılı. Ağız sulandıracak kadar seksi.

Ona bakmadan duramıyorum. Muhtemelen ağzım bir balık gibi açık, çenemi yerden kaldırmaya çalışıyorum. Sütyeninin arkasındaki kopçaya uzanana kadar hayallerimden sıyrılıp aceleyle başka tarafa bakıyorum. Tutarlı bir cevap mırıldanmaya çalışırken arkamı dönüyorum.

"Sana giyecek bir şeyler getireyim," diye kekeliyorum. Sonra dolabımın kapağını açıp bulabildiğim ilk tişörtü alıyorum ve Hailey'nin yatakta oturduğu yere doğru fırlatırken arkama bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Gömleği giymesi için ona zaman tanırken arkamı dönüyorum. Ama giyinip giyinmediğini görmek için ona bakmaktan kendimi alıkoyacak kadar güçlü bir adam değilim. Hafifçe dönüyorum ve gerçekten bir şey görmek istemediğimden mi yoksa gerçekten istediğimden mi emin değilim, ama her iki durumda da Hailey'i yatağımda sırtı bana dönük, sütyensiz ve gömleği doğru şekilde yönlendirmek için beceriksizce otururken buluyorum.

Çıplak sırtını ve pürüzsüz, fildişi tenini görünce sessiz bir lanetle başımı tekrar dolabıma doğru çeviriyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve tanrıların bana sunabileceği sabır ve güç için yalvarmaya başlıyorum. Beynim dönüyor, Hailey'nin güzel, kadınsı vücuduna duyduğum şokla, şu anda kontrol edemediğimi hissettiğim erkek uyarılması

arasında gidip geliyor, iğrenme ve daha fazla şok arasında gidip geliyor.

En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi hakkında bu tür düşüncelere sahip olduğum için kendime kızıyorum. Ki onu da 10 yaşından beri tanıyorum.

Nefesimin altında birkaç kelime daha mırıldanıyorum. Hailey'nin minik sesini duyduğumda arkama bir kez daha bakmak yerine gecenin geri kalanında dolaba bakmaya karar vermiştim.

"Jax?" diye fısıldıyor. Göklere bakıyorum ve tereddütle arkamı dönmeden önce güç için bir dua daha mırıldanıyorum.

Neyse ki Hailey gömleğini giymiş ve çoktan yorganın altına girmiş. Yorganı çenesine kadar çekmiş ve yastıklara o kadar gömülmüş ki kafasından çok etrafına dağılmış saçlarını görebiliyorum. Yavaşça yatağa doğru yürüyorum ve bir anlık tereddütten sonra uzanıp yorganı vücuduna doluyorum. Bu his karşısında uykulu bir şekilde gülümsüyor ve onu bu şekilde görünce içimden bir sevinç dalgası geçiyor.

"İyi geceler Hailes," diyorum sessizce.

Odadan sessizce çıkmak için doğrulduğumda gözleri çoktan kapanmıştı. Ama tam dönmeye başladığımda Hailey'nin ince parmaklarının bileğime dolanması beni durduruyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Her şey için. Güvenebileceğim biri olduğun için." Gözleri tekrar kapanırken eli elimden düşüyor ve çoktan uyuduğunu söyleyebiliyorum.

Ona bakıp gülümsüyorum ve aklıma, bir insanın onun mükemmelden daha azı olduğunu nasıl düşünebileceğini kavrayamadığım düşüncesi geliyor. Saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için uzanıyorum, bir an için Hailey'nin görüntüsüne, kokusuna, özüne kapılıyorum. İçgüdüsel olarak eğilip alnına nazik bir öpücük konduruyorum.

HAILEY

Jax'in bir şeyler hakkında bağırarak tanıdık sesiyle uyanıyorum, ancak bir gün Steve'i öldürebileceğinden gizlice şüphelendiğim gibi buldozerle apartmanıma girmediyini hatırlamam bir saniye sürüyor. Jax'in yatak odasında olduğumu fark ediyorum ve aniden dün geceki tüm olaylar geri geliyor: ayrılık, kendimi sersemletene kadar içmek, Jax'e uyanmak, onun beni uyutması.

Tavana doğru göz kırpyorum, artık şokta olmadığım için duygularımı zihinsel olarak değerlendiriyorum. Normal bir ayrılıktan sonra olabileceğim gibi kesinlikle üzgün değilim. Gerçi biraz akşamdan kalma olabilirim, biraz da hayal kırıklığına uğramış olabilirim ama uzun süredir birlikte yaşadığım erkek arkadaşımın ayrıldıktan sonra hiç de kötü hissetmiyorum. Aslında daha hafif hissediyorum.

Yüzüme tereddütlü bir gülümseme yayılıyor. Steve ve ayrılık konusunda hâlâ çözmem gereken çok şey olduğunu biliyorum ama hayatımda en çok özlediğim insanlarla suçluluk duymadan geçirmek istediğime karar veriyorum. Jax ile başlayarak.

Yataktan fırlıyorum ve üzerimdeki tek şeyin büyük boy bir tişört olduğunu fark ediyorum. Jax'in önünde soyunduğum anı gözümün önüne geliyor ve tenime bir kızarıklık yayılıyor. Onun bir şey gördüğünü hatırlamıyorum, ama yine de daha önce hiç görmediği kadar çok şeyim var; ve şimdi onun tişörtünü giyiyorum.

İç çekerek, aklımın hissetmemi istediği utancı bir kenara bırakıyorum çünkü içimden akan bu hafifliği hiçbir şeyin bozmasını istemiyorum, en azından o gün için. Diğer her şeyle daha sonra ilgileneceğim.

Kapıyı açıyorum ve Jax'in sesini merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum. Daha dibe varmadan, kız kardeşim ve Tristan'ın girişte birlikte durduklarını ve şok geçirmiş Jax'e baktıklarını görüyorum.

"Jax sabahın sekizinde neden çığlık atıyor?" Uykulu bir gülümsemeyle soruyorum. Son basamakta duruyorum ve tırabzana yaslanıp umutla bekliyorum.

Hepsi birbirlerine bakıp başka birinin konuşmasını beklerken Tristan boğazını temizleyip "UFC'de bir maçım var" diye cevap veriyor.

İlk başta şaşkınlıkla ona sadece göz kırpabiliyorum. Sonra. "KAHRETSİN!" diye bağırdım. "Ciddi misin sen?! Bu delice, tebrikler!"

Tristan sırtarak, "Teşekkürler," der. Sonra şüpheli bir bakışla Remy'ye döner. "Biliyor musun, kendi kız arkadaşımın çığlık atarak tepki vermemesi beni biraz incitmeye başladı. Diğer herkes bunun çığlık atmaya değer bir haber olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

Remy ona ters ters bakıyor ve koluna vuruyor, aynı anda ben soluk soluğa, "Kız arkadaş mı? Dün gece ne oldu öyle?"

Remy tereddütlü bakışlarla bana bakıyor. "Sanırım benim de sana aynı şeyi sormam gerekiyor," diye yanıtlıyor usulca. Sinirle yutkunuyorum ama başımı sallayarak cevap veriyorum. Çocuklara geri dönüyor. "Yani... spor salonu mu? Ben burada Hailey ile kalacağım. Sen de koçu aramalısın."

Onun sözleri çocukları harekete geçirdi. Tristan üst kata çıkabilmek için yanımdan geçip gidiyor ama Jax ilk basamakta yanımda duruyor. Sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi bir an düşünceli görünüyor ama sonunda şakağımı öpmekle yetiniyor. "Sonra döneceğim, bir yere gitme" diyor sessizce.

Kocaman gözlerle ona bakıyorum, beni evimden çıkarmasının ve geceyi burada benimle ilgilenerek geçirmesinin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Beni dinlediğini ve yakınlığının ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum. Şimdi bile, o bana bu kadar yakın dururken, ona daha da sıkı sarılmak istiyorum.

Bugün burada kalacağımı bildiren küçük bir baş selamı veriyorum. Bunun üzerine vücudundaki gerginlik biraz azalmış gibi görünüyor.

Remy'ye dönüp baktığımda, "Konuşacak çok şeyimiz var gibi görünüyor," diye mırıldandı. Gergin bir kahkaha attım.

Çocuklar hazırlanıp evden çıktıklarında ben çoktan mutfağa girmiş ve Remy ile benim için kahvaltı hazırlamıştım.

"Demek sen ve Tristan, ha?" Sonunda sırtarak sordum. Remy ve Tristan yıllardır birbirlerini boğazlıyor olsalar da, birkaçımız gizliden gizliye uyumlu olduklarından şüpheleniyorduk. Kısa süre önce Jax'in evinde birlikte yaşamak zorunda kaldılar ve hiç kimseyi şaşırtmayacak şekilde birbirlerine aşık oldular. Yine de duygularını itiraf edemeyecek kadar inatçıydılar ve bazı iletişimsizlikler yüzünden haftalardır birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı. Gururlarına yenik düşüp işleri düzeltmelerinin an meselesi olduğunu biliyordum, bu yüzden sonunda bunun gerçekleştiğini görmek beni mutlu ediyor.

Remy tabağındaki omleti karıştırmaya başlar. "Benim hakkımda konuşmuyoruz," der kızarak. "Dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak. Dün gece Steve'le ne oldu? Ondan ayrıldınız mı?"

Gülümseme yüzümden kayıp gidiyor. Kollarımı kavuşturup granit tezgâha yaslanabilmek için tabağımyı kendimden uzaklaştırıyorum.

"Ben sadece... dün gece kendimi kaybettim," diye başladım sessizce. "Sanki birdenbire onun gerçekte olduğu her şeyi görebildim." Ona alaycı bir bakış fırlattım. "Neden kimse bana Steve'in bir pislik olduğunu söylemedi?"

Yüzünü buruşturunca alaycı ses tonum düzleşiyor. "Bunu kız kardeşine söylemek kolay bir şey değil. Biz-" Tekrar yüzünü buruşturdu ve

bakışlarını kaçırıyor. "Hepimiz biliyorduk ama ilk başta çok mutluydun ve seni incitmek istemedik. Daha sonra sana söylemeye çalıştık ama duymak istediğini sanmıyorum. Özellikle de benden, çünkü ilk sorun işaretinde kaçmak gibi bir geçmişim var."

İç çekiyorum ve anlayışla başımı sallıyorum. "Biliyorum. Muhtemelen söyleyebileceğin hiçbir şeye inanmazdım. Bunu kendi başıma çözmek zorundaydım. Ki bunu biliyordun." Soru sormak için bir kaşımı kaldırıyorum ve o da bir kez başını sallayarak haftalar önce bilinçaltımda şüphelendiğim şeyi doğruluyor.

"Peki dün gece ne oldu?" diye soruyor yine ince bir dürtmeyle.

Derin bir nefes alıyorum, her şeyi yeniden anlatmak istemiyorum ama ona bir cevap vermem gerektiğini de biliyorum. "Gözlerimi açan bazı şeyler söyledi. Kayda değer bir şey bile değildi, sadece sonunda çizgiyi aşmak için yeterliydi. Çünkü son birkaç haftadır bazı şeylerin değiştiğini hissediyorum ve onun bana davranışları ve benimle konuşma şekli hakkında giderek daha fazla şey fark ediyorum. Ve her geçen gün çizgiyi daha da zorluyordu. Ta ki sonunda..." Ellerimle bir patlama taklidi yapıyorum. "...kaboom."

Gerginlik Remy'nin omuzlarından gözle görülür bir şekilde ayrılıyor. İlişkimin arkadaşlarımı ve ailemi nasıl etkileyeceğini hiç düşünmemiştim ama şimdi ona bakınca hem onun hem de Jax'in benim için gerçekten endişelendiğini fark ediyorum. Şimdi bile Jax'in beni evimden aldıktan sonra yüzünde beliren rahatlama ifadesini hatırlayabiliyorum.

"Sonunda oradan çıktığına sevindim," diyor nefes nefese. Ama sonra aklına bir şey gelmiş olmalı ki bana tereddütlü bir bakış atıyor ve soruyor: "Ayrıldığına pişman mısın? Ona geri dönmeyi düşünüyor musun?"

Son zamanlarda bana hiç benzemeyen bir şekilde homurdanıyorum, bu da Remy'nin kaşlarının şaşkınlıkla kalkmasına neden oluyor.

Yenilenen kişiliğim için yeni keşfettiğim özgürlüğü suçluyorum.

"Lanet olsun, hayır. O adama asla geri dönmeyeceğim. Hamallar ilişkileri ikinci plana atmaz, bunu biliyorsun."

Sonunda kendini rahatlatıyor ve bana sırtıyor. "Tabii ki yok."

Sırtıtışına karşılık verip omletimi kendime doğru çekiyorum ve çatalıma büyük bir ısırık atıyorum. Remy'nin "Peki dün gece Jax'le ne oldu?" diye sorduğunu duyduğumda neredeyse ağzıma varmak üzereydi.

Jax'in önünde sarhoş bir şekilde soyunduğumu hatırlayınca hemen yüzüm kızarıyor.

Bunun üzerine Remy'nin gözleri açılır.

"Sen-o-ne yaptı-" diye mırıldanmayı başarıyor.

"Hiçbir şey olmadı," diye hızlıca ağzımdan kaçırdım.

Bana asla dokunmayacağından bahsetmeye zahmet etmedim. Remy'ye çocukluk aşkımdan hiç bahsetmedim ama eminim benden dört yaş büyük bir genç kız için neler olduğu ve Jax'in bu konuda ne hissettiği çok açıktı. Bana koruması gereken bir arkadaş gibi baktığı her zaman açıktı, daha fazlası değil. Ama Remy'ye aşkımı nasıl aşmam gerektiğini ve Jax'in bana karşı sürekli ilgisiz kalmasını nasıl izlediğimi hiç anlatmadım.

Önerdiği şeyin gerçekte ne kadar olasılık dışı olduğunu asla açıklayamazdım.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diyor nefes verirken. "Bir sabahta bu kadar çok haberle başa çıkabileceğimi sanmıyorum." Bana şaşkın bir bakış attı. "Peki o zaman bu sabah ikiniz de neden bu kadar tuhaftınız? Dün gece ne oldu?"

Bu konuda utanamayacak kadar yorgun olduğum için inliyorum. "Ben... dün gece onun önünde sarhoşken soyunmuş olabilirim de olmayabilirim de."

Gözleri büyüdü. "Sen... sen ne?"

Kız kardeşime gözlerimi deviriyorum. "Oh, sus. Az önce hiçbir şey olmadığını söyledim. Sadece çok sarhoştum ve üstümü değiştirmeden önce onun odadan çıkmasını bekleyemeyecek kadar sabırsızdım. Küçük bir dikkatsizlikti."

Homurdanıyor. "Çırılçıplak soyunan bir sarhoş olduğunu bilmiyordum. İleride başvurmak üzere not aldım."

Tekrar gözlerimi deviriyorum ve bir kahkaha atıyorum. "Çok komik. Sanki bekâr olduğum için her hafta sonu kafayı bulacakmışım gibi." Aklıma bir şey geldiğinde gözlerim kısılıyor. "İlginç gecelerden bahsetmişken, dün gece sana ne oldu? Madem sarhoş ve çıplak olma konusunda bahsediyoruz."

Kendinden emin kız kardeşimin kaç kez kızardığını muhtemelen bir elimin parmaklarıyla sayabilirim, ama bu sabah itibariyle bir parmak daha sayabilirim. Çünkü o kırmızı.

"Vay canına, o kadar iyi mi? Bu adamın bir ucube olduğunu hep biliyordum," diye sırtarak takılıyorum.

Yorumum onu mahcup halinden çıkardı çünkü bakışlarını kaldırıp bana dik dik baktı. "Seks hayatımla ilgili detayları duymak istediğinden şüpheliyim, Hailes."

Yaltaklanıyorum. "Hayır, istemiyorum. Özellikle de Tristan'ın evinde otururken, yakında dönecek ve gözlerinin içine bakmam gerekecek. Bana dün gece seks öncesi neler olduğunu özetle anlat."

Bir kahkaha patlattı. "Seksi zaman mı? Piyasaya geri döndüğüne göre oyununu güncellemeliyiz. Eğer buna seksi zaman dersen hiçbir erkek seninle yatmak istemez."

Ona el salladım. "Ne olursa olsun, pek de yatıp kalkacak tipte biri değilim-" Sözümü kesiyorum ve bu düşüncüyü tamamlayamadan sertçe yutkunuyorum. Remy zaten çok korumacı, bu yüzden Steve'in bana nasıl davrandığının ayrıntılarını bilmesine gerek yok. "Konuyu saptırmayı bırak. Dün gece ne oldu?"

Kahkahası azalıyor ve yerini memnun bir gülümsemeye bırakıyor. "Biz... dün gece partide karşılaştık. Birkaç şey konuşabilmek için beni çalışma odasında köşeye sıkıştırmış olabilir de olmayabilir de. Ve sonra bütün geceyi dairemde çıplak geçirmiş olabiliriz de olmayabiliriz de..."

Gülümsüyorum, onun adına o kadar içten bir mutluluk duyuyorum ki, son yorum karşısında yüzüm bile buruşmuyor. "Bunu yapacağınızı biliyordum."

bir yolunu bul. Birbirinize çok uygunsunuz; ikinizin birlikte olmaması çılgınlık olurdu."

Başı mutlu bir iç çekişle kanepeye düşüyor. Aşık olmanın tanımı gibi görünüyor - ya da belki de dickstruck, eğer önceki yorumu herhangi bir ağırlık taşıyorsa.

Jax'in en sevdiği Bloody Mary'leri yapmak için mutfağa gidiyorum ve sonraki birkaç saati konuşarak ve gülerek geçiriyoruz, arka planda oynattığımız filmlere neredeyse hiç dikkat etmiyoruz. Gülümseme yüzümden hiç gitmiyor, yanaklarım fiziksel olarak ağrıyor. Uzun zamandır kız kardeşimle böyle vakit geçirmemiştik ve normalde bunun için çok suçluluk hissederdim, ama bugün, bunun yerine hissettiğim özgürlük tarafından bastırıldı.

Çocuklar kapıdan girdiğinde hafif çakırkeyif ve kıkır kıkır gülüyoruz. Tristan sarhoş kız arkadaşına şöyle bir baktı ve bir küfür mırıldandı. Jax beni hala burada bulduğu için rahatlamış görünüyordu.

"Spor salonu nasıldı?" Remy yanımdan soruyor.

Tristan ona doğru ilerliyor ve eğilerek dudaklarına aç bir öpücük konduruyor. "Güzel. Seni tekrar spor salonuna götürmek için sabırsızlanıyorum."

Remy'nin yüzüne yayılan gülümseme gibi bir gülümsemeyi daha önce hiç görmemiştik ve bunu görmek bile kalbimin göğsümde ters dönmesine neden oluyor. Kendimi ne kadar aksi yönde ikna etmeye çalışsam da aşkı hiç böyle yaşamamıştım.

Bu beni kız kardeşim için mutlu ediyor ama kendi gerçekliğim için üzüyor.

Birden Jax yanımda belirliyor ve koltuğun kolçağına oturuyor. Saçımın gevşek bir tutamını nazikçe çekiştirdiğinde ona gülümsüyorum.

"Merhaba," diye mırıldanıyor gülümseyerek. "Merhaba," diye fısıldıyorum.

"Günün nasıl geçti?"

"Güzel. Siz ikiniz gittiğinizden beri burada takılıyoruz. Spor salonu nasıldı?"

"Güzel. Tristan'ı biraz hırpalamak her zaman eğlencelidir."

Sağımdan bir homurtu duyuyorum ve döndüğümde Tristan'ın Remy'yi kucağına aldığını ve şu anda saçlarını parmağının etrafında döndürdüğünü görüyorum. "Beni 'dövmeyeli' epey zaman oldu kardeşim," diye söyleniyor.

Jax bir kaşını kaldırır. "Öyle mi? O zaman gözündeki morluk nasıl oldu?"

Tristan hiç duraksamadan "Remy," diye takılıyor.

Remy'nin çenesi şok içinde düşer. "Vurmadın!" diye haykırır. "Sana hiç vurmadım!" Hepimiz şaşkınlıkla ona baktığımızda, "En azından bir çürük bırakacak kadar sert değil," diye mırıldandı.

Tristan kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Bunu bu gece telafi edebilirsin," diyor.

"Hayır, kavga modundasın," diye uyarıyor Remy, onun kucağından kalkıp yanına oturarak. "Sana zaten söyledim: dikkatini dağıtmak yok."

Tristan gerçekten somurtuyor.

"Lanet olası çocuklar," diye mırıldanıyor Jax. "Yemeği bitirebilir miyiz lütfen? Siz ikiniz yemekten sonra ne isterseniz yapabilir ve ne hakkında isterseniz konuşabilirsiniz."

Tristan kız arkadaşına ters ters bakmaya devam edince gülümsememi gizlemek için dudağımı ısııyorum.

"Bu gece burada mı kalacaksın?" Jax dikkatini bana çevirerek soruyor. Sonra aklına bir şey geldi ve kaşlarını çatı. "Lütfen bana o pislik herifin dairesine geri dönmeyeceğini söyle."

Remy'ye gergin bir bakış attım. "Umm, bunu gerçekten düşünmemiştim. Eşyalarımı almam gerekiyor, belki de bir daire bulana kadar orada kalmalıyım-"

"Cehennem gibi olacaksın," diye homurdanıyor. "Seni o pisliğin yakınında istemiyorum. Hayır, benimle kalıyorsun. Kanepem iyi bir çekyata dönüşür, böylece orada istediğin kadar uyuyabilirsin. Hatta stüdyo tipi bir odaya bile dönüştürebilirim, çünkü hala sakladığım bölücülerim var."

Eski stüdyo dairemde. Sana kendi alanını ayarlayacağız, böylece kanepede uyuyormuş gibi hissetmeyeceksin. Tamam mı?"

Yine de tereddüt ediyorum, ama ona soruyorum, "Emin misin? Senin alanını işgal etmek istemiyorum, oraya daha yeni taşındın. Steve'i her zaman evden atabilirim ya da kiraya verecek bir yer bulabilirim."

"Hayır," diye hırladığını duyuyorum üstümden. Jax'in hayal kırıklığıyla gerildiğini görmek için başımı kaldırıyorum. "Seni yalnız ya da onun yakınında istemiyorum," diyor dişlerini sıkarak. "Yeni bir daire bulana kadar Remy ile kalabilir misin?"

Rahat bir nefes aldım. "Tamam. Bunu yapabilirim."

Benim imtiyazımla rahatlatma sırası Jax'te. Yüzünde rahatlamış bir gülümseme beliriyor ve benim için ne kadar endişelendiğini anlıyorum. Elini uzatıp sıkıyorum, aramızdaki konuşulmayan iletişim açık.

"Ben yemek hazırlayacağım," diyerek koltuktan kalkıyor. "İkiniz de kalıyor musunuz? Tristan resmen kilo verme moduna girdiği için tavuk alacak ama eğer onu yemeyi tercih ederseniz biftek de yapabilirim."

Aynı anda cevap vermeden önce Remy ile bakışıyoruz, "Biftek."

Jax sadece kıkırdıyor ve mutfağa doğru ilerliyor. Remy, Tristan'a döndüğünde ben de onu takip etmeye karar verdim.

Bana kaşlarını kaldırdığında "Yanlarını ben yapabilirim," diye teklif ediyorum. "Ne yapmayı düşünüyordun?"

"Tristan yeşillik alıyor, o yüzden özellikle son dakika kiloları için sakladığımız dondurulmuş sebzelerden biraz al. Sanırım patatesimiz de var, ben bifteği hazırlarken sen de biraz doğrayıp kızartmak istersen." Başımı sallıyorum ve

Jax'in daha önce çaldığım kazağını çıkarmadan önce içkimin kalanını bitiriyorum. Ama kendi malzemelerimi almak için buzdolabına döndüğümde Jax'i bana bakarken buluyorum

Çözemediğim bir bakışla.

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum.

Sadece başını sallıyor, yüzünde küçük bir gülümseme var. Bana doğru yaklaşıyor ve başımın tepesine hızlı bir öpücük konduruyor. Tek söylediği "Burada olmana sevindim" oldu.

Yapabildiğim tek şey ona gülümsemek ve bakışlarımla benim de mutlu olduğumu ifade etmek. Zehirli bir ortamdan uzaklaştığım ve ailemin yanına döndüğüm için mutluyum. Jax gibi bana göz kulak olan insanlar olduğu için mutluyum.

"İkinizin birlikte yemek pişirdiğini hiç sanmıyorum, değil mi?" diye soruyor Remy'nin sesi oturduğu mutfak adasından. "İkiniz de çok iyisiniz. Hiç birlikte bir şeyler yaptınız mı?"

Jax ile bakışıyoruz ve sonra ikimiz de başımızı sallıyoruz. "Hayır, sanırım öyle değil," diye cevap veriyorum. "Genelde sadece birimiz yemek yaparız." Jax bifteğe başlarken ben de malzemelerimi almak için buzdolabına doğru ilerliyorum.

Remy sırtıtarak, "O halde bu yemek için çok heyecanlıyım," diyor.

"Biliyor musun, muhtemelen yemek yapmayı da öğrenmelisin." Tristan'ın kibirli ses tonunu duyuyorum. "İdeal kadın partner olmaktan çok gurur duyuyordun ama her şeyi yakarsan bu nasıl mümkün olabilir?"

Dondurucuya uzanırken kıkırdıyorum, kız kardeşimin ters ters baktığını anlamak için ona bakmama bile gerek kalmıyor.

"Dün gece ben senin sikinde boğulurken hiç sorun yaşamamış gibi görünüyordun," diye tersliyor.

Jax'in elindeki tava bir takırtıyla ocağa düşer. İkimiz de aynı derecede şaşkın ifadelerle Remy'ye dönüyoruz.

Tristan'a kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor ama bizim ona aval aval baktığımızı görünce yüzündeki gülümseme hemen kayboluyor. Onu ilk kez böyle gördüğüme eminim, ama ne söylediğini fark ettiğinde gerçekten utanmış görünüyor. Yere bakarken yanakları kızarıyor ve "Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

Jax başını sallıyor ve nefesinin altında asla onay vermemem gerektiğine dair bir şeyler mırıldanıyor. Ben sadece

güler ve malzemelerime geri dönerim.

Gecenin geri kalanı birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarmakla geçti. Bir kez bile Steve'i, kalp kırıklığını ya da ayrılıkların genelde beraberinde getirdiği başka bir şeyi düşünmedim.

Ailem ve arkadaşlarım tüm bunların yerini kahkaha ve neşeyle doldurdu.

JAX

İki gün sonra, nihayet Hailey'i aramaya karar verdiğimde, bugün için ayrılmak üzere ofisimi topluyordum. O ve Remy Pazar gecesi akşam yemeğinden sonra ayrıldılar ve ben şimdiye kadar onu kontrol etmeyi ertelemeyi başardım. Remy'nin kız kardeşine karşı benim kadar korumacı olduğunu biliyorum, bu yüzden muhtemelen iyi olduğunu biliyorum, ama içimde onun sesini duymadan ve iyi olduğundan emin olmadan bir dakika daha geçiremeyen bir şey var.

İkinci çalışta telefonu yıpranmış bir "Alo?" sesiyle açtı. "Selam bebeğim," diye mırıldanıyorum telefona. onu sakinleştirmek. "Yoğun bir gün müydü?"

Gülüyor, sesi soluğu kesiliyor. "Onun gibi bir şey." Arka planda bulaşık tıkırtıları duyuyorum.

Kaşlarımı çattım. "Hâlâ işte misin?"

"Evet, ilginç bir gündü." Bu hikayede daha fazlası olduğunu biliyorum ama sormama fırsat vermiyor çünkü "Önemli bir şey değil, sana sonra anlatırım. Ne var ne yok?"

Onu üzen şeyin ne olduğunu bilmek istememe rağmen, bu konuda onu zorlamamak için kendimi zorluyorum. "Sadece yarın taşınmak için yardıma ihtiyacın olup olmadığını öğrenmek istedim. Remy sabah gideceğini söyledi."

"Evet, o isteyken taşınmamın en iyisi olacağını düşündüm. Ama senin de o zaman çalıştığını biliyorum.

Sana sormak için. Remy orada olacak, o yüzden yardım etme konusunda endişelenme. Zaten taşıyacak çok şeyim yok. İki seferde her şeyi onun arabasına sığdırabilirim." "Geri döndüğünde seninle olmayı tercih ederim," diye itiraf ediyorum.

sıkı bir sesle. "Onun ortaya çıkıp seni tek başına yakalamasını istemiyorum. Remy bile onun için yeterli bir tehdit değil."

Kıkırdıyor ve bu ses beni hemen sakinleştiriyor. Sonsuz derecede. "Remy'nin bunu söylediğini duymasına izin verme."

İç çekiyorum. "Bir şey yapacağını sanmıyorum ama... Sadece onun etrafında olman fikrinden nefret ediyorum. Bunun beni bir Neandertal yaptığını biliyorum. Yine de seninle gelebilir miyim?"

Hattın diğer ucunda bir duraklama oluyor ve sonra tatlı sesi geliyor ve öfkeli kalbimin sivri uçlarını yatıştırıyor. "Elbette gelebilirsin. Mağara adamı içgüdülerini asla sana karşı kullanmam, onları sevdiğimi biliyorsun." Bir kahkaha daha. "Ayrıca, devasa miktarda kas gücü ve başka bir arabayı geri çevirmek aptallık olur. Muhtemelen zamanımızı yarı yarıya azaltacaksın."

Kıkırdıyorum. "Bu doğru. Peki ne zaman gidiyorsun? Sanırım bugün izin almayı başardınız."

"Evet. Sabah 10'da orada olmak istiyorum, böylece her şeyi çabucak halledebiliriz. O zaman bizimle orada buluşabilir misin? Muhtemelen öğle yemeğine kadar işinizi bitirebilirim, böylece tüm gün izin almak zorunda kalmazsınız."

"Bunun için endişelenmeyin. İhtiyacın olduğu kadar uzun sürecek."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Teşekkürler, Jax. Minnettarım."

Onun sözleriyle göğsüm ısınıyor. "Ne zaman istersen, bebeğim."

Hailey'nin eski dairesinin önüne geldiğimde Remy'nin elinde büyük bir kutuyla çoktan merdivenlerden indiğini görüyorum.

"Buraya erken mi geldin?" Arabasının arkasına yüklerken sordum.

Homurdanarak bıraktı, sonra bana dönerek "Pek sayılmaz. Sadece kışının altında bir ateş yaktım çünkü onu buradan çıkarmak istiyorum."

Başımla onaylıyorum. Bundan sonra onu Steve'den olabildiğince uzaklaştırmak istiyorum.

"Selam, Jax," rüzgârdaki bir şarkı gibi merdivenlerden aşağı süzülüyor ve Hailey'e döndüğümde yüzünde güneş ışığına rakip bir gülümseme var.

Gülümsemesine karşılık veriyorum ve sonunda bana ulaştığında bir kolumu omuzlarına doluyorum. "Merhaba bebeğim," diye mırıldanıyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum.

"Yardım ettiğin için teşekkürler," diyor belimi sıkarken. "Eşyalarımızı toplamaya başladık bile, sanırım bu işi çabucak bitireceğiz. Sen mutfağı hallet, sonra Remy ve ben yatak odası ve banyoyu hallederiz. Kulağa hoş geliyor mu?"

Başımı salladım. "Neye ihtiyacın varsa. Hadi seni buradan çıkaralım." Yoğunluğum karşısında hıçkırıklara boğuldu ve hızlıca başını salladı.

Üst kata çıktığımızda beni mutfağı yönlendiriyor; tabak çanak dışında her şey onun. Kutuları toplarken Hailey'nin restoran sahibi olma hayaline ne kadar bağlı olduğunu fark ediyorum.

Bu, her alete ya da pişirme aracına sahip olduğundan değil, sahip olduklarının iyi kullanıldığından kaynaklanıyor. Belli ki mutfakta vakit geçirmeyi seviyor. Sevdikleri için yemek pişirmeyi sevdiğini her zaman biliyordum ama buradaki her eşyaya bakılırsa, deney yapmak için çok zaman harcıyor gibi görünüyor, hatta muhtemelen bunu bir kişisel bakım biçimi olarak kullanıyor.

Nihai hayalinin bir restoran ya da kafe sahibi olmak olduğunu her zaman biliyordum ve mutfakta durup her şeyi kutulara yerleştirirken birden kendimi onu neden daha fazla teşvik etmediğimizi merak ederken buldum. Onun yemeklerini yedim ve bu konuda yetenekli olduğunu biliyorum, peki neden onu daha fazla teşvik etmiyoruz?

aşçılık okuluna mı yoksa kendi yerini açmaya mı? Belli ki bu konuda yetenekli ve istekli.

Remy bir saat sonra elinde iki kutu ve ayaklarıyla bir diğerini iterek yatak odasından çıktığında, aceleyle son kupayı paketlemeyi bitirip yardım etmek için yanına gittim.

Dişlerini sıkarak, "Sadece en üsttekini al," diyor.

"Biraz fazla hırslı mısın?" Elinden kolayca alırken kıkırdıyorum.

"Siktir git," diye mırıldanıyor. "Ben bağımsız bir kadını; istesem onu taşıyabilirim. Sen sadece kolay işçisin."

Tekrar gülüyorum ve onu kapıya kadar takip ediyorum.

Ancak çıkarken yanlışlıkla kapı çerçevesine çarptığımda, kutunun alt kapağı sıkışıyor ve tüm alt kısım açılıyor.

Söz konusu kutudaki tüm iç çamaşırları ve iç çamaşırları da dahil.

Mırıldandığım bir küfür savurdum. Remy çoktan koridora inmiş ve dışarı çıkmaya başlamıştı, bu yüzden artık arkasında olmadığımı fark etmedi bile. Tek yapabildiğim dizlerimin üzerine çökmek ve aceleyle kutuya geri tıktırmaya başlamak, umutsuzca hiçbir şeye dokunmamaya çalışmak çünkü Hailey'nin böyle bir şeye dokunmak yanlış, hatta sapkınca geliyor.

Ben de elimden geldiğince hızlı bir şekilde her şeyi kutuya geri yığmaya devam ettim. Hailey'nin giyebileceğini hiç bilmediğim tüm ipek tangalar, uyumlu sütyen takımları ve yüksek çoraplar. Ve şimdi tüm bunları hayal edebiliyorum... Hailey gece mavisini tangası ve sütyen takımıyla yatak odasının kapı çerçevesine yaslanmış, göğüsleri mükemmel avuçlar halinde yukarı itilmiş, kalçasını kaldırıp beni yaklaştırırken jartiyerleri kışkırtıcı bir şekilde sallanıyor-

"Aman Tanrım." Arkamdan nefes nefese söylendiğini duyuyorum. Tam dönüp bakıyorum ki Hailey yanımda dizlerinin üzerine çöküyor ve hemen kıyafetleri elimden kapıp kutuya tıktırmaya başlıyor. Yanakları kıpkırmızı olmuş, utancı yüzünden okunuyordu.

"Özür dilerim, altım açıldı," diye beceriksizce mırıldanıyorum, ellerim kucağımda diz çökmeye devam ediyorum çünkü iç çamaşırına dokunarak onu daha fazla rahatsız etmek istemiyorum.

Bu ani gariplik beni bir şeyler söylemeye, onun utancını dağıtacak herhangi bir şey söylemeye zorladı ve nedense "Neden restoran açma isteğinden daha fazla bahsetmiyorsun?" sorusunda karar kıldım.

Başını şaşkınlıkla kaldırdı. "Ne?"

"Demek istediğim, mutfağı sevdiğin çok açık ve hepimiz bu konuda gerçekten iyi olduğunu biliyoruz, neden bu konuda daha fazla konuşmuyorsun? Ne tür bir yer işletmek istediğini bilip bilmediğini bile bilmiyorum."

Bakışları tekrar kıyafetlerine kayıyor ve onları aceleyle kutuya yerleştirmeye devam ediyor. "Bu sadece bir hobi. Bu konuda gerçekten bir şey yapıp yapmayacağımı bilmiyorum," diye mırıldanıyor.

"Ama bu konuda kariyer yapabilirsin," diye geveliyorum, tüm bu durumun gerginliği beni her zamankinden daha dürüst yapıyor. "Neden sevdiğin şeyin peşinden gitmiyorsun?"

"Bu hiç gerçekçi değil," diye geveliyor. "Girişimci olmak çok riskli ve böyle bir sektörde, özellikle de benim yaşımda, bunu tüm hedefim haline getirmek mantıklı değil. Şu anda bir restoranda çalışmak bile daha istikrarlı bir iş bulana kadar geçici. Maaşlı bir işte çalışmak daha iyi." Bana sıkı bir gülümsemeyle bakıyor. "Senin gibi."

Kaşlarım şaşkınlık ve öfkeyle çatılıyor. Kurumsal Amerika'da 9-5 çalışıyorum ama işimi seviyorum. Maaş ve sosyal hakların istikrarı tabii ki harika, ancak teknolojiye inandığım ve onu satmanın sosyal yönünü sevdiğim için seviyorum. Bu iş benim için uygun. Ancak kurumsal işlerin herkese göre olmadığını ve girişimci olmanın çok farklı -ve inanılmaz- faydaları olduğunu da farkındayım. Ve Hailey'nin bunları bildiğini biliyorum

Çünkü lisedeyken onlardan bahsederdik ve o dünyaca ünlü bir fırıncı olmayı hayal ederdi.

Şu anda sesi, kurumsal bir pislikten duyduğu saçmalıkları kusuyormuş gibi çıkıyor.

O pisliğin kim olduğunu anladığımda çenem sıkıştı.

"İşimden nefret ederdin," diyorum ona. "Bir odacıktaki katılıktan ve yaratıcılıktan yoksun olmaktan nefret ederdin. Fiziksel işlerden her zaman daha çok keyif aldığından bahsetmiyorum bile. Kim sana şirkette çalışmanın doğru olduğunu söyledi?"

Soruma cevap vermediğinde ya da gözlerimin içine bakmadığında, doğru tahmin ettiğimi anlıyorum.

Ama ben konuşmaya devam edemediğim Remy koridorun sonunda beliriyor.

Yerde ne yaptığımızı görünce "Bu çok garip," diye geveliyor.

Ona ters ters baktım. "Her zamanki gibi yardımsever, Remy bebeğim."

Nefret ettiğini bildiğim bu lakap karşısında boğazından sessiz bir hırıltı yükseliyor. Ama ona sadece sırtıyıyorum ve Hailey'i ayağa kaldırıyorum, kıyafetleri nihayet yerden toplandı.

"Yatak odasındaki diğer kutuları al. Ben mutfaktakileri aşağı indireceğim," diye emrediyorum. "Başka neleri paketlemen gerekiyor, Hailes?"

Dairenin etrafına bakmadan önce mutfaktaki saate göz atıyor. "Umm, sadece banyo sanırım. Düşündüğümünden çok daha iyi zaman geçirdik."

Başımı salladım. "Güzel. O zaman yapmamız gerekenleri bitirelim."

Sadece yarım saat içinde Hailey'nin geri kalan eşyalarını topladık ve Remy'nin arabasını alabildiği kadar kutuyla doldurduk.

"Neden eve gitmiyorsun, seninle orada buluşuruz?" Ben önerdim. "Şu kutuların geri kalanını da arabama yükleyeyim, sonra Hailey ile birlikte gideriz."

"Kulağa hoş geliyor," diye onaylıyor Remy, bir komodinin ve masa lambasını yolcu koltuğuna bırakarak.

Hailey ona gülümseyerek "Teşekkürler," der. Telefonundaki saate bir göz atar. "Siz ikiniz buradayken bu iş çok daha hızlı ilerledi."

Remy onun gülümsemesine omzuna hafif bir yumruk atarak karşılık verir. "Başardın, küçük kardeşim. Sonunda bu cehennem çukurundan çıktığına sevindim."

Başını sallayarak onaylayan Hailey'nin yüzünde hafif bir kızarıklık belirliyor ve ben Hailey'nin başının üzerinden Remy'ye bakıyorum. Bu tür olumsuz yorumlardan utanıyor gibi görünüyor, çünkü insanlar bazen Steve gibi insanlarla birlikte oldukları, hatta çıktıkları için -dün gece söylediği gibi- kendilerini "aptal" gibi hissedebiliyorlar. Onun böyle hissetmesini asla istemem.

Remy ile Hailey'nin önünde onun hakkında nasıl konuşmamız gerektiği hakkında konuşmak için zihinsel olarak bir hatırlatma ayarladım.

"Hadi bebeğim, bitirelim şu işi." Binaya geri dönmeden önce bana zarif bir gülümseme gönderdi.

Daireyi son kez gözden geçirirken Hailey'e "Steve konusunda daha duyarlı olmadığı için üzgünüm," diyorum. Bir kutu kaptım ve oturma odasındaki diğer çeşitli eşyaları toplamayı bitirdim. "Bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum."

İç geçiriyor ve elindeki battaniyeyi katlamaya başlıyor. "Biliyorum. Onunla olmanın nasıl bir şey olduğunu ya da neden bu kadar uzun süre onunla kaldığımı hiçbir zaman gerçekten anlamadı. İyi niyetli olduğunu ve anlamaya çalıştığını biliyorum, o yüzden böyle şeyler söylediğinde kendime bunu hatırlatmam gerekiyor." Bana gülümsüyor. "Onun adına özür dilemene gerek yok. Ama bunu yapacak kadar önemsedığın için teşekkür ederim."

Cevap olarak sadece homurdandım. "Tabii ki umurumda. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Tüm bu geçen yılın zor olduğunu biliyorum. Başka birinin bunu senin için daha da kötüleştirmesine ihtiyacın yok."

"Bunları bir tek sen ve Lucy anlıyorsunuz," diyor sessizce. Düşünceli bir şekilde. "Lucy, çünkü uzun süreli ilişkilerin nasıl değişebileceğini biliyor - insanları nasıl değiştirebileceğini - ve sen, çünkü... şey, neden olduğundan

emin değilim

neler yaşadığımı anlıyorsun. Ya da en azından bunun zor, karmaşık ve kafa karıştırıcı olduğunu anlıyorsun."

Başımı salladım. "Senin bir insan olarak kim olduğunu biliyorum. Kalbini, hayallerini ve aklını biliyorum ve Steve'le tanıştığında kim olduğunu, kim olarak büyüdüğünü de biliyorum." İçimde kabaran öfkeyi sert bir şekilde yutuyorum. "Ve biliyorum ki onun seni incitmesi ve kafanı karıştırması için çok şey gerekmiş olmalı, Hailey ışıltını kaybetmiş gibi görünmene yetecek kadar."

Cevap vermiyor, sadece üzgün bir şekilde başını sallıyor.

Bir kutuyu bantladığım yerde gergin bir şekilde doğruluyorum. "Bana her konuda gelebileceğini biliyorsun, değil mi? Ne zaman konuşmak istersen dinlerim."

Bana gülümsüyor ama yine sadece üzgün. "Biliyorum. Yanımda olduğun için teşekkür ederim. Sana her şeyi anlatacağım, söz veriyorum. Sadece önce kafamda biraz çalışmak istiyorum. Geriye dönüp baktığımda tamamen yeniden değerlendirmem gerektiğini düşündüğüm pek çok şey var."

Başımla onaylıyorum. "Sadece hayal edebiliyorum." Ama sonra aklıma bir şey geliyor ve katlanmış battaniyeyi elinden alıp kanepenin üzerine seriyorum ve çenesini elimle kavırıyorum. Hiçbir şey söylemiyor, sadece şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor.

Ona bakıyorum, sadece burada, bütün ve mutlu olduğu gerçeğini takdir etmek için birkaç saniye ayırıyorum - burada onunla durabildiğim ve hatta bu konuşmayı yapabildiğim için.

"İhtiyacın olan tüm zamanı kullan bebeğim," diye mırıldanıyorum, başparmağım çenesini hafifçe okşuyor. "Neye ihtiyacın varsa onun üzerinde çalış. Sadece olduğun halinle mükemmel olduğunu anladığından emin olmak istiyorum - kendi başına bir kraliçe. Ve sana bu şekilde davranmadığı için üzgünüm. Seni hak etmedi. Senin iyiliğini, güzelliğini ve kalbini hak etmedi. Ve sana hak ettiğin şekilde davranmaması beni öldürüyor. Çünkü sen onun sana verdiğinden çok daha fazlasına değersin ve bilmeni isterim ki bu onun suçu, senin değil. Ve bir gün, birisi

sana layık olacaklar ve seni seilmeyi hak ettiğin şekilde sevecekler. Sana söz veriyorum."

Bir an için çok fazla şey söylediğimi düşünüyorum, o kadar donmuş ki. Gözleri cam gibi ve sığ nefesleriyle göğsü gözle görülür şekilde yükseliyor. Kimsenin ona bunu söylemediğini fark ediyorum; hiç kimse ona değerli olduğunu söyleme zahmetine girmemiş.

Ama sonra göğsünden bir nefes çıkar ve "Buna gerçekten inanıyor musun?" diye fısıldar.

"Tüm kalbimle," diye cevap veriyorum hiç vakit kaybetmeden.

Bir süre daha gözlerini kırpmadan bana bakıyor ve sonra başını sallıyor.

Söyleyecek bir şey kalmadı, ben de gülümseyip dudaklarımı alnına bastırıyorum. Bir şey bana sözümü bir öpücükle mühürlüyormuşum gibi hissettiriyor ve bu düşünce muhtemelen uygun olandan biraz daha uzun süre oyalanmam için yeterli.

Uzaklaştığımda, bakışları nefesimi kesecek şekilde benimkilere kilitlenmişti. Karşımda böyle durduğunu görünce nefesim kesiliyor. Ve aramızda bir şeylerin hareket ettiğini, değiştiğini, henüz anlamadığım bir şekilde kıvılcımlandığını hissediyorum-

Ön kapının açıldığını duyduğumda Hailey'den kaynaklanan sersemliğimden sıyrılıyorum. Bir yanımda Remy'nin geri dönmesini umuyor ama daha zeki olan yanımda o kadar şanslı olmadığımı biliyor.

Onun yerine Steve kapıda duruyordu.

Dairenin hemen içinde duruyor, şoka girmiş ve gözlerini kırpmadan bize bakıyor.

"Burada ne arıyorsun?" diye ağzından geçiriyor, bakışlarını Hailey'den hiç ayırmadan.

"Eşyalarımı almaya geldim," diyor sakın bir sesle.

İşte o gerginlik, o kendinden şüphe duyma sesi beni kendime getiriyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Sadece gidiyoruz," diyorum ısrarak, bu adamın bana hissettirdiği tüm hayal kırıklığı, öfke ve çaresizliği ses tonuma yansıtarak. Hailey'nin az önce örttüğü battaniyeyi kapıyorum.

katlayıp kollarına sokarak onu harekete geçirmeye çalışıyorum. Hemen buradan gitmesini istiyorum. Bu zehirli orospu çocuğunun etrafında bir saniye daha geçirmesini istemiyorum.

"Bekle," diye ağzından kaçırır Steve. "Konuşabilir miyiz? Telefonlarıma cevap vermiyorsun."

Hailey ona bakmadan, "Konuşacak bir şey yok," diye cevap veriyor. Yatak odasının önündeki son kutuya doğru yürümeye devam ediyor ve hepsini toplamadan önce battaniyeyi üzerine koyuyor.

"İki yıllık bir ilişkinin, her şeyi pencereden atmadan önce konuşmaya değmeyeceğini mi düşünüyorsun?" diye soruyor kuşkuyla. Sanki Hailey'nin onunla konuşmak istememesine gerçekten şaşırılmış gibi.

Bu saçmalığa neredeyse gülecektim. Onun çılgın zihnietine.

"Hayır, istemiyorum" diye cevap veriyor hemen. Her ne kadar onunla göz teması kurmayı kendine yediremese de, silahlarına sadık kaldığı için onunla gurur duyuyorum. Tanrı biliyor ya, ayrılıp tekrar bir araya gelen pek çok çift gördüm çünkü eski sevgililerine bir kez baktıklarında ilişkilerinin içinde bulundukları ortama geri çekiliyorlardı.

"Hailey, hadi ama," diye neredeyse sızlanıyor. "Söylediklerim için üzgün olduğumu söyledim. Sadece kızgındım, öyle demek istememiştim. Beni affedemez misin? Ben seni affettim."

Bunun üzerine bakışları nihayet onunkilere kayıyor, öfke gözlerini alev gibi yalıyor. Bu manzara karşısında ağzım açık kaldı. Onu hiç böyle öfkeli görmemiştim. İfadesindeki tutkuyu görmek büyüleyiciydi.

"Affetmek bir pazarlık kozu değildir Steve," diye tükürüyor. "Kendi hatalarını benimkilerle karşılaştırıp sonra da bunu hapisten çıkış kartı olarak kullanamazsın. Her şeyi kendi başına ele alır ve diğerini affedip affetmeyeceğimize karar veririz. Ben senin hatanın affedilemez olduğuna karar verdim. Birçoğundan biri. Bunu değiştirmenin ya da

Bunun için özür dilemek ya da bunu bir sıçrama tahtası olarak kullanmak. Yani hayır, konuşmamıza gerek yok."

Hailey'nin Steve'e haddini bildirdiğini görünce gururla kükremek istiyorum. Steve bile Hailey'nin ona karşı koymasına şaşırılmış görünüyor ki bu da bana onun çok uzun zamandır alfa olduğunu düşündürüyor.

Bu düşünce içimdeki öfkeyi yeniden alevlendiriyor. Hailey söyleyeceğini söylediğine göre, onu buradan kovma konusunda kendimi daha iyi hissediyorum.

"Ne istediğini biliyor gibi görünüyor," diyorum soğuk bir ifadeyle, mutfaktan son iki kutuyu alırken. "Konuşacak bir şey kaldığını sanmıyorum. O yüzden izin verirsiniz onu buradan ve sizden uzaklaştıracam." Steve burada olduğumu yeni fark etmiş gibi görünüyor, Tüm bu durum beni öfkeliendirmeseydi bu gülünç olurdu. Sadece benimle bir kafese kapatıldıklarında erkeklerden gördüğüm bir nefretle bana bakıyor ve hala koridorda donmuş bir şekilde durduğu yerden yayılan güvensizliği, beta enerjisini neredeyse tadabiliyorum.

"Gidelim, Jax," diye emrediyor Hailey. Soğuk bir bakışla Steve'e döner. "Beni bir daha arama."

Steve ifadesiz bir şekilde ona bakıyor. Ama nihayet onu geçip ön kapıdan içeri girdiğimizde, sessiz sesi koridora kadar ulaşıyor.

"Hata yaptığının farkına varacaksın. Ve bunu yaptığında seni bekliyor olacağım, çünkü seni seviyorum. Ve birlikte mükemmeliz. Bunu görmek için sadece biraz zamana ihtiyacın var."

Sözlerinin tam da istediği gibi Hailey'nin derisinin altına işlediğini görüyorum. Sanki şüphenin Hailey'nin zihninde şekillendiğini görebiliyorum, omuzlarının çöküşünden ve belirsizlik içinde dudağını ısırmasından anlayabiliyorum.

Ve bunu görmek ona benimle fazladan zaman kazandırdı.

"Arabaya git, Hailey. Beni orada bekle."

Yüzünü tamamen bana dönüyor, gözleri açılıyor. "Jax, yapma-"

"Sorun değil, sadece bir dakika arkada olacağım," diye onu rahatlatıyorum. "Sadece onunla konuşmak istiyorum."

Kararsızlıkla dudağını çiğniyor, ama sonunda ona Güven bana bakışını attığında başını sallayıp koridorda ilerlemeye devam ediyor.

Merdivenlere açılan kapıya ulaşana kadar onu izliyorum.

"Sana asla aşık olmayacak, biliyorsun," diye hırılıyor Steve. "O senin için fazla iyi-"

Cümlesinin sonunu duymuyorum çünkü Hailey merdiven boşluğunun kapısından çıkıp gözden kaybolur kaybolmaz kutuyu bırakıp Steve'i boktan takım elbisesinin yakalarından tutarak duvara çarpıyorum. Onu boğazından tutup havaya da kaldıracabilirdim ama o bok parçasına bakıp gözlerinin şokla açılmasını izlemeyi tercih ediyorum.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, o yüzden dinleseniz iyi olur," diye hırılıyor. "Siz ikinizin işi bitti. Bir daha asla onunla iletişime geçmeyin, onu aramayın, hatta ona bakmayın bile. Tanrı biliyor ya, seninle neden birlikte olmaya başladığını asla anlayamayacağım, ama artık bittiğine karar verdiğine göre, hayatından sonsuza dek çıkmanızı istiyorum."

"Bu kararı onun yerine sen veremezsin-" diye başlar.

"Ben yapmadım. O yaptı. Ben sadece bunu uyguluyorum," diye homurdanarak onu duvara daha sert bastırıyorum. Yüzündeki irkilmeden bir tatmin duygusu hissediyorum. "O kız ağırlığınca altın değerinde ve sen saçma sapan akıl oyunların için onunla olan şansını heba ettin. Dürüst olmak gerekirse, ona bu saçmalığı yaşattığını bilmek bile kafanı bu duvara gömmek istememe neden oluyor. Yani artık onu takip edemezsin. İşin bitti."

Hakkını yemeyelim, Steve korkmuş görünmüyor. Bu aşağılık, tamamen hükmedilen konumda bile hâlâ üstünlük kurmaya alışıyor. "Seni asla istemeyecek" derken hâlâ zafere giden yolu manipüle etmeye çalışıyor. Çocukluk aşkını atlatmak zorunda kaldığında bu savaşı kaybettin.

Çünkü sen başka kadınları becermekle meşguldün. Yani artık benim bir şansım olmayabilir ama senin de yok."

Ondan uzaklaşırken dudağım alaycı bir şekilde kıvrılıyor.

"Sen bir aptalsın. O kız mutlu olduğu sürece, benim ne olduğum umurumda değil. Onu. İstemekbiri için olmak mutlu yapmamalı sikiinin ıslanıp ıslanmamasına bağlı, seni bok parçası." Kaşlarımı kaldırarak kasıklarına baktığımda tabuta son çiviği çıkıyorum. "Gerçi duyduğuma göre ıslanan tek şey senin sikiinmiş."

Bu tamamen bir tahmin -Hailey'nin Steve'le seks hakkında konuşmasını dinlemeye dayanabileceğimi sanmıyorum- ama zor bir tahmin değil. Yüzü utançtan alev alev yandığında, ağzı bir şeyler söylemek için açıldığında ama hiçbir şey çıkmadığında yorumumun hedefe ulaştığını anlıyorum.

Taşınan kutuyu tekrar almak için eğilirken başımı sallıyorum. Ve ondan korkmadığımı göstermek için bir güç hamlesiyle ona sırtımı döndüğümde, konuşmayı "Ondan uzak dur" diyerek bitiriyorum.

Dışarı çıktığımda Hailey arabanın yanında beni bekliyordu. Arabaya yaslandığı yerden sıcıyor ve endişeyle başparmağını ısırıyor.

"Ona zarar verdin mi?" diye soruyor hemen.

Sorusu karşısında hazırlıksız yakalandığım için adımlarım duraksıyor. Sadece onun için hâlâ endişelendiğini değil, aynı zamanda spor salonu dışında birini fiziksel olarak dövebilecekğimi düşündüğünü bildiğim için dudaklarımın köşelerini aşağı doğru çeken küçük kaşlarımı tutamıyorum.

Yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki gözleri büyüdü ve aceleyle, "Onu önemsedimden değil, sadece ona zarar verirsen polisi aramayacağına ya da acısını bir şekilde senden çıkarmayacağına güvenmiyorum. Şu anda bile, sırf senin yaptığını söyleyebilmek için kendi suratına yumruk atması işten bile değil."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. Ne oluyor lan? Steve'in bir pislik olduğunu biliyordum ama bu kadar berbat olduğunu bilmiyordum.

Ama sonra Hailey'nin söylediklerini anlıyorum ve göğsümde rahatlamış bir nefes hissediyorum. Benim yüzümden soruyordu, onun yüzünden değil. "Hayır, ona zarar vermedim," diye onu rahatlatıyorum. "Biz sadece... biraz konuştuk."

Kaşları inançsızlıkla çatılıyor. "Sadece kelimeler mi?"

Omuz silkiyorum, son kutuyu arabaya yüklemek için dönüyorum. "Sadece kelimeler. Gerçi artık duvarınızda onun sırtının bir izi olabilir de olmayabilir de. Yani depozitonuzu geri alamazsanız şaşırmayın." O anda aklıma ilk kez bir şey geldi. Yüzümü ona döndüm. "Bu arada, kira kontratıyla ne yapıyorsun? Eğer ayrılık için misilleme yapmasından endişeleniyorsan, o zaman kira kontratı ne olacak?"

Haftalardır ilk kez eski Hailey'den bir parıltı görüyorum. Ağzının kenarı küçük bir sırtıyla kıvrılıyor, bu da merakla bir kaşımı kaldırmama neden oluyor.

"Kira kontratında adım yok," diye sırtıyor. "İkimiz de kira ödedik ama içimden bir ses kağıtlarda adımın olmadığından emin olmamı söyledi. Onun kaybı." Ama sonra bir şeyi düşünürken gülümsemesi küçük bir kaş çatmaya dönüşüyor. "Sanırım o zamandan beri bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Birlikte yaşamayı önerdiğinden beri içimde bir his vardı, ki şimdi bunun içgüdülerim olduğunu biliyorum çünkü o zaman gerçekten değişti." Yüzünü buruşturuyor ve ayaklarına bakıyor. "İşte o zaman beni her şeyden uzaklaştırmaya ve kendisine bağımlı hale getirmeye başladı. Daireyi bir taktik olarak kullandı."

Bir adım öne çıkıp parmağımı çenesinin altına dokunduruyorum, böylece gözlerini benimkilerle buluşturabiliyorum. "İşe yaramadı," diyorum ona usulca. "Çıktın, ailene geri döndün ve yine kendin oldun. İşe yaramadı." Sırtıyorum ve çenesine vuruyorum. "Ayrıca, şimdi bu taktiği kullanmanın sonuçlarıyla baş başa kaldı. Ve çok yüklü bir kira ödemesi."

Hatırlatmam yüzüne gülümsemeyi geri getirdi ve aniden bu olaydan kaynaklanan tüm sinir, hayal kırıklığı ve öfke

sabah hiçbir Şeye dönüşmeden dağılır.

HAILEY

"Hazır mısın?" Remy banyodan sesleniyor.

"Evet, işim bitti," diye cevap veriyorum bir kat daha dudak parlatıcısı sürerken. Jax'in boy aynasında kendime son bir kez bakmak için arkama yaslanıyorum ve saçlarımı bir kez daha kabartıyorum.

Sırf tüm kıvrımlarımı tamamen sardığı için Steve'den beri dolabımdan dışarı çıkmayan bodycon bir elbise giymeye karar verdim. Elbisenin mavi rengi gözlerimdeki maviyi ortaya çıkarıyor ve doğal olarak düz bıraktığım sarı saçlarımla birleşince Barbie bebeklere benzediğimi ben bile kabul edebilirim. Aramızdaki tek fark benim boyum. 1.80'lik boyumla nadiren topuklu ayakkabı giymeden dışarı çıkarım. Bu gece de bir istisna değil.

Ben... iyi görünüyorum. Bir kadın gibi görünüyorum. Vücudumu sergilemekten hiçbir zaman hoşlanmadım, ancak iyi göründüğümde kendimi en iyi hissettiğimi hep bildim, bu yüzden görünüşüm için çaba sarf etmekten hoşlanıyorum. Ama giyinmeyi sevdiğim ölçüde giyinmeyeli uzun zaman oldu.

En son ne zaman böyle giyindiğimi düşünüyorum. Kabul etmek istediğimden daha uzun zaman oldu.

Son bir yıl içinde görünüşümün ne kadar değiştiğini düşününce titrek bir nefes alıyorum. Steve dar şeyler giymemden hiç hoşlanmazdı çünkü "vücudumu sergilediğimi" ve kendime saygı duymam gerektiğini söylerdi.

çok açık şeyler giymeyerek erkek arkadaşımı etkiledim. Giymeyi sevdiğim elbiseler yerine pantolon ve dökümlü üstler giyerek çok rahat ettim.

Bunu yaptığının farkına bile varmamıştım. Geriye dönüp baktığımda, beni manipölasyonuna o kadar kaptırmıştı ki bunun mantıksız bir talep olduğu aklıma bile gelmedi. O zamanlar sadece bir uzlaşma yaptığımı ve erkek arkadaşına saygılı davrandığımı düşünüyordum. Steve'in saçmalıklarının ne kadarını içselleştirdiğimi hiç fark etmemiştim.

Şimdi, bir erkek arkadaşın nasıl giyindiğinizi kontrol etmemesi gerektiğini hatırlamak için beynimi yeniden ayarlamam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Bir erkek arkadaş sizin amigonuz olmalı ve kendinizi iyi hissetmenizi sağlayan her türlü kıyafeti desteklemelidir.

Artık istediğim her şeyi giyebileceğimi bilmek şaşırtıcı derecede ürkütücü. Derin bir nefes alıyorum ve aynanın önünde dönüyorum, gülümsüyorum, kendime suçluluk duymamı gerektirecek hiçbir şey olmadığını bir kez daha hatırlatıyorum. Kendime güzel olmanın, seksi görünmenin sorun olmadığını, beni iyi hissettiren her şekilde kendimi ifade etmekten mutluluk duymam gerektiğini hatırlatıyorum.

"Tamam, Uber on dakika uzaklıkta, lanet olsun."

Döndüğümde Remy'nin kapı aralığından bana baktığını görüyorum.

Elbisemi düzeltiyorum, yüksek topuklu ayakkabılarımın içinde gergin bir şekilde sallanıyorum. "İyi görünüyor muyum?"

Gözleri benimkilere kayıyor. "İyi görünüyor musun?" diye soruyor kuşkuyla. "Dostum, Victoria's Secret mankenleri gibi görünüyorsun. Lucy seni öldürecek. Bu gece yeni aldığı yan göğüs kıyafetiyle ilgi odağı olmak için çok heyecanlıydı."

Bu beni güldürüyor. "Eminim yine de bolca aksiyon yaşayacaktır."

Remy, "Ona bir metre yaklaşırsan olmaz," diye alay ediyor. Bakışları düşünceli bir hal alır. "Seni böyle giyinmiş görmeyeli uzun zaman olmuş gibi hissediyorum."

Gözlerimiz buluştuğunda yumuşuyor. "Geri dönmen çok güzel."

Gülümseyorum ve alışılmadık bir şefkatle kız kardeşime doğru yürüyüp ona sarılıyorum. Bir an için sertleşiyor ama sonra yumuşuyor ve beni sıkıyor.

Beni itiyor, gülümsemesini tam olarak bastıramıyor. "Evet, evet, bu kadar duygusallık yeter," diye mırıldanıyor. "Hadi buradan çıkalım. Hazır mısınız?"

Gülümseyip başımı sallıyorum, kendimi aylardır hissetmediğim kadar hafiflemiş hissediyorum. Çantamı alıp Remy'yi merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum.

Tristan oturma odasındaki kanepede oturmaktadır; kız arkadaşını gördüğünde yüksek sesle ıslık çalar.

"Kahretsin bebeğim, çok seksi görünüyorsun." Sırıttırıyor ve yerinde dönerek bu gece için seçtiği deri pantolonu ve kırmızı sırtı açık üstünü gösteriyor. Ayağa kalkıp onu vücuduna doğru çekerken Tristan'ın gözlerindeki şehvetin karardığını görebiliyorum.

"Bir gey bara gittiğin için şanslısın, yoksa seni gözümün önünden ayırmazdım," diye homurdanıyor boynuna karşı. Adam kulağını ısırduğunda kadın kıkırdıyor.

"Ya olmasaydık?" Soru, ben durdurmayı düşünmeden ağzımdan çıkıveriyor.

Tristan şaşkın bir bakışla Remy'den uzaklaşır. "Ne?"

Sertçe yutkunuyorum ve soruyu sormaya karar veriyorum. "Kulübe gidiyor olsaydık onun bu şekilde dışarı çıkmasına izin verir miydin? Mesela bir gey bara değil?"

Tristan'ın kaşları çatılır, ama cevap veremedi Remy bir tür öfke ifade etmek için ağzını açar, eğer gözlerindeki parıltı bir gösterge ise.

Tristan, kız daha tek kelime edemedi eliyle ağzını kapatıyor. "Soru, sana bir şeyi yapamayacağını söylersen hangi uzvunu keseceğin değildi," diyor kuru bir sesle ve ona bilmiş bir bakış atıyor. Kız onun kollarında gevşiyor ama kaşları yine de ona bakıyor.

Sadece başını sallıyor ve elini Remy'nin ağzından çekerek bana dönüyor. Cevap vermeden önce bana o alametifarikası olan ölümcül ciddi bakışını atıyor.

"Ona asla ne giyip giyemeyeceğini söylemezdim," diye dürüstçe yanıtıyor. "Ona ne yapıp ne yapamayacağını asla söylemem. Remy kendi kararlarını kendisi verebilir. Fikrimi sorarsa söylerim ya da onu tehlikeye atacak bir şey yaptığını düşünürsem endişelerimi dile getiririm ama sonuçta Remy kendi kişiliğidir. Onun hayatının herhangi bir bölümünü belirlemeye hakkım yok."

Sadece başımı sallayabilirim. Böylesine dürüst bir cevaba verecek bir yanıtlım yok.

Beynim biraz daha yeniden ayarlanıyor.

Tristan bir süre beni inceledikten sonra Remy'ye döndü. "Şimdiden bir Uber çağırdın mı?"

Telefonuna bakarken başını sallıyor. "Üç dakika içinde burada olacak. Daha önce hepimiz bir atış yapabiliriz diye düşündüm-"

Birden arkamda bir şey paramparça oldu. Yüksek sesle sıçradım ve mutfığa doğru döndüm.

Jax'in buzdolabının yanında durduğunu görüyorum, şoka girmiş bakışları benimle ayaklarının dibindeki kırık bira şişesi arasında gidip geliyor. Gözlerimle karşılaştığında sertçe yutkunuyor.

"Dostum, bu da ne?" Tristan gülüyor. "Ne zamandan beri sakarsın sen? Az önce spor salonunda seni süpürmenin ne kadar imkânsız olduğuyla övünüyordun."

Bu Jax'i içinde bulunduğu garip sersemlikten çıkarmışa benziyor. Tristan'a ters ters bakar, sonra ayaklarının dibindeki kırık bira şişesini temizlemek için süpürgeye uzanır.

"Dur, yardım edeyim," diye teklif ediyorum, mutfak adasının etrafından dolaşıp Jax'in arkasındaki paspasa uzanıyorum.

"Hayır, yapma, her yerde cam var," diyor telaşla, daha fazla yaklaşmamı engellemek için uzanıyor. Eli sadece ileri adımlarımı durduracak kadar uzun süre kalçamda duruyor, sonra yanmış gibi geri çekiliyor. Bakışları yere saçılmış camlarda sabit kalıyor ve aceleyle ortalığı süpürmeye başlıyor.

"Peki bu gece ne yapıyorsunuz?" Dikkatim hâlâ Jax'in üzerindeyken soruyorum.

"Sadece dövüşleri izliyoruz," diye cevap veriyor. Bir şey düşünür gibi oluyor ve kaşlarını çatarak başını kaldırıyor. "Yine nereye gidiyorsunuz?"

"Woody's," diye cıvıldıyor Remy mutlulukla. "Lucy bizimle orada buluşacak. Bir hatunu tavlaması ne kadar sürerse o kadar." Gözlerini deviriyor ama bu beni sadece kıkırdatıyor.

Jax, Remy ve benim aramda bir şeyler söylemek ister gibi bakışlar atıyor ve sonunda derin bir iç çekerek, "Dikkatli ol, tamam mı? Buranın bir gey bar olduğunu biliyorum ama yine de sana asılmaya çalışan pislikler olabilir."

Başımı eğiyorum ve düşünceli bir şekilde ona bakıyorum. "Bana hiç nasıl giyinmem gerektiğini söyler miydin? Ya da bir yere gidemeyeceğimi söyler miydin?"

Kaşları kalkıyor ve sanki bir şey arıyormuş gibi doğrudan bana bakıyor ve cevap vermesi bir an alıyor. "Asla," diye ağzından geçiriyor. Ama sonra bakışı neredeyse mahcup bir hal alıyor ve tekrar yerdeki bardağa bakıyor. "Sadece güvende olduğunuzdan emin olmak istiyorum," diye mırıldanıyor savunmacı bir tavırla.

Göğsümde bir sıcaklık filizleniyor ve yüzüme bir gülümseme yayılıyor, yanaklarım yarılmış gibi hissedene kadar gittikçe büyüyor. Öne doğru bir adım atıyorum ve ayak parmaklarımin üzerinde yükseliyorum, böylece yanağını öpebiliyorum, mutluluğum her gözeneğimden fışkırmak istiyor gibi hissediyorum.

Jax bana şaşkın bir bakış atıyor, gözleri yüzümde gezinirken bunun nereden geldiğini anlamaya çalışıyor.

Ona iyi bir adam olduğunu söylemek istiyorum. Koruyucu olmakla kontrolcü olmak arasında bir fark olduğunu kanıtladığını. Onun cevabı ile Tristan'ın cevabı arasında, bugün kabul edilebilir erkek davranışını biraz daha iyi anlıyorum.

Ama buna fırsat bulamıyorum çünkü Remy'nin telefonu çalıyor. "Uber geldi," diyor. "Gitmemiz gerek." Dönüyor ve Tristan'a hızlı bir öpücük veriyor, ama o uzaklaşmadan

boğazından yakalıyor ve daha yoğun bir öpücük için onu geri çekiyor. Jax'in yanımda homurdandığını duyuyorum ama sadece gülümsüyorum ve başımı sallayarak başka tarafa bakıyorum.

"Tamam, gidelim," dediğini duyuyorum Remy'nin bir an sonra. Kızarmış görüldüğü kadar nefessiz de görünüyor. Tristan onu tekrar yakalamadan önce onu kendinden uzaklaştırıyor.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dediğini duyuyorum Jax'in. Yüzünde bir sırıtış görmek için ona dönüyorum. "Ve iyi eğlenceler."

Kendimi durduramadan Jax'in yanağına mutlu bir öpücük daha konduruyorum. Bu sefer sadece gülümsüyor ve yemin ederim bunun nedeni üzerimdeki değişimi anlayabilmesi.

Saat o kadar geç ki kulübe vardığımızda dışarıdaki kuyruk çoktan caddeye kadar uzanmıştı. Şükürler olsun ki Eylül ayındayız, sıranın sonuna doğru ilerlerken hava hâlâ rahat olmamızı sağlayacak kadar serin.

"Hiç Woody's'e gittin mi?" Lucy ceketini vücuduna daha sıkı sararak bana soruyor. Onu tanıdığımdan beri ilk kez gerçekten bir elbise giyiyor. Ayağındaki savaş botlarıyla uyumlu olması için göğüslerinin etrafında deri bantlar olan siyah bir elbise ama yine de bir elbise. Başının yan tarafına kazıttığı çizgileri göstermek için at kuyruğu şeklinde geriye doğru topladığı sarı saçlarıyla birleşince tam bir lezbiyen belalı gibi görünüyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Eskiden çalıştığım barın yakınlarında yirmi bir yaşına girmeden önce beni içeri alan birkaç bara gittim ama hiç kulübe gitmedim."

Kırmızı boyalı dudakları bir sırıtışa dönüşüyor. "O halde, sizi bir ziyafet bekliyor. Woody's dans etmek için en iyi kulüp. Üst katta iki dans pisti var, böylece dans etmek istediğiniz müzik türünü seçebilirsiniz ve bir gey bar olduğu için, dangalak erkek öğrenciler tarafından asılma

olasılığınız daha düşüktür."

Ama tam o sırada caddenin karşısından bir kedi sesi duyulur.

Remy'nin yanımdan, "Daha az olası ama imkânsız değil," diye mırıldandığını duyuyorum.

Elbette, üç kişilik bir grup karşıdan karşıya geçmeye başladı, açıkça bizim yönümüze doğru gidiyorlardı. Tipik Cumartesi gecesi bar müdavimleri gibi görünüyorlar, sadece sarhoş olmak ve sevişmek için dışarı çıkıyorlar. Zaten onlardan biri olma yolundalar ve gözlerindeki yırtıcı parıltıya bakılırsa, diğeri üzerinde çalışıyorlar gibi görünüyor.

"Bayanlar," diye bağılıyor sürünün lideri. "Bu gece nasılız?"

"On saniye öncesine kadar iyiydik," diye tersliyor Remy. "Kaybolun, ilgilenmiyoruz."

Ellerini bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırıyor. "Dur, dur, dur. Bu kadar agresif olmana gerek yok, daha bir şey bile söylemedim." Gözleri vücudumda geziniyor, kısa elbisemi ve RBF olmayan yüz ifademi inceliyor ve bakışları yüzüme yerleştğinde sırtıtıyor. "Gecen nasıl geçiyor güzelim?"

Sarhoş erkeklerin bana bu kadar pervasızca asılmasına alışık olmadığım için garip bir şekilde sallanıyorum. Ya da en azından bu tür bir durumla karşılaşmayalı uzun zaman olmuştu. Şehre ilk taşındığımda barda çalışmak farklıydı, çünkü on sekiz yaşındaydım ve pek parti yapacak bir tip değildim. Ve zaten olduğumdan çok daha genç görünüyordum, bu yüzden aşırı korumacı iş arkadaşlarım ve hapisane yemine benzediğim gerçeği arasında, çoğu insan benden uzak durdu. Steve'le çıkmaya başladıktan sonra da zaten hiç dışarı çıkmadım, dolayısıyla bu durum hiç gündeme gelmedi.

Şimdi, bununla yüzleşmek zorunda kaldım.

Ona siktirip gitmesini söylemeyi o kadar çok istiyorum ki. İçimde son bir yıldır saklanan Philly kaltağı neredeyse bunu talep ediyor.

Ama tek duyduğum Steve'in kafamın arkasında bana kimsenin yüksek sesli, agresif bir kadın istemediğini söyleyen sesi. Ve o sadece sana iltifat ediyor. Bu ilgi için minnettar olmalısın.

"Her şey yolunda gidiyor," diye mırıldanmayı başarıyorum.

Lucy, "İpucu alın, pislikler, bir gey barın önünde duruyoruz," diye homurdanıyor.

Kaptan Sikkafa gözlerini benden hiç ayırmıyor. "Bana eşcinsel gibi görünmüyor." Sırıttıyor.

"Peki eşcinsel sana tam olarak nasıl görünüyor?" Lucy tersler, şimdi açıkça sinirlenmiştir.

Bakışlarımı ilk kez kırıp sırtarak ona dönüyor. "Senin gibi. Gerçi, eminim bu seçimi yeniden değerlendirmene sadece bir iyi penis uzakta. Eminim buradaki dostum bunu sana kanıtlayabilir."

İşaret verildiğinde, söz konusu dost Lucy'ye doğru sinsi bir sırtışıyla yaklaşır ve "Elbette yapabilirsin, bebeğim" diye homurdanır.

Remy gülmeye başlar. Yüksek sesle ve gürültülüdür ve adamları hazırlıksız yakalar.

"Aman Tanrım, bunu söylediğine inanamıyorum," diye boğuluyor. "Gerçekten aletinin bir lezbiyenin takım değiştirmesini sağlayacak kadar iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Delirmişsin sen. Bahse girerim senden on kat daha iyi am yiyordur."

Kaba dili ve bariz hoşnutsuzluğu Kaptan Sikkafalı'nın kaşlarını çatmasına, kaşlarının öfkeyle çatılmasına neden oldu. Dikkatini tekrar bana çevirdi, pespaye sırtışı geri döndü.

"Arkadaşına onun amını ne kadar iyi yalayabileceğimi göstermeyi çok isterim," diyor. "Bahse girerim beş dakikadan daha kısa bir sürede adımı haykırmasını sağlayabilirim."

Lucy'nin yüksek sesle, alaycı bir kahkaha attığı sırada Remy kolumu tuttuğunda kırılma noktasına ulaşıyor. "Beş dakika mı? Siktiğimin amatörü."

Remy beni çekmeye başladığında hala tüm bu karşılaşmanın şokuyla donmuş durumdayım, ancak Kaptan Sikkafa'nın kolumu tuttuğunu hissettiğimde kolum sarsılıyor.

"Hadi bebeğim, bana bir şans ver," diye mırıldanıyor. "Sana iyi vakit geçirteceğime söz veriyorum."

Sonunda, lanet olsun sonunda, içimdeki orospunun bir parçası Steve'in sesini bastırıyor. Agresif bir fiziksel temas kurduğu anda, karşılık vermekte haklı olduğumu hissediyorum.

Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. "Böyle iyiyim, teşekkürler. Kaybolmalısın."

Neyse ki, etkileşim sırasında sıranın önüne ulaştık, bu yüzden adamlardan uzaklaştığımızda, fedai önümüzde duruyor ve kimliklerimizi bekliyor.

Çok uzun boylu, çok iri fedai adamlara ters ters bakıyor. "Şimdi önümde duran bu güzel bayan grubunu rahatsız etmiyorsunuz, değil mi?"

Yenilgiyi hisseden Kaptan Sikkafalı, hayal kırıklığı içinde oflayıp puflar ve cevap vermeden uzaklaşır.

Fedai başka bir şey söylemeden kimliklerimizi kontrol ediyor, ama bizi içeri alırken şöyle diyor: "Eğer bir sebepten dolayı o pislikler geri gelirse, onları içeri almayacağım. İyi geceler hanımlar."

Remy ve Lucy'yi bara kadar takip etmeden önce minnettarlığımı gülümseyerek ifade ediyorum. Hemen barmene doğru ilerliyorlar ve bana ne istediğimi sormadan bizim için sipariş veriyorlar. Yine de benim yüksek topuklu bir içki istediğim yere döndüklerinde, kız kardeşimin elinde şemsiyesiyle birlikte duran pamuk şekeri rengindeki güzel içkiyi görünce gözlerim parlıyor.

"En iyi meyveli içecekleri yapıyorlar, kelime oyunu yapıyorum" diyor gülerek ve bana kokteyllerden birini uzatıyor. Pipetten aldığım ilk yudumda tat alma tomurcuklarım meyveli, hafif tatlı, neredeyse hiç olmayan alkol tadıyla patlıyor.

"İyi, değil mi?" Lucy sırtarak soruyor ve kendi içkisinden biraz yudumluyor.

Hevesle başımı sallıyorum ve bir yudum daha alıyorum.

Remy sonunda odadaki fili kabul eden kişi oldu. "Hailes, pisliklerle başa çıkma konusunda daha iyi olmalısın. Orada olmasaydık ona hayır diyebilir miydin?" On dakika önceki durumumuzun gerçekliği üzerime yıkılırken hemen ayılıyorum. "Ona hayır dedim," diye savunmaya geçtim. zayıfça.

Kadın başını sallıyor. "Sadece seni yakaladığında. Başlangıçta sizinle tatlı tatlı konuşmasına izin verir miydiniz?"

"Kabalık etmek istemedim," diyorum zayıf bir sesle.

Remy iç çeker. "Hailey, artık bekarsın. Ve çok da seksisin. Bu artık daha sık olacak ve sırf erkeklere hayır diyemiyorsun diye incinmeni istemiyorum."

İçkimden bir yudum daha alıyorum ve onun yorumuna cevap vermek yerine sessiz kalıyorum. Ona hayır diyebilecek gibi hissetmediğimden bahsetmiyorum. Sadece çizgiyi bariz bir şekilde aştığında onu geri püskürtebildiğimden. Eğer başlangıçta olduğu gibi kurnazca yaklaşırdı, kibar olmaya devam ederdim. Erkekler söz konusu olduğunda alışkın olduğum şeyi yapardım.

Birdenbire Steve'in sessiz manipölasyonları gözümün önüne geliyor, bilinçaltımda bir kez olsun istismarını açıkça ortaya koymasını diliyordum ki sonunda buna işaret edip tamam, işte bu yüzden geri adım atmakta haklıydım diyebileyim. Çünkü çizgiyi aşan davranışlar olmadan, Steve'in beni içine gömdüğü erkekleri memnun etme tuzaklarında sıkışıp kaldım.

Remy mucizevi bir şekilde bana bakmaya cüret eden her erkeğe küfretmeye başlamayacağımı görünce tekrar iç geçiriyor. Omzumu dürttü ve "Seni incitmeye çalışan her dangalağı parçalayacağımı biliyorsun. Ama kendi sınırlarını koyma konusunda rahat olmanı istiyorum, anlıyor musun?"

Cevap vermek yerine sadece başımı sallıyorum. Düşünce sürecimi açıklama zahmetine girmiyorum, çünkü ne söylersem söyleyeyim, sonuçlarından korkmadan bir erkeğin üzerine sıçmak istememenin nasıl bir şey olduğunu asla anlayamayacağını biliyorum.

"Pekâlâ, bu kadar boktan erkek muhabbeti yeter," diye araya giriyor Lucy sırtarak. "Bugün kızlar gecesi ve bir gey bardayız. Hadi sarhoş olup dans edelim."

Ve sonraki iki saat boyunca tam da bunu yaptık. Alt kattaki bar ile üst kattaki pop ve rap/hip hop dans pistleri arasında gidip geliyor, birkaç pamuk şekerli içki içiyor ve son birkaç aydır hatırlayamadığım kadar çok gülüyoruz. Lucy arkadaş grubunun en neşeli parti kızı, bu yüzden onun enerjisi ve Remy'nin sürekli

cesaretlendiriyor, bu ikisine gülmekten yüzüm acıyor. Ve hayatımda bunu kaçırdığım gerçeğini düşündüğümde, sadece bir an için üzülüyorum.

Çünkü şehirde yaşadığım süre boyunca bunu yapıyor olsam bile, önemli olan tek şeyin şu anki halim olduğunu fark ettim. Artık özgürüm, istediğim kişiyle vakit geçirmekte ve istediğimi yapmakta özgürüm. Hayatınızda sizi önemseyen hiç kimse sizi güvenli ve sizi mutlu eden her şeyi yapmaktan alıkoymamalı.

Ve şu anda, sevdiğim insanlarla sevdiğim bir şeyi yapıyorum ve bunu yaparken eğleniyorum. Ve şu anda mutluyum.

"Ben tuvalete gidiyorum, benimle gelmek ister misin?" Remy kulağıma bağırıyor.

şu anda hip hop dans pistindeyiz, Doja Cat'e yüksek sesle şarkı söylüyor ve müziğin ritmiyle kıımızı sallıyoruz. Harekete ve nihayet yeniden dans edebilmeye o kadar kaptırmışım ki kendimi, cevap olarak sadece başımı sallıyorum.

"Ben burada iyiyim, Lucy ile kalacağım," diye bağırıyorum. Başını sallayıp tuvalete doğru yöneliyor ve beni oldukça sarhoş ve çok azgın bir Lucy'yle baş başa bırakıyor; Lucy şu anda müziğin duygusallığına kendini tamamen kaptırmış durumda.

Aslında, otuz saniyeden daha kısa bir süre sonra, çok çekici bir Asyalı kızın dikkatini çekmeyi başarır ve hiç vakit kaybetmeden Lucy'ye yaklaşarak ona sürtünmeye başlar.

Lucy'nin gözlerindeki bariz şehveti gördüğümde kıkırdıyorum ve bu gece onu resmen kaybettiğimizi anlıyorum. Ama tek başıma dans etmeyi umursamıyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve kalçalarımın ritme göre sallanmasına izin veriyorum. Müziğin bedenimi yönlendirmesine izin veriyorum, ellerimi başımın üzerine kaldırırken kalçalarım dönüyor, yüzüme bir glmsemi yayılıyor.

Eller arkadan kalçalarıma indiğinde bunu gerçekten umursamıyorum bile. Agresif değiller, beni içine çekmiyorlar

Vücudum hareket ettikçe beni tutuyorlar.

"Harikasin," diyor bir erkek sesi kulağıma. "Dans etmek için yaratılmışsın gibi hareket ediyorsun."

Tekrar gülümsüyorum ama gözlerimi kapalı tutuyorum. Bedenimi, yapmak için can attığı şekilde hareket ettirmeye devam ediyorum.

Onu itmeme kabullenme olarak algılamış olmalı çünkü beni vücuduna doğru çekiyor. Artık aletini hissedebiliyor olmama rağmen hâlâ çok agresif değil, bu yüzden geri çekilmiyorum. İyi bir ritim duygusu var gibi görünüyor, bu yüzden vücutlarımızın birlikte akmasına izin veriyorum.

Yine direnmeyişimi kabul olarak algılıyor çünkü kulağıma hoş bir gümbürtü geliyor ve ellerinden biri kalçamdan karnıma doğru kayıyor. Beni kendisine doğru daha sert bastırıyor, ki bu hala en kötü şeymiş gibi hissettirmiyor, ama sonra eli aşağıya doğru inmeye başlıyor.

İnişini durdurmak için tutuyorum. "Çok fazla," diyorum ona gergin bir sesle.

Boynuma sokuluyor, dudaklarını tenimde gezdiriyor. "Adın ne güzelim?"

Başımı sallıyorum, müziğin büyüğü bozuluyor ve beni bir anda soğuk ve gergin bırakıyor. "Fark etmez," diye cevap veriyorum sıkıca.

"Bana adını vermeyecek misin?" Sözlerinden alınan olduğu anlaşılıyor, ama bunu söylerkenki tonu neredeyse kendini beğenmiş gibi, sanki zoru oynamamdan hoşlanıyormuş gibi.

"Hayır," diyorum kararlılıkla, bunu yapmak midemi bulandırsa da. Bu adam yanlış bir şey yapmadı; sadece sınırları gitmek istediğimden daha fazla zorluyor.

Bu gerçekten ona sürtük gibi davranmak için yeterli bir sebep mi? Ya sadece seni tanımak isteyen iyi bir adamsa? Onu bu şekilde kapatmak çok kaba.

Bilinçaltımdaki küçük sesi görmezden gelmeye çalışıyorum ama müzikten bile daha yüksek. Onu kafamdan atamıyorum.

"Peki, sikime bu kadar tatlı sürtünürken sana ne demem gerekiyor?" diye mırıldanıyor kulağıma. Ve elini tekrar aşığı itmeye çalıştığında, sonunda tamamen çekmeye karar veriyorum.

Ellerini vücudumdan çekiyorum ve kollarının arasından sıyrılıp onunla yzleşiyorum. "Hayır dedim," diyorum sert bir ses tonuyla. Ama sesim çok sert çıkıyor çünkü yüzü tiksintiyle buruşuyor.

"Tanrım, bu konuda bu kadar şirret olmana gerek yok," diye alay ediyor. "Sadece ilgilenmediğini söyleyebilirdin. Bu kadar korkmana gerek yoktu."

Onu kırdığımı fark ettiğimde yüzüm soluyor. "zr dilerim, kaba olmaya çalışmıyordum, sadece-

"Kaba olmak istemeyebilir ama benim böyle bir sorunum yok," diyor arkamdan bir ses.

Remy etrafımda dolanıyor ve adamın yüzüne doğru yaklaşıyor, boyu 1.80'den biraz uzun olmasına rağmen buradaki herhangi bir fedai kadar korkutucu görünüyor.

"Hayır dedi, ahmak, o yüzden defol git buradan," diye tükürüyor. "L'yi nasıl kabul edeceğin senden başka kimsenin sorunu değil. Yüzünü yeniden düzenlemeden önce kaybol."

Gözleri şaşkınlıkla açılır. Remy'nin saldırganlığı karşısında neredeyse şok olmuş gibi görünüyor, bu yüzden bir adım geri çekiliyor ve bilinçaltında yenilgiyi kabul ediyor. Remy zaferle sırtıyor ve elimi tutmak için dönüyor.

"Lucy?" diye soruyor bana, arkadaşını arıyor.

"Meşgulm," diye cevap veriyorum otomatik pilotta. Remy, Lucy'nin dans pistinin kenarında Asyalı kızla pştğn görünce i çekerek başını sallıyor ve beni odadan dışarı çıkartıyor.

"Ev mi?" diye soruyor bana.

Sessizce başımı salladım. Hala karşılaşmanın şokundayım, hala utanıyorum ve nasıl bittiği konusunda kafam karışık.

Remy başıyla onaylıyor ve bizi aşığıya, çıkışa doğru yönlendiriyor.

"O piç kurusuna hayır demene sevindim," diye düşündü basitçe.

Ve o gece Remy'nin dairesindeki derme çatma yatağında yatarken, neyi yanlış yaptığını anlamaya çalışırken, bir cevaba daha yaklaşamadım.

Sadece Remy kadar güçlü olmayı dilemeye devam ediyorum - olmak istediğim kadar güçlü. Bir erkek gelip özgüvenimi ve aklımdan geçeni söyleme yeteneğimi aşındırmadan önce olduğum kadar güçlü.

Gözlerimi kapatıp nihayet uykuya daldığımda, bunu yarın o eski Hailey'i daha çok arayacağıma söz vererek yapıyorum.

JAX

"En son ne zaman üçümüz baş başa takıldık?" Remy içkilerimizi alıp en sevdiğimiz batakhanedeki yüksek tavanlı barlardan birine doğru yürürken soruyor.

"Sanırım Max'in dövüştüğü geceydi," diye düşünüyor Hailey. "O gece nakavtla kazanmıştı ve sonrasında Frankie'nin yerine gitmiştik. Jax'in bir bira şişesini av tüfeğiyle vurmaya çalışarak kavgayı bitirdiği zaman mı?"

Ben bu anıya sırtırken bile Remy bana ters ters bakıyor. "Yemin ederim, en kötü sarhoş sensin," diye homurdanıyor.

"Saçmalık, bana bakıcılık yapmayı seviyorsun." Ona el salladım. "Tanrı biliyor ya, bunu senin için yeterince yaptım."

Bana ters ters bakıyor. "Ne zaman sarhoşken aptalca bir şey yapmamı engellemek zorunda kaldın?"

Ona sert bir bakış attım. "Peki ya geçen ay Benny and the Jets'in sözlerini bilmediği için 1.75 boyundaki olimpik halterciyle kavga etmek istemene ne demeli?"

Bir an için bana sadece göz kırptı. Sonra bakışlarımı kırıp arkasını dönüyor ve "Tamam, yeterince adil" diye mırıldanıyor.

Hailey yanımdan kıkırdıyor, ben de ona göz kırpmak için dönüyorum. "Peki ya sen bebeğim? Hiç gerçekten bir şey yaptın mı sarhoşken aptal mı?"

Çok geç, kötü kelime seçimimi fark ettim. Kısa bir süre önce bana elinde içki olduğu her seferinde nasıl yargılandığını anlatmıştı, bu yüzden şu anda yapmam gereken son şey, sarhoşken pervasızca bir şey yaptığı için onu yargılıyormuş gibi görünen başka bir kişi olmak.

Kızarır ve elindeki biraya bakar. "Hailey hiçbir zaman gerçekten içen biri olmadı," diyor Remy, Kız kardeşinin omuzlarındaki gerginlikten habersizdi. "Yine de geçen gece Lucy'yle kendini kaybettiğini görmek eğlenceliydi. Neden daha önce değil de o zaman içtin?"

Hailey'nin gülümsemesi gergin ve Remy'nin bunu nasıl olup da göremediğini merak ediyorum. "Beni bilirsin, olduğumdan daha yaşlı davranırım. Kavgacı bir şekilde sarhoş ve aptal olma aşaması bana hiç çekici gelmedi."

Remy sadece omuz silkiyor ve birasından bir yudum daha alıyor. "O aptal günlerin hep eğlenceli olduğunu düşünmüşümdür."

"Geçen gece nasıldı?" Bunun yerine, bizi daha güvenli bir konuya taşımaya çalışarak soruyorum. "Eğlendiniz mi?"

Hailey bana minnettar bir gülümsemeyle bakıyor. "Çok eğlenceliydi. İçkiler iyiydi, müzik iyiydi ve Lucy de eğlenceliydi, ta ki gece için ganimetini bulana kadar."

Lucy'nin kadınlarla oynadığı çılgın oyunu bildiğim için kıkırdıyorum. Biraz aksiyon için kızlar gecesini ekmesine hiç şaşırmadım.

Remy telefonuna odaklanmış bir halde, "Şeytanın sözü," diye mırıldanıyor. Gözlerinde çoktan yazılmış bir özürle bize bakıyor. "Gitmem gerekiyor. Lucy'nin bir tür kadın krizi var. Başka zamana erteleyebilir miyiz? Gerçekten sadece üçümüzle bir gece geçirmek istiyorum."

Elimi sallayıp birama uzanıyorum. "Sadece git. Başka zaman yaparız."

Kız kardeşine suçlu bir bakış atıyor ama Hailey gülümseyerek ona "Biz iyiyiz. Git hadi."

Remy iç geçiriyor ama sonunda bize başını sallayıp bardan çıkıyor.

Hailey'e dönüyorum, yüzümde yavaşça yayılan bir gülümseme. "Ee," diye başlıyorum, "sadece sen ve ben varız, bebeğim. Bu gece ne yapıyoruz?"

Bana uzun zamandır görmediğim bir gülümseme verdi. Tanrım, onun gülümsemesini özlemişim. Onu mutlu görmeyi özledim.

"Bir fikrim var," diyor gözlerinde muzip bir ışıltıyla.

"Tamam, bu noktada bir Mulligan ya da başka bir şey almam gerektiğini hissediyorum," diye homurdanıyorum, bu matematik dehası kadına karşı bana henüz bir galibiyet vermemiş olan bilardo masasına bakarak.

Hailey'nin çınlayan kahkahası barda çınlıyor. Birkaç erkek ona bakmak için dönüyor, ama bakmayı kesmeleri için benim bir bakışım yetiyor. Kendi iyiliği için fazla güzel. En kötüsü de insanlar üzerinde yarattığı etkinin farkında bile değil.

"Sadece bilardoda berbat olduğunu kabul et." Kıkırdıyor ve havuz çubuğuna doğru eğiliyor.

Başımı meydan okurcasına sallıyorum. "Yapmıyorum. Sen sadece... şansın yaver gitmeye devam ediyor." Başımı tekrar sallıyorum, bu sefer şaşkınlıkla. "Tamam, ciddi, nasıl bu kadar iyi oldun? Son oynadığımızda berbat olan sendin."

"Sen ve Remy üniversiteye gittikten sonra tüm zamanımı Benson'larda Katie ile bilardo oynayarak geçirdim. Sizi özlediğim için kendimi daha iyi hissetmemi sağlayan tek şey buydu. Ve en azından o zaman gerçekten bir sıram oluyordu." Bana dik dik bakıyor, ben de kıkırdıyor ve ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum.

"Bu kız kardeşinin hatasıydı, benim değil. Eminim daha küçük bir çocukken bile rekabetçiydi, çocukların tüm oyuncaklarını alıp kendi şeytani oyunları için saklıyordu. Hiç sıra alamadığı için onu suçla. Benim bununla hiçbir ilgim yok." Barda gerçekten şansımın olabileceği bir oyun arıyorum.

kazanıyorum. Remy kadar rekabetçi olmayabilirim ama bıldardoda üst üste dört oyun kaybettiğim için pek mutlu değilim.

Gözlerim dart tahtasına takılıyor. "Hadi dart oynayalım. Sana bizi hatırlatmadılar mı?" Sırıtarak alay ediyorum.

Hailey ürperir ve birasının kalanını bitirir. "O yıl Remy gibi neredeyse ayak parmaklarımı koparmadığın sürece hayır. O zamandan beri oynadığımı sanmıyorum."

Başımı salladım. "Güzel. Dart o zaman."

Hailey gözlerini deviriyor ama dudaklarında bir gülümseme görüyorum. Bu manzara karşısında içimi bir memnuniyet duygusu kaplıyor. İki hafta öncesine göre şimdi çok daha iyi görünüyor. Kendisi gibi görünüyor. Sanki onun yeniden kendine gelişini izliyormuşum gibi hissediyorum.

Garsona el sallayıp iki bira daha sipariş ettikten sonra dart tahtasına doğru ilerliyorum. Neyse ki etrafımızda kimse yok çünkü Hailey haklı: hepimiz bu oyunda berbat olmakla ünlüüz.

Deneme atışı için sıraya girerken kırmızı dartları ona uzatıyorum. "Her şey nasıl gidiyor?" Rahatça soruyorum. Gerçi neye hazırlandığımı çok iyi bildiğini biliyorum.

İç çekiyor ama bence bu bile mutlu bir iç çekiş. "Her şey harika," diye cevap veriyor. "Remy'nin yerine taşındığım için kendimi kötü hissediyorum ama yeniden onunla yaşamak güzel. Sonunda nefes alabildiğimi hissediyorum. Son zamanlarda okul bile daha iyi gidiyor."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye yorum yapıyorum, tahtanın iki ucunda ve hedef tahtasından olabildiğince uzakta duran üç mavi darta bakarak. En azından tahtaya çıkabildiler mi? "İstatistik dersi yüzünden bu dönem için endişelendiğini biliyorum. Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver; Tristan ya da ben seninle birlikte üzerinden geçebiliriz."

Küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Tristan'ın bir dahi olduğunu düşünmek hâlâ çok garip. Asla tahmin edemezdim."

Dikkatimi ona çeviriyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Benim bir dahi olduğumu tahmin etmek daha mı olası?"

Ben o kişiyim

Remy bir Viking'e benzediğine yemin etmeyi seviyor."

"Senin zeki olduğunu kim söyledi?" Gözlerinde alaycı bir parıltıyla sırıtıyor.

Yan tarafını dürtüyorum, bu da onun kıkırdamasına ve ellerimi uzaklaştırmasına neden oluyor. "Dikkat et kadın," diye homurdanıyorum. Tekrar gülüyor ve bu ses yüzüme daha da büyük bir gülümseme yayıyor. Yemin ederim onu mutlu görmek beni de mutlu ediyor.

Garson biralarımızı getirdi, ben de benimkini aldım ve dartlarımı almak için tahtaya doğru yürüdüm. "Ama sen iyi misin?" Tekrar soruyorum, kendi iç huzurum için onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyor. Göz ucuyla onu inceliyorum.

İç çekiyor, ifadesi ciddileşiyor. "Evet, Jax, ben iyiyim. Söz veriyorum. Kalbim kırık falan hissetmiyorum, o yüzden herhangi bir şeyi içselleştirdiğim konusunda endişelenmene gerek yok. Sadece her şeyi geride bıraktım ve geride bıraktığım için mutluyum." Dartlarını atmak için sıraya giriyor ama düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyor çünkü neredeyse tahtanın ötesine bakıyor gibi.

Gözleri hala odaklanmamış, tembelce bir ok fırlatıyor. Hedefin kenarına isabet ediyor.

Şok olmaya ya da benimle oynadığı için ona seslenmeye bile vaktim yok çünkü bir sonraki sözleri tüm dikkatimi ele geçiriyor.

"Sanırım sadece gerçeğin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum," diyor, herkesten çok kendine. "Geçen yılki anılarımın gerçekte olanlardan tamamen farklı olduğunu hissediyorum. Onlara yeni bir gözle bakmam ve neredeyse yeniden hatırlamam gerekiyor." Başını sallıyor ve aniden yorgun görünerek yere bakıyor. Sessiz bir sesle devam ediyor: "Sorunun ben olduğuma nasıl inandığımı asla anlayamayacağım. Bir oğlanın özgüvenini öyle bir yok etmesine izin veren bir kız olacağımı hiç düşünmemiştim, öyle ki bazı günler şehrin en pis fahişesi olduğunu düşünerek ortalıkta dolaşacaktı."

Bu gerçeği hatırlatmak, ilk duyduğumda olduğu gibi kanımı kaynatıyor. Eğer bilmiyor olsaydım

Hailey bana bağırsa, seve seve Steve'i bulur ve onu kaldırıma yapıştırırdım. Herhangi bir kıza böyle hissettirmek iğrenç bir şey ama Hailey söz konusu olduğunda bu hem affedilemez hem de bariz bir şekilde yanlış.

Tahtaya bir kez daha vurmak için sıraya girmiş olmasına rağmen önüne geçip yüzünü avucumun içine alıyorum. Başını hafifçe yukarı kaldırıyorum, böylece homurdanırken tüm dikkatini ona veriyorum, "Seni lanet bir kraliçeden daha az bir şey gibi hissettirdiği gerçeği beni öldürüyor." Ses tonumun yoğunluğu karşısında gözleri açılıyor. İyi oldu. Ne kadar ciddi olduğumu görsün. "Umarım bunu biliyorsundur. Umarım ne kadar değerli olduğunu biliyorsundur, Hailey. Ama bilmiyorsan, bunu içsel bir bilgi olarak uyanana kadar sana her gün hatırlatmaktan mutluluk duyarım. Bunu çatılardan haykırmak, sana bir taç almak ya da lanet bir hizmetçi gibi ayaklarına kapanmak gibi bir sorunum yok. Bunu kafana sokmak için ne gerekiyorsa yaparım."

İmgelerime kıkırdıyor ve başka tarafa bakmaya çalışıyor, ama ben

Onu nazıkçe bana doğru yönlendirin ki benim ölümcül ciddi ifademi görebilsin.

Şaka yapmadığımı anladığında yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Bir daha asla kendin hakkında böyle konuştuğunu duymak istemiyorum, anladın mı?" Yumuşak ama kararlı bir şekilde soruyorum. Bu kez tereddüt etmeden başını sallıyor.

İç çekiyorum ve sarılmak için onu kendime çekiyorum. Kollarını belime doladığında otomatik olarak rahatlıyorum, hindistan cevizi şampuanının kokusu başlı başına bir sarılma gibi beni sarıyor.

Geri çekilmeden önce beni bir kez sıkıyor. Ciddi an bozuldu, biramı tekrar elime aldım ve alanımızdaki yüksek tepeye yaslandım. Hailey'nin ikinci atışı için sıraya girmesini izliyorum.

"Bütün bunların en komik yanı neydi biliyor musun?" diye soruyor gülerek. Kırmızı dart tam hedefe isabet eder. Son atışı için tekrar sıraya girer. "Benim istediğim yerler

dışında her yerde bana bir fahişе gibi davrandı."

Son ok tam hedefe, diğerinin yanına düşer ve Hailey gülümseyerek arkasını döner.

Gözlerimle buluştuğunda donan bir gülümseme.

Benim istediğim yerler dışında her yerde bana bir fahişe gibi davrandı.

Bir kızın fahişe gibi muamele görmek isteyeceği tek bir yer düşünebiliyorum ve Hailey'i hiç böyle bir yerde hayal etmemiştim.

Ama aramızdaki mesafeye rağmen, hava ısınırken ve gözlerimiz teması hiç kesmezken, sözlerindeki gerçeği hissedebiliyorum. İfadesindeki çaresizliği hissedebiliyorum, bunu ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum.

Ve şimdi, bildiğimi biliyor.

Bunu yüksek sesle mi söylemek istedi, yoksa söylediğinde ne ima ettiğini anladı mı emin değilim, ama başka tarafa bakıp gömleğinin kenarıyla gergin bir şekilde kıpırdanmaya başladığını izliyorum.

Hailey ve ben seks hakkında hiç konuşmadık. Sadece birlikte büyüdüğümüz dönemde çok küçük olduğundan değil, aynı zamanda ikimiz de yetişkin olduğumuzda ve aynı şehirde yaşadığımızda, kiminle yaptığımızın ötesinde seks hakkında konuşmadığımız söylenmemiş bir şey haline geldi. Remy, geçmiş hakkında bir şeyler duymak istemeyeceğim kadar kız kardeşim gibiydi ve Hailey de genel olarak sessiz, özel bir insandı. Onun flört geçmişi hakkındaki bilgim, birlikte yaşadıkları sırada Remy'den duyduklarım ve Steve'le ayrıldıkları gece sarhoşken yaptığı itiraftan ibaretti.

Hailey'nin cinsel tercihlerini merak etmeyi hiç düşünmemiştim.

Şimdi, Hailey'nin cinsel tercihlerini düşünmeden edemiyorum.

Kabaca yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum, Hailey'nin dizlerinin üzerinde, yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla bana bakarken ve horozumu boğarken, her bir itaatkar fahişe gibi görüldüğü görüntüsü aniden aklımda taze.

Boğazımı temizlemeye çalışıyorum ama bu kuruluğa yardımcı olmayınca elimdeki içkinin yarısını yudumluyorum. Hailey'e bakmamak için kendimi zorluyorum, ereksiyonumun daha da garipleşmeden yatışmasını istiyorum. Muhtemelen bana bunu söylemek istememiştir ve muhtemelen bana bakmamaya çalışırken utanıyordur.

Konuyu değiştirerek onun acısını dindirmeye çalışıyorum. "Peki bana dartta ne zaman iyi olduğunu da söyleyecek misin?"

Omuzlarındaki gerginlik kayboluyor ve bana minnettar bir gülümseme veriyor. Üç dartın da kırmızı boğa gözünün içine ya da çok yakınına düştüğü yere bakıyor. "Remy neredeyse ayak parmaklarımı kopardığından beri oynamadığım konusunda yalan söylemiyordum. Ama ondan önce de iyiydim. Sadece oynamama hiç izin vermediniz." Bana doğru kendini beğenmiş bir sırıtış yöneltiyor ve normale döndüğümüzü hissettiğim için hemen rahatlıyorum. Amacım onun daha fazla gülümsemesini sağlamakken, yapmak istediğim son şey onu rahatsız hissettirmek.

"Her zaman sürprizlerle dolu," diye iç geçiriyorum.

Gülümsemesini bastırmak için dudağını ısıırıyor, bakışlarım otomatik olarak bunu izlemek için ağzına kayıyor. Ama sonra yüksek tepedeki koltuğuna zıplıyor ve tahtadaki sıramı almam için bana işaret ediyor.

Başımı sallıyorum ve tekrar kaybetmek için sıraya giriyorum. "Sen bir belasın," diye mırıldanıyorum.

Hailey arkamdan seslendiğinde bir ok salıyorum - o kadar geniş ki tahtaya çarpması bile bir mucize -. "Nasılsın bakalım? Son zamanlarda neler yapıyorsun?"

Başka bir atış için sıraya giriyorum. "Çok heyecan verici bir şey değil." Omuz silkiyorum. "Tek yaptığım her zamanki gibi çalışmak ve antrenman yapmak. İşler iyi. Şirket birkaç ay önce yeni geliştiriciler işe aldı, bu yüzden iyi giden yeni bir yazılım ürünü başlattık. Para şu anda iyi, bu da hayatı her zaman çok daha kolaylaştırıyor. Bu yüzden şikayet edemem."

"Bu her zaman iyidir." dediğinde son iki dartın uçmasına

izin verdim. Hâlâ şirketi seviyor musun? Sektörü? Sen

kalacağını mı sanıyorsun?"

Biramı almak için yüksek tepenin yanında durmak üzere geri yürürken omuz silkiyorum. "Teknolojiyi seviyorum. Satmayı da seviyorum çünkü iyi para kazandırıyor. Belki bir gün ürünlerle daha yakından ilgilenmek için mühendislik tarafına geçerim ama şu anda bulunduğum yerden memnunum. Ve Kurumsal Amerika bana uygun."

Bunun üzerine kıkırdıyor. "Kimin aklına gelirdi ki. Bir kez olsun, yeni bir müşteriyle tanıştığınızda ve çok iri ve delicesine seksi, sarı saçlı, mavi gözlü İskandinav model onlarla iş konuşmaya başlamak için içeri girdiğinde gözleri kocaman açıldığında odada olmak isterdim."

Az önce ağzından kaçırdığı şeyi fark etmesi bir anını alıyor ama fark ettiğinde irkilerek nefesini içine çekiyor. Dudaklarımın sırtışımı bastırmak için seğirdiğini gördüğünde, eliyle beni işaret ederek izlerini kapatmaya çalışıyor ve "Yani, sen-biliyorsun-çok büyüksün. İşini bildiğine şaşırılmış görünüyorlar mı?"

Burnuna şefkatle fiske vurmak için öne uzanıyorum, bu da onu tekrar güldürüyor. "Ukala," diye mırıldanıyorum. Ama yüzümde bir gülümseme var.

"Peki ya dövüş?" diye soruyor, dart tahtasını bir anlığına unutarak. "Son zamanlarda pek hevesli olmadığını biliyorum. Ne yapacağını biliyor musun?"

İçimi çekiyorum, yüzümdeki gülümseme kayboluyor. "Artık kalbimin bu işin içinde olduğunu sanmıyorum. Antrenman yapmayı seviyorum ama eskisi gibi dövüşmek için açlık hissetmiyorum. Son dövüş bugüne kadarki en zor antrenman kampıydı çünkü iyi günlerden çok kötü günler vardı - galibiyetle bitmesine rağmen zar zor dayandım." Bira şişesinin etiketini karıştırmaya başlıyorum, içimdeki karmaşayı anlatmaya çalışırken kıpırdanmaktan kendimi alamıyorum. "Kurumsal bir iş için emekli olmak istediğimi söylemek kendimi gülünç hissettiriyor. Ama son zamanlarda... sanki hayatıma devam etmek istiyormuşum gibi geliyor. Düzenli, kolay bir işe, güzel bir hobiye razı olmayı ve ailem ve arkadaşlarımla gerçekten rahatlamayı tercih ederim gibi. Kavga etmenin stresi

artık ödeme ile dışarı." Başımı sallıyorum ve biramdan bir yudum alıyorum. "Bu muhtemelen kulağa saçma geliyor."

Hailey bir elini koluma koyuyor, gözlerinde ciddi ve ateşli bir bakış var. Ben ayaktayken ve o da yüksek bir yerde otururken, doğrudan gözlerimin içine bakmak için neredeyse doğru yükseklikte. "Elbette bu kulağa saçma gelmiyor," diyor kararlı bir şekilde. "Önceliklerin değişmiş gibi görünüyor ve artık seni farklı şeyler mutlu ediyor. Bu kötü bir şey değil Jax ya da utanman gereken bir şey değil."

Bira şişemi tekrar itiyorum, hâlâ göz teması kuramıyorum. "Vazgeçiyormuşum gibi gelmiyor mu? Tembel olduğum için razı oluyormuşum gibi?"

"Hayır, tabii ki hayır," diye hüsrarla ofluyor. "Kimse böyle bir şey düşünmez, özellikle de senin hakkında." Beni bakışlarıyla buluşturmak için kolumdan çekiftiriyor. "Kimse böyle düşünmez, Jax. Kimse seni bunun için yargılamaz."

Ben hala ikna olmayınca, "Peki, o zaman bir de şu açıdan bak. Dövüşmenin %90'ı zihinseldir, değil mi? Ben hep böyle duyuyorum." Devam etmeden önce başımı sallamamı bekliyor. "O zaman kafan yerinde değilse nasıl dövüşmeye devam edebilirsin ki? Bu sahte bir şekilde yapabileceğin bir spor değil. Dövüşmek istemediğin zaman dövüşmek kulağa gerçekten tehlikeli geliyor."

Sonunda kendi irademle gözleriyle buluştum. "Tamam, bu mantıklı."

Cevabımdan memnun görünerek başını sallıyor. "Eğer özlersen her zaman geri dönebilirsin. Ama sırf ihtiyacın olduğunu hissettiğin için bunu yapmak iyi bir fikir gibi görünmüyor." Yüz ifadesi endişeli bir hal alıyor. "Bu incinmek için iyi bir yol gibi görünüyor. Ve seni dövüşürken izlemek yeterince zor."

İç çektim. "Tamam, haklısın. Sanırım bunların hepsini zaten biliyordum, sadece kendime itiraf etmek istemedim. Bu konuda başka kimseyle konuşmadım."

Gülümsüyor, gülümsemesinin parlaklığı göğsümdeki ağırlığı hemen hafifletiyor. O kadar güzel ki. "Remy ve

Tristan da bunu anlayışla karşılayacaktır ama benimle bu konuda konuşabileceğini hissetmene sevindim."

Ben de ona gülümsüyorum; eğer bana daha yakın ve ayakta olsaydı, onu kucaklamak isterdim. "Her zaman çok akıllısın," diye mırıldanıyorum ve hâlâ kolumda olan elini sıkarak yetiniyorum.

Gözlerindeki ışık biraz olsun azalıyor. Ve konuştuğunda nedenini anlıyorum. "Seni özledim," diyor sessizce. "Seninle konuşmayı ve seninle takılmayı özledim. Özür dilerim, böyle aptalca bir sebepten dolayı yeryüzünden kayboldum."

Bunun üzerine onu gerçekten kucakladım. Onu koltuğundan çekip çıkarıyorum ve hemen kollarımı ona doluyorum, çenemin altına kıvrılıp kollarıma mükemmel bir şekilde sığmasının keyfini çıkarıyorum. "Sakın böyle bir şey için özür dilemeye kalkma," diye mırıldanıyorum. "Bir ilişkiye kapılmak ve arkadaşlarını daha az görmek tamamen doğal. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Kolları beni sarıyor ve ben de onu bedenime daha sıkı sarıyorum. "Ben de seni özledim," diye mırıldanıyorum saçlarına doğru. "Geri döndüğün için mutluyum."

Başını geriye eğiyor ve gülümseyerek bana bakıyor. "Ben de mutluyum. Senin yanında olmamaktan hoşlanmıyorum."

Alnına bir öpücük konduruyorum, dudaklarım bir süre öylece kalıyor. Ona bu şekilde sarılmak çok doğal geliyor. Zahmetsizce Hailey'nin özüne, onun tatlılığına, güzelliğine ve gerçek nezaketine kapılıyorum ve bir an için onun burada kollarımda olduğu bilgisi ciğerlerimden nefesimi çalmaya yetiyor.

Hailey uzaklaşarak aramızdaki bağı koparıyor ve ben de isteksizce gitmesine izin veriyorum. Ama "Yanımda olmaya devam etmek ister misin?" diye sorarken yüzünde bir gülümseme oluşmaya başlıyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı ama başımı salladım.

Gülümsemesi büyür. "Güzel. O zaman gidip sarhoş olalım."

HAILEY

İki saat sonra, üçüncü bardayken Jax ve ben shot bardaklarımızı aynı anda indiriyoruz. Şaşırtıcı bir şekilde, ikimiz de hafif kiloluyuz, bu yüzden çoğunlukla karışık shot ve hafif bira sipariş ederek kendimizi yavaşlattık. Jax'in ne kadar sarhoş olduğunu söyleyemem ama ben rahatça sarhoşum ve uzun zamandır olmadığım kadar mutlu hissediyorum.

"Lisedeyken sen ve Remy bodrumda içerken bizimkilerin eve erken geldiği zamanı hatırlıyor musun?" Kıkırdarak soruyorum. Jax inliyor ve başını omuzlarının arasına düşürüyor.

"Nasıl unutabilirim ki? Babanla şirketinin yeni birleşmesi hakkında konuşabilmek için dünyadaki tüm beyin gücünü bir şekilde toplamak zorunda kaldım. Üstelik sarhoş olduğumu anlarsa, üzerimde sadece şort ve tişört varken beni araziden çıkarıp karların içine atacağını bile bile."

Kıkırdamam kahkahaya dönüşüyor. "Gözlerine o kadar garip bir şekilde odaklanmıştın ki, kafanın dumanlı olduğunu nasıl anlamadı hiç bilmiyorum."

"Bunu hayatım boyunca yaşadığım birkaç mucizeden biri olarak sayıyorum," diyor iç çekerek ve barmene iki bira daha getirmesini işaret ediyor.

Siparişini verdikten sonra Jax'in düşünceli, neredeyse tereddütlü bir yüz ifadesine bürünmesini izliyorum. Birkaç dakika sonra nihayet soruyor: "Neden daha önce hiç içmedin?"

İyi ruh halim buharlaşırken iç çekiyorum. Şimdi fark ediyorum ki bu sorunun geleceğini tahmin etmeliydim. Kendimi öfke, hayal kırıklığı, kafa karışıklığı, Jax'in ona gerçeği söylediğimde yaşayacağı her türlü duygu kokteyline hazırlıyorum. Onunla göz teması kurmamak için barın üstünde var olmayan bir desen çizmeye başlıyorum.

"Sana lisede yaşadığım üçlü ilişkiyi anlattığım zamanı hatırlıyor musun?" Açıkça soruyorum, doğrudan açıklamanın kalbine dalıyorum.

Jax'in şaşkınlığını görmekten çok hissediyorum. "Evet," diye cevap veriyor, kafası karışmış bir şekilde.

"İlk kez içki içiyordum. O gece sarhoş oldum ama her şeyi başlatmamın nedeni bu değildi." Yüzümü buruşturup karşımdaki içki rafına bakıyorum, böylece Jax olmayan bir şeye odaklanabiliyorum. "Sana Steve'in o gece için beni yargıladığını söylemiştim. Bana kirliymişim gibi davranmasının tek nedeni buydu. Eğlenceli flört hikâyelerimizi paylaşmaya başladığımız ilk zamanlarda ona bu hikâyeyi anlatmıştım ama daha sonra bunun bir sorun olduğunu söylememesinin nedeninin rahat biri gibi görünmeye çalışması olduğunu anladım. Bazen, ilişkide her zaman gücü elinde tutmak için bana karşı kullanabileceği şeyler arayıp aramadığını merak ediyorum."

Sonunda sesim kısıldı, acı dolu anının içinde kayboldu. Temizlemek için başımı sallıyorum. "Her neyse," diye devam ediyorum, "böyle bir şey yaptığım gerçeğini asla kabullenemedi. Sanırım bunu açıklamak için o kadar çok uğraştı ki, sarhoş olduğum gerçeğine takıldı. Hâlâ kötü bir karar verecek kadar sarhoş olduğum için beni suçluyordu ama kız arkadaşının hatasının çok içmek olduğuna inanmak, iki erkeğin onu yatağa atmasını istemek gibi bir hataya inanmaktan daha kolaydı. Bir şekilde içki içmeyi üçlü seksle ilişkilendirmeye başladı. Ne zaman elimde bir içki olsa, bana

Yargılayıcı bir bakış ya da iğneleyici bir yorum. Bu, beni tanımadan önce olanları hâlâ kafamın üzerinde tuttuğunu bana hatırlatmanın bir yoluydu. İçmemek daha kolay hale geldi."

"Tanrım," diye mırıldandığını duydum Jax'in. "Ne lanet bir psikopat." Bana doğru dönüyor ve yüzünde ne kadar çok duygunun yer kapmak için savaştığını fark ediyorum. Öfke galip geliyor ve soruyor: "Seni rızanla yaptığın bir seks yüzünden yargıladığına hâlâ inanamıyorum. Hangi yıldayız? Bu kız arkadaşını yargılamak için çok arkaik bir standart. Evlenmeden önce seks yaptığın için seni yargılamakla eşdeğer."

Ona üzgün bir gülümseme veriyorum. "Eski nişanlısının onu aldatması da yardımcı olmadı. Seksle ilgili her konuda kafası karıştı, sanırım seks güçle ilgili olduğu için. Benim geçmişim, onun geçmişi ve-" Yanaklarımın pembeleştiğini hissediyorum ama yine de ilerliyorum, "-ve cinsel tercihlerim, hiç sahip olduğunu hissetmediği tek yerdi."

Jax'in az önceki itirafım karşısında donup kaldığını hissediyorum. Ama ona cevap verme şansı tanımıyorum, konuşmaya devam ediyorum. "Sanırım bu yüzden seks ilişkideki temel mesele haline geldi. Çünkü üstesinden gelemediğin büyük bir şey varsa, partnerine saygı duymamana neden olan bir şey varsa, nasıl sağlıklı bir ilişki yaşayabilirsin ki?" Başımı sallıyorum. "Olmaz. Saygı olmadan eşit değilsiniz. Geriye dönüp baktığımda, sanırım bütün amacı buydu. Bence bu işin peşini bırakmamasının nedeni üstünlük kurmak istemesiydi."

Jax inanamayarak başını sallar, Steve'in yaptığı herhangi bir şeyi anlatırken kabul edilebilir tek tepki bu gibi görünmektedir. "Siz birlikteyken yaptığı ya da söylediği bir şeyi bana her anlattığında o pisliğin peşine düşüp yumruğumu boğazına indirmeyi ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin. O seninle aynı havayı solumaya bile layık değil, Hailey. Umarım bunu biliyordur."

Jax'e gülümseyerek dönüyorum, sözleri kalbimi ısıtıyor. Jax'i ne kadar çok sevdiğini her zaman dile getirmiştir.

ama sözleri şimdi biraz daha sert vuruyor. Kendime olan saygımın son zamanlarda en düşük seviyede olduğunun farkındayım, bu yüzden Jax'in böyle şeyler söylediğini duymak - bana saygı duyduğunu, beni önemseydiğini ve beni korumak istediğini duymak - göğsümden büyük bir yük kaldırıyor.

Ve onu bunun için seviyorum.

"Biliyorum," diye yanıtlıyorum onu. "Bunu şimdi anlıyorum. O zamanlar bunu göremiyordum çünkü akıl oyunları beni mahvetmişti ama şimdi anlıyorum. Bir erkek partneri üzerinde güç sahibi olmaktan zevk almamalı; onu defalarca utandırmamalı"-parmaklarımla tırnak işareti yapıyorum

-"Hata. Yapmaması gereken... yapmaması gereken çok şey var. Steve'in boktan bir erkek arkadaş ve boktan bir insan olduğunu kabul edelim."

Jax buna gülüyor. Keşke onun gürleyen kahkahasının sesini bir şişeye doldurup sarhoş olabilseydim. Bana bir yağmur fırtınasının verdiği huzurun aynısını veriyor. Tam o sırada barmen ö n ü m ü z d e beliriyor. İki tekila shot'ı barın diğer tarafına kaydırıyor.

Sonra elinde Jax'in kartıyla uzaklaşıyor.

Jax'e bir kaşımı kaldırıyorum. "Shot mı?" Eğlenen bir tonda soruyorum.

Omuz silkiyor. "Eğer içeceksek, içeceğiz. Atışı yap, bebeğim."

Başımı sallıyorum ama dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Tekilayı elime alıp havaya kaldırıyorum. "Pekâlâ, neyi alkışlıyoruz?"

Kadehini kaldırırken gözlerimin içine bakıyor ve "Değerinin farkına varmanın ve sana olduğun kraliçeden daha azı gibi davranan herkesten siktir olup gitmenin şerefine" diyor.

Sözlerindeki niyet beni ürpertiyor.

İkimiz de shotlarımızı içiyoruz ve Jax hesabı imzalayıp gülümseyerek bana dönüyor. Tekila boğazımdan birkaç saniye önce geçmiş olsa da

Onun ateşli bakışları karşısında karnımda bir şeyler kaynamaya başladı. Bunca zamandır bu kadar yakın mıydık?

"Pekala bebeğim, şimdi nereye?"

Oturduğum yerde kıpırdanıyorum, alkolden, sohbetten, Jax'in varlığından aniden nefesim kesiliyor... Takılmaya devam etmek istiyorum ama başka biriyle sarhoş olmayalı uzun zaman oldu ve içimde bu garip hisler kaynaşırken aklımı başımda tutma konusunda kendime güvenebilir miyim bilmiyorum. Jax beni asla germez ama bu tepkilerin alkolden mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını bilmemem kesinlikle geriyor.

"Muhtemelen eve gitmeliyim," diye mırıldandım. "Bebek bakıcısına ihtiyaç duyan sinir bozucu sarhoş kız olmak istemiyorum ve muhtemelen gideceğim yer de orası."

Jax sadece sırtıyor, alkol onu normalden daha mutlu yapıyor. "Denesen bile sinir bozucu olabileceğini sanmıyorum," diyor bar taburelerinden inip barın önüne doğru ilerlemeye başladığımızda.

"Öte yandan kız kardeşin..."

Bunun üzerine yüksek sesle bir kahkaha attım ama göz ucuyla tanıdık bir kızgın ifade gördüğümde kahkaham kesildi.

"Kahretsin," diye soluyorum, kalbimin serbestçe mideme indiğini hissediyorum. Hızlı bir çıkış için etrafıma bakınıyorum ama barın çok gerisindeyiz ve kapıya giden her yol beni Steve'e rahat olduğumdan çok daha fazla yaklaştırıyor. Jax'in arkamı kollayacağını bilmeme rağmen şu anda Steve'le uğraşmak istemiyorum. Mesajlarını görmezden gelmek yeterince zor zaten.

"Ne oldu?" Jax'in sorduğunu duyuyorum ve ani sıkıntımın kaynağını bulmak için etrafına bakınmaya başladığını fark ediyorum. Çenesi patlayacak kadar sert bir şekilde sıkıldığında Steve'i fark ettiğini anlıyorum ve bir adım öne çıkıyor.

Yolunu kesiyorum ve onu durdurmak için ellerimi gömleğine sokuyorum. "Hayır, lütfen yapma," diye yalvarıyorum, umarım gözlerim çaresizliğimi anlatıyordur. "Şu anda onunla uğraşmak istemiyorum. Lütfen. Sadece..."

şimdi olmaz."

Jax bana bakıyor, gözlerinde hâlâ öfke parlıyor ama şu anda duygularımı tarttığını söyleyebilirim. Gergin bir anın ardından sert bir şekilde başını sallıyor.

Steve'in bana yaklaştığını görmeden önce rahat bir nefes alacak kadar zamanım oluyor. Henüz beni fark etmedi ama fark etmesi an meselesi. Hiç düşünmeden Jax'i çalışanların bulunduğu koridora itiyorum.

Kulağıma isminin hırıltılı bir şekilde söylendiğini duyana kadar bedenimi onunkine yasladığımı fark etmiyorum bile ve gözlerim şaşkınlıkla onunkilere kayıyor.

Aramızdaki boy farkına rağmen o kadar yakınız ki, muhteşem mavi gözlerindeki her bir gümüş parçasını görebiliyorum - özellikle de şu anda bana bakarken yanıp sönme şekilleriyle bana şimşeklerle dolu bir gökyüzünü hatırlatıyor. Bu manzara kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesiyor.

Şaşkın bir nefes çekerken, göğüslerim Jax'in göğsüne daha da yaklaşıyor. O da bunun farkına varmış olmalı, çünkü parmaklarının kalçalarımı sıkıca kavradığını hissediyorum.

Bakışlarım dudaklarına düşüyor. Yanaklarıma ve saçlarıma bir sürü öpücük kondurmuş olmalarına rağmen, bir erkeğin dudaklarının ne kadar güzel olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama benimkilere de hiç bu kadar yakın olmamışlardı. Dudaklarımı dudaklarıma bastırmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek için hiç bu kadar istekli olmamıştım.

"Hailey," diye tekrar hırlıyor ve bakışlarının gözlerimle dudaklarım arasında gidip geldiğini fark ediyorum. Ve şimdi bu andan önce olan hiçbir şeyi hatırlayamıyorum. Sadece Jax ve ben varız, bu gölgelerin içinde, alkol ve yakınlık havayı boğucu hale getirene kadar gerilimi daha da yükseltirken birbirimize bakıyoruz.

İçimizden biri öne geçebilir miydi bilmiyorum. Bunu asla bilemeyeceğiz çünkü koridorun sonundaki kapı çekilerek açıldı ve sokaktan gelen, sigara dumanı kokan öfkeli bir bar çalışanı ortaya çıktı.

Muhtemelen benim kadar telaşlı görünen Jax'ten geriye sığıyorum. Adam işine geri dönmek için yanımızdan geçip gitmeden önce bize ters ters bakıyor.

Endişeyle sokak çıkışına ve Jax'e bakıyorum. "Belki de..." Mırıldanmayı başarıyorum.

Sözlerim Jax'i içinde bulunduğu sersemlikten çıkarmışa benziyor. "Evet, hadi gidelim buradan," diye kabul ediyor. Bir an tereddüt ediyor, sonra elimi tutuyor ve beni de kendisiyle birlikte bardan dışarı çekiyor.

Eski erkek arkadaşımın aramıza biraz mesafe koyduktan sonra, "Bir Uber çağırayım," diye mırıldanıyorum. Jax sertçe başını sallıyor, elimi bırakıp kendi elini cebine sokuyor. Telefonumu çıkarıp uygulamayı açtığımda bana bakmıyor.

Şoförümün gelmesini beklediğimiz birkaç dakika boyunca hiç konuşmadık. Tüm bu süre boyunca gergin bir şekilde bocalıyorum, gerginliği nasıl azaltacağımı bilemiyorum ve sakarlığımın bizi garip bir duruma soktuğum için kendime lanet ediyorum.

Araba nihayet geldiğinde, aramızdaki ilişkiyi tuhaflaştırdığım gerçeğini kabullenerek iç geçiriyorum. Hepsi lanet Steve'den yeterince uzaklaşamadığım içindi.

Bir iç çekiş daha.

Ama tam yarım yamalak bir veda mırıldanmaya başlamışken, Jax'in arabanın kapısına uzanamadan beni durdurmak için bileğimi tuttuğunu hissediyorum. Şaşkınlıkla ona döndüm.

"Eve döndüğünde bana mesaj at, bebeğim" demeden önce bana küçük bir gülümseme veriyor.

Yüzümü kaplayan gülümsemeye istesem de engel olamıyorum.

Bunun üzerine gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. Arabanın kapısını açıp bir eliyle belime dokunarak beni içeri götürdüğünde gülümsemesi normal parlaklığına geri dönüyor.

Bütün araba yolculuğu boyunca, az önce olanları düşünmeden edemedim. Nasıl hissettirdiğini. Jax'e daha önce de yakın olmuşum -Tanrı biliyor ya, o sevecen bir insan, özellikle de bana karşı- ama bugün bir şey hissettim

Farklıydı. Bana bakışı, ona yaslanmanın verdiği his... Sanki bana Hailey'den, Remy'nin küçük kız kardeşinden daha fazlasıymışım gibi bakıyordu.

Ama... bu hiç mantıklı değil. Jax ve ben çok uzun zamandır arkadaşız, eğer bir şey olacak olsaydı çoktan olurdu. Ama hiç olmadı. Gençken ona aşık olduğumu bildiğini biliyorum. O kadar belliydi ki, yabancılar bile ablamın en yakın arkadaşına karşı bir şeyler hissettiğimi anlayabilirdi. Ve o zamanlar onun için çok genç olmama ve hislerime karşılık vermeyeceğini bilmeme rağmen, yeterince büyüdüğümde onları asla kabul etmedi veya karşılık vermedi. Bu sadece hiç yüzleşmediğimiz bir çocukluk aşkı oldu.

Bir iniltiyle başımı koltuğa yaslıyorum ve baş ağrımın başladığını hissediyorum. İçten içe, Jax'in benden bu şekilde hoşlanmadığını biliyorum, çünkü duygularını geliştirmek için bolca zamanı ve konuyu açmak için fırsatı oldu. Zaten ona karşı bir şeyler hissettiğim için bu onun için büyük bir risk bile olmazdı. Tekrar yapacağımı düşünmek zor değil.

İç çekiyorum ve alnımı arabanın serin camına dayıyorum. Şu anda bugünü olduğundan daha fazla büyütmeyeceğime, çirkin yüzünü göstermesini engellemek için liseli aşıklığımın kalıntılarını bir kenara iteceğime yemin ediyorum. Bu sadece tesadüfi yakınlaşmanın getirdiği gergin bir andı, başka bir şey değil. İhtiyacım olan son şey, hayatımdaki en önemli insanlardan biriyle olan ilişkiyi karmaşıklaştırmak, ki bu kişi aynı zamanda şu anda benim için büyük bir koltuk değneği.

Remy'nin dairesine çıkan merdivenleri tırmandığımda, Jax'le aramızda olan ya da olmayan her şeyi unutmak için kendimi zorladım.

Ertesi sabah çok huysuz görünen Remy için kahve hazırlarken telefonum bir mesaj aldığımı bildiriyor.

"Sabahın 7:30'unda sana kim mesaj atıyor lan?" diye homurdanıyor.

En az onun kadar kafam karışmış olsa da ona kaşlarımı çatıyorum. Remy ve Jax bana gerçekten mesaj atan tek kişiler ve Jax de pek sabah insanı sayılmaz.

"Kahveni iç ve yeniden düzgün bir insan olmaya çalış," diyorum kız kardeşime ters ters bakarak. "Eskiden nasıl 9-5 çalıştığın hakkında hiçbir fikrim yok, yazmaya başladığından beri saat 10'dan önce işe yaramaz hale geldin."

Bana kaşlarını çatıyor ama karşı çıkmıyor. Başımı sallıyorum ve telefonuma geri dönüyorum.

Unut gitsin. Zaten sadece tek bir şey için iyidim.

Telefonu elimde tutarken ellerim hafifçe titriyor. Yukarı kaydırduğımda dün Steve'den gelen yarım düzine mesajı kaçırdığımı fark ediyorum.

"Kim o?" Remy huysuzca sorar.

İrkiliyorum ve ona bakıyorum, ama sonra hemen başımı sallıyorum ve cevap veriyorum, "Bir şey yok. Sadece bir Instagram bildirimi."

Homurdanarak kabul edip kahvesine döndüğünde telefonuma bakıyorum ve mesajlar arasında gezinmeye başlıyorum. Her biriyle birlikte öfkem artıyor.

Selam. Seni Rittenhouse Meydanı yakınlarında gördüğümü sandım. Seni özledim.

8:19 Steve: Bence konuşmalıyız. Konuşabilir miyiz? Bir yerde kahve içmek için buluşalım.

8:44 Steve: Hailey, lütfen... Bize bir şans daha ver. Kışkandığım için özür dilerim. Sadece seninle olamayacağımı düşününce çıldırıyorum.

9:32 Steve: Söylediğim şeyleri kastetmediğimi biliyorsun. Bu kadar büyütme. Seni seviyorum.

9:42 Steve: İçki içmenin beni neden bu kadar tetiklediğini biliyorsun. Benim hatam değil, elimde değil.

11:03 Steve: Lise için seni defalarca affettim, bunun için neden beni affedemiyorsun?

Unut gitsin. Sen zaten tek bir şey için iyidim.

Bu sabahki mesajı tekrar okuduğumda, telefonumu tezgâha çarpıyorum, damarlarımda öfke kaynıyor. Remy kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Her şey yolunda mı?"

Çabucak başımı salladım. "Evet, sadece işe gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz."

İkna olmuş görünmüyor ama yine de sessiz kalıyor. Birkaç dakika içinde giyinmiş ve işe gidiyordum.

Bütün gün dikkatim dağınıktı, Steve'in mesajları kafamın içinde dönüp duruyordu.

Hiçbir parçam Steve'i geri almak, hatta onu dinlemek istemiyor. Bunu biliyorum. Steve'in beni hak etmeyen, çıkarıcı bir pislik olduğunu biliyorum. Ayrıldığımız için üzüldüğüm tek bir an bile olmadı, sadece rahatlardım. Mesajlar beni çileden çıkarıyor çünkü telefonla bile olsa beni elinde tutuyormuş gibi hissediyorum.

Ona ilişkimizin bittiğini söyledim. Bana davranış biçimi hakkında ne hissettiğimi ve artık onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi söyledim. Neden tekrar bir araya gelmek için benimle iletişime geçiyor? Üzerimdeki gücünü yeniden kazanmak için gerçekten bu kadar çaresiz mi? Ne cüretle beni zehirli saçmalıklarına geri çekmeye çalışır?

Öfkem gün geçtikçe daha da artıyor, kafam karışık düşüncelerim öfkeyle birbirine karışıyor. Neden hala beni elinde tutuyor? Neden bu kadar zayıfım? Neden ondan gelen birkaç mesaj beni bok gibi hissettiriyor ve tüm günümü mahvediyor?

Çünkü öyle. Bütün günümü mahvediyorlar. Müşterilerime kaba davranıyorum, çalışanlarımı tersliyorum, aşçılarımdan biri bana soru sorduğunda çıldırıyorum. Kendimi o kadar gergin, o kadar savunmacı hissediyorum ki gün boyu tam bir sürtük gibi davranıyorum. Sanki Steve ile yaptığım herhangi bir konuşma beni hemen

kendime verdiğim değeri sorguluyorum. Ve beni hala bu şekilde elinde tutuyor olması beni öfkeliendiriyor.

Sonunda müdürlerden birinden kapatmasını rica ediyorum ve kafe çalışanlarının rahat bir nefes aldığını duyabiliyorum. Hırçın bir teşekkür mırıldanıyorum ve sonra çantamı alıp gidiyorum... Nereye bilmiyorum. Kafamın içinde olmayan bir yere.

Temiz hava - her şehrin kalbinde olabileceği kadar temiz -yardımcı oluyor gibi görünüyor. Steve'in kalbimdeki mecazi tutuşunun gevşediğini ve içimdeki kendine güvenen kadının günün ilk gerçek nefesini alabildiğini hissediyorum. Hâlâ ezilmişlik hissinden tamamen kurtulamıyorum ama en azından artık günün geri kalanında yorganın altına kıvrılmak istemiyorum. Ekim ayının serin havasının göğsümdeki bu ağırlığı kaldırmaya devam edeceğini umarak yürümeye devam ediyorum.

Kapının önünde durup çok iyi bildiğim "Bulldog MMA" yazısına bakana kadar nereye geldiğimi fark etmiyorum bile. Binaya şaşkınlıkla bakıyorum ama merdivenlerden çıkmadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum.

Cumartesi öğleden sonra ve insanlar o günkü antrenmanlarını bitiriyor gibi görünüyor. Hâlâ minderlerde jiu-jitsu yapan birkaç kişi var ama çoğunlukla insanlar minderlerde oturmuş su içiyor ve konuşuyor. Maskotun kendisi resepsiyon alanındaki kanepede yüksek sesle horluyor, buruşuk yüzü dev pençelerinin arasına sıkışmış ve sahibi elinde telefonuyla yanında oturuyor. Koç ben yanından geçerken bana bakıyor, selamlamak için sadece başını sallıyor.

Arkamdan "Küçük Porter, görüşmeyeli uzun zaman oldu. Ne var ne yok?"

Aiden'in bana sırtıttığını görmek için dönüyorum. Terden sıırıslam olmuş, kirli sarı saçları iyice dağılmış ve gömleği çoktan gitmiş, erkek kibrinin resmi gibi minderde rahatça uzanıyor. Tipik bir ağır sıklet vücuda sahipti - 1.80 boyunda ve 170 kilo ağırlığında.

Tehlikeli kaslara sahip ama dövüşleri için neredeyse hiç kilo vermiyor, bu da etrafta zaten parçalanmış olarak dolaştığı anlamına geliyor. Spor salonunda gösteriş yapmayı sevdiği bir gerçek. Mayo mankeni vücudunu yaramaz gözleri ve yanaklarındaki gamzelerle birleştirdiğinizde, her kızı yatağa atacak bir erkeğe sahip olursunuz. Büyüleyici bir tiple başa çıkabileceğimi düşünseydim, muhtemelen ayaklarının dibinde erirdim, ama bu haliyle onu ciddiye alamıyorum. Beni her şeyden çok gülümsetiyor ve gözlerimi deviriyor.

"Aslında neden yaptığımı bilmiyorum-" Başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Jax arkadaki çanta odasında, yeni elemanlardan birine ders veriyor. Sen girebilirsin." Şeytani sırıtış yüzünü hiç terk etmiyor.

Gözlerimi ona diktim. "Neden Jax için burada olduğumu düşünüyorsun? Belki de Remy'yi arıyorumdur."

Omuz silkiyor ve diyor ki, "Sadece bir önsezi. Yanılıyor muyum?"

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. Buraya girdiğimde kimi görmek istemiştin?

Kız kardeşimi seviyorum ama o bunların hiçbirini anlamıyor. Anne karnından çıktığından beri dik başlı, fikirlerini dile getirmekte ya da ne istediğini açıkça belirtmekte hiçbir sorun yaşamıyor. Hiç kimse ona yeterince iyi olmadığını hissettirmeye çalışmadı. Neyle uğraştığımı ve nasıl hissettiğimi anlamaya çalıştığını biliyorum ama anlayamıyor.

Jax benim yaşadıklarımı yaşamamış olabilir ama yeterince anlıyor. Ve kendimi iyi hissetmemi sağlama konusunda kesinlikle en iyisi.

Jax olsun o zaman.

Doğru söylediğini fark ettiğimde Aiden'a ters ters bakıyorum. Gözlerindeki yaramaz pırıltı daha da parlıyor. "O arkada," diye sırıtıyor.

Sıkıntıyla ofluyorum ama yine de çanta odasına doğru ilerliyorum.

Kapıdan içeri girdiğimde, Jax'in ağır çantalardan birinin yanında durduğunu ve genç bir adama bir tür yumruk-

tekme kombinasyonunun nasıl atılacağını öğrettiğini
görüyorum. Eğildim.

korkuluklara yaslanmış, ikisinin birlikte çalışmasını izliyordu.

Çocuk çantaya bakıyor, elleri havada ve kaşları çatık, Jax'in talimatlarını dinliyor ve onları takip etmeye çalışıyor. Kombinasyonu birkaç kez atıyor, Jax her seferinde küçük önerilerde bulunuyor, sonunda Jax bağırıyor, "Evet! İşte bu! Şimdi tekrar yap."

Sesindeki gurura gülümsüyorum. Her zaman harika bir koç olmuştur, öyle ki öğretmekten çok daha fazla keyif aldığı açıkken neden dövüşmeye devam ettiğini hep merak etmişimdir. Amatör dövüşçülerle, özellikle de gençlerle iyi anlaşıyor ve bir azizin sabrına sahip. Her ikisi de dövüşçünün aynı hareketi tekrar tekrar yapmasını bekleyip izleyerek kanıtlanıyor.

Birkaç tekrardan sonra nihayet merdivenlerin başında durduğumu fark ediyor. Gözleri, göğsümü ısıtan ve benim de gülümsememi sağlayan türden bir gülümsemeyle parlıyor. Ve dünden kalan tüm gariplikler bir anda yok oluyor, aramızda yıllardır süregelen o saf bağ kalıyor. Hiçbir şeyin bozamayacağı türden.

"Hailey. Buraya geleceğini bilmiyordum. Ne var ne yok? Her şey yolunda mı?" Endişesi gülümsemesini hafifçe bozuyor, ben de hemen onu rahatlatıyorum.

"Her şey harika. Rahatsız ettiğim için özür dilerim, buralardaydım ve bir şeyler yemek ister misiniz diye bakayım dedim. Ama meşgulseniz, önemli değil. Ben sadece-"

"Hayır, hayır, kulağa harika geliyor. Pete ile işimi bitireyim. Sadece birkaç dakika daha kalacağız."

Gülümseyip başımı sallıyorum ve tekrar başlamalarını izliyorum. Jax, Pete'e birkaç tekrar daha yaptırıyor, birkaç detayı değiştiriyor ve kombonun sonuna bir şey ekliyor. İşleri bittiğinde her iki adamın da yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

Jax, Pete'in sırtına bir tokat atar ve "Pekâlâ evlat, bugünlük işin bitti. Hafta sonunun tadını çıkar. Gelecek hafta antrenmanlara geri döneceğiz."

Pete başını sallar ve "Teşekkürler dostum. Gerçekten çok yardımcı oldu." Merdivenlerden çıkıp çanta odasından çıkarken bana bakıyor. Ona bir gülümseme göndermeme rağmen, yanımdan hızla geçip gitmeden önce bana zar zor bir gülümseme gönderiyor.

Sırtışını gizlemeye bile çalışmayan Jax'e kaşlarımı çatıyorum. "Onları benden korkutup kaçırmak zorunda değilsin, biliyorsun," diye azarlıyorum. "Ben büyük bir kızım, başımın çaresine bakabilirim."

Neredeyse koşarak merdivenleri çıkıp yanıma gelirken gülümsemesi yüzünden hiç gitmiyor. "Biliyorum ama onlara güvenmiyorum. Burada çok fazla testosteron var ve sen de çok güzelsin." Kızaran yanağıma bir öpücük konduruyor ve çünkü gerginlikten sonra bana farklı davranacağına dair içimde kalan tüm korku resmen yok oluyor. Utangaç bir gülümsemeyle ona bakarken rahat bir nefes alıyorum.

Sanki aklına bir şey gelmiş gibi başını öne eğiyor. "Lafı açılmışken, neden planları biraz değiştirmiyoruz? Yemek almaya gitmeden önce?"

Ona şüpheli bir bakış yönelttim. "Ne yapmak istiyorsun?"

Yüzünde bir sırıtma belirir. "Sana nasıl dövüşüleceğini öğretelim."

JAX

Gözleri büyür. "Bana nasıl dövüşüleceğini mi öğreteceksin?" diye ciyaklıyor.

Başımı sallıyorum, sırtışım hâlâ yerinde duruyor. "Evet, bebeğim. Zaten benimle bir ders yapmak için geç kaldın. Neden şimdi olmasın?"

Kıyafetlerine bakıyor. İşten geldiğini tahmin ediyorum çünkü tayt ve polo tişört giyiyor ve kafasında egzersiz için giyinmediğine dair düşüncelerin döndüğünü görebiliyorum.

"Sadece on beş dakika teknik çalışacağız, terli egzersiz kıyafetlerine gerek yok. Sonra yemeğe gideriz." Tereddüt etmeye devam edince, dağınık topuzundan kaçan bir tutam saçını çekiştiriyorum. "Biraz kendini savunmayı bilseydin kendimi daha iyi hissederdim. Özellikle de artık bekâr olduğun için."

Ve yorumum gözlerinde bir şeylerin parlamasına neden olsa da, sahip olabileceği herhangi bir argümanı da söndürüyor. Kararını verdi ve başını salladı. "Tamam. Burada mı kalacağız?"

Elimi sırtının küçük kısmına bastırıyorum ve onu merdivenlerden aşağı indiriyorum. "Evet. Tam burada. Çantanı bırak, kaltak tokatlarıyla başlıyoruz."

Gülüyor ama dediğimi yapıyor. Ben daha ne yaptığını anlamadan tişörtünü kafasına geçirdi ve çantasının üstüne bıraktı. Üzerinde sadece ince beyaz bir

İçine giydiği gri styeni kesinlikle görebildiğim atlet.

Sertçe yutkunuyorum ve gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum, bu plandan hemen pişman oluyorum. Herhangi bir şekilde uygunsuz değil, ama dün gece olanlardan sonra odak noktamın kaldırabileceğinden kesinlikle daha az giyinik. Ona bu kadar yakın olmak...

zdenetimimin ciddienden kendini toparlaması gerekiyor.

Boğazımı temizliyorum ve ona dönmek için kendimi zorluyorum. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve bu da endişemi hemen yok ediyor. Kendini savunması onun için gerçekten iyi olacaktı ve sırf dikkatim boynunun kıvrımına, atletikle dar taytının arasında açıkta kalan ten parçasına ya da elimle şeklini izlemek istediğim mkemmek kalçasına gitti diye onun için bir şeyleri mahveden azgın bir pislik olmayacağım...

Kendimi Hailey'nin görüntüsünden uzaklaştırıyorum. Alçakgönüllü görüntü, çünkü tamamen yenilebilir göründüğünün ve odağımı mahvettiğinin farkında değil. Her gördüğümde beni eriten o güzel mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Tamam, neyle başıyoruz?" diye soruyor, sesinde bir parça heves var.

Boğazımı tekrar temizliyorum. "Sana söyledim, kaltak tokatlarıyla başıyoruz."

Gülümsemesi şaşkın bir kaş atmaya dönüşür. "Ciddi misin?"

Böyle bir şey var mı?"

Avucumu göstermek için elimi uzatarak başıma sallıyorum. "Birini yumruklamak, eğer nasıl yapılacağını bilmiyorsanız -ya da nasıl yapılacağını bilseniz bile- oldukça tehlikelidir çünkü parmak eklemlerinizi kırma riskiniz vardır. Bu yüzden aslında açık avuç içi tokatlamak daha iyidir." Avucumun topuğuna dokunuyorum. "İşte bununla tokatlamak istiyorsun. Parmaklarla değil, topukla. Bu daha sert ve güçlüdür ve eğer doğru yaparsan, birini gerçekten bayıltabilirsin." Sırıtiyorum. "Yine de birine yumruk atacaksan,

Unutmayın ki odak noktanız ilk iki yumruğunuzu hedefinizin suratına indirmek olmalıdır."

Hailey şaşkınlıkla bana bakarken ben dövüş pozisyonumu alıyorum, bacaklarım omuz genişliğinde açık ve sağ bacağım geride. Remy'nin ona ne kadar öğrettiğini bilmiyorum ama en azından temel silahları öğrenmek için kız kardeşiyle birkaç ders yaptığını biliyorum: yumruklar, tekmeler, dizler ve dirsekler. "Nasıl ayakta duracağını zaten biliyorsun," diyorum Hailey'e. "O yüzden benim için duruşunu al."

Sorgusuz sualsiz dediğimi yapıyor, ben talimat vermeden yumruklarını yüzüne götürüyor.

"Güzel. Remy sana nasıl yumruk atılacağını gösterdi, bu yüzden tokat atarken de aynı şeyleri aklından çıkarma. Güç vücudunuzdan gelir, sadece kolunuzdan değil. Bir vuruşta tüm kalçanı ve kışını kullanmalısın. Yani tokat atarken eliniz yanınızda olacak şekilde başlayın ve sonra atmak istediğinizde tüm vücudunuzu ve kolunuzu savurun. Bunu yaparken kalçalarınızı döndürün."

Talimatlarıma uymaya çalışmasını izliyorum ama attığı tokat bir kendini savunma tekniğinden çok, onu rahatsız eden bir sivrisineğe benziyor. Hâlâ tüm vücudu yerine sadece kolunu kullanıyor. Formunu düzeltmek için ona dokunmam gerektiğini fark ettiğimde terlemeye başladığımı hissedebiliyorum.

Kekeleyerek nefes veriyorum ve ellerimi hafifçe kalçalarına koymak için arkasına geçiyorum. Bu his karşısında donup kalıyor ama beni itmiyor, sadece omzunun üzerinden bakmak için dönüyor ve kirpiklerinin altından bana bakıyor.

"Kalçanı içine sokmalısın," diye mırıldanıyorum. "Tekrar at."

Bu sefer yaptığında, aynı anda kalçasını büküyorum. Avuç içi havada vınlıyor ve ben bile vuruşlar arasındaki güç farkını hissedebiliyorum.

"Oh," diye nefes alıyor. Hızla ondan uzaklaşıyorum ve tekrar yapmasını işaret ediyorum, bu sefer kendi başına.

Bir sonraki tekrarı daha iyi. Sadece eliyle vurmak yerine vücudunu da vurmaya başladı. Ben

Aiden kafasını odaya soktuğunda onaylayarak başımı sallıyorum.

"Hey, dostum, herkes dışarı çıkıyor. Kapatmaya hazır mısın?"

Aiden'a başımı sallayabilmek için dikkatimi Hailey'den ayırıyorum. "Evet, böyle iyiyim. Pazartesi görüşürüz."

"Tamamdır patron. Küçük Porter'la iyi eğlenceler." Ona doğru öldürücü bir bakış fırlatıyorum ama yüzündeki kocaman sırıtma olduğu yerde kalıyor. Odadan çıkarken kıkırdadığını duyabiliyorum.

Hailey'e dönüyorum. "Tamam, iyi görünüyor. Remy sana nasıl diz atılacağını gösterdi mi? Bu her zaman öğrettiğim diğer önemli kendini savunma hareketidir. Toplara doğru git."

Sırıttırıyor ve başını sallıyor. "Evet, hem diz hem de dirsek attık. Dirsek atmayı seviyorum, eğlenceliler."

Onun coşkusuna kıkırdıyorum. "Tamam, üzerinden geçeceğim tek vuruşlar bunlar. Seninle yerde bir şey yaptımı? Jiu-jitsu hareketlerinden herhangi birini?"

Başını salladığında, düşüncelere dalarak çenemi ovuşturuyorum. "Her sokak kavgası muhtemelen bir noktada yerde bitecektir, bu yüzden jiu-jitsu tartışmasız en önemli kendini savunma türüdür," diye açıklamaya başlıyorum. "Birkaç temel hareket, saldırganı itmenize, ayağa kalkmanıza ve hatta elleri boynunuzda tamamen üstünüzde oturan birinin olası en kötü pozisyonundan kurtulmanıza yardımcı olabilir. Yani muhtemelen üzerinde çalışmamız gereken şey bu."

Tek sorun şu ki, şu anda burada sadece ikimiz varız. Bu da demek oluyor ki Hailey'nin üstündeki saldırgan ben olmalıyım.

Bu fikirden bir kez daha pişmanlık duyarak gergin bir şekilde titriyorum. Bize bu durumdan bir çıkış yolu önermeye çalışıyorum. "Daha fazla vuruş yapmak ister misin? Sana bir çift eldiven alabilirim, ağır torbalar üzerinde biraz kickboks yapabiliriz..."

Ben daha sözümü bitirmeden başını sallıyor. "Hayır, o n u zaten yaptım. Biraz jiu-jitsu yapmak istiyorum. O da

Eksik olan parçayı. Kendimi en iyi savunmanın bu olduğunu biliyorum ve bunu yapmak istiyorum."

Titrek bir nefes alıyorum ama başımla onu onaylıyorum. Onu ağır çantalardan uzakta, odanın arka tarafındaki küçük mindere götürüyorum. Oturuyorum ve yanımdaki mindere vurarak oturmasını işaret ediyorum.

"Tamam, önce nasıl ayağa kalkılacağını üzerinden geçeceğiz. İster inanın ister inanmayın, insanlar doğru şekilde ayağa kalkmıyor. Kendinizi desteklemenin ve ayağa kalkarken her zaman dengeli ve hazır olduğunuzdan emin olmanın bir yolu var."

Onunla tekniğin üzerinden geçiyorum ve şimdiye kadar gördüğüm en temiz hareket olmasa da, işin özünü anlamış görünüyor. Zarif ama gerçekten denesem ağır bir nefesle onu devirebilirmişim gibi görünüyor.

Bu sefer çok sinirlenmeden bir sonraki hamleye geçiyorum.

Kahretsin, bu beni öldürecek olan şey.

Oturmasını işaret ediyorum ve sonra önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Aniden kuruyan boğazımı temizliyorum. "Tam gard pozisyonunun ne olduğunu biliyor musun? Ben üstteyken, sen alttayken?"

Nefesinin kesildiğini duyuyorum ama hemen başını sallıyor. Kız kardeşinin MMA'yı hem sporun temellerini açıklayacak hem de ona saygı aşılacak kadar sevdiğini biliyorum. Bazı jiu-jitsu pozisyonları yakınlıklarından dolayı cinsel olarak görülebilse de, bu sporu biraz olsun anlayan herkes bu şekilde davranılmaması gerektiğini bilir. Bu bir dövüş sanatıdır ve önemli bir sanattır. Bununla ilgili hiçbir şey %100 odaklanma ve saygıdan daha azıyla ele alınmamalıdır.

Ama yılların deneyimine sahip bir profesyonel olmama rağmen, şu anda bunların hiçbirinin önemi yok. Odaklandığım tek şey Hailey'nin üstüne çıkmak üzere olduğum gerçeği.

Ve o bunu biliyor.

Amacımı açıkça belirtmek ve onu ürkütmediğimden emin olmak için ellerimi bir teslimiyet jestiyle kaldırıyorum. Gerçi bu noktada, bu daha çok benim yararına olabilir.

onunkinden daha fazla. "Tam korumanda üstte olacağım ve birinin seni üstten boğmasını simüle edeceğim. Tamam mı?"

Nefes alış veriş hâlâ düzensiz ve yemin ederim yanaklarında hafif bir renk görüyorum ama başını sallayıp uzanıyor. Yavaşça, çok yavaşça, dizlerini birbirinden ayırana kadar dizlerimin üzerinde ilerliyorum. Bacaklarının arasına kayıyorum, ellerimle boğazına ulaşabileceğim kadar ileri gidiyorum, ama giderek büyüyen ve tamamen uygunsuz ereksiyonumun gerçekten baskı yapmasına yetecek kadar yaklaşmıyorum.

ona karşı.

Böyle bir şey olursa onun önünde %100 yanacağım konusunda kendime yalan bile söylemiyorum. Genelde jiu jitsuda rakibinize mümkün olduğunca yakın olmak istersiniz ama şu anda aklımı başımda tutan tek şey mesafe.

Ellerimi nazıkçe boğazına doluyorum ve bu sefer istesem de onun sıkı nefesini kaçıramıyorum. Şimdi yanaklarında kesinlikle renk var ve bana öyle bir bakışla bakıyor ki, anlamını karıştırmak mümkün değil.

Tahrik oldu.

Kendime bunun yakınlığa karşı doğal bir tepki olduğunu, daha önce bu sporu yapmayan herkesin aynı tepkiyi verdiğini söylüyorum. İlk kez denediğinizde şüphesiz garip geliyor çünkü her şey cinsel görünüyor. Başka biriyle yerde yuvarlanıyorsunuz, bacaklarınız birbirine sarılmış... elbette insanlar uygunsuz düşüncelere kapılacaktır. Bu çok doğal.

Bu, gözlerindeki bakıştan sikimin daha da sertleşmesini engellemiyor. Bu bilgi hiç yardımcı olmuyor.

Ve aniden Hailey'nin geçen gece seksin hangi özel tadından hoşlandığına dair yorumunu hatırladığımda, dilimin üzerinde yuvarlanmayı çok isteyen iniltiyi yutmak zorunda kalıyorum.

Bu resmen aklıma gelen en kötü fikirdi.

Ama şu anda ayağa kalkıp yryemem, o yüzden derin bir nefes alıp konuşmaya başlıyorum.

"Tamam, bir kalęanın üzerine döneceksin, böylece yan yatacaksın ve sonra kaval kemiğini göğsümün ve karnımın üzerinden bir tür blok olarak kaydıracaaksın, böylece ileri doğru itemem. Hepsi bu kadar." Hailey'nin bu sıcaklığın ne kadarını hissettiğinden emin değilim - porselen tenindeki pembeleşmeye bakılırsa, tahminim makul bir miktar olduğu yönünde - ama bu onu hareketi yapmaktan alıkoymuyor. Bu bilgi, onu tutup geręekten altıma çekme isteğimi biraz daha bastırmama yardımcı oluyor.

"Güzel, şimdi bir elinle dirseğinin üzerine kalkmanı ve beni kendinden uzak tutmak için diğer elinle omzuma destek olmanı istiyorum. şimdi, beni senden uzaklaştırmak için bana tokat atıyormuş ya da tekme atıyormuş gibi yap. İşte böyle. Aferin kıızıma." Dediğimi yapıyor, bana saldırıyor ve beni geri çekilmeye zorluyor, böylece vuruşlarından birine yakalanmıyorum. "şimdi aramızda mesafe yarattığına göre, bundan hemen önce yaptığımız hareketle ayağa kalk. Dengeni koru ve gözlerini benden ayırma."

Ayağa kalkıyor ama ilk birkaç kez yaptığı gibi titrek. Hareketlerden emin olmaması da yardımcı olmuyor; düşmesine bir itiğ uzakta ve yüzündeki sinirli ifadeye bakılırsa bunu biliyor.

Onu tekrar denemesi için cesaretlendiremeden yere uzanıyor ve tekrar yapmamı işaret ediyor. Neden bu kadar sinirli olduğundan tam olarak emin değilim ama yakınlığımızın yarattığı gerginlikten bizi uzaklaştırıyor gibi görünüyor. Bu sefer ellerimi boynuna doladığımda zar zor nefes alıyoruz.

Adımları tekrarlıyor, kaval kemiğiyle bedenimi engelliyor ve sonra bir tokatla bana vuruyor. Ama blok dayanıksız bir blok ve ikimiz de onu kolayca alt edebileceğimi biliyoruz. Ayağa kalkmayı başardığında, ilk tekrarında olduğundan daha da sinirli görünüyordu.

"Yine mi?" diye tersliyor. Tek kelime etmeden, tekrar üzerinden geçiyoruz. Bu sefer biraz daha iyi, ama çok değil. Ve bunun onu gerçekten rahatsız etmeye başladığını söyleyebilirim.

"Hailey, sorun yok," diyerek onu yatıştırmaya çalışıyorum. Elleri kalçasında durduğu yere yaklaşıyorum, nazik sözlerimin zihinsel engelini aşmasını diliyorum. "Herkes ilk denemede başaramayacak. Alışmak için düzinelerce tekrar gerekir, bu yüzden endişelenme-"

"Hadi tekrar yapalım," diye araya giriyor ve mindere geri dönüyor, hayal kırıklığı gözle görülür bir şekilde öfkeye dönüşüyor. Kendini savunma dersimizle ilgisi olmayan başka bir şey olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Ağzımdan çıkmak isteyen kelimeleri yutuyorum ve hareketi tekrarlamak için üzerine tırmanıyorum.

Yine daha iyi ama harika değil.

"Yavaşlamaya çalışın. Her adıma bir hamle olarak odaklanırsanız, hepsini bir araya getirmeden önce her birini çivileyebilirsiniz. Sadece dene-"

Beni tamamen görmezden geliyor ve hareketin içinden uçmaya çalışıyor, kaçınılmaz olarak daha da kötüleştiriyor. Ayağa kalktığında öfkesinden neredeyse kıvılcım çıkarıyordu.

"Tanrım, bu işte berbatım," diye haykırıyor. "Berbatım her şey!"

Kaşlarımı çatıyorum ve ona dokunmamaya dikkat ederek bir adım daha yaklaşıyorum. "Hailey..." Başlıyorum.

"Hayır, Jax, itiraf et! Bu işte berbatım. Eminim sınıftaki çocuklar bile bu hareketi yapabiliyordur ama ben yürümeyi yeni öğrenmişim gibi beceriksizim. Tanrım, benim neyim var böyle?"

Şimdiye kadar, öfkesi tekrar hayal kırıklığına dönüştü ve bu kez gözleri yaşardı. Bu, bugün başka bir şey olduğuna dair şüphelerimi doğruluyor. Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

Bana odaklanmasını sağlamak için elini tutuyorum. Gözleri bana dönmüyor ama dokunuşumla ürperdiğini hissediyorum.

"Hailey, neler oluyor?" Yumuşakça soruyorum. Onu yatıştırmak için bileğine nazik daireler çiziyorum. "Bir şey mi oldu?"

Cevap verirken gözlerime bakmıyor. "Bugün her şeyi berbat ediyorum," diye fısıldıyor. "Her şeyi berbat ediyormuşum gibi hissediyorum." Bir damla gözyaşını siliyor ve sonra başını sallayarak soğuk bir kahkaha atıyor. "Steve haklı. Güzel olmam iyi bir şey çünkü başka bir şey yapamıyorum. Sadece tek bir şey için iyiyim... belki de sadece bir fahişeyim."

Dudaklarındaki o piçin adı ve hâlâ onun kafasını karıştırdığını ve ona böyle hissettirdiğini bilmek, tüm mantıklı düşüncelerin kafamdan uçup gitmesine neden oluyor. Tek gördüğüm kırmızı.

Ne yaptığımı -ya da bunun kötü bir fikir olup olmadığını- düşünmeden, Hailey'i kollarımın arasında duvara hapsedene kadar ilerliyorum. Ona dokunmuyorum ama ikimizden de yayılan gerginlikle dokunmuş da olabilirim. Ben öfkeyle titrerken onun gözleri yaşlı, güzelliği kırılmış bakışlarını yüzüme diktiğini görüyorum.

"Sana daha önce de söyledim, bir daha asla kendin hakkında böyle konuştuğunu duymak istemiyorum," diyorum dişlerimi sıkarak.

Dikkatini benden uzaklaştırıyor, gözlerimden kaçarken yanakları kızarıyor ve bir özür mırıldanıyor.

"Hayır, bunu yapma," diyorum sertçe ama nazikçe, parmağımla çenesini yukarı kaldırarak. "Senin üzüntülerini istemiyorum." Benim gördüğümü görmesini isteyerek gözlerini inceliyorum. "Fahişe olmanın nesi yanlış, bebeğim?"

Bunun üzerine bakışlarından bir şey geçiyor ve bir tür cevapsızlıkla kekeleyemeye başlıyor. Ama ben bunu duymak istemiyorum. Bu lanet kelimenin onun üzerinde herhangi bir güce sahip olmasından bıktım.

"Senin için hiçbir şey ifade etmemesi gereken bir kelimeyi sana söyleyerek kendini bok gibi hissettiriyor," diyorum usulca. "Tek amacı seni açlıkla parçalamak ve zevkle tekrar birleştirmek olan bir adam tarafından yatak odasında kullanılmadığı sürece, hiçbir şey ifade etmemeli."

Bu adamın

Bu kelimeyi seni sevmek için kullandı ama o seni incitmek için kullandı. Bunu yapmasına izin vermeyin. Bunun olumsuz bir şey olmasına izin verme. Kendin söyledin, yatak odasında bir fahişe gibi muamele görmek istiyordun. Ve bu kötü bir şey değil, bebeğim. O yüzden gücü geri al. Çünkü bir daha böyle şeyler söylersen, sana nasıl yapılacağını göstermekten başka çarem kalmaz."

Dudakları şaşkınlıkla aralanıyor ve başımı eğip onun mükemmel pembe dudaklarını ısırarak için kendimi zor tutuyorum. "Nasıl...?" diye fısıldıyor güvensizlik içinde. Gözleri bana korktuğunu ama aynı zamanda bundan daha güçlü olmak için çaresiz olduğunu gösteriyor. Steve'in onu yaptığı şeyden daha fazlası olmak için.

Siktir et, çoktan bu işin içine girdim.

Başımı eğip ağzımı kulağına dayıyorum. "Bu sana bağlı, Hailey. Ne tür bir fahişe olmak istiyorsun? Güzel ağzında sikim varken dizlerinin üzerinde mi? Yoksa mükemmel olmadığını düşündüğün için ceza olarak kıkırda el izimle dört ayak üzerinde mi?"

Titremeye başlamasıyla aynı anda keskin nefes alışını duyuyorum. Bu kadar çok sınırı aştığım için kendimi suçlu hissetmem gerektiğini biliyorum ama durumu hafife alamıyorum.

Onu kollarımın arasına hapsederek, aşağıya bakıp yüz ifadesini görebileceğim kadar geri çekiliyorum. Bu konuşmayı bitirmeden onu bırakma şansım yok.

Daha önce hiç görmediğim bir Hailey ile yüz yüze geldim. Yüzü kızarmış, düzensiz nefes alıyor ve göz bebekleri o kadar büyümüş ki normalde mavi olan gözleri neredeyse siyah. O kadar tahrik olmuş ki konuşamıyor bile, ağzı açılıp kapanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Sonunda fısıldamayı başarıyor. "Jax..."

Tek düşünebildiğim onu eve götürmeyi ne kadar çok istediğim. Onu dizlerinin üzerinde görmeyi ve sonra ona benim dizlerimin üzerinde nasıl görüldüğümü göstermeyi ne kadar çok istediğim. Onun vücuduna tapınmayı ve kendimi küçümseyen her düşüncüyü silmeyi ne kadar çok istiyorum.

Kendisi hakkında sahip olduğu her şeyi. Onu yatağa atmak ve bir erkeğin bir kadına nasıl davranması gerektiğini göstermek istiyorum.

Ama bu düşünceler ne kadar çabuk gelirse, en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşini becerme fantezisi kurduğum bilgisi de o kadar çabuk geliyor. On yaşından beri tanıdığım bir kadın. Duygusal olarak taciz edici bir ilişkiden yeni çıkmış ve benimle arkadaş olmak isteyen bir kadın.

Onu bu şekilde becermek istediğimi itiraf etmek şöyle dursun, onu becermek istediğimi söylemeye bile hakkım olmayan bir kadın.

Bunun farkına varmam, içimdeki şehveti anında dışarı atıyor. Gözlerim açılıyor ve birkaç adım geriye sendeliyorum.

Hailey gözlerimdeki paniği görmüş olmalı ki bir adım öne çıkarak bana doğru uzanıyor. "Jax..." Bu sefer sesi daha çok bir yalvarışa benziyor.

Başımı sallıyorum, sanki bu şekilde kendimi lanetleyen düşüncelerden kurtarabilirmişim gibi. "Kahretsin, Hailey, ben-" Bana dokunmadan önce ondan bir adım daha uzaklaşıyorum. "Özür dilerim, bunu söylememeliydim. Bana ne oldu bilmiyorum. Siktir-"

"Jax," diyor Hailey, sesi artık daha çok bir uyarı gibi çıkıyor. Sanki çıldırdığımı görüyor ve kendimi toparlamam için beni azarlamaya çalışıyor.

"Hayır, Hailey, sana yardım ediyor olmam gerekiyordu," diye geveledim, anlamasını sağlamaya çalışarak. "Şu anda senin arkadaşın olmam gerekiyordu. Olmamalıydım - yani, olmamalıydık - kahretsin, Hailey, çok üzgünüm."

Sonunda elimi tutacak kadar yaklaştı. Yalvaran gözlerle ona bakıyorum, ona ya da ilişkimize zarar vermediğimi umuyorum.

"Jax, sorun yok," diyor usulca. Başka bir şey söylemesini bekliyorum ama bana gülümsüyor -o sıcak, güven dolu gülümsemesiyle- ve tekrarlıyor: "Dün o yorumu yapmak ve bugün jiu-jitsu dersinde ısrar etmek bile benim hatam. Sorun yok, yemin ederim."

"Hayır," diyorum zorla. "Özür dileyecek bir şey yok.

Bunu uygunsuz hale getiren benim, sen değilsin. Asla

Sen. Bütün bu dersi başlatan bendim. Ve asla söylememeliydim, Hailey, asla söylememeliydim..."

Sözlerimin utancı içimde yuvarlanırken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Tanrım, benim neyim var böyle? Şu anda bir arkadaşla ihtiyacı var, buna değil.

"Jax, sorun yok," diyor sessizce ve dikkatimi tekrar ona çekmek için elimi sıkıyor. "Söz veriyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, anlamasını sağlama ihtiyacı beni biraz delirtiyor. Boştaki elimle diğer elini tutuyorum, çaresizlik onu daha sıkı kavramama neden oluyor.

"Beni affettiğini söyle," diye boğuluyorum. "Burada özür dilemesi gereken tek kişinin ben olduğumu anladığını ve beni affettiğini söyle. Bana iyi olduğumuzu söyle."

Gözlerinde şokla bana bakıyor, ses tonumdaki ve fiziksel duruşumdaki çılgınlığa açıkça hazırlıksız yakalanmış.

"Seni affediyorum," diye fısıldar. "Tabii ki seni affediyorum. Tabii ki iyiyiz."

Yüzünde herhangi bir sahtekârlık, bana söyleyebileceği herhangi bir yalan arıyorum çünkü bana her şeyi berbat ettiğimi söyleyerek duygularımı incitmek istemiyor. Ama hiçbirisi yok. Doğruyu söylüyor.

Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı hafifliyor. Sessiz bir teşekkürle elini sıkıyorum.

"Hâlâ yiyecek bir şeyler almak istiyor musun?" Umutla soruyorum. "Ya da istersen seni eve götürebilirim. Nasıl istersen."

Bana tekrar gülümsüyor ve elimi sıkıyor. "Hadi karnını doyuralım Süpermen," diyor. "Belki bir şeyler de içeriz. Bu içki içme olayını onaylamayan bir pelerin olmadan yapmaktan hoşlanıyorum ve bunu seninle yapmak daha da eğlenceli."

Steve'i hatırlamak buz gibi bir su gibi geliyor. Bir içki yüzünden Hailey'e daha az saygılı davranmış olması dişlerimi öfkeyle sıkmakla kalmıyor, aynı zamanda ona iyi bir arkadaş olma kararlılığımı da pekiştiriyor. Son

ihtiyacı olan şey bir erkekten daha fazla drama ya da baş ağrısıdır, bu yüzden kesinlikle ona herhangi bir sıfatla yaklaşmamalıyım. Bunun iyi bir fikir olmaması için pek çok neden var ama listenin en başında Hailey şu anda bir arkadaşı hak ediyor.

"O zaman sana şu içkiyi getirelim, bebeğim. Dileğin benim için emirdir."

HAILEY

Gecenin geri kalanı rahat bir şekilde geçiyor. En sevdiğim yerel bara gidiyoruz ve sonraki birkaç saati birlikte olduğumuzda her zaman yaptığımız gibi yiyerek, içerek, gülerек ve birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkararak geçiriyoruz. Bize bakan herkes muhtemelen bir cumartesi öğleden sonrasına yetişmeye çalışan iki arkadaş olduğumuzu düşünüyor.

Ama Jax'i havada hâlâ küçük bir gerginlik olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorum. Aramızdaki ilişkiyi garipleştirecek kadar değil ama bir şeyler olduğunu anlamama yetecek kadar.

Aramızda bir şeyler değişti.

Jax'e bakıyorum ve ilk kez yakışıklılığına hayran kalıyorum. Yakışıklı bir adam olduğunu hep biliyordum ama bundan önce bunu takdir etmeme hiç izin vermemiştim. Göz ucuyla spor salonunda değiştirdiği koyu renk kot pantolonu ve siyah tişörtüne bakıyorum, ikisi de kaslarını sıkıca sarıyor. Kotu esnek olmalı çünkü dörtlü kaslarını net bir şekilde görebiliyorum ve tişörtü kesinlikle esnek çünkü belirgin omuzlarının ve kocaman göğsünün her kıvrımını ve her çıkıntısını görebiliyorum. Jax Turner gibi çarpıcı bir numuneyi nasıl görmezden gelebildiğimi kısaca merak ediyorum.

Çünkü şu anda odaklanabildiğim tek şey bu.

Parlak mavi gözleri, asla göz ardı edemeyeceğim tek şey. Jax'in bakışlarını birçok sessiz sohbette tuttum, gülümsediğinde gözlerinin nasıl parladığını izledim, ne kadar büyüleyici olduklarını fark edemeyecek kadar uzun süre. Bu ve kirli sarı saçları arasında, gençliğinden beri bir Men's Health dergisi kapak modeli gibi görünüyordu, lisedeki yaz 1.80'e çıktığından ve sıska bir çocuktan yapıllı bir genç adama dönüştüğünden beri.

Boyu ve iri, kaslı yapısı aramızdaki büyük boyut farkını vurguladığı için her zaman aramızda bir şaka konusu olmuştur ama şu anda tek düşünebildiğim bana fiziksel olarak ne kadar kolay hükmedebileceğiydi. Spor salonundaki o an sadece bunu vurguladı. Jax'in beni duvara yasladığını, her zaman duymak istediğim ama Jax'ten duymayı asla beklemediğim şeyleri söylediğini düşünüyorum ve çok net bir şekilde tarif ettiği her şeyi, her şaplak, beni istediği pozisyona getirmek için her itme, her-

"Size başka bir şey getireyim mi?" diye barmen düşüncelerimi bölüyor ve ben de zoraki bir öksürükle boğazımı temizliyorum.

"Şimdilik böyle iyiyiz, teşekkürler," diye cevap veriyor Jax, şu anda zihnimi meşgul eden pis düşüncelerden habersiz.

Peçetemi boş tabağıma atıyorum ve önümdeki Corona'ya uzanıyorum. Barmenin sinirini bozacak şekilde yaklaşık iki saattir barda oturuyoruz. Jax kurumsal satış işi dışında çok içen biri değil ve ben de hala tam bir hafif sıkletim, bu da sadece ikişer bira sipariş etmeyi başardığımız anlamına geliyor. Jax bir orduyu doyuracak kadar yemek sipariş edene kadar barmenin kalıcı çatık kaşları biraz yumuşadı.

Biramın son birkaç yudumunu da içip şişeyi ve tabağı kendimden uzaklaştırıyorum. Yanımdaki Jax de aynısını yapıyor.

"Tanrım, hamburger çok güzeldi," diye inliyor. "Bir bira daha ister misin?"

Barın arkasındaki içki rafına bakıyorum, aniden kendimi günün olaylarından ve şu anki hain düşüncelerimden uzaklaştırmak için umutsuzluğa kapılıyorum. "Sanırım bir çeşit likör istiyorum. En çok tekilayı sevmişimdir ama barda çalışmayalı uzun zaman oldu. Bugünlerde onunla yaptıkları yeni kokteyller olup olmadığından emin değilim."

Jax bar boyunca sıralanmış karıştırıcıları inceliyor. "Tequila sunrise hâlâ en iyisi sanırım." Başımı sallıyorum, şu anda portakal suyu fikri hoşuma gitmiyor. "Burada margarita yapıyorlar mı bilmiyorum ve barmenimizden margarita istersek bize kaşlarını çatabilir." Bir şey düşünürken bir an için başını öne eğiyor. Sonra parmaklarını şıklatıyor ve "Buldum. Sizin için mükemmel bir içkim var."

Barmene el sallıyor, o da bir kez daha kaşlarını çatıyor. Jax ona kısık bir fısıltıyla bir şeyler söylüyor, ardından adam dönüp bize iki Corona ve ardından iki Patron shot getiriyor.

İçkileri barın üzerinde bize doğru kaydırıldığında, şaşkınlıkla Jax'e bakıyorum. "Kokteyllin bütün amacı shot yapmak zorunda kalmamam. O şeyleri yutamadığımı biliyorsun."

Bunun üzerine gözlerinde bir şey parlıyor ve bir kez daha aramızdaki gerilimi hatırlıyorum. Tereddütte, dudaklarıma bakışında, gözlerindeki bilinmeyen duyguda. Daha ne anlama geldiğini düşünemedim otomatik olarak kalçalarımı sıkmama ve nefesimi içime çekmeme neden oluyor.

Konuştığında sesi tamamen normal geliyor ve bilinmeyen tüm izleri kaybolmuş. "Dolu bir Corona," diye açıklıyor. Corona'yı kapıyor ve birkaç yudum alıyor. Adem elmasının aşağı yukarı sallanışını büyülenmiş bir halde izliyorum ve beynimde uçuşan düşünceyi işleyecek zamanım bile olmuyor.

Neden bu kadar erotik?

Hayranlık dolu bakışlarımı görmezden gelerek tekilayı aldı ve bira şişesine doldurdu.

Sıvı. Son olarak, kireci alıyor ve biranın içine damlattıktan sonra üstünü kapatıyor ve karıştırmak için ters çeviriyor.

"Dolu Corona," diye sırtarak işaret ediyor. "Çok iyi ve çok kolay. Tekilanın tadını bile almayacaksınız. Deneyin." Az önce hazırladığı içkiyi barın öbür ucundan bana doğru uzatıyor, ben de alıp -şüpheli bir şekilde şişeyi kokladıktan sonra

-Meraklı bir yudum al. Jax'e döndüğümde gözlerim açılıyor.

Yüz ifadem karşısında göğsünden patlayıcı, mutlu bir kahkaha yükseliyor. "Sana söylemiştim. Tadı tıpkı Corona gibi, biraz da tekila tadı var, değil mi?" Başımı sallıyorum, şişeden bir yudum daha alıyorum. "Parti yapmak istersen bir shot daha atabiliriz," diyor sırtarak.

Bir süre tartışıyorum ama sonunda buna karşı çıkmaya karar veriyorum. Öğleden sonra içtiğim biralara damarlarımda rahatça dolaştığını hissedebiliyorum, bu yüzden bir shot tekila beni rahatlatmak için fazlasıyla yeterli olacaktır. Şu anda Jax'in önünde bok suratlı olmak istediğimden tam olarak emin değilim, bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Bir tane yeter," diyorum ona. Sonra uzanıp benimkini yaptığı gibi onunkini de yapıyorum. İşim bittiğinde bardağı ona doğru uzatıyorum, o da bardağı kapıyor ve şerefe demek için havaya kaldırıyor. Bardağımı kaldırıyorum ve söylemek istediği şeyi bekliyorum.

"İyi insanlarla iyi içkilerin şerefine." İçkisinin dörtte birini tek seferde mideye indirmeden önce şişesini benimkiyle tokuşturuyor.

İkimiz de birkaç dakika sessiz kalıyoruz, içkilerimizi yudumluyor ve belli bir şeye bakmıyoruz. Ona bakmadan bile Jax'in tereddüt ettiğini, söylemek istediği şeyi nasıl söyleyebileceğini anlamaya çalıştığını görebiliyorum.

Tam olarak ne söylemek istediğini biliyorum, bu yüzden konuşmayı aceleyle getirmiyorum.

"Bugün seni üzen olay hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor sonunda.

Barın üzerindeki bira şişesini çevirerek iç geçiriyorum. "Tekrarlamaya bile değmez. Bu sabah Steve'den birkaç mesaj aldım.

günüm için kötü bir ton oluşturdu. Bu kadar." Yan gözle ona bakıyorum ve çenesinin gergin olduğunu ve birasına hançer gibi baktığını görüyorum. "Çıldırıldığım için özür dilerim. Bir anlık bir akıl tutulmasıydı, seninle ya da dersle hiçbir ilgisi yoktu."

Şişeyi tuttuğu parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Sana üzülmeni istemediğimi söyledim, Hailey. Özür dileyecek bir şey yok."

Hemen başımı sallayarak onaylıyorum. "Haklısın, yani bir daha yapmayacağım. Sadece kötü bir sabah geçirdim. Ama bunun beni etkilemesine izin vermemeliydim ve kesinlikle hıncımı senden çıkarmamalıyım."

Omuzlarındaki gerginliğin hafiflediğini görüyorum. İç çekiyor ve şöyle diyor: "Söylediklerimde ciddiye aldım Hailey. Olumsuzlukların sona ermesi gerekiyor."

Yanaklarımın kızardığını hissederek dikkatimi tekrar önümdeki bara veriyorum. Jax'in önünde böyle patladığım için çok utanıyorum. Özgüven sorunlarımı herkese duyurmak ya da başkalarından çıkarmak bana göre değil. Jax'in karşısında çıldırmış olmam, Steve'in yorumlarının sandığımdan daha fazla hedefi vurmasına izin verdiğim anlamına geliyor.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Öyle demek istemedim, ağzımdan kaçtı." Derin, kekeleyerek bir nefes alıyorum. "Bugün beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum."

Jax'in derin bir iç çektiğini duyuyorum, sonra ensemdeki büyük elinin boynuma ve omuzlarıma hafifçe masaj yaptığını hissediyorum.

Dokunuşu beni anında rahatlatıyor. Tenime temas ettiği anda vücudum gevşiyor, dudaklarımdan rahatlamış bir nefes kaçıyor. Dokunuşun tadını çıkarmak için gözlerimi kapatıyorum ve çok geçmeden günün stresi bedenimi tamamen terk ediyor.

Jax'e minnettar bir gülümseme yönelttiğimde gözlerimiz buluşuyor ve hava anında geriliyor. Anında spor salonunda beni duvara yasladığı ve ağzından çıkmasını hayal bile edemeyeceğim en iğrenç şeyi fısıldadığı ana geri dönüyorum.

Hatırladıkça kalbim çarpıyor.

Jax'in bu tür bir seksten hoşlanacağını hayal bile edemezdim. O kadar iyi bir adam ki, normal, iyi adam seksinden hoşlandığını düşünmüştüm.

Ne tür bir fahişe olmak istiyorsun? Güzel ağzında sikim varken dizlerinin üzerinde mi? Yoksa mükemmel olmadığını düşündüğün için ceza olarak kıkında el izimle dört ayak üzerinde mi?

İçimden bir ürperti geçti. Geçen hafta Jax'e söylediklerimde ciddiymdim; Steve'in bana yatak odasında istediklerimi vermemesinden nefret ediyordum. Vanilya seksi seven biri olmadığımı hep biliyordum ama bana istediğimi veren partnerlerim hiç olmadı. Lisedeki üçlü seksim bile bir üçlü seksin olabileceği kadar PG'ydi, ne yaptıklarını bilmeyen iki genç erkekle özensiz bir geceydi. Her zaman biraz pis, biraz kaba, biraz aşağılayıcı olmasını istemişimdir.

Tam olarak Jax'in tarif ettiği şeyi istiyorum. Dizlerimin üzerine çökmeye zorlanmayı çok isterdim. Kıkım pembeleşene kadar şaplak yemek ve sonra boş olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamayana kadar becerilmek.

Ama bunu yapanın Jax olması düşüncesi... hiç hayal etmediğim bir şeydi.

Şimdi hayal etmeden duramıyorum.

Jax spor salonuna geri döndü, beni duvara yasladı, boğazımdan tutup beni aşağı itmeden önce edepsiz sözleriyle benimle alay etti-

Hafızamın az önce kurduğu hayal karşısında nefesim kesiliyor. O da aynı şeyi hatırlıyor olmalı çünkü göz göze geldiğimiz anda eli boynumda duraklıyor ve yemin ederim yanaklarında pembeleşen bir renk görüyorum.

Jax elini çekip boğazını temizliyor. Bana bakmadan, "Yani, muhtemelen onun numarasını engellemelisin, değil mi? Yani, mesajları seni bu kadar rahatsız ediyorsa, muhtemelen onları tamamen engellemelisin."

Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Evet, muhtemelen." Ama henüz anlamlandıramadığım bir nedenden dolayı, bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum.

Uzun bir yudum daha almadan önce önümdeki birayı çeviriyorum. "Hiç kötü bir ayrılık yaşadın mı?" Aramızdaki ani ve tamamen beklenmedik gerginliği maskeleyerek soruyorum.

O da aynı gerginlikle kıkırdıyor. "Yani, Kara'nınki berbattı ama o benim yüzümdendi. Kendimi kavgaya fazla kaptırdım ve ona hak ettiği şekilde davranmadım." Bir an sessizleşiyor, düşünceli ve üzgün görünüyor. "O ayrılıktan nefret ettim çünkü bunda payım olduğu için pişmanlık duydum. Muhtemelen sonrasında onun için daha fazla mücadele etmeliydim ama benden ayrılmakta haklı olduğunu biliyordum. Daha iyisini hak ediyordu."

Eğer kendim hakkında kötü konuşurken sesim böyle çıkıyorsa, Jax'in neden bana sinirlendiğini çok iyi anlıyorum. Bunu dinlemek berbat.

"Jax, bunu bilerek yapmadın," diye sessizce uyarıyorum. "Daha yeni profesyonel olmuştun, iş arıyordun... kafanda çok şey vardı. Ve gençtiniz. İkinizin yanlış zamanda eşleşmesi senin suçun değil."

Bana minnettar bir gülümsemeyle bakıyor, sonra uzanıp şakacı bir şekilde saçımı çekiştiriyor. "Her zaman çok akıllısın," diye mırıldanıyor.

Gülümsüyorum, hava hafiflediği ve aramızdaki gerginlik ortadan kalktığı için minnettar bir nefes veriyorum. İçkimden uzun bir yudum alıyorum ve alkolün rahatlatıcı etkisini memnuniyetle karşılıyorum. Sonra bedenimi ve tüm dikkatimi Jax'e yöneltiyorum. "O zaman senin tipini biliyordum, peki ya şimdi? Ne arıyorsun?"

Sorumu düşünürken gözleri çözemediğim bir şeyle parlıyor. Sonra iç çekerek birasına geri dönüyor. "Ne istediğimi bilmiyorum. Yaptığım hiçbir şey gerçekten işe yarıyor gibi değil, temelde sadece benimle yatmak isteyen kadınlar buluyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne kadar zor," diye takılıyorum.

Bana şakacı bir sırıtış atıyor. "Beni yanlış anlama, eğlenceli ama... bir süre sonra sıkıcı oluyor. Ya onlar bir şeyin peşinden gitmek istemiyor ya da ben istemiyorum ve sonra bitiyor. Peki amaç neydi?"

Onu düşünceli bir şekilde inceliyorum. "Yani bir kız arkadaş istiyorsun ama ne aradığını bilmiyor musun?"

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Yani, bir kız arkadaşla ihtiyacım yok. Sadece seksle iyiyim, keşke bu kadar anlamsız hissetmeseydim, anlıyor musun?"

Anlayışla başımı sallıyorum, Jax ile seks düşüncesi tekrar beynimi ele geçirmeye başlasa bile. Üstümde Jax, kulağıma müstehcen şeyler fısıldıyor, arkamda Jax, içime girerken saçlarımı çekiyor, altımda Jax-

Tanrım, kendime gelmem lazım. Sanırsın aylardır biriyle yatmadım.

"Kesinlikle anlıyorum," diye ciyaklamayı başarıyorum. Boğazımı temizliyorum ve garip ses tonumu örtmek için içkimin yarısını yudumluyorum.

Jax'in beni incelediğini hissedebiliyorum, bu yüzden ona bakmaktan kaçınıyorum. Tanrı korusun, düşüncelerimin ne kadar uygunsuz ve dostça olmayan bir yöne doğru gittiğini anlayabilirdi.

Neredeyse boşalmış bira şişeme bakıyor. "Bir tane daha ister misin?"

Aceleyle başımı sallıyorum. Eğer içmeye devam edersem, yapmamam gereken bir şeyi itiraf etmiş olacağım.

En iyi arkadaşımınla yatmayı ne kadar çok istediğimi düşünmeden duramamam gibi.

"Hayır, ben iyiyim. Aslında gitmem gerekiyor. Son zamanlarda bu kadar çok içmeye alışık değilim, bu yüzden biraz yavaşlatmaya çalışıyorum, özellikle de önümüzdeki hafta Vegas'ta olacağım için."

Ben bar taburesinden inerken Jax bana tuhaf bir bakış attı. "Vegas mı?"

Bir kaşımı çattım. "Sanırım Remy sana söylemedi. Gelecek hafta Tristan'ın dövüşü için uçuyoruz. Sadece bir günlüğüne ama son dakikada ucuz uçak bileti bulmayı başardık. Cumartesi günü geliyoruz."

Çenesi düşer. "Vegas'a mı geliyorsun?" diye tekrarlıyor sok içinde.

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Bunu nasıl değerlendirmen gerekiyorsa öyle değerlendir. Ben bekleyeceğim."

Beynindeki örümcek ağlarını temizlemek istercesine başını sallıyor. "Onu izlemeye geldiğine inanamıyorum. Bu inanılmaz bir şey. Tristan biliyor mu?"

Başımı salladım. "Remy dövüş yaklaştığı için onu rahat bırakmaya çalışıyordu ama dün gece ona tezahürat yapmak için orada olacağını söyledi. Bu konuda heyecanlı görünüyordu."

"Öyle olmalı, orada yalnız olmayınca çok daha iyi oluyor. Özellikle de böyle büyük bir dövüş için." Birden şaşkınlığı geçti ve yüzünde bir sırıtiş belirdi. "Vegas için hazır olduğunu düşünüyor musun?"

Gözlerim kısıldı. "Bilmiyorum, değil mi? Sesin şüpheli bir şekilde heyecanlı geliyor. Beni sarhoş edip evlendirmeyi mi planlıyorsun?"

Gözlerinde bir şey parlıyor ama ben bir anlam veremedim kayboluyorum. "Düşüncelerim tam olarak bu yönde değildi ama istersen seni evlendirebiliriz sanırım? Eminim bir yerlerde uygun bir piç bulup hayatının en şanslı gününü yaşatabiliriz..."

Koluna şakacı bir şaplak atıyorum ama dudaklarımın kenarında bir gülümseme beliriyor. "Çok komiksin. Oradayken gerçekten ne yapıyorsun?"

İç çeker ve birasına geri döner. "Hiçbir şey. Vegas'tan nefret ediyorum. Tristan'ın dövüşlerinin çoğu orada olacak, bu yüzden sanırım alışmak zorundayım ama artık büyük bir hayranı değilim. Parti olayını aştığım için olabilir."

Kendimi ve gideceğim gerçeğini işaret ediyorum. "Açıkçası ben de öyle. Ama yine de dövüşten sonra yapacak keyifli bir şeyler bulabileceğimize eminim."

Jax bana gülümsüyor ve o anda, bir şeyler ters gittiğinde ya da tuhaf ve cinsel bir şeyler olduğunda bile arkadaşlığımıza ne kadar kolay geri döndüğümüzü fark ediyorum.

"Sana biraz yenilebilir yiyecek ve dans etmek için harika bir kulüp bulacağım, buna ne dersin?" diye teklif ediyor.

Gözlerimi deviriyorum ve ceketimi üzerime çekiyorum. "Sanırım bu kulağa çok da kötü bir şeymiş gibi gelmiyor," diyerek gülümsüyorum. Cevap olarak sırtıttığında, elimde olmadan öne doğru eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. Jax'in mutluluğu en sevdiğim görüntülerden biri.

"Bugün için teşekkürler," diyorum ona. "Cumartesi gününden önce konuşacağımıza eminim, ama gitmeden önce görüşemezsek, iyi yolculuklar ve iyi şanslar."

Başını sallarken tekrar gülümsüyor. "Yakında görüşürüz, bebeğim."

JAX

Tristan'ı minderin ortasında gölge boksı yaparken izliyorum, sinirleri küçük soyunma odasında hissedilir bir enerji yaratıyor.

Şans eseri yanımda oturan Koç'a bakıyorum. Yüzünde spor salonunda teknik dersi izlerken takındığı ifadenin aynısı var; dikkat kesilmiş, her şeyi izliyor ama tamamen rahat. Sarsılmayacağını tahmin etmeliydim, Tanrı biliyor ya, o adam herkesten çok soyunma odasında bulunmuştur.

Öte yandan Tristan çok gergin. En iyi arkadaşımı herkesten daha iyi tanıyorum ve her ne kadar saklamaya çalışsa da omuzlarındaki gerginliği ve çenesindeki gerginliği görebiliyorum.

Dövüşten bir saat öncesinin en kötüsü olduğu konusunda hep hemfikir olmuşuzdur. Dövüşten başka odaklanacağınız hiçbir şeyin olmadığı ve sizi incitmek için elinden gelen her şeyi yapacak iri yarı bir adamla bir kafese kapatılmak üzere olduğunuzu kabul ettiğiniz düşünceler dışında sizi tüketecek başka hiçbir düşüncenizin olmadığı zamandır.

Biraz tedirgin edici.

Bu aynı zamanda her bir dövüşçünün sahip olduğu, ancak yalnızca en gerçek dövüşçülerin yüzleştiği ve yine de kafese adım attığı bir düşüncedir.

Göz ucuyla vurucu koçumuzun soyunma odasına girdiğini görüyorum.

Tek söylediği "Zamanı geldi".

Tristan sert bir şekilde başını sallıyor ve hemen çıkışa doğru yürümeye başlıyor. Koç ve ben tek kelime etmeden ayağa kalkıp onu takip ettik.

Koridordan tünele doğru ilerlerken Jimi Hendrix'in Voodoo Chile şarkısının arenada çalmaya başladığını duyuyorum. Tristan'ın "hype" müziğe ihtiyaç duymaması beni hep şaşırtmıştır - bunun için çok yoğun. Muhtemelen şarkıyı duymuyor bile, şu anda o kadar odaklanmış durumda. Kafese doğru yürürken bize bir kez bile dönüp bakmadı.

Spektrumun diğer ucunda, tir tir titriyorum ve takım arkadaşım için kendimi bir arada tutmaya çalışıyorum.

Kafesin merdivenlerine ulaştığımızda Tristan hiç vakit kaybetmeden tişörtünü ve ayakkabılarını çıkarıyor. Hakem ayağa kalkıp ekipmanlarını kontrol ediyor -eldivenlerini, kupasını, ağızlığını- ve sonra Tristan'ın yüzüne ve kaşlarına vazelin sürmeye başlıyor. Tristan kıpırdamadan duruyor, gözleri kapalı, hatta sinirden tüylerinin diken diken olduğunu görüyorum.

Sonunda hakemin hazırlığı bitti. Tristan'ın köşesine veda etmesine izin vermek için geri çekiliyor.

Her iki koç da ona hızlıca sarılıyor, ikisi de büyük konuşmalar yapacak kişiler değil. Bana geldiğinde gözlerinde bir kırılganlık parıltısı görüyorum ve bunu görmesine izin verdiği tek kişinin ben olduğumu biliyorum.

Sarılmak yerine onu ensesinden tutup alnını kendime doğru çekiyorum.

O derin bir nefes alırken ben hiçbir şey söylemiyorum. Kendini toparlaması, bu anı özümsemesi ve zihinsel olarak kendini hazırlamak için ne yapması gerekiyorsa yapması için ona biraz zaman veriyorum. Ama bir tür teşvik olmadan gitmesine izin veremem.

"Bu senin zamanın kardeşim," diyorum sessizce. "Sen bunun için doğdun. Her koşu, her antrenman, her dövüş seni tam da bu an için hazırladı. Gençliğinden beri bu bölümdeki herkesten daha iyiydin. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum, şimdi herkesin bilmesi gerekiyor. Onlara neden burada olmayı hak ettiğini göster."

Dudaklarından ağır bir nefes kaçıyor. Sert bir şekilde başını sallıyor, ardından gözlerinde kararlılığın parladığını görüyorum.

Bana hızlıca sarılıyor ve sonra dönüp kafese girmek için merdivenleri koşarak çıkıyor.

İki antrenörle birlikte kafesin etrafında dönüyor ve bir gözüm şu anda sekizgenin öbür ucundan Tristan'ı izleyen çok iri, çok gergin dövüşçüde olmak üzere kendi koltuklarımıza yerleşiyorum. Tristan kendi alanında volta atıyor, gevşiyor ve rakibini şimdilik tamamen görmezden geliyor.

"Bayanlar ve baylar, bu gecenin Ana Kartındaki ilk dövüşünüze hoş geldiniz! Orta sıklette 185 poundluk bir müsabaka. Kırmızı köşede dövüşen UFC veteranı ve Brezilya jiu-jitsu siyah kuşağı Kevin Holladay var..."

Tanıştırma sırasında tamamen sinirlerime yenik düşüyorum ve bir an önce başlamasını istiyorum. Herkes zil çaldığında sinirlerin geçeceğini bilir ve şu anda beklediğim tek şey bu.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından hakem iki dövüşçüyü sekizgenin ortasına çağırarak son kuralları gözden geçiriyor ve eldivenlere dokunmalarını teklif ediyor. Bunu yapıyorlar ve sonra kendi köşelerine çekiliyorlar.

"Hazır mısın?" diye sesleniyor hakem ve yemin ederim nefesim kesiliyor.

"SAVAŞ!"

Zilin sesiyle ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

Tristan, her dövüşte olduğu gibi ilk yumruğu atmaya niyetli bir şekilde ileri atılıyor. Philly'li eski bir boks antrenörü bir keresinde bize öne çıkıp ilk yumruğu atan kişinin

muhtemelen dövüşün momentumunu elinde tutacak ve ikimiz de o zamandan beri buna göre yaşıyoruz.

Elbette, Tristan kafesin merkezini elinde tutuyor ve en başından beri saldırgan taraf olarak kendini gösteriyor. Her zaman baskın bir dövüş stiline sahipti ama bu dövüşte bu özellikle önemli - Holladay, bitmek bilmeyen benzin deposu ve mücadele yeteneğiyle tanınan uzun süreli bir veteran. Eğer kendi oyununu oynamasına izin verilirse, Tristan tüm dövüş boyunca yakalamaca oynayacaktır.

Bunun yerine, onu yenmeli ve kendi oyununda onu alt etmeliyiz. Onun üzerinde kalın ve her zaman ilk ve son takası yapan siz olun.

Tristan hemen oyun planını başlatmaya başlıyor. İlk karşılaşmadan itibaren Holladay'ın tepesinde, bulduğu her fırsatta kombolar yapıyor ve Holladay'ın topuklarından kalkmasını asla beklemiyor. Çok sayıda şut atılıyor - Holladay sadece arkasına yaslanıp bunu kabul edecek gibi değil - ama yine de Tristan'ın çoğunda üstün olduğu açık. Vuruşlarında ileri geri gitseler de, işin basit gerçeği, Tristan'ın değişimlerin çoğunda hem ilk hem de son inen kişi olduğu.

Tristan boks yapmayı tercih ediyor ama Holladay yumruklarından kaçmaya çalıştığında birkaç vücut tekmesi atmayı da başarıyor. Değiş tokuşlar sürekli - bu dövüş zaten çoğu orta sıklet dövüşünden çok daha yüksek tempolu. Ve tüm bunların nedeni Tristan'ın rakibinin saldırgan olmak için yeterince uzun süre nefes almasına izin vermemesi.

Bu manzara karşısında göğsümde bir gurur kabarıyor. Tristan'ın bu dövüşte zayıf olduğu bir sır değil. Çok büyük olan MMA dünyasında nispeten tanınmayan bir dövüşçü ve kendisinin üç katı kadar dövüşü olan bir adama karşı dövüşecek. Diğer herkes bu dövüşü sadece UFC'ye girmenin kolay bir yolu olduğu için kabul eden acemi bir dövüşçü bekliyor. Öyle de, çünkü Tristan iyi bir dövüş çıkardığı ve tamamen yıkılmadığı sürece, bu muhtemelen promosyon için tek dövüşü olmayacak.

Ama Tristan böyle dövüşmüyor. Dövüşçü istatistikleri hakkında hiçbir şey bilmeseydim, iki deneyimli, sakın veteranın teknik bir savaşta karşı karşıya geldiğini izlediğimi söylerdim. Harika bir dövüş. Salonda tezahürat yapan taraftarların sesleri olmasa bile, bunun son derece eğlenceli bir maç olduğunu söyleyebilirsiniz. Kafesin etrafında oturan herkes bu iki dövüşçüye kilitlenmiş durumda.

Tristan kafesin ortasını tutuyor ve sürekli olarak rakibinden daha fazla vuruş yapıyor. Ancak raundun bitimine bir dakika kala, Holladay'ın çenesine sert bir kombinasyon indirmek için bir fırsat yakalıyor.

Yumruklar Holladay'i sersemletip birkaç adım geri attırıyor. Bu tam da Tristan'ın ihtiyacı olan açıklıktı ve hiç vakit kaybetmeden bundan yararlandı. Hemen kendi saldırısını başlattı.

Ne yazık ki bunu yaparken biraz fazla heyecanlanıyor. Bitirerek kazanmayı o kadar çok istiyor ki özensiz bir atakla ileri fırlıyor. Holladay geri adım atıp tekme için mükemmel bir menzile girdiğinde, Tristan vücuda orta hattan bir tekme atıyor.

Holladay bunu hemen yakalıyor. O kadar deneyimli, o kadar tecrübeli ki bu açığı göremiyor: kazanamadığı bir rauntta dengeleri kendi lehine çevirmenin bir yolu.

Tekme yakalandığında ve Tristan tek ayağının üzerinde durduğunda, onu kolayca mindere indiriyor. Tristan, Holladay'i gardına alarak hatasını hemen düzeltmeye çalışırken bile Koç'un yanımda bir küfür savurduğunu duyuyorum.

Raundun sonunda Holladay üstteki pozisyonundan hasar vermeye çalışırken, Tristan hem darbeyi en aza indirmeye hem de ayağa kalkmanın bir yolunu aramaya çalışıyor. Zil raundun bittiğini işaret ediyor.

Ayağa kalkan Tristan'ın yüz ifadesi değişmiyor. Böyle bir anda kendine küfretmek çok kolay ama insanların anlamadığı şey, hakemlerin dövüşçülerin her hareketini görüp tarttığı. Eğer böyle davranırsanız

Kaybettiyseniz sizi kaybeden olarak görürler, kazanmış gibi davranırsanız kazanan olarak görürler. Bu yüzden Tristan küfretmek yerine poker suratını korur ve daha fazla talimat için köşeye geri döner.

Koç hemen, "Bu raundun sonunu unut," diye bağırır. Tüm dikkatini verdiğinden emin olmak için Tristan'ın suratına bir tokat atıyor ve ardından talimatlarına başlıyor. "Baskıyla harika gidiyorsun, bu yüzden tıpkı yaptığın gibi onun üzerinde kalmanı istiyorum. Onu topuklarının üzerinde tuttuğumuz sürece senin için hiçbir şeyi yok. Ama vücut tekmelerini bırakmalısın çünkü yakında umutsuzluğa kapılacak ve nakavtı aramaya başlayacak. Yani baskıyı sürdür, komboları sürdür, ama uzun süre kal ve seni indirmesine izin verme. Bu senin dövüşün. Senin zaferin. Ondan al."

Koç'un sözlerinin yerini bulmasını izliyorum, Tristan kararlı bir şekilde başını sallarken gözleri kararlılıkla parlıyor.

Koç talimatlarını bitirdiğinde zorlukla nefes alıyordu. Bu dövüşü iki hafta önceden haber vererek kabul etmiş olması bile başlı başına şaşırtıcı ama şu anda nefes nefese bile kalmamış olması daha da etkileyici. Şu anda fiziksel olarak bu kadar iyi durumda olması, iş ahlakının ve hiçbir gün ara vermediği antrenman rejiminin gerçekten bir kanıtı.

"Sen halledersin kardeşim," diye boğuluyorum, gurur neredeyse kelimelerin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor.

Dönüp bana bakmıyor ama başını sallayıp ayaklarının üzerinde zıplamaya başladığında cesaretlendirici sözlerimi duyduğunu anlıyorum. Alkış sesleri köşelerin kafesten çıkması gerektiğini işaret ediyor.

Koç'un talimatlarını uygulamak için hiç vakit kaybetmiyor. Zil çalar çalmaz, topun içinden fırlamış bir roket gibi, Holladay'in suratına yumruklarını indirebilmek için kafesin diğer tarafına doğru koşmaya başladı.

Son raundu beklemeyi siktir et; artık bu dövüşü bitirmeye hazır.

Holladay saldırıdan kaçarken bir ya da iki kez indirmeye çalışıyor ama Tristan dikkatsiz davranmaması gerektiğini kendine hatırlatmayı başarıyor. Vuruşları yoğunlaşmaya başlasa bile takedown savunması sağlam.

Tristan'ı mindere çekmek için son bir çaba gösteren Holladay, çok telgraf gibi bir hamle yapıyor. Vücudu bel hizasına kadar alçalıp hamle yapabilecekken, Tristan fırsatı hemen fark ediyor.

Aparkat Holladay'in çenesine çarpıyor.

Daha yere düşmeden bayıldı.

Tristan tepki bile vermiyor, sadece zaferle kollarını kaldırıyor. Kazanacağını bilen bir dövüşçü gibi görünüyordu - sanki bu kaçınılmaz bir gerçekmiş gibi.

Buna karşılık ben avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Koç bile yüksek sesle alkışlıyor ve o adam tanıdığım en ifadesiz insanlardan biri. Kafese doluyoruz, hakemin ve Holladay'in başında toplanmış doktorun etrafından dolanıyoruz ve Tristan'a coşkulu sarılmalar ve sırt tokatlarıyla koşuyoruz.

Ancak içimde o kadar çok kaotik duygu var ki, kaçınılmaz olarak sarılmam onu havaya kaldırmamla sona eriyor, heyecanımı ifade etmem gerekiyor çünkü sevinçten patlayacakmışım gibi hissediyorum. "Bu inanılmazdı!" Onu bıraktığımda çılgılık atıyorum. Sanki yüzüm gülümsememden ikiye bölünmek üzereydi. "UFC'deki ilk maçını nakavtla kazandın. İşte bu!" Onu bir kez daha kucaklamadan önce saf bir neşe içinde omzunu yumrukluyorum.

Kulaktan kulağa sırtıyor ve yemin ederim, kardeşimi mutlu görmek dünyadaki en güzel duygulardan biri. Elimde değil, ona tekrar yumruk atıyorum.

"Dostum, senden Holladay'den daha fazla yaralanmak üzereyim," diyor gülerek. "Benim için mutlu olmanın başka bir yolunu bul, olur mu?"

Sırtıyorum ve bir kolumu omuzlarına doluyorum. "Hiç şüphesiz, bu gecenin dövüşüydü. Kesinlikle 50.000 dolar ikramiye alacaksın. Sanırım bu akşam kızları güzel bir akşam yemeğine çıkarmamız gerekecek, ha?"

Mümkünse, kız arkadaşından bahsedilmesi gözlerinin daha da parlamasına neden oluyor. Muhtemelen dövüş sonrası formaliteleri bir an önce halledip kız arkadaşına bir an önce kavuşmak için can atıyordur.

Bu manzara karşısında gülümsemem ısındı. Dünyadaki tüm iyi karmayı hak ediyor.

Kazanan anonsu ve dövüş sonrası röportaj bir bulanıklık içinde geçti. Kafesten dışarı adım attığımızda, tüm bu hareketlilik yüzünden başım dönüyor. Tristan kalabalığa doğru koşana kadar o ana geri dönüyorum.

Remy ve Hailey bölmenin diğer tarafında duruyorlar. Tristan onlara özellikle dövüşçülerin misafirleri için ayrılmış bölüme bilet almış ama onlar da kalabalığı dövüşçülerin tünele dönüş yolundan ayıran korkuluklara doğru itmiş olmalılar. İki kız da onun galibiyetinin heyecanı ile adeta titriyor.

Tristan kız arkadaşına doğru koşar ve aralarındaki korkulukları görmezden gelerek onu belinden kaldırır, böylece ağzına hevesli bir öpücük kondurabilir.

Onun ilgisini memnuniyetle karşılıyor, yüzünü ellerinin arasına alıyor ve öpücüğe aynı hararetle karşılık veriyor. Ne kadar gururlu olduğunu fısıldadığını uzaktan duyabiliyorum.

Gözlerimi deviriyorum -gülümseme yüzümde kalsa da- ve mide bulandırıcı aşk kuşlarından uzaklaşıyorum. Dikkatimi anında Remy'nin yanındaki küçük sarışın çekiyor.

"Selam bebeğim," diye mırıldanıyorum, bir kolumu omuzlarına doluyor ve saçlarına bir öpücük konduruyorum. "İyi misin?"

Binlerce wattlık bir gülümsemeyle bana bakıyor ve bu gece ikinci kez, başka bir insanın mutluluğundan duyduğum mutlulukla havalara uçuyorum.

"Evet," diye nefes alıyor. "Ben iyiyim. Bu inanılmazdı. Hep böyle mi kavga eder?"

"İyi gecelerde öyle oluyor. Bu gece iyi bir geceydi. UFC'ye giriş için harika bir başlangıçtı." Anlayışla başını sallıyor. "Parti sonrası için hazır mısınız? Tristan'ın

Doktor tarafından kontrol edildikten sonra duş alıp biraz dışarı çıkmayı planlıyorduk. Var mısın?"

Tekrar başını sallıyor, bu sefer hevesle.

Kıkırdıyorum ve onu kendime daha sıkı sarıyorum.
"Aferin kızıma."

Kızlarla tekrar buluşmamıza daha iki saat var. Kavga etmenin en can sıkıcı yanlarından biri, kazansanız bile hastaneye gitmeniz ya da en azından doktor tarafından bir şekilde pansuman edilmeniz gerekmesi. Oradan çıkıp otel odasına gidip duş almak ve üstümüzü değiştirmek sonsuza kadar sürdü.

Otelin barına vardığımızda, Remy ve Hailey'nin bizi beklerken birkaç kadeh içtikleri belli oluyor. Remy'nin sarhoş olduğunu gösteren tek şey gevşek duruşu ve rahat gülümsemesiydi, ancak Hailey açıkça bu gecenin erken saatlerine göre çok daha mutlu ve çok daha yüksek sesle.

"Merhaba!" diye ciyaklıyor bara doğru yürüdüğümüzü fark ettiğinde. "Gelmişsiniz! Neden bu kadar uzun sürdü?"

Ağır bir iç geçirdim. "Doktor işleri. Kazandığınızda bile kontrol edilmeniz sonsuza kadar sürüyor." Neredeyse boş olan bardağına bir kaşımı kaldırıyorum. "Görüyorum ki siz ikiniz biz olmadan başlamakta sorun yaşamamışsınız."

Kıkırdıyor, sesini elinin arkasına saklamaya çalışıyor.
Lanet olsun, bu duyduğum en şirin ses.

Bardağını barın üzerine koyuyor. "Özür dilerim, toleransımın eskisi gibi olmadığını unutup duruyorum. Çoktan suya geçtim, merak etme. Bu gece bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalmayacaksın."

Saçının bir tutamını şefkatle çekiştiriyorum. "İstedığın kadar kutla bebeğim, ben sana bakarım. Sen de biraz eğlenmeyi hak ediyorsun."

Bana gülümsüyor, gözlerindeki mavi bu gece ya alkolden ya da genel olarak iyi ruh halinden dolayı ekstra parlak görünüyor. Bakışları beyaz düğmeli gömleğime düşüyor.

Nefesi bir anda dışarı fırlıyor. "Tanrım, giyinip kuşandığında ne kadar seksi olduğunu hep unutuyorum."

Sırıtiyorum. Alkolün az önce ağzından kaçırdığı şeyi fark ettiğinde dudakları şaşkınlıkla aralanıyor ve daha da büyüyor.

"Sence ben seksi miyim, Hailes?" Alay ediyorum.

Sinirle yutkunuyor ama geri adım atmıyor. Gözlerini devirip başka tarafa bakıyor ve şöyle diyor: "Sanki sana seksi olduğunu söylememe ihtiyacın var. Muhtemelen toplum içinde takım elbise giydiğin her seferinde bunu sana söyleyen bir sürü kadın vardır."

Tekrar bana odaklanmasını sağlamak için kalçasını benimkiyle hafifçe kontrol ediyorum. "Senden duymak daha çok hoşuma gidiyor."

Gülümsemeye karşı koyduğunda dudağının kenarı seğiriyor. Sırıtişim daha da büyüyor, kısmen onu tekrar gülümsetebildiğim için, ama aynı zamanda benim seksi olduğumu düşündüğü için. İltifatına karşılık verebilmek için arkama yaslanıp ne giydiğine bakıyorum.

Onun görünüşünü gördüğümde nefesim kesiliyor.

Tristan'ın galibiyeti yüzünden ona bakamayacak kadar heyecanlıydım.

Şimdi, ona bakmadan duramıyorum.

Arenadaki diğer kadın UFC hayranları gibi görünmüyor. Sahte, aşırı makyajlı ya da sadece erkeklerin ilgisini çekmek ve onlardan birini kendisine eş olmaya ikna etmek için buradaymış gibi görünmüyor.

Kendisi gibi görünüyor. Sanki doğal güzelliğini vurgulayan bir şey giymiş gibi. Görünüşünü beğendiği sürece başkalarının nasıl görüldüğü hakkında ne düşündüğü umurunda değil gibi. Göğüslerinden kalçalarına kadar onu saran, ince askıları omuzları boyunca uzanan ve sırtı herkesin bakışlarına tamamen açık olan sade siyah bir elbise giyiyor. Neredeyse hiç makyaj yapmamış ve altın sarısı saçları şekilsiz ve

omzunun üzerinden fırçaladı. Kıyafetindeki hiçbir şey bana bak diye bağırıyor!

O sadece... güzel. Olduğu gibi. Mükemmel.

Hailey'nin beklenti içinde bana baktığını fark ettiğimde hayallerimden sıyrılıyorum.

"Pardon, ne dedin?" Ne zamandır ona hayranlık duyduğumdan tamamen bihaber bir şekilde ağzımdan kaçırdım. Fark etmemesini umuyordum.

Son zamanlarda ona çok fazla bakıyorum.

"Sana aldığım saatin bu olup olmadığını sordum," diye tekrarlıyor bilmiş bir sırıtışla.

Cevap vermemi beklemiyor, sadece elimi tutmak için uzanıyor. "Bu sana aldığım," diye mırıldanıyor, parmaklarını yüzünde gezdirerek.

Başımı salladım. "Evet, öyle. İşe asla onsuz gitmem. Sanırım üniversitedeyken ilk büyük stajımı yaptığımda bana vermiştin."

Düşünceli bir baş hareketiyle anıyı onaylıyor. "İşe başlarken profesyonel görünmek istediğini biliyordum. Bunun için haftalarca para biriktirdim. Lisede en çok çalıştığım zamandı."

Bu itiraf karşısında kabaca yutkundum. Hikâyeyi biliyorum elbette. Hediye bana verdiğinde neredeyse kabul etmeyecektim, çünkü böyle bir saatin ne kadar pahalı olabileceğini biliyordum - küçük bir kasabada bir lise garsonunun kazanabileceğinden çok daha fazla. Remy bana bu hediye vermenin Hailey için ne kadar önemli olduğunu söyleyene kadar hediye kabul etmekle yetindim.

Bana bakmıyor - hala saatin anısına dalmış durumda. Ve bu anın ciddiyetine kapılırsam, kendime bile itiraf etmeye hazır olmadığım bir şeyi itiraf edebileceğimi biliyorum, bu yüzden bunun yerine durumu biraz mizahla hafifletmeye çalışıyorum.

"Çıktığım kızın on altı yaşında biri tarafından gösterildiği için sinirlendiğini hatırlıyorum," diye zoraki bir sırıtışla şaka yapıyorum.

Ama bu ikimizi de dalgın anımızdan çıkarmaya yetiyor çünkü Hailey iç geçiriyor ve nihayet saatten başını kaldırıyor.

"Evet, Amanda tam bir sürtüktü. Bir genç tarafından alt edilmeyi hak etti."

İrkilerek bir kahkaha attım. Hailey bana sırtıttı, gözlerinde yaramazlık parlıyordu.

"Peki bu gece nereye gidiyoruz?" diye soruyor bir sıçrayışla. "Remy parti sonrasının nerede olduğunu söylemedi. Plan nedir?"

Remy'ye bakıyorum, şu anda Tristan tarafından rahatsız ediliyor - bunun için başka bir kelime yok. Ellerini ondan uzak tutamayacağını hissediyordum ama bu çok saçma.

Elleri kızın belinde ve yüzü boynuna gömülü, eğer kızın tenindeki kızarıklık bir gösterge ise kulağına pis şeyler fısıldadığına şüphe yok.

"Bütün gece böyle olacağını varsaymakta haklı mıyım?" Kuru kuru soruyorum.

Remy'nin kızarması şiddetlenir ama Tristan alametifarikası olan sırtışıyla Remy'nin teninden uzaklaşmakla yetinir. "Muhtemelen," diyor. "Bu gece kısa bir gece olabilir çünkü parti yapmaktan çok kız arkadaşımı bir an önce yatağa atmakla ilgileniyorum."

"Aman Tanrım, Tristan!" Hailey yüzünü buruşturarak bağırır.

Tristan düşünceli bir şekilde Remy'ye bakmadan önce sırtıttı. "Huh, bu tam olarak onun söylemeyi sevdiği şey. Daha az öfkeli ve daha soluksuz, ama duygu aynı."

Bunun üzerine Remy sonunda konuşmaya dahil olur. Tam olarak kelimelerle değil, ama omzuna bir yumrukla.

"O benim kız kardeşim, göt herif!" diye tıslıyor.

Tristan sahte bir acıyla omzunu ovuşturur. "Siz ikinizin bana yumruk atma derdi ne?" diye homurdanıyor. "Yemin ederim dövüşten sonra, dövüş sırasında olduğumdan daha çok acı çekiyorum."

Remy ağır bir iç çekişle başını sallar. "Başkaları etraftayken bunu pantolonumuzun içinde tutalım, olur mu? Sen

sanki haftalardır seni mahrum bırakıyormuşum gibi davran."

Yüzündeki alaycı gülümseme hemen geri döndü. "Plan bu olabilir ama ikimiz de biliyoruz ki denesen bile bana hayır diyemezsin."

Sonunda yüksek sesle inledim. "Yüce Tanrım, bu şimdiye kadarki en acı verici gece olacak." Onlara ters ters baktım. "Hatırlatın da bir daha asla ikinizle takılmayayım."

Remy ve Tristan sırtıarak bardan uzaklaşırlar. "Hadi, gidip dans edelim," diye cıvıldıyor Remy. Hailey'nin elini tutar ve onu çıkışa doğru çeker.

"Ee, nasıl hissediyorsun?" Tristan'a soruyorum, VIP salonuna yerleşip biramdan bir yudum alıyorum. Gülümseme bütün gece yüzümden gitmedi ve şu anda kulüpte muzaffer takım arkadaşım ile otururken bunun yakın zamanda değişmeyeceğini söyleyebilirim.

Karşımdaki koltuğa uzanmış, rahat ve kibirli bir alfa gibi görünmesini izliyorum. Elbette, cevap vermeden önce bana doğru ukala bir sırıtış yöneltiyor.

Elindeki tekiladan bir yudum alarak dürüstçe "Hep bildiğim gibi geliyor," diye yanıtlıyor. "Her dövüşte daha da zorlaşacak," diye düşünceli bir şekilde itiraf ediyor. "Bu sadece ilkiydi. Ve evet, kazanmamam gerektiğini biliyorum ama şimdi kazandığıma göre bir dahaki sefere bana daha sert birini verecekler. Bu gece rahatlayabileceğim ve bu duygunun tadını çıkarabileceğim tek gece. Bir sonraki galibiyete kadar."

Başımı sallıyorum, onun için gerçeği yumuşatmak istemiyorum. "Bu doğru. Ama her zafer bir öncekinden daha tatlı olacak, çünkü her dövüş bir öncekinden daha büyük bir dağ olacak. O kemeri alana kadar. Dürüst olalım, hepimiz alacağını biliyoruz."

Bana minnettarlığını gülümseyerek ifade etti. Ve sonra telefon geldiğinden beri ilk kez bana bakıyor gibi görünüyor.

dövüş için. "Peki ya sen? Tekrar dövülecek misin?"

Tristan'ı sadece sohbet etmek için değil, bir sebepten dolayı sorduğunu bilecek kadar iyi tanıdığım için irkiliyorum. Ayrıca bunun ona her şey hakkında nasıl hissettiğimi anlatmak için aradığım fırsat olduğunu da biliyorum.

Hailey'nin geçen hafta söylediklerini düşünüyorum ve soruyu yanıtlamak için derin bir nefes alıyorum.

"Sanırım işim bitti, dostum," diyorum sessizce. "Kafam artık buna basmıyor. Özellikle de senin adım attığın dünyayı görünce... Artık bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Yapmak istediğimi de sanmıyorum."

Ve Tristan, tüm endişelerime, kafamda olup bitenleri ona söylememek için tüm gergin nedenlerime rağmen... sadece başını sallıyor.

"Tamam."

Bir kaşımı çattım. "Tamam mı? Bu kadar mı?"

Tekrar başını sallıyor. "Başka ne var ki? Bu, yarım yamalak yapabileceğiniz ya da kafanız yerinde değilse zorlayabileceğiniz türden bir spor değil. İşin bittiyse, bitmiştir."

Öne doğru eğilip kollarımı dizlerime dayıyorum ve Tristan'ın gözleriyle buluşmak yerine elimdeki içkiye bakıyorum. "Pes ediyormuşum gibi hissediyorum," diye mırıldanıyorum. O da homurdanıyor. "Emekli olan insanlar bu sporda zeki olanlardır. Hepimiz **p e s** etmeliyiz. Bu spor lanet olası delice."

Ama sonra ayıldı ve bakışlarımı kendi bakışlarına kilitledi. "Bu utanman gereken bir şey değil," diyor, düşüncelerimi sadece Tristan'ın bilebileceği bir şekilde biliyor. "Herhangi bir sebep bu sporu bırakmak için yeterince iyi bir sebeptir, profesyonel seviyede bile. Yapmak istemediğin zaman yapmak için çok zor, çok tehlikeli. Sizden başka kimse buna pes ediyormuşsunuz gibi bakmaz."

İçimi çekiyorum ve koltuğuma geri oturuyorum, göğsümden yavaş yavaş bir ağırlık kalkmaya başladığını hissediyorum. Tristan'a bırak

Sinirlerimi yatıştırarak bir şekilde bana ders veriyor. "Hailey de öyle dedi."

Tristan'ın bakışları hiç değişmiyor. Bir an için beni inceledi. Sonra, "O akıllı bir kız."

Başımı sallıyorum, bardağımda dönen içkime bakıyorum. "Öyle," diye mırıldanıyorum.

Tristan bir dakika daha sessiz kalır. Konuştuğunda sesi neredeyse yumuşamıştı. "Hâlâ antrenman yapmaktan ve koçluktan hoşlanıyor gibisin ama son zamanlarda önceliklerin değişmiş gibi geliyor. Sanki genç erkek sporunu bırakıp biraz daha yerleşik hayata geçmekle daha çok ilgileniyorsun. Çalışmayı seviyorsun, izin almayı seviyorsun, arkadaşların ve ailenle birlikte olmayı seviyorsun. Bu senin için yeterli, değil mi? Yerleşmek istediğin şey bu mu?"

Sonunda gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım. Tabii ki başardı. Yuva kurmak istiyorum. Bir ev ve çocuklarla değil ama bir hayatla. Yerleşme fikrini, hayatımın rahat bir noktasında olma fikrini seviyorum. Yirmi altı yaşında bile ne istediğimi bildiğim bir noktaya geldiğimi hissediyorum.

Tristan için tek cevabım başımı sallamak olacak.

Ve sadece erkeklerin iletişim kurabileceği şekilde başını sallayarak karşılık verir.

"O zaman öyle yap," diyor basitçe.

Haklı olmasına rağmen vardığı sonucun basitliği karşısında kıkırdıyorum. Ve aniden -ya da belki o kadar aniden değil- MMA'den emekli olmaya karar verdim.

Üzerime bir huzur çöktü. Hailey ve Tristan arasında, son birkaç haftadır beni çok fazla strese soktuğunu fark etmediğim bir konuda nihayet karar verdiğimi hissediyorum.

Ona teşekkür etmek için başımı kaldırıyorum ama elindeki bardağı ilk kez fark ettiğimde dikkatim dağılıyor. Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Ne zamandan beri tekila içiyorsun? Senin viski içtiğini sanıyordum."

Dans pistine bakarken dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Bu yeni bir şey," diye mırıldanıyor, çoğunlukla

kendi kendine.

Bakışlarını takip ediyorum ve tabii ki Remy'ye bakıyor. O ve Hailey dans pistinin ortasındalar, kalçalarını sallıyorlar ve açıkça eğleniyorlar.

Dikkatim kaçınılmaz olarak Hailey'e kayıyor. Remy'nin söylediği bir şeye gülüyor, teni terden parlıyor ve yanakları alkol ve sıcaktan pembe pembe kızarıyor. Bir dansçının vücuduna ve onu destekleyecek hareketlere sahip - dansını izlemek büyüleyici. Ellerini başının üzerine kaldırırken bakmaktan kendimi alamıyorum, sallanırken vücudunun çizgisini takip etmekten kendimi alamıyorum...

İzlerken, bir adamın gülümseyerek onlara yaklaştığını görüyorum.

Hem Tristan hem de ben hemen sertleşirken hava aniden boğucu bir hal alıyor.

Ama onlara dokunmuyor ya da çok yaklaşıyor bile ve iki kız da gülümsemeye devam ediyor. Remy'nin yüksek sesle güldüğünü duyuyorum. Adam kızın tepkisinden memnun görünüyor ama eğilip fısıldadığı kişi Hailey. Küçük bir gülümsemeyle ona bakıyor ve başını sallıyor. Adam sırtarak arkasından yaklaşıyor, ellerini beline koyuyor ve onu vücuduna doğru çekiyor. Ritim eşliğinde kolayca sallanmaya başlarlar.

Daha önce kaskatı olduğumu düşünmüştüm ama şu an hissettiklerimle kıyaslanamaz bile. İçimdeki Neandertal, VIP bariyerini atlamak ve ona dokunmayı teklif etmeye bile cüret ettiği için adamın kollarını vücudundan ayırmaktan başka bir şey istemiyor.

Ama ben bir Neandertal değilim. Ve Hailey üzerinde bir hakkım yok. Bu yüzden yakışıklı bir adamın dans teklifini kabul ettiği için üzölmeye hakkım yok. O güzel bir kız, elbette biri onu dansa kaldıracaktı. Adamın gerçekten teklif etmesine ve bir sürü sarhoş pisliğin yaptığı gibi ona doğru dans etmemesine minnettar olmalıyım.

Yine de öfkem yüzeyin altında kaynamaya devam ediyor. On yıldan fazla bir süredir Hailey'e göz kulak oluyorum ve onun üzerine gelmeye çalışan çok fazla dangalak gördüm.

Yıllar boyunca. Onu korumak istemem doğal bir tepki. Tabii ki onu ondan koparmak istiyorum.

Bir şekilde kendimi zıplayıp tam da bunu yapmaktan alıkoymayı başarıyorum. Üçünün birkaç dakika boyunca birlikte dans edişini izliyorum, Hailey'nin vücudu onunkine karşı rahatça hareket ediyor ve Remy onun tam önünde tek başına dans ediyor. Remy'nin kız kardeşini asla korumasız bırakmayacağını bilmeliydim - bazen benden bile daha korumacı olup olmadığını merak ediyorum.

Şarkı bittikten sonra Remy, Hailey'i dans pistinde bırakıp bizim olduğumuz yere doğru ilerlediğinde kendime bunu söylüyorum. Tristan'ın yanındaki salona oturduğunda dramatik bir şekilde kendini yelpazeliyor. Yüzünü onun terli boynuna gömerken hırladığını duyduğuma yemin edebilirim.

Aslında ne yaptıklarını göremiyorum çünkü gözlerimi Hailey'den ayırmadım.

"Jax, o iyi," diyor Remy ve gözlerini devirdiğini duyar gibi oluyorum. "İyi olmasaydı onu bırakmazdım. Gerçekten iyi biriydi ve sadece onunla dans etmek istiyordu."

"Evet, eminim tek istediği budur," diye homurdanıyorum. Dönüp ona baktığımda gerçekten de gözlerini deviriyordu.

"Kabul edilebilir ve kabul edilemez erkek davranışlarını yeniden öğrenmesi gerekiyor. Steve onun kafasını o kadar karıştırmış ki artık neyin doğru olduğunu bile bilmiyor." Dans ettikleri yöne doğru başını sallıyor. "Doğru yoldan gitti. Ona iltifat etti, dokunmadan sordu ve bir şey yapmadan önce evet demesini bekledi. Kabul edilebilir."

Haklı olduğunu bilerek yenilgiyle iç geçiriyorum. Hatta Hailey de daha önce bu yönde bir şey söylemişti.

Sadece bir erkeğin tekrar onun etrafında olmasına izin vermek beklediğimden daha zor.

"Vegas'ta bir yabancıyla eve gitmiyor," diye homurdanıyorum, yenilgiyi kabul etmeyi reddederek. Kadınların tek gecelik ilişkiler yaşamasına karşı olduğumdan değil, sadece bunu kimseyi tanımadığı bir şehirde yapmasından hoşlanmıyorum.

Remy yine gözlerini deviriyor ve ben de -yüzüncü kez değil- onun bunu bu kadar sık yapmasına rağmen nasıl olup da gözlerinin oraya takılmadığını merak ediyorum.

"Dostum, bu Hailey. O tek gecelik ilişkilere girmez. Sakin ol." Tekrar kız kardeşine bakmak için döner, tam zamanında onun başını geriye attığını ve adamın kulağına fısıldadığı bir şeye güldüğünü görür.

Tüylerim diken diken oldu.

"Sanırım sadece dans etmek istedi," diye mırıldandı Remy düşünceli bir şekilde. "Bence dans etmeyi özlüyor, farkında olmasa bile." Bakışları sertleşir. "O pislik herifin onu bırakmaya ikna ettiği bir başka şey daha."

Sonunda öfkemi dindiren düşünce bu oldu. Hailey'nin dans etmeyi sevdiğini biliyorum ve Remy'nin haklı olduğunu da biliyorum: farkında olmasa bile dans etmeyi özlüyor. Ve olmak istediğim son şey, ona ne yapıp ne yapamayacağını söyleyen bir başka pislik olmak.

İç çekiyorum ve Tristan ile Remy'ye dönüyorum. Kız şimdi tamamen adamın kucağına oturmuş durumda ve adamın elleri kızın etek boyuna benim rahat edemeyeceğim kadar yakın geziniyor.

"İkinizin cidden bir oda tutmanız gerekiyor," diye irkildim. "PDA konusunda bu kadar iğrenç olacağınızı bilseydim, bu saçmalığa asla onay vermezdim."

Remy gerçekten kızarsa bile, Tristan bana kurt gibi sırtıyor. Ve şimdi gözlerimi deviren benim.

Ama Hailey dans pistindeki adamdan ayrılıp oturduğumuz yere doğru ilerlemek için o anı seçti. Memnun bir iç çekişle yanımdaki mindere oturdu.

Onu kendime doğru çekme dürtüsüne direniyorum, böylece başka herhangi bir erkeğin görmesi için onun üzerinde var olmayan iddiamı ortaya koyuyorum. "Dans ederken eğlendin mi?" Bunun yerine kendimi sormaya zorluyorum.

Her zamanki megawatt gülümsemesini bana çeviriyor ve başını sallıyor. "Bundan ne kadar keyif aldığımı unutmuşum. Geçen hafta Lucy ile dışarıdayken neredeyse bütün gece dans ettik."

Remy, Tristan'a yaklaşırken bile küçük kız kardeşine gülümser. Ancak tipik açık sözlü Tristan tarzında, konuyu biraz daha ileri götürmeye karar verir.

"Neden yeniden dans etmeye başlamıyorsun?" diye sorar, parmakları hâlâ kız arkadaşının kalçasında izler bırakmaktadır. "Remy eskiden sevdiğini söyledi. Neden bıraktın?"

Hailey kızarıp kucağına baktığında, kafasına bir bakış fırlatıyorum. Bana boş bir bakış attı, ne?

"Okul yüzünden fazla zamanım olmadı," diye itiraf ediyor sonunda. Bu kısmen doğru olsa da, Remy ve ben bunun aynı zamanda bir yalan olduğunu biliyoruz. Onu dansı bırakmaya zorlamak, Steve'in onu sevdiğ i insanlardan ve yerlerden uzaklaştırmak için uyguladığı bir başka taktikti.

Ama sonra dans pistine bakıyor. "Muhtemelen şimdi daha fazla zamanım var," diyor düşünceli bir şekilde. "Belki de tekrar başlamalıyım."

Bu noktada dayanamayıp sonunda bir kolumu ona doluyorum. Onu kendime doğru çekiyorum, içimde eridiğinde vücudumdaki gerginlik azalıyor.

Ona basitçe "Seni ne mutlu ediyorsa onu yapmalısın" diyorum. "Dans, okul, yeni bir hobi, her ne ise, onu yap."

Etrafına bakıyor, Remy'nin karşısında oturduğu yerden dans pistine kadar her yerde eğleniyor.

Sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Artık mutluyum," diyor usulca, bana gülümseyerek.

Ve eğer bu beni karnımdan vurmazsa lanet olsun.

Sadece bir saat sonra, dördümüz otelin içinde yürüyoruz, parti sahnesini çoktan aşmışız.

Remy önümde, Tristan'ın kolu sanki aralarında bir santim bile boşluk olmasına dayanamıyormuş gibi ona sarılmış.

Onlar. "Hailey, bu gece Jax'le kalmak senin için sorun olur mu? Tristan ve ben kendi odamıza çıkarız, sen de Jax'le kalırsın diye düşündüm." Utangaç görünme nezaketini gösterdi. "Ya da Tristan'ı odasına geri gönderebilirim ve sen ve ben eski günlerdeki gibi bir pijama partisi yapabiliriz. Gerçekten umurumda değil-"

Hailey hayatında duyduğu en saçma konu buymuş gibi elini Remy'ye doğru sallar. "Sen bu kadar zor durumdayken seninle kalmayacağım. Sen ve Tristan odaya çıkın ve bütün gece fısıldaşıp durduğunuz o iğrenç şeyleri yapın." Düşüncesi bile ürpertici. "Şu anda ayrılmamızı ve bu konuşma hakkında bir saniye daha düşünmek zorunda kalmamayı gerçekten tercih ederdim."

Kıkırdıyorum ve bir kolumu omuzlarına atıyorum. "Bu fikri destekliyorum. Tekrar öpüşmeye başlamadan önce onlardan uzaklaşalım. Katın diğer ucundayız ve umarım hiçbir şey duymayacağımız kadar uzaktayız."

Tristan'ın daha fazla teşvik edilmesine gerek yok çünkü kelimeler ağızından çıkar çıkmaz Remy'yi omzuna atmak için eğildi ve koridorda yürümeye başladı.

Remy'nin itirazları üzerine neşeyle, "Herkes iyi geceler," diye bağırır.

Tekrar gülüyorum ve Hailey'i ters yöne doğru yönlendiriyorum. Tristan'la bu hafta paylaştığımız otel odasına vardığımızda, elimi beline koyarak onu nazikçe yeni temizlenmiş odaya itiyorum.

"Sadece bir yatak var," diyor şaşkınlıkla.

Telefonumu ve cüzdanımı komodinin üzerine atarken homurdanarak onaylıyorum. "Evet, Tristan'ı bu işe bulaştırma. Odalarımızı mahvettiler ve her şey değiştirilemeyecek kadar doluydu." Yatağın ayak ucunda durduğu yere alaycı bir sırtış yöneltiyorum. "İyi ki onunla büyük boy bir yatağı paylaşacak kadar arkadaşlığımıza güveniyorum. Aksi takdirde işler biraz tuhaflaşabilirdi."

Başını sallıyor, dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve yatağa yeni bir bakış açısıyla bakıyorum. Hailey'nin burada yatmasının benimle yatması gerektiği anlamına geleceğini düşünmemiştim ama şimdi o söyleyince kesinlikle düşünmeliydim. Tanrı biliyor ya, son on yılda Remy ile binlerce kez aynı yatağı paylaştım ama Hailey ile hiç paylaşmadım.

"Ben... kanepeyi alayım mı?" Kendimi sorarken buldum. "Tristan ya da Remy ile yatmaya o kadar alışmışım ki aynı yatağı paylaşmanın senin için rahatsız edici olabileceğini unutmuşum. Özür dilerim, bunu gece için odaları ayırmadan önce düşünmeliydim." Bu düşüncenin sonunda bir karara vardım. Yataktan bir yastık aldım. "Ben kanepede uyuyacağım."

Yatağın etrafından dolanıp süitin köşesindeki -kuşkusuz çok küçük- mobilyanın üzerine yerleşmeden Hailey beni durduruyor. "Saçmalama, bırak tüm vücudunu, tek bir uzvun bile o şeye sığmaz. Yatağı paylaşırız, ben iyiyim. Sadece... beni hazırlıksız yakaladı." Kalan endişelerini gidermek için bana gülümsüyor. "Yine de yatmaya hazırım. Yorgun musun? Sen de cehennem gibi bir gün geçirdin."

İnliyorum ve yatağa düşüyorum. "Bunu tekrar söyleyebilirsin. Önce duş almak ister misin?"

Başını sallıyor ve hemen banyoya giriyor. Ayakkabılarımı çıkarıp düğmelerimi ilikliyorum ve duşa sıramın gelmesini beklerken bir yandan da su içiyorum. Telefonumla uğraşırken banyo kapısının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum.

"Jax?" diye sesleniyor yumuşak sesi.

Kafamı kaldırdığımda onu banyonun dışında üzerinde sadece bir havluyla dururken görüyorum.

Ve hala ıslak.

Bu da demek oluyor ki, altın sarısı saçları omuzlarına dökülmüş, pembe yanaklı Hailey'e bakıyorum.

Su, etrafına sarılmış kabarık beyaz havlu tarafından emilene kadar teninden aşağı akıyor.

Ağzım kuruyor ve odada hiç hava olmadığından eminim.

Ya fark etmiyor ya da şaşkınlığımı görmezden geliyor. "Giyebileceğim bir gömleğin var mı? Üzerimi değiştirecek bir şeyim olmadığını fark ettim."

"Uhh... evet. Evet, sana kıyafet getirebilirim. Um-I" Dikkatimi topladım ve bavulumu karıştırmaya başladım. Ona atmak için kolayca bir gömlek buldum ama onun düzgün bacaklarının yanıma geldiğini görünce odağımı kaybettim.

"Sana verebileceğim, boğuşma şortu olmayan bir şortum yok," diye mırıldandım. "Sana boxer verebilirim ama aradığın şey bu mu bilmiyorum... Yapabilirim-"

"Sadece bir gömlek yeterli, zaten pantolonla uyumuyorum. Teşekkürler, Jax." Arkasını dönüp banyoya giriyor ve beni orada kalbim küt küt atarken ve çenem gevşemişken bırakıyor.

"Siktir," diye nefes alıyorum.

Hailey benden bir adım ötede sadece bir tişörtle uyuyor olacak. Benim tişörtümle.

Sikeyim.

Hayal kırıklığı içinde bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Bu, son on yıldır sahip olduğum Hailey imajıyla aynı değil. O Hailey masumdu. Çocuk gibiydi.

Tamamen kadın olan ama ne kadar çekici olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan bu sarışın bomba değil.

Sikeyim.

Uygunsuz düşüncelerden arınmak için kafamı sallıyorum. İşe yaradığından emin değilim çünkü Hailey ikinci kez banyodan çıktığında hemen başa dönüyorum, bu sefer üzerinde sadece benim tişörtüm var.

Gömleğim.

Üzerinde o kadar büyük ki neredeyse dizlerine ulaşıyor ama ne kadar seksi görüldüğüne bakılırsa çıplak da olabilir. O görünüyor

Her erkeğin ıslak rüyası gibi.

Düşmesini engellemek için çenemi sıkıyorum. Bavuluma bakıyorum, aslında bakmak istediğim yerden başka bir yere bakmaya çalışıyorum.

"Ben hemen duşa giriyorum. Rahatına bak." Hemen odadan fırladım.

Duşa girip suyun yorgun bedenimin üzerinden akmasına izin verirken "Siktir," diye mırıldanmaktan kendimi alamıyorum. Akşamın kelimesi bu gibi görünüyor.

İnliyorum ve ellerimi yüzümden aşağı sürüklüyorum. Benim neyim var böyle? Güzel olması sürpriz değil. Neden birdenbire beni böyle etkilemeye başladı?

Bu nasıl oluyor?

Daha da kötüsü, aletim kaya gibi sertleşmişti. Beynim, yumruğumu etrafına sarmam için bana bağılıyor, onu kavrayanın elim olmadığını hayal ederken elimi uzunluğumun üzerinde ovuşturuyorum. Bunun yerine, aslında etrafına sarılmış bir çift pembe dudak. Ve onlar boyumda aşağı yukarı kayarken, ön tarafa düşen birkaç altın teli fırçalıyorum, sonunda hepsini elimde topluyorum, böylece sıkıca tutup ileriye doğru sikişmeye başlayabiliyorum.

Öfkeli bir hırıltıyla sıcak suyu sonuna kadar kapatıyorum. Şu anda duvarın diğer tarafındaki yatağında uyumakta olan en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşini düşünerek mastürbasyon yapmıyorum. Neredeyse anında, duş buz gibi bir yağmura dönüşüyor - hemen olmasa da sonunda beni nefes nefese kalmış bir canlı tel demetinden sinirli ve donmuş bir kuru üzüme dönüştürüyor. Çok sinir bozucuydu ama işe yaradı.

Kendimi kurulamakla uğraşmıyorum, sadece belime bir havlu sarıyorum ve banyonun kapısını çekip açıyorum. Hailey'e tek bir bakış bile atmadan -şu anda ihtiyacım olan son şey havlunun altına saklayamayacağım bir ereksiyon-bavuluma doğru yürüyorum ve uyumak için bir çift boxer seçiyorum. Bir de tişört almayı düşünüyorum ama sonra düşünüyorum ki, siktir et, o pantolonla uyumaktan nefret ediyor, ben de tişörtle uyumaktan nefret ediyorum.

Bavulumdan doğrulana kadar tesadüfen yatak başlığına doğru kıvrılmış olan Hailey'i görüyorum. Bana doğru bakmamış gibi görünüyor, elindeki telefona o kadar dalmış ki. Burnunun ucundan kulaklarına kadar uzanan pembe kızarıklık olmasaydı, benden etkilenmediğine bile inanabilirdim. Ama bu ve bana bakmamaya çalışma yoğunluğu arasında, yarı çıplak vücudumu görünce onun da aynı şekilde telaşlandığını söyleyebilirim.

Tanrıya şükür. Sanırım birden bire bu durumdan rahatsız oldu.

Dişlerimi fırçalayıp yatmak için hazırlandıktan sonra odanın içinde dolaşıp tüm ışıkları kapatıyorum. Nihayet yatağın üzerindeki örtüleri çektiğimde Hailey çoktan yorganın altına girmişti.

İkimiz de bir şey söylemiyoruz. Telefonlarımıza bile bakmıyoruz, sadece karşılıklı olarak sessizce uzanıyoruz, nefesimizi sakinleştirmeye ve havada çok açık bir şekilde devam eden gerginliği görmezden gelmeye çalışıyoruz.

Hailey'nin yumuşak sesi sessizliğin içinde yankılanıyor.

"İyi geceler, Jax." Ve lanet olsun, dudaklarında benim adım.

"İyi geceler, Hailey," diye boğulmayı başarıyorum.

Uzun bir gün geçirmiş olmama rağmen bu gece hiç uyumayacağımı biliyorum.

HAILEY

Uyandığımda dışarısı hâlâ karanlıktı, belli ki gecenin bir yarısıydı. Bir kolun belime dolandığını hissedene kadar beni neyin uyandırdığı konusunda kafam karıştı.

Bu yabancı his karşısında kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. Fiziksel şefkati hiçbir zaman çok sevmemiş olsam da, uyurken kucağa alınma hissini her zaman arzulamışımdır, en savunmasız alanımda sevildiğimi ve korunduğumu hissetmek istemişimdir.

Çok uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Şu anda kendimi sıcak, güvende ve o kadar rahat hissediyorum ki neredeyse uykuya dalacağım. Ama sonra tutuş tekrar sıklaşıyor ve beni daha da geriye, sert bir göğse doğru çekiyor.

Ve çok bariz bir ereksiyon.

Jax'in bana doğru bastırdığını hissettiğimde otomatik olarak çıkmaya çalışan iniltiyi bastırıyorum. Sadece hissetmek için kalçalarımı bir kez döndürmekten kendimi alamıyorum.

Ve ne kadar büyük olduğunu fark ettiğimde inlemelerim boğazımda düğümleniyor.

Omzumun üzerinden bakınca Jax'in boynuma gömülmüş yüzünü görüyorum. Huzurlu görünüyor - birkaç saat önce yatağa girdiğimizde görüldüğü gibi değil. O zaman stresli ve huzursuz görünüyordu. Yatağa uzandığımızda benden daha uzakta olamazdı. Eğer geçen gün spor salonunda olanlar

hafta boyunca beni sıkıştırmamak ya da rahatsız hissettirmemek için gerçekten çok uğraştı.

Onun anlamadığı şey, beni rahatsız etmenin tam tersi şekilde hissettiriyor olması. Beni güvende hissettiriyor. Aranıyor.

Onu tanıyorum. İfadelerini, tavırlarını ve ruh halini biliyorum. Ne zaman suçlu hissettiğini biliyorum.

Ne zaman korumacı davrandığını biliyorum.

Ve dün gece, beni kendinden korumaya çalışıyordu. Beni havluyla, sırlıklam ve önünde dururken görmek hoşuna gitmişti. Tişörtü için minnettar. Benden hoşlanıyordu.

Ama son birkaç haftadır beni kendinden uzaklaştırdığı gibi, dün gece de aramıza o duvarları ördü. Nedense aramızda oluşan bu sıcaklığı harekete geçirmek istemiyor. Remy ya da Steve yüzünden mi, yoksa arkadaşlığımızın ben ondan çok daha gençken başlamış olmasından mı bilinmez, kendini bırakmaktan alıkoyuyor.

Ve bundan bıktım.

Aramızdaki bu çekim görmezden gelebileceğimiz bir şey değil. Ben de istemiyorum. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde, her zaman kaya gibi sağlam olan arkadaşlığımızla başlayıp, daha önce birbirlerine bu şekilde bakmalarına asla izin vermeyen iki insan arasındaki kademeli fiziksel çekimle çiçek açarak büyüdü. Okuldaki aşkımdan sonra onu bir daha istememe asla izin vermedim.

Ama şimdi... o da beni istiyor.

Bunu gözlerinde, yeni keşfettiğim tarzımı ve artan özgüvenimi takdir edişinde görüyorum. Birbirimize çok yakın olduğumuzda nefesinin kesilmesinde.

Artık aramızdaki bu çekimle savaşmak istemiyorum. Onu zorlamak, kırmasını ve bu yeni ateşi kabul etmesini sağlamak istiyorum. Sadece seks bile olsa, dünyadaki herkesten daha çok güvendiğim adamla bu ateşi keşfetmek istiyorum.

Ben de öyle yapıyorum.

Jax'in kucağına geri dönüyorum, kaslı göğsüne yaslanıyorum ve uzayan ereksiyonuna karşı utanmadan kıvranıyorum, bir inlemeyle savaşıyorum. Tek düşünebildiğim bunun ne kadar doğru bir his olduğu, onu içimde ne kadar çok istediğim...

Kalçalarımın üzerinden geçen kolu karnımı sarıyor ve beni daha da yakınına çekiyor. Yüzünün hâlâ boynuma gömülü olduğu yerden kulağıma bir memnuniyet uğultusu geliyor. Ve nefesini tenimde hissettiğimde tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor.

İstesem bile kıcımlı ona doğru bastırmaktan kendimi alıkoyamıyorum. Kalçalarım otomatik olarak bir daire çizerek hareket etmeye başlıyor ve sırtımda Jax'i hissetmekten bacaklarımın arasında ıslaklık biriktiğini hissetmeye başlıyorum.

Dudaklarımdan boğuk bir inilti kaçıyor.

Bu sesin Jax'i uykusundan uyandırıp uyandırmadığını bilemiyorum ama diğer kolu omzumun altından geçerken göğsünden bir inilti yükseliyor. Göğsümün etrafını sarıyor ve diğer eli zaten çok yüksekte olan gömleğimin eteğinin altından kayıyor.

Elini göğüslerime bu kadar yakın hissettiğimde donup kalıyorum. Derin bir nefes çektiğimde, göğsüm hareketle genişliyor, eli meme ucuma değdiğinde gerçekten inliyorum. Elleri göğsümü tamamen sarabilecek kadar büyük ve ona karşı kıvranmaktan ve tekrar temas aramaktan kendimi alamıyorum.

Birbirine çekilen iki mıknatıs gibi, Jax de bilinçaltında fiziksel temas arıyor gibi görünüyor. Bir eli göğsümü okşarken saçlarımın arasında bir şeyler mırıldanıyor, diğeri de gömleğimin altından kayarak karnımı hafifçe okşuyor.

Sanırım adımı söylediğini duyuyorum ama tam olarak emin değilim çünkü o anda kalçaları öne doğru sallanıyor. Bana doğru bastırdığı uzunluğunu hissedince nefesim kesiliyor ve içgüdüsel olarak onu geri itiyorum.

"Bebeğim," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde, yüzü boynuma sokulurken aynı anda kalçaları tekrar öne doğru sallanıyor.

Şehvet boğucu seviyelere çıkarken bir inilti çıkarıyorum. Jax'in de bunu hissettiğini biliyorum çünkü hemen inliyor ve kalçamı kavramak için aşağı uzanıyor, böylece bana tekrar sürtünebiliyor.

"Siktir," diye inliyor kulağıma.

Uyanık olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Benim olduğumu biliyor mu ya da şu anda ne yaptığının farkında mı hiçbir fikrim yok. Ama o kadar zor nefes alıyorum ki, odada hiç hava yokmuş gibi hissederken umutsuzca ciğerlerime hava almaya çalışıyorum, sorular kayda bile geçmiyor. Tek bildiğim, almak, almak, almak için yanıp tutuştuğum.

Nefes nefese bir sesle "Jax" dediğimde kendimi tutamıyorum.

Kalçaları yuvarlanırken duraklıyor. Sonra uykulu bir "Hailey?" sesi duyuyorum.

Nefesimi içime çekiyorum çünkü bunun gerçek olacağı anın bu olduğunu biliyorum. Ya teslim olacak ya da beni itecek.

Ve aramızdaki bu ateşi kucaklamasını çok istememe rağmen, bir lanetle benden uzaklaştığında gerçekten şaşırmadım.

"Kahretsin, Hailey, özür dilerim. Bilmiyordum, öyle demek istememiştim-" İçimi çekiyorum ve yatakta dönüp ona bakıyorum,

Sanki üzerimize bir kova buzlu su atılmış gibi şehvet soğuyor. Doğruluyor, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve gözleriyle beni affetmem için yalvarırken derin derin nefes alıyor. Kendime vücuduna değil yüzüne odaklanmam gerektiğini hatırlatmak zorundayım, çünkü üstsüz bir Jax'in görüntüsü bu ruh halindeyken hazır olduğumdan çok daha dikkat dağıtıcı.

"Jax, sorun yok-" diye başlıyorum.

"Hayır, değil," diye panikleyerek yataktan kalktı. "Sorun var. Kahretsin, bunun olmasına asla izin vermemeliydim, sana sadece odayı vermeliydim..."

O odada volta atmaya başladığında kendimi oturur pozisyona itiyorum. Şu anda gerçekten çıldırmış durumda.

uyandım ve aramızda olan şeyin ciddiyetinden paniğe kapıldım.

"Jax, rahatlamalısın," diye onu yatıştırmaya çalışıyorum. "Hiçbir şey olmadı, korkacak bir şey yok. Sadece uzan ve uyuyalım."

Adımlarını durdurur ve ağzı açık bir şekilde bakar. "Uzanmak mı? Seninle tekrar o yatağa giremem! Tek istediğim-" Sözlerini yutmuş gibi görünürken boğazı düğümleniyor. Ama ne söyleyeceğini tahmin etmek zor değil çünkü gözleri vücuduma bakarken kararıyor ve gömleğinin üzerinden görünen sertleşmiş meme uçlarımda duraklıyor.

"Jax, lütfen," diye yalvarıyorum. "Sadece yatağa geri dön, her şeyi unutacağız. Lütfen beni yüzüstü bırakma."

Sessizce "Yapamam" diye nefes almadan önce bir süre daha bana bakıyor. Gözleri parlıyor, dikkati tekrar yüzüme kayıyor ve bana mücadelesinin derinliğini gösteriyor. "Yapamıyorum işte."

Yataktan bir yastık alıp başka bir şey söylemeden küçük kanepeye yerleşmesini izliyorum.

Reddedilmenin acısının beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Bunu beni istemediği için yapmadığını biliyorum - sadece yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünüyor. Ağır bir iç çekişle uzanıyorum ve tekrar uykuya dalmaya çalışıyorum.

Sabahları ikimiz de sessiziz. Odayı toplarken Jax mırıldandığı bir günaydın dışında benimle göz teması kurmuyor. Remy'den tüm erkeklerin eşyalarını almaya yardım etmek için odaya geleceklerine dair bir mesaj alıyorum, böylece garip bir Jax'e uyandıktan bir saat sonra, kapıyı çok mutlu bir Remy ve arkasında duran eşit derecede mutlu bir Tristan'a açıyorum.

"Günaydın," diye cıvıldıyor kız kardeşim odaya girerken. "Siz ikiniz nasıl uyudunuz?" Yatak durumunu görünce donup kalıyor. "Sadece bir yatak mı var?"

Tristan içeri girerken, "Sakın başlamayayım," diye homurdanıyor. "Otele giriş yaptığımızda daha enerjik olsaydım, istediğim gibi bize iki yatak vermedikleri için resepsiyonla kıyameti koparırdım. Kavgadan önceki gece uğraşmak istediğim son şey Jax'in beni kaşıklamaya çalışmasıydı."

Remy kıkırdıyor. "Uyurken biraz alıngan oluyor."

Tristan ona ters ters bakıyor ve açıkçası ondan gerçek bir hırlama sesi çıkmasını bekliyorum. Ama Remy sadece gözlerini deviriyor ve göğsünü tokatlıyor. "Sakin ol, suratına bir yumruk attığımdan beri uykusunda bile yanıma yaklaşıyor. Görev tamamlandı. Sen de aynısını kolayca yapabilirsin." Yüzünde bir sırıtma belirirken gözleri muziplikle parlıyor. "Seni kaşıklamaya çalıştı mı? Çünkü bu oldukça ateşli olabilir."

Bu kez Tristan'ın göğsünden bir hırıltı yükselir. "Dün gece tavrını sikip attığımı sanıyordum. Sanırım bir dahaki sefere biraz daha uğraşmam gerekecek."

"Bunu sabah ilk iş yapmasak olmaz mı?" Jax tersledi.

Herkesin dikkati şaşkınlık içinde ona kayar. Bitkin görüldüğünü ve şu anda olanlardan dolayı inanılmaz derecede sinirli olduğunu saklamanın bir yolu yok. Jax bazen kızgınlıkla dalga geçebilir, ancak bu kadar önemsiz bir şey yüzünden bu kadar sinirlendiğini görmek nadirdir.

Remy benimle aynı şeyleri fark edince kaşlarını çatıyor. Bana baktı ve "Dün gece nasıldınız?" diye sordu.

"Peki." Bir şekilde cevabımı ciyaklatmamayı başarıyorum. Yalanı sezdi mi bilmiyorum ama aynı soruyla Jax'e bakıyor.

"Ben iyiyim, sadece Vegas'tan nefret ediyorum," diye homurdanıyor. "Buradan çıkabilir miyiz? Kokusu bile midemi b u l a n d ı r ı y o r . " O

son giysilerini de bavuluna atarak onun yorumundan yararlanır.

O da Tristan'ın giysilerine uzanmak ister ama Tristan öne atılarak giysileri onun elinden kapar. "Pekâlâ, Tanrım. Sakin ol biraz. Her şeyi toplamam on dakikamı alır." Arkadaşına ters ters bakar. "Biliyorsun, eğer UFC'de dövüşeceksem Vegas'la aranı nasıl düzelteceğini bulman gerekecek. Dövüşler çoğu zaman burada olacak."

"Hey, ben kendimi toparladım," diye kendini savunuyor Jax. "En azından dün geceye kadar." Gözleri o kadar hızlı bana kayıyor ve uzaklaşıyor ki, ben bile otomatik hareketi neredeyse kaçırıyorum.

Odanın geri kalanını toplamamız uzun sürmedi. Havaalanına gitmek için iki taksiye biniyoruz ve kısa yolculuk için hemen şükrediyorum çünkü Jax tüm yolculuk boyunca sessiz kalıyor. Tanrı'ya şükür aynı uçakta değiliz çünkü aramızdaki gariplikten patlayabilirdim.

Dördümüz sabahı havaalanında birlikte geçiriyoruz, Tristan ve Remy öğle yemeği yerken konuşup gülüşüyorlar. Jax'ın sessizliği bu sabah olduğu gibi alışılmadık, ama benimki normal, bu yüzden kimse gerçekten bir şey söylemiyor. Remy ve benim çocuklardan yaklaşık bir saat önce uçağımız var, bu yüzden nihayet onları oturma alanında bıraktığımızda, onlarla Philadelphia'da tekrar buluşacağımız beklentisiyle.

"Her şey yolunda mı?" Koltuklarımıza yerleşirken Remy kaşlarını kaldırarak şüpheli bir tavırla soruyor.

"İyiyim," diye basitçe cevap veriyorum. "Sadece yorgunum. Sanırım Jax haklı, Vegas harika değil."

Kıkırdıyor. "Hayır değil," diye onaylıyor ve başını arkaya atarken gözlerini kapatıyor. Birkaç dakika içinde o uyuyor ve ben kafamın içindeki kaosla baş başa kalıyorum.

Aktarma, aktarmalı uçuş, Uber yolculuğu ve tüm yolculuk boyunca düşüncelerime saplanıp kaldım.

Remy'nin dairesine, hepsine. Sadece dün gecenin değil, son birkaç haftanın da düşünceleri içinde kayboldum.

Ayrılıktan bahsetmiyorum bile - sanki aylar önce olmuş gibi geliyor. Hissedeceğimi varsaydığım üzüntünün hiçbirini hissetmedim, kendimi kaybolmuş ya da yanlış bir karar vermiş gibi hissetmedim. Aslında tam tersini hissettim. Sadece iki hafta içinde kendime olan güvenimin geri geldiğini hissettim ve beni mutlu eden şeyler yapmaya başladım... Temelde gerçek benliğime geri dönmeye başladım.

Ve hepsi Jax yüzünden.

Başlangıçta bunu inkar edebilirdik, ikimiz de şehirde ilk kez bekar olmaya alışmaya çalışırken buna doğal gerilim diyebilirdik, ama aramızdaki bu his giderek derinleşiyor. Şehvet gibi ama aynı zamanda daha ağır bir şey gibi hissediyorum. Buna karşı koyduğunu biliyorum - Remy, arkadaşlığımız ve hatta belki de son ayrılığımız yüzünden - ama tüm bu nedenler kulağa giderek daha dayanıksız geliyor.

Dün geceden önce bile bu gerilim boğucu gelmeye başlamıştı. Jax'in her zaman tanıdığım en ateşli alfa erkeği olduğunu düşünmüştümdür, ama bundan daha fazlası var. Nazik, komik ve tüm dünyanın görmesi için kalbini koluna takıyor. Ayrıca tanıdığım en iyi adam. Ona nasıl değer vermem? Daha basit bir ifadeyle, çocukken ona aşık olmamın tek nedeni buydu: çünkü gençken bile tanıdığım herkes arasında en iyi kalbe sahip olan oydu. Yıllar sonra nihayet bir kadın olarak beni fark etmeye başladıysa, nasıl olur da onu takip etmek istemem?

Durum kazara başlamış olsa bile dün gece ona yaklaştığım için pişman değilim. Bir hamle yapmasını, bana dokunmasını istedim. Kendi arzumu anlayamayacak kadar genç olduğumdan beri ilk kez beni geri istemesini diledim. Ciddi bir ilişkiye başlamak istediğim ya da onun ruh eşim olduğunu düşündüğüm için değil, en iyi arkadaşlarımdan biri olduğu ve bu yeni bağlantıyı keşfetmek istediğim için.

Yine de onu bu konuda ne kadar zorlamak istediğimden emin değilim. Dün gece, bunu yapmamak için çok fazla neden hissettiğinin bir başka kanıtı oldu ve her ne kadar bağımsız bir kadın olmak ve istediğimi almak istesem de, ona pişman olacağı bir şey yaptırmak da istemiyorum.

Remy'nin dairesine döndüğümüzde saat Pazar gününün bittiğini gösterecek kadar geç olmuştu ama yatmak için yeterince geç değildi. Giysilerimi yerleştirdim ve biraz ev ödevi yapmaya çalıştım, ama çok fazla ilerleyemedim çünkü beynim dün geceye dair düşüncelerde kayboldu - Jax'ın gömleksiz hali, teninin benimkine karşı hissi, bana doğru itilen uzunluğunun hissi...

Bilgisayarımı kapattım. Tam kararımı vermek üzereyken ön kapının anahtar sesini duyuyorum ve kapı açıldığında Tristan'ın kapı aralığında belirmesi kararımı vermem için yeterli oluyor. Kendime ikinci bir tahmin yapma şansı vermeden anahtarlarımı alıyorum ve sesleniyorum, "Remy, ben çıkıyorum. Beni bekleme."

Tristan bir şey söylemek ister gibi bakıyor ama gözlerimde bir şey görmüş olmalı çünkü ben yanından geçerken kenara çekiliyor.

Öyle ya da böyle, Jax ve ben bu lanet gerginlikten kurtulacağız.

JAX

Sonunda eve döndüğümde ön kapıyı arkamdan çarpmaktan kendimi alamıyorum. "Siktir" diye mırıldanarak ellerimi yüzümden aşağı indiriyorum.

Sonra, biraz daha güçlü... "Siktir."

Bu yeni Hailey hayranlığı nasıl bu kadar kontrolden çıktı? Onu on yıldır tanıyorum ve şimdi birdenbire altımda olmasını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Ve daha da kötüsü, bir şekilde bu yeni hislerimi belli edecek şeyler söylemeye ve yapmaya devam ediyorum. Hailey'nin fark ettiğini biliyorum, çünkü vücudunun tepki verdiğini görüyorum. Tahrik olduğunu biliyorum ve beni çekici bulması her ne kadar gurur verici olsa da, onu bu durumlara soktuğum için kendimi daha suçlu hissetmeme neden oluyor.

Bu konuda harekete geçmek isteyip istemeyeceğinin de bir önemi yok, çünkü ona bu seçeneği sunmamalıyım bile. Ben onun arkadaşayım, Tanrı aşkına, bir arkadaş gibi davranmalıyım, azgın bir ergen gibi onun üzerine salyalar akıtarak değil. En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşine karşı hissetmemem gereken duygulardan kurtulmak için buz gibi duş almaktan bıktım.

Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla ellerimi tekrar yüzümden aşağı sürüklüyorum. Lanet bir içkiye ihtiyacım var.

Mutfağa doğru yürüyorum ve bira almak için buzdolabını açıyorum. Bir kereliğine, Tristan'ın iğrenç IPA'larından birini alıyorum, ek alkol içeriğine ihtiyacım var. Tuhaf ekşi tadı görmezden gelebilmek için burnumdan nefes almamaya çalışarak yarısını yudumluyorum. Sonunda mutfak adasına bıraktığımda nefes nefese kalmıştım.

Tamam, sakin olun. Dün gece bir şeyler oldu ama bu dünyanın sonu değil. Bunu bilerek yapmadın, Tanrı aşkına, uyuyordun. Zaten şu anda daha büyük sorunların var. Mesela, kızı seks bağımlısı beyninden nasıl çıkaracağını.

"Siktir," diye mırıldandım yine kendi kendime. Günün deliliğinin doruk noktasını tanımlamak için sahip olduğum tek şey bu. Sadece... siktir.

Birden ön kapı çalınıyor ve şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Geleceğini haber vermeden kim gelir ki?

Oturma odasından ön kapıya doğru yürüyorum, açmadan önce gözetleme deliğini kontrol etmek için duraklıyorum. Dışarıda kimin olduğunu gördüğümde kaşlarım daha da çatılıyor.

"Hailey?" Kapıyı açtığımda şaşkınlıkla sordum. Bir noktada yağmur yağmaya başlamıştı, çünkü sırlıslık bir halde kapımın önünde duruyordu. Sarı saçları yanaklarına ve ensesine yapışmış, mavi gözleri alışılmadık derecede parlak görünüyor. Ayrıca ağır ağır nefes alıyor. Bir bakıma, şu anda benim hissettiğim kadar deli görünüyor.

"Tanrım," dedim şok içinde. "İçeri gel, sırlıslık olmuşsun. Burada ne işin var?" Onu kapıdan geçirdim ve sırlıslık olmuş ceketini omuzlarından sıyırmak için uzandım.

Bunun bir hata olduğu hemen ortaya çıkıyor çünkü altında sadece bir atlet var ve şimdi dikkatim soğuktan çakıllaşan meme uçlarına kaymış durumda.

Dikkatimin dağıldığı gerçeğini görmezden geliyor ve beni iterek eve giriyor.

"Sen de hissediyorsun," diyor basitçe. "Hissettiğini biliyorum. Sadece ben değilim."

Gözlerimi ondan kaçırmak için kendimi zorluyorum. Kapıyı kapatıyorum ve dikkatim dağılmış bir şekilde "Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum.

İki kararlı adımla aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Ona doğru dönüyorum ve yüzündeki ifade karşısında irkilerek nefes alıyorum. Hâlâ vahşi ama aynı zamanda kararlı ve çok güzel görünüyor.

"Hailey..." Nefes alıyorum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Şu anda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Bana bakışları keskinleşiyor ve bir adım daha yaklaşıyor. Şimdiye kadar hem nefes alışım hem de kalp atışım kontrolden çıkmıştı.

Sanki yüzümde gördüğü her şey hissettiği vahşiliği yatıştırmaya yetmiş gibi, tavrının gözle görülür bir şekilde sakinleşmesini izliyorum. "Senin de hissettiğini biliyorum," diye tekrarlıyor sessizce. "Barda seni neredeyse öptüğümde ne hissettiğini anlat bana."

Kahretsin.

Ona gerçeği söyleyemem. Bu olamaz, bunun olmasına izin veremeyiz.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye zorluyorum kendimi. Nefes nefese kalmış gibiyim, gözlerimle yalvarıyorum, beni itmemesi için yalvarıyorum. Şimdiden kendimi suçlu hissediyorum ve daha hiçbir şey olmadı. Şu anda aklımı kaçırmaya çok yakınlım, paniğim daha da artıyor.

Mavi gözleri sakin ve dingin. Şu anda bana ne yaptığını çok iyi biliyor ve bir cevap almadan durmayacak.

"Seni öpmeyi çok istiyordum," diye fısıldıyor ve bu itirafı karşısında nefesimi tutuyorum. "Ben de seni şu anda öpmek istiyorum." Bakışlarımız tekrar kilitlenmeden önce gözleri yüzümde geziniyor. Onun gözlerinde, şu anda, saf ateşi görüyorum. Hailey'de daha önce hiç görmediğim bir tutku görüyorum ve bu beni arzuyla titretmeye yetiyor - teslim olmamak için kararlılığımı sertleştirmeye çalışsam bile. "Ve sonra başka şeyler yapmak istiyorum - seninle yapmayı hiç düşünmediğim şeyler. Şimdiye kadar. Şimdi başka bir şey düşünemiyorum."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, sanki onu göremezsem o kadar da baştan çıkarıcı olmayacakmış gibi.

Ama faydası olmadı. Şimdi tek odaklanabildiğim şey onun tatlı kadınsı kokusu ve teninin benimkinin yanındaki sıcaklığı.

Onun da benimle aynı duyguları yaşadığını hissediyordum ama ilk hamleyi onun yapacağını hiç düşünmemiştim. Ve onun bunu yüksek sesle söylediğini duymak, gerçekten bir seçim yapmam gerektiği anlamına geliyor.

Bana bir adım daha yaklaştığını hissetmekten çok seziyorum. Hâlâ yanıt vermediğimde, ellerini göğsüme koyuyor ve "Neden buna karşı koyuyorsun?" diye fısıldıyor.

Ona suçlayıcı bir bakış atabilmek için gözlerimi açıyorum. "Çünkü sen Remy'nin-"

"Kız kardeşimi seviyorum ama kiminle birlikte olup olamayacağıma o karar veremez," diye araya giriyor ve sözlerindeki inancı duyuyorum. "Hayatımı dikte etmeye çalışan insanlardan bıktım artık."

Şimdi bakışlarım yalvarmaya başladı. "Hailey, sen küçük bir kız kardeş gibisin-"

"Yapma," diye tekrar sözümü kesti. Ama şimdi kızgın. "Bunu yapamazsın. Bunu bir kaçış yolu olarak kullanamazsın, çünkü bunun doğru olmadığını biliyorsun. Remy senin için bir kardeş gibi olabilir ama ben her zaman farklı bir şey oldum. Bunu biliyorsun. Bu yüzden sakın kendine bu konuda yalan söylemeye kalkma."

Göğsümden acı dolu bir ses yükseliyor. Burada pamuk ipliğine bağlıyım ve tamamen teslim olmaktan ve ona istediği her şeyi vermekten bir sebep uzaktayım çünkü lanet olsun ki ben de istiyorum.

Yüzünü kavrayıp onu kendime çekmek için yoğun bir istek duyuyorum ama bu beni daha da içeri çekecek, bu yüzden bunun yerine ellerimi omuzlarına koyup nazikçe kollarında aşağı yukarı gezdiriyorum. Islak saçlarını omzunun üzerinden fırçaladığımda, içinden bir ürperti geçiyor.

"Hailey, sana değer veriyorum," diye mırıldanıyorum. "Eğer bu arkadaşlığımıza zarar verirse, ya da Tanrı

korusun, yanlışlıkla seni incitirsem

kendimi asla affetmem. Ben-"

Ellerini göğsümden yüzümün yanlarına doğru kaydırıyor, benim de onunkilerle yapmak istediğim gibi yüzümü nazıkçe kavırıyor.

"Beni asla incitemezsin," diye fısıldıyor, başparmaklarıyla şefkatle yanaklarımı okşuyor. "Seni tanıyorum. Ve seni tanıdığım için bunu istiyorum. Sana güveniyorum, seni önemsiyorum ve aramızdaki bu kıvılcımı hissettiğini biliyorum. Ve ben bunu istiyorum. Her ne ise. Seni istiyorum."

Bana öyle bir güvenle, öyle bir özlemle bakıyor ki, kararlılığımın son kırıntısının da parçalandığını hissediyorum. O anda, bu kıza ne isterse vermeye karar veriyorum: bedenimi, kalbimi, ayı, yıldızları, her şeyi. Bu onun.

Ciğerlerimde nefes almaya yetecek kadar hava yok. O bir cevap istiyor ama ben bırakın kelimeleri, bir düşünce bile üretmiyorum. Bu kızın gözlerinde, ona şaşkınlıkla bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar kaybolmuş durumdayım.

Hâlâ bir şey söylemediğim birkaç dakikanın ardından Hailey sertleşiyor ve yüzünde kızgınlık ve incinmişlik ifadeleri belirterek başka tarafa bakıyor. Bunu görmek beni sersemliğimden kurtarmaya yetiyor ama ben bir şey söyleyemeden omurgasını dikleştiriyor ve bakışlarını tekrar benimkilere dikeyyor. "Ama kimseyi beni geri istemeye ikna etmekle ilgilenmiyorum, bu yüzden bunun için zorlamam gerekiyorsa, o zaman unutalım gitsin." Arkasını dönmeye başladı.

Benden uzaklaşmadan önce kolunu tutuyorum.

"Yapma," diye homurdanıyorum.

Bana döndüğünde keskin nefes alışını duyuyorum. Gözleri açılıyor, içindeki acı parçalanarak geçici umudunu ortaya çıkarıyor.

Bardaki o geceden beri yapmak için can attığım şeyi yapmak için öne çıkıyorum. Yüzünü avuçluyorum, parmaklarım ıslak saçlarına dolanıyor ve sonunda ona bu şekilde dokunmanın verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Yüzündeki ifadeye, açlığa bakınca nefesim ciğerlerimde

sıkışıyor. Benim için.

Onu öpmek için acele etmedim. Sadece ona sarılıyorum, içimdeki her şeyle bu anı ezberlemeye, nasıl görüldüğünü ezberlemeye çalışıyorum. Bakışlarım pembe, pelüş dudaklarına düşüyor ve sonra kayboluyorum.

Dudakları dudaklarıma değdiği anda, aramızda bir elektrik akımı hissediyorum, kalbimi yeniden çalıştırıyor ve sadece onun için atmasını sağlıyor. Onu yutuyorum, benim olduğunu iddia ediyorum. Dudaklarım bir iniltiyle ayrılıyor.

Dillerimiz birbirine değdiğinde Hailey'nin inlediğini ve ellerini gömleğimin içine soktuğunu hissediyorum. Kahretsin, benden çok daha küçük, çok kırılgan. Onu göğsüme bastırmak ve bir daha kimse ona zarar veremesin diye korumak istiyorum.

Ama Hailey kırılganmış gibi öpüşmüyor. Saldırganlığıma kendi ateşiyle karşılık veriyor, vücudunu benimkine sıkıca bastırıyor ve ağızma daha iyi ulaşabilmek için gömleğimi çekiştiriyor. Dili benimkiyle çarpışıyor, inlemeleri daha da yükseliyor. Hailey'den gelen bu sesleri duymak kalbimi hızlandırmaya yetiyor. Ve alt dudağımı dişlerinin arasına alıp ısırduğunda, bu hareket boşazımdan acı dolu bir inilti çıkarıyor.

Kendimi bir an duraksamaya zorlamamın nedeni de bu ısırık. Bunu çok hızlı bir şekilde çok ileri götürmeden önce.

Geri çekiliyorum, ellerimi saçlarında bırakıyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. İkimiz de ağır ağır nefes alıyoruz, ikimiz de devam etmenin aciliyetiyle titriyoruz.

Hailey'nin öpücüğünün tamamen yok ettiği karmakarışık düşüncelerimi sıralamaya çalışıyorum. Buna karşı savaşacak kararlılığım kalmadı, savaşmak da istemiyorum, ama Hailey'nin bunun sadece seks olmadığını bilmesini sağlamak için aklımın arkasında bir şey dırdır ediyor. Bu olamaz. Söz konusu olan Hailey.

Titrek bir nefes alıyorum ve kendimi şöyle demeye zorluyorum: "Bunu yaparsak, seni sadece becermekle kalmayacağım Hailey. Yatağında sadece bir kız olamazsın. Bana erkek arkadaşım demen gerektiğini söylemiyorum ama bu özel bir şey olmalı. Seni, arkadaşlığımıza değer vermeyecek ve sana saygılı davranmayacak kadar çok önemsiyorum."

Hızla başını sallıyor, daha fazlası için istekli.

Ama sonra bakışlarını kaçırıyor. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ses çıkmadan önce bir kez daha deniyor.

"Tamam," diye fısıldıyor tereddütle. "Bunu ben de istiyorum. Ama- umm, ben de istiyorum..."

Tam olarak ne istediğini biliyorum. Spor salonunda ona diz çöktürmeyi teklif ettiğim o günden beri aklımdan çıkaramadığım fantezinin aynısı.

Düzelتيyorum ve parmaklarımı saçlarından çekiyorum, ıslak telleri omzunun üzerinden sırtına doğru nazikçe fırçalıyorum. Gümleğini de düzeltip beline kadar indiriyorum. Ona fantezisinin dizginlerini eline alması ve ona sahip çıkması için bir fırsat veriyorum. Yüksek sesle söylemesi için.

Ama henüz buna hazır görünmüyor. Sessiz kalıyor, isteğini seslendiremeyecek kadar utangaç.

Ona arzularını itiraf etmesi için bir şans daha veriyorum. Ayarlamalarım tamamlandığında, çenesini parmaklarımın arasında hafifçe kavriyorum ve dudaklarına tatlı bir öpücük kondurmak için eğiliyorum. "Hailey, sana ne istersen vereceğim. Sadece istemen yeterli. Benden asla saklanmak zorunda değilsin."

Nefesi kesiliyor ve gözleri kocaman açılıyor. "Söylediğin gibi bana göstermeni istiyorum..."

Verdiği cevap göğsümden memnun bir sesin yükselmesine ve Hailey'nin ürpermesine neden oluyor. "Üst kata," diye hırlıyorum açlıkla.

Mümkünse gözleri daha da büyür. Ama sonra dönüyor ve hiç tereddüt etmeden merdivenleri hızla çıkıyor.

Bir parçam yapmak üzere olduğum şey için kendimi suçlu hissetmem gerektiğini düşünüyor, ancak büyük çoğunluğum ona çok aşık, ona çok aç ve aramızdaki bu sıcaklığa teslim olmayacak kadar zayıf. Geçtiğimiz birkaç hafta bana daha önce hiç tanımadığım bir Hailey gösterdi ve istesem bile kendimi onun peşinden gitmekten alıkoyabileceğimi sanmıyorum.

Olası sonuçlarla daha sonra ilgileneceğim.

Peşinden merdivenleri hızla çıkıyorum ve odama onunla aynı anda ulaşıyorum, bu yüzden kapıyı arkamızdan çarpıyorum ve onu kapıya doğru itiyorum. Nefesini bir öpücükle yutuyorum.

Açlıktan ölüyormuş gibi birbirimizin üzerine düşüyoruz. Birbirimizin dokunuşuna, tatlarımıza, ellerimizin birbirimizi tutuşuna aç bir şekilde, birbirimizin üzerinden ilk önce hangi giysiyi çıkaracağımıza karar vermeye çalışıyoruz. Bir şekilde beni tişörtümden kurtarmayı başarıyor, ama bu ayrı geçirdiğimiz çok fazla zaman demek çünkü tişörtüm başımdan çekilir çekilmez Hailey bana yapışmaya, ağzıma karşı nefes nefese kalmaya ve dudaklarımı ısırmaya geri dönüyor.

Hislerimiz karşılıklı. Onu ne kadar yakınımaya çekersem çekeyim, ne kadar uzun süre öpersem öpeyim, yine de doyamıyorum. Sanki yıllardır süren arkadaşlığımız aramızda bir ateş oluşturmuş ve biz bunun farkında bile değildik gibi. Ve şimdi ona teslim olduğumuza göre, her şey patlamak üzere.

Sonunda kendimi ondan geri çekilmeye zorluyorum, ama sadece alnımı onunkine yaslayacak kadar. İkimiz de nefes nefeseyiz, ikimiz de hâlâ çaresiz ellerle birbirimizi kavırıyoruz. Bana bakıyor, gözlerinde aşağıda olduğu gibi aynı açlık, aynı güven parlıyor.

Göğsüm kabarırken parmak uçlarımı onun yumuşak, fildişi yanaklarına değdiriyorum. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" Mırıldanıyorum.

Ben daha sorumu bitirmeden başını sallıyor.

"Evet," diye nefes alıyor. Ama tereddütlerimin son kırıntılarını da görmüş olmalı ki sözlerinin yanı sıra hareketleriyle de bana yol gösteriyor.

Önümde dizlerinin üzerine çöktü.

"Kahretsin," diye soluk soluğa kalıyorum, daha kelimenin ağzımdan çıkmasını engelleyemeden.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Hailey'i bu şekilde hayal etmiş olsam da, bu görüntü düşündüğümden bin kat daha iyi. Sadece yatak odasında sevdiğim itaatkâr partner gibi görünmekle kalmıyor, aynı zamanda dizlerinin üzerinde kesinlikle nefes kesici görünüyor. Şehvet

Bakışları kararıyor ve pantolonuma bakıp dudaklarını yaladığında neredeyse inleyeceğim.

Hemen kotuma uzanıyor, düğmesini açıyor ve fermuarı dikkatlice aşağı kaydırıyor. Sadece bu hareket bile nefes nefese kalmam için yeterli. Sadece bir an duraksıyor, bana tereddütlü bir bakış atıyor, ama sonra endişesi geçiyor ve boxer külotumun içine uzanıyor.

Bu sefer eli sikimin etrafını sardığında içimden dökülen iniltiyi durduramıyorum. Yavaşça ve hâlâ biraz tereddütlü bir şekilde yumruğunu uzunluğum boyunca pompalamaya başlıyor. Sadece bu minimal dokunuşun verdiği zevk beni zayıflatıyor ve öne doğru düşerken ellerimle kendimi kapıda yakalıyorum.

Tepkim karşısında gözlerinde zafer ışıltıları beliriyor, dudağı kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşüyor ve sonra eli sıkılaşıyor. Ama beni ağzına almak için öne doğru eğilmeye başladığında ve ben bunu durdurmayı düşünemedim, bir kadın önümde diz çöktüğünde ortaya çıkan baskın tarafıma otomatik olarak geri dönüyorum. Saçlarını kavriyorum ve başını geriye çekiyorum. Güçlü hareketim karşısında nefesi kesiliyor ve bir an için ona karşı bu kadar agresif olduğum için pişmanlık duyuyorum. Ama sonra dizlerinin üzerinde kıvrandığını ve kalçalarını birbirine bastırdığını fark ediyorum.

"Henüz değil, bebeğim. Ellerini kullan," diyorum sert bir sesle. Saçlarını tutuşumu gevşetiyorum ve bunun yerine parmaklarımı saç tellerinde gezdiriyorum, kasıtlı olarak zıt hisler sunuyorum.

Sözlerim üzerine küçük bir inilti çıkarıyor ve yavaşça elini tekrar pompalamaya başlıyor. Vücudumda kıvılcımlanan zevkten inlememi tutmam sadece birkaç saniye sürüyor.

Kalçalarımı öne doğru itiyorum, neredeyse dudaklarına değecek kadar. "Em," diye homurdanarak emrediyorum.

Öne doğru eğilip sikimin başını ağzına alırken gözlerini benden ayırmıyor. Dilini hissediyorum

Yanakları çukurlaşmadan ve sertçe emmeden hemen önce şaftımın etrafında dönüyor.

"Siktir, bebeğim," diye inliyorum. Elim başının arkasını tutmak için kayıyor ve gözlerimi açık tutmak için savaştık zorunda kalıyorum, böylece Hailey'nin ağzına benden daha fazlasını sokmaya başladığı tek bir saniyeyi bile kaçırmıyorum. Cennet gibi hissettiriyor. Tek yapmak istediğim bütün uzunluğumu onun boğazına sokmak.

Aletim o kadar büyük ki kısa süre sonra mücadele etmeye başlıyor. Boğazının arkasına ulaştığımda, tıkanıyor ve ellerini kalçalarımın koyuyor, ama ben onu rahatlatamadan, şaftımın tabanını tutuyor ve elleriyle beni çalıştırmaya geri dönüyor.

İpek dilinin verdiği zevkten boşalana kadar uzunluğumda aşağı yukarı sallanmasına izin verme isteğimi yutuyorum. Bunun yerine, dart tahtasındaki o geceden beri flört ettiği parçamın dışarı çıkmasına izin veriyorum.

Başının arkasındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum ve yavaşça ağzına sokmaya başlıyorum. Boğazının arkasına vuruyorum ve tekrar tıkanıyor, ama yine de durmuyorum.

"Bana bak," diye homurdanıyorum. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. Ağızının içine biraz daha itiyorum ve bu sefer öğürmüyor. Aferin kızıma. "Her şeyimi almanı istiyorum. Sikimin her santiminin boğazına gömülmesini istiyorum."

Sözlerim onu harekete geçirmiş olmalı çünkü inliyor ve hemen kalçalarımı pençelemek ve beni daha derine çekmek için öne doğru uzanıyor. Sikeyim.

Daha da derine itiyorum. Biraz daha sert olmama izin ver. Bir santim daha girince gözleri sulanmaya başlıyor ama yanaklarından süzülen yaşları tamamen görmezden geliyor.

Bu fırsattan yararlanarak onun geri kalanına bakıyorum. Bakışlarım pembe yanaklarında geziniyor, boynuna yapışmış saçlarına iniyor ve sonra ıslak, ince atletinin arasından görebildiğim göğüslerine yerleşiyor. Mükemmel göğüslerini avuçlama ve ellerimde kıvrana kadar başparmaklarımı çakıllı meme uçlarına sürme düşüncesiyle aletim daha da sertleşiyor.

Özellikle derin bir vuruş yaptığında dikkatim Hailey'nin ağzına geri dönüyor. "Aferin kızım," diye mırıldanıyorum, başını yerinde tutuyorum ve bu noktada ağzını tamamen beceriyorum. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmaya devam ediyor.

Son parçam boğazına batarken burnu nihayet karnıma ulaşıyor. Geri çekilmek istiyor ama elimi başının arkasına koyarak onu durduruyorum.

"Al onu," diye homurdanıyorum. "Her santimini al." Kıvranıyor ama çekilmeye çalışmayı bırakıyor. Beni tamamen kabul ederken kaslarının gevşediğini hissediyorum.

"Siktir, bu çok güzel," diye mırıldanıyorum. Kendimi bir saniye daha orada tutuyorum, sonra bu manzara karşısında boşalacağımdan ciddi ciddi endişelenmeye başladığımda dudaklarının arasından çekiliyorum. Aletimin ucundan Hailey'nin pembe, şiş dudaklarına uzanan bir tükürük teli gördüğümde neredeyse aklımı kaybediyordum.

Homurdanıyorum ve kollarının altından uzanıp onu ayağa kaldırıyorum ve vücudumla tekrar kapıya bastırıyorum. Kalçalarını kavriyorum ve nefesini yutuyorum, onun varlığıyla fiziksel olarak acı çektiğim bir vahşilikle onu öpüyorum.

"Sen mükemmelsin," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Kalçalarının altından tutarak onu kaldırıyorum, böylece bacaklarını belime dolayabiliyor. Yatağıma kadar yol boyunca onu öpmeyi bırakmadım. Sonunda dudaklarımı dudaklarından ayırıp onu yatırdığımda, nefessiz kalmış ve sikime karşı kıvranıyordu. Onun bu kadar tahrik olması ve tepki vermesi karşısında inliyorum.

"Seni yiyip bitireceğim," diyorum hırlayarak, onu tekrar öpmekten kendimi alamıyorum.

Kalçalarının arasına sıkıştım, ağırlığımı ön kollarımın üzerinde tutuyorum ve kendime Hailey'nin kıyafetlerini vücudundan ayırmamam ve mümkün olduğunca çabuk içine girmemem gerektiğini hatırlatmaya çalışıyorum. Acele etmemeli ve bu geceyi tam da onun bana sessizce yalvardığı türden bir gece haline getirmeliyim.

Sonunda dudaklarımı onunkilerden ayırıp çenesinde ve boynunda gezdirmeye başlıyorum. Atletinin kumaşına ulaştığımda, dilimi eteğinin altından geçiriyorum ve Hailey'nin titrediğini hissettiğimde gülümsüyorum.

Ona bakabilmek için hafifçe geri çekiliyorum. Ağır ağır nefes alıyor ve teni en güzel pembe kızarıklığa sahip. Sadece Hailey'nin bana baktığı türden güven dolu gözlerle bana bakarken gözleri şehvetten kararmış, sanki tüm inancını bana bağlamış gibi.

Önemli olan tek şey altımda yatan, ona sadece hayalini kurduğu zevki vereceğime güvenen ve bunu yapmamı bekleyen muhteşem kız. İsteddiği kişi ben olduğum için erkekçe bir tatminle içimden bir hırıltı yükseliyor.

Eğilip boynunu yalıyorum ve kemiriyorum. "Seni en çok ne boşaltıyor bebeğim?" Ellerim gömleğinin altında gezinmeye başlarken bile mırıldanıyorum.

"Umm, emin değilim," diye mırıldanıyor nefes nefese. Gözleri kapanıyor ve ağzım kumaşın arasından meme ucuna yapışmak için daha da aşağı kayarken nefes nefese kalmaya başlıyor. "Oral mı? Ben sadece oraldan boşalıyorum."

Atletinin üzerinden çakıllı meme ucunu ısıriyorum, nefesi kesilip yataktan kalktığında sırtıyıyorum. "Seks sırasında en son ne zaman birden fazla orgazm oldun?" Cevap vermeyince -sadece daha fazlası için eğilmeye devam edince- göğsünün kıvrımını ısıriyorum ve homurdanıyorum, "Hailey. Soruya cevap ver."

Nefes nefese kalır ve gözleri fal taşı gibi açılır. "Asla. Bir kez boşalırsam şanslıyım."

Şüphelerim doğrulandıktan sonra başka bir şey söylemeden Hailey'nin gömleğinin altından tutup başının üzerinden yukarı çekiyorum. Ve porselen teninin tamamını ve mükemmel pembe meme uçlarını gördüğümde inliyorum. Aşağıya inip pembe uçlarını yalayıp yutmaktan kendimi alamıyorum. Onlara dokunmam, tatmam, ısırmam gerekiyor.

Bir ucunu dişlerimin arasında yuvarladığımda daha da sertleşiyor. Emme ve ısırma arasında gidip geliyorum, tomurcuklar pembeleşene ve bakımlarımdan dolayı şişene kadar endişeleniyorum. Ancak o zaman diğerine geçiyorum.

"Jax," diye nefesi kesiliyor sonunda. Tırnakları omuzlarıma batıyor ve sanki beni itmek mi yoksa kendine çekmek mi istediğine karar veremiyor. "Jax-evet, ben-tanrım-"

Bir meme ucunu sıkarken diğerini ağzıma aldığımda sözleri iniltiye dönüşüyor. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum bebeğim," diyorum göğsünün kıvrımına bir öpücük kondurarak. "Ve bunu sana vereceğim." Dilim bir kez daha giysilerinin kumaşının altına girene kadar karnından aşağıya doğru öpüyorum. Bu alay karşısında nefesinin kesildiğini duyuyorum. Kot pantolonunun düğmelerini hızla açıyorum, sonra yanlarından çekiştiriyorum. "Benim için yukarı kaldır."

Kalçalarını kaldırıyor ve ben de tek bir hareketle pantolonunu ve iç çamaşırını hızla çıkarıyorum. Tekrar kalçalarının arasına yerleşmeye gittiğimde, dizlerini birleştirdiğini ve yüzünde tereddütlü bir ifade olduğunu fark ediyorum. Sanki ne kadar açıkta olduğunu yeni fark etmiş gibi.

Bu, onun vücudu için yaptığım büyük planları durdurmam için yeterli oluyor ve onun yerine boylu boyunca sürünerek dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum. Onu öpmek için acele etmiyorum, rahatlayıp ağzını bana açana kadar bekliyorum.

"Mükemmelsin," diye fısıldıyorum dudaklarına. "O kadar güzelsin ki. Güzelliğinin beni kesinlikle mahvettiğinden hiç şüphe etme. Hep öyle oldu."

Başını sallarken dudaklarının arasından titrek bir nefes geliyor. Onu tekrar öpüyorum, sözlerimdeki gerçeği hissetmesine izin veriyorum.

Elim teninden beline, oradan da karnına doğru inerken bile onu öpmeye devam ediyorum. Parmaklarım daha uzağa gittiğinde nefesinin kesildiğini hissediyorum.

"Sana kendini iyi hissettirmeme izin ver," diye mırıldanıyorum. "İzin ver sana bir erkeğin sahip olamasa

ölecek olmasının nasıl bir his olduğunu göstereyim.

Sen." Parmaklarımın klitorisini hafifçe sıyrmasına izin vererek sözlerimi noktalıyorum.

Dokunduğumda içinden bir ürperti geçiyor. Ve "Evet" dediğini duyuyorum.

Parmaklarımın daha da uzağa kaymasına izin veriyorum. Girişinin etrafında dönüyorum, her şeyi hafif tutarak ve ona acı çektiğini bildiğim dokunuşu vermeyerek onu kızdırıyorum.

"Jax," diye inliyor. Ve bu sesle onun son güvensizlik duvarını da yıktığımı anlıyorum.

Bacaklarını iterek açıyorum, böylece aralarına karnımın üzerine yerleşebiliyorum. Sanırım titriyorum, sonunda onu düşünmeme bile izin vermediğim bu şekilde görüyorum. Kollarım kalçalarının altına ve etrafına dolanıyor, başım güzelce parlayan amına sadece birkaç santim mesafede. Derin nefes aldığımında, duyularım onun sarhoş edici, kadınsı kokusuyla dolup taşıyor.

Başımı kaldırdığımda Hailey'nin dudağını ısırıldığını, gözlerinin açlık ve heyecanla parladığını görüyorum. Gülümsüyorum ve ona "Tadının nasıl olduğunu hayal ediyordum bebeğim" diyorum.

Sonra başımı eğip yemek yiyorum.

Dudaklarım klitorisine dokunduğu anda, ağzıma doğru sertçe eğilirken dudaklarından şimdiye kadar duyduğum en seksi inilti çıkıyor. Beni bu kadar yoğun bir şekilde arzuladığını görmek ve hissetmek beni inletmek ve daha da derine dalmak için yeterli.

Tadına, kokusuna, hissine doyamıyorum. Dilim klitorisinden girişine kadar dalıyor ve doğrudan kuyudan içebilmek için içeri itiyorum. Tadı nirvana gibi.

Aletim Hailey önümde diz çökerken olduğundan daha da sertleşti ve kalçalarım biraz rahatlamak için otomatik olarak yatağa sürtünmeye başlamak istiyor. Ama Hailey'nin üzerinde ya da içinde olmak dışında bir yere boşalırsam lanetleneceğim, bu yüzden dilimi klitorisine geri kaydırıyorum ve iki parmağımı dilimin az önce olduğu yere kaydırıyorum.

Hailey'nin inlemeleri, parmaklarımın içine doğru itildiğini hissedince iniltiye dönüşüyor. Parmaklarımı

kavramak için aşağı uzanıyor.

kalçaları daha da hareket etmeye başlar.

"Sikeyim evet," diye homurdanıyorum tenine karşı. Gözlerimi ondan alamıyorum, bana olan saf ihtiyacından. "Yüzüme sür bebeğim, ne istersen al."

İnliyor ve tam da bunu yapmaya başlıyor. Başımı istediği yerde tutmasına izin veriyorum, o ağzımı utanmadan kullanırken bile parmağımı içine sokmaya devam ediyorum. Kahretsin, onu böyle gördüğüm için boşalabilirim.

"Jax," diye inliyor ve gözlerinde biraz korkuyla karışık bir hayranlık görüyorum. Kalçaları dönmeyi bırakıyor ve hafifçe geri çekilmeye başlıyor. "Yapamam, bu çok fazla..."

"Siktir et," diye homurdanıyorum, parmaklarımın yoğunluğunu artırıyorum. Klitorisini ağzıma alıyorum ve sertçe emiyorum, gerekirse orgazmı vücudundan çekmeye kararlıyım.

Bir kolumu kalçasının altından geçirip karnının üzerine atıyorum ve önümdeki bu güzel, yoksun yaratıktan Tanrı'yı gören bir orgazm çıkarma görevimi iki katına çıkarırken onu yerinde tutuyorum. Ve sonunda parmaklarımı içine soktuğumda, tam da bunu yapıyorum.

Hailey çığlık atıyor. Sonunda savaştığı duygulara yenik düştüğünde, içinden geçen coşku dalgaları karşısında yüzünün buruşmasını tamamen mest olmuş bir şekilde izliyorum. Ve tam bu manzaranın daha iyi olamayacağını düşündüğüm anda, alt dudağıma bir sıvı fışkırdığını hissediyorum.

Duygular nihayet azaldığında, bitkin bedeni gevşek bir şekilde yatağa geri düşüyor. Olayın şiddetiyle kapanan gözleri sonunda yavaşça açıldı. Sırılsıklam olmuşum ve çılgınca sırtıyordum ki bakışları sonunda bana takıldı. Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

Parmaklarım klitorisini hafifçe sıyrırken, "Eğer bana fışkırtabileceğini hiç bilmediğini söylersen, sana şu anda söyleyebilirim ki bir daha asla bacaklarının arasındaki bu noktadan ayrılmak istemeyeceğim," diyorum.

Aşırı hassas demetine dokunulduğu için irkildi. Ama sonra sözlerimi fark edince gözleri irileşiyor. "Ben-ne? Ben yapmadım!"

Ellerimi itiyorum, böylece vücuduna tırmanabiliyorum. Üzerine çıktığımda, parlak dudaklarımı yalarken onu izletiyorum. Bu manzara karşısında gerçekten inliyor.

Ve bunu tekrar yapmadan önce bile, bu sefer dudaklarına sürmeden önce parmaklarımdaki tadı yalıyorum.

"Tadına bak," diye homurdanıyorum. "Dilim, parmaklarım ve sikim için ne kadar istekli olduğunu tat. Hiç bu kadar güzel bir şey görmedim ya da tatmadım."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor.

Sonra parmaklarımı ağzına alıyor.

Ağzının emişini hissettiğimde, onun ağzının içinde olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Bu da beni tekrar onun içinde olmak için çaresiz bırakıyor.

"Seni becermem lazım," diyorum ona. "Şu anda içine girmezsem ölecekmişim gibi hissediyorum." Komodinimdeki prezervatiflere uzanmak için ona doğru eğildim ama çok uzağa gidemedim çünkü Hailey kollarını belime doladı ve beni geri çekti.

"Hayır," diye nefes alıyor. "Prezervatif yok. Az önce test yaptırdım, temizim ve doğum kontrol hapı kullanıyorum. Sen kullanıyor musun?"

"Hapla mı? Hayır." Aptalca şakama kıkırdıyor ve yüzünü boynuma yaslıyor. Gülümsüyorum, aramızdaki gerginlik bir anlığına duraklıyor ve bana Hailey'nin sadece becermek istediğim biri olmadığını hatırlatıyor. O aynı zamanda değer verdiğim bir arkadaşım.

Bu düşünce, özellikle de onun sorusuyla birlikte ayıltıcı oldu. "Temizim," diyorum ona. "Daha yeni test yaptırdım ve birkaç aydır kimseyle birlikte olmadım." Ona bakıyorum ve yüz hatlarını inceliyorum. "Prezervatif kullanmamı istemiyor musun? Emin misin?"

Hemen başını sallıyor. "Seni hissetmek istiyorum," diye fısıldıyor.

Ve hepsi bu kadar. İnliyorum, kendi yüzümü onun boynuna bırakıyorum. "Buna nasıl hayır diyebilirim ki?"

"Sen değilsin," diyor. "Beni becermeye başlaman gerekiyor çünkü bunu yapmazsan ölecekmiş gibi hisseden tek kişi sen değilsin." Sonra bacaklarını kalçalarımın doluyor ve zaten gevşemiş olan kot pantolonumu kalçalarımın altına itmeye başlıyor. İkimizin arasında pantolonumu hızla çıkarmayı başardık, böylece tekrar bacaklarının arasına yerleşebildim.

Ön kolumu omzunun altına kaydırıyorum, böylece göğsümü onunkine indirebiliyorum. Bu pozisyonda dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzakta.

Bakışlarımın bir süre yüzünde gezinmesine izin veriyorum. Diğer elimle saçlarını nazikçe okşuyorum.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordum. "Bundan sonra geri dönüş yok."

Tereddüt bile etmiyor; bacaklarını belime doluyor ve beni kendine çekiyor. Aletim sırlı sıklam olmuş amına bastırıldığında inliyorum.

"Az önce yüzüne boşaldım, Jax," diyor kesin bir ifadeyle. "Zaten geri dönüşü yok."

Boğuk bir kahkaha attım. Sanırım ağzım biraz açık kaldı, edepsizce konuşan bir Hailey fikrine alışık değildim ama aynı zamanda bu fikirden tamamen büyülenmişim. "Sen kimsin ve benim tatlı Hailey'ime ne yaptın?"

Ayağa kalkıp beni öpüyor, dili cesurca benimkine dolanıyor ve dudaklarıma doğru fısıldıyor, "Beni tatlı biriymişim gibi becermeni istemiyorum. Beni seninmişim gibi becermeni istiyorum."

Sözleri içimde kalan tüm kısıtlamaları kırıyor. Onun isteklerine, ihtiyaçlarına boyun eğecek gücüm yok - ona boyun eğecek gücüm yok.

Eğildim ve dudaklarını dudaklarımla yakaladım.

Öpüşme çok yoğun, ikimizin de çaresizce teslim olduğu çok açık. Çünkü her şey değişmek üzere.

Onun içinde olmadığım bir saniyeye daha dayanamadığımda, sikimi yumruklamak için aşağı uzanıyorum ve yavaşça içine doğru kayıyorum.

Cüssem karşısında inliyor ve kıvranmaya başlıyor, ben de ona alışması için bir saniye veriyorum ve eğilip boynunu öpüyorum.

Yüzümü tutuyor ve ağzımı tekrar kendi yüzüne çekiyor.

"Hayır.

-" diye soluk soluğa kalır. "Seni içimde istiyorum. Sakın durma."

"Seni incitmek istemiyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Başını sallıyor ve kıcımı tutmak için uzanıyor.

Tek bir çekişle beni tamamen içine çekiyor.

"Siktir," diye soluyorum dibe vururken. Bu kızın yanında söyleyebileceğim tek şey buymuş gibi geliyor.

Elleri sırtımı tırmalamaya başlarken ağzıma karşı inliyor. "Evet. Hareket et. Aman Tanrım, hareket etmene ihtiyacım var."

İnliyorum ve yavaşça hareket etmeye başlıyorum. Sonra Hailey'nin bedenime alıştığını ve rahatladığını hissettiğimde hızımı artırıyorum. Kalçalarını sallaması ve beni daha hızlı itmesi çok uzun sürmedi.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye nefes alıyorum. Duygular çok fazla, patlamaya çok yakınım. Gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum, vücudumu onunkinin üzerinde alçaltıyorum, böylece kalçalarımı ona doğru itebiliyorum.

Onu yedi farklı şekilde becermek için yaptığım tüm planlar anında pencereden uçup gitti. Şimdi tek düşünebildiğim, etrafımda patladığını hissedene kadar onu olabildiğince derin ve sert bir şekilde becermek. Hailey de benimle aynı şekilde hissediyor olmalı çünkü kalçaları etrafımda titremeye başlıyor ve dudaklarından küçük inilti dökülüyor.

Duyarlı sesleri beni çılgına çeviriyor. Ondan uzaklaşmak için zaman ayıramıyorum ama içimdeki bu ateş içimdeki hayvanı dışarı çıkarmaya yetiyor. İki elimi kıcının altından geçirip yukarı kaldırıyorum, bu da beni ileriye doğru

sürdüğüimde klitorisini ezmek için mükemmel bir açıya getiriyor. Bu his karşısında şaşkınlıkla nefesini tuttuğunu duyuyorum, sonra hayatımda duyduğum en seksi iniltiyi çıkarıyor.

Verdiği tepki, bu sesleri ondan daha fazla çıkarmak istememe neden oluyor. Kalçaları yataktan kalkmış ve elim zaten kıcının üzerindeyken, ona şaplak atmak ve sonra yanağını elimle yoğurmak için mükemmel bir pozisyondayım.

"Jax, aman Tanrım," diye nefes nefese kalır. "Ben- ben gidiyorum-"

"Evet," diye homurdanıyorum ona tekrar şaplak atarken, bu sefer daha sert. Sonunda doğrulup ona bakabiliyorum, kalçalarını ellerimle tutmaya devam ediyorum. Dudakları aralandı ve teni inanılmaz bir pembe renge büründü. "Benim için gel, bebeğim."

"Jax," diyor son bir kez nefes alırken. Ve sonra orgazm onu yıkıyor.

Hailey'nin serbest kaldığını hissettiğim anda kalan tüm akıl sağlığım beni terk ediyor. Çığlığı sessiz, sırtı kavislenirken başı geriye doğru yuvarlanıyor. Elleri karın kaslarımı çizdiğinde neredeyse aklımı kaybediyorum ve üzerimde iz bıraktığını bilmek göğsümde gururla kabarıyor. Kasları beni o kadar sıkıyor ki, çekip tekrar sokmaya devam etmek neredeyse bir mücadele; orgazmı ona gömülü kalmamı ve kendi salınımımı olabildiğince derine fırlatmamı istiyor.

Ama kendimi tutmaya zorluyorum çünkü Hailey'nin tekrar bitirmesini sağlamaya kararlıyım. O orgazmdan inerken bile hızımı artırıyor ve her hamlede klitorisine sürtünüyorum. Ve nefesi tekrar kesilmeye başladığında, daha da derine inebilmek için bacaklarından birini kolumun üzerine atıyorum.

"Aman Tanrım," diye boğuluyor. "Çok derindesin, yapamıyorum
-"

Vücudunu bir orgazm daha yaşamaya zorlamak için sertçe içine giriyorum. Ve pis ağzımı sevebileceğini düşündüğüm için, kulağına fısıldamadan önce boynuna işaretimi emmek için eğildim, "Yapabilirsin ve yapacaksın, Hailey. İyi bir kız gibi sikimin üzerine boşalacaksın." Sözlerimi başka bir sert şaplakla takip ediyorum.

Nefesinin kesildiğini duymaktan çok hissediyorum. Ama sonra elleri belimi kavıyor ve beni içine çekmeye başlıyor, her hamlemde kalçaları benimkilerle buluşuyor. Dişlerimle boynunu bir kez daha kavradığımda, tüm vücudu donuyor - bir kez daha zevkle patlamadan önce. İnlemeleri kuduzlaşıyor ve sonuncusundan bu kadar kısa bir süre sonra vücudundan bir orgazm daha çıkarmanın ezici hissiyle titrediğini hissediyorum.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım. Vücudu kenetlenmeye başladığı anda, kendi salınımımın omurgamdan aşağıya doğru indiğini hissediyorum. Bir kez daha, kabzasına kadar itiyorum ve sonra içine dökülürken inliyorum. Son orgazmı da geçerken Hailey altımda titriyor.

Ondan sonra zaman kavramım kalmadı. Sarsıntıların ikimiz için de durması ve nefes nefese kalmamız saniyeler sürebilir, saatler sürebilir. Hailey'nin üzerine yığıldım ve yüzüm bir kez daha boynuna bastırıldı.

"Başlarken aklımda birkaç pozisyon daha vardı" diye mırıldanıyorum tenine doğru. Kıkırdıyor ve ses o kadar hafif ve neşeli ki gülümsemekten kendimi alamıyorum ve yüzünü görebilmek için uzaklaşıyorum.

Parlıyor. Ve bu abartı bile değil - o kadar rahat, kızarmış ve mutlu ki.

Hayatımda gördüğüm en güzel manzara. "Merhaba," diye fısıldıyor gülümseyerek.

"Merhaba bebeğim," diye fısıldıyorum. Eğilip dudaklarından yumuşak bir öpücük çalmaktan kendimi alamıyorum.

"Böyle bir şey olduğu için biraz şoktayım," diye itiraf ediyor. "Gençken seni öpmeyi hayal ederdim ama bunun olacağını hiç düşünmemiştim."

"Beklentileri aştı mı?" Sırıtarak alay ediyorum.

Cevap olarak gözlerini deviriyor.

Sadece kıkırdıyorum ve yavaşça içinden çıkıyorum, yüzünü buruşturduğunda kaşlarımı çatıyorum.

"Seni incittim mi?" Endişeli bir şekilde kaşlarımı çatarak sordum.

Başını sallarken gülümsemesi hemen geri geliyor. "Hayır, sadece çekip gitme hissinden nefret ediyorum." Kahretsin, ama içimdeki mağara adamı buna göğsünü dövüyor. "Ve sakin çok büyük, bu yüzden biraz ağrım var." Ve bu.

"Bir iki gün ellerimi senden uzak tutacağımdan emin olabilirsin," diye sırtarak cevap veriyorum.

Bunun üzerine gözleri parlıyor. "Sakin buna cüret etme," diye fısıldıyor ve beni belimden tutup kendine çekiyor.

Bu lanet gülümseme yüzümden hiç gitmeyecek.

Burnuna bir öpücük kondurup yanına uzanıyorum ve o da hemen kolumun altından yanıma kıvrılıyor.

"Gitmemi... istiyor musun? Bunu garipleştirmek istemiyorum-"

"Ne?" Şok içinde ona baktım. "Neden gittin ki?"

Hiçbir şey söylemeyip sadece göğsüme sokulduğunda, sorusunun ardındaki nedeni düşünüyorum. "Bunun sadece seksle ilgili olacağını mı düşündün? Sana bundan daha fazlasını istediğimi zaten söyledim."

Bana bakmadan omuz silkiyor, parmakları gergin bir şekilde karın kaslarımda izler bırakıyor. "Bittiğinde fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini bilmiyordum."

Birinin onu sadece seks için kullanabileceğini düşündüğünü bildiğim için içimden kopmak isteyen hırıltıyı yutmak zorundayım.

Kolumu onun etrafında sıkıyorum ve sesimi yumuşatıyorum. "Hiç şansın yok. Eğer istemiyorsan bunun tam anlamıyla bir ilişki olması gerekmediğini söylemiştim ama sen hâlâ Hailey'sin, ben de hâlâ Jax'im ve arkadaşız." İçimi çekip başımı sallıyorum ve dalgınca mırıldanıyorum: "Tanrı'yı gördükten sonra seni yatağımdan nasıl atabileceğimi düşünüyorsun, hiçbir fikrim yok."

Yorumuma kıkırdıyor ama seste bir rahatlama havası duyduğuma eminim.

Bu beni daha da ayıltıyor.

Çenesinin altından kavıyorum ve yüzünü bana bakması için yukarı kaldırıyorum. "Hailey," diye başlıyorum nazikçe. "Seni nasıl istersen öyle sikerim -özellikle de bir dahaki sefere aklımı kaçırmadan seni misyoner pozisyonundan daha fazlasına sokabilirsem-" Bir kıkırdama daha. "- ama sen benim için asla sadece seks olamazsın. Sen bundan çok daha fazlasına değersin. Beni duyuyor musun?"

Gözlerinin yaşardığını görüyorum ama düşmelerine izin vermiyor. "Evet, seni duyuyorum," diye fısıldıyor, titrek bir gülümsemeyle yüzünde beliriyor.

Güvensizliklerinin bir kısmını savuşturduğumuz gerçeğinden memnun, çenesini biraz daha yukarı eğiyorum ve onu tekrar öpüyorum.

Ben sadece bir öpücük olsun istiyorum ama Hailey bir elini saçlarıma doluyor ve öpücüğünü derinleştiriyor. Bir iniltiyle ağzımı açmam ve dilimi onunla buluşmak üzere içeri kaydırmam için dilinin gizlice dışarı çıkıp alt dudakla alay etmesi yetiyor. Öpüşmenin kızıştığını fark etmeden önce onu sırt üstü çeviriyorum.

Kendimi geri çekilmeye zorladım. "Siktir, bekle, sana bir duş teklif etmek istedim. Ve eğer ağrın varsa, seni zorlamak istemem." Beni başka bir sarhoş edici öpücükle baştan çıkaramadan yataktan yuvarlanıyorum ve onu oturur pozisyona çekiyorum. "Hadi, seni duşa sokalım, sonra da yemek sipariş edip takılırız."

Bunun üzerine gözleri parlıyor ve Hailey'nin görüntüsü karşısında bir kez daha ayaklarım yerden kesiliyor. Çıplak olması umurumda bile değil, sadece her zaman şu anda olduğu kadar mutlu görünmesini istiyorum - yanakları zevkten kızarmış, dudakları öpücüklerimden şişmiş ve yüzünde rahat bir gülümseme var.

Hiç bu kadar güzel olmamıştı.

HAILEY

Jax beni yatağından çekip koridordan banyoya götürürken yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum. Sadece vücudu değil, evinin içinde çırlçıplak yürürken hiç utanmaması da beni büyülüyor.

Bir insanın kendi bedeninde bu kadar rahat hissetmesinin mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Hiçbir zaman apartmanda çıplak dolaşacak noktaya gelmemiştim ama iç çamaşırı giyecek ya da daracık bir kıyafet giyecek kadar seksi hissettiğim çok zaman olmuştu. Bu kararları sorgulamaya başlamam ve bunun yerine daha fazla örtünmeye başlamam Steve'in sadece birkaç bakışını aldı.

Şimdi Jax'in çıplak vücuduna bakınca, bir insanın neden örtünmek isteyeceğine dair tek bir neden bile hatırlayamıyorum. Jax'in fiziksel görünüşü beni her zaman büyülemiştir. Bu kadar iri bir yapıya sahip olduğu açıkça göze çarpıyor, ancak bu sadece onun cüssesi değil: aynı zamanda bir amacı olan bir cüsse. Vücudundaki her kas çok çalışarak ve ter dökerek inşa edilmiş. Ayrıca, çok fazla yemek. Milyonlarca tekrar, binlerce saat antrenman ve bir düzine dövüşle kazandığı işlevsel türden bir kas bu. Vücudu bir şaheser.

Ve şu anda onun peşinden giderken tek düşünebildiğim, her kasın her çizgisini yalamayı ne kadar çok istediğim.

Sırtındaki dövmenin izini sürmeyi, dilimi kullanarak omzundan sırtına, omurgasından aşağıya doğru mürekkebi takip etmeyi, sonra da ince belinde ve mükemmel şekilde kavranabilir kışında kendi yolumu bulmayı ne kadar çok istiyorum...

İçime girerken o kalçayı kavradığımı hatırlayınca içimde bir şehvet ateşi yanıyor. Ve sonra o itişlerin tam olarak nasıl hissettirdiğini hatırladığımda bir tane daha.

Bir parçam hala seks yaptığımıza inanamıyor. Bu gece geldiğimde beni geri çevireceğinden emindim.

Ama yapmadığına çok sevindim, çünkü o seks... uhreviydi. Seksin böyle hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim.

Steve'in inandığının aksine, konu seks olduğunda o kadar da deneyimli değildim. Her zaman farklı türde bir seks istediğimi hissetmişimdir, ancak liseli erkekler seks konusunda çok iyi veya maceracı olarak bilinmezler. Ne istediğimin yüzeyini bile zar zor sıyırdım.

Sadece bir saat içinde, Jax bunu ezip geçti.

Seksin böyle yaşanabileceğini hiç bilmiyordum. Sadece geçmiş konuşmalarımızdan Jax'in ihtiyaçlarımı anlayacağını hissetmiştim ama vücuduma yaptığı şey bambaşkaydı. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım ya da bu kadar sert boşalmamıştım. Elleme, kirli konuşma, sertliğine tezat oluşturan tatlılık arasında... Jax sadece oral seksten sadece ara sıra boşalabilmemin benim hatam olmadığını kanıtladı; seksin her zaman zevkli olmamasında benimle ilgili yanlış bir şey yoktu.

Zihnim nasıl olması gerektiğine geri dönüyor. Jax'in bana şaplak atması, Jax'in ağzımı sikmesi, Jax'in sanki yiyeceği son yemekmiş gibi bana oral seks yapması...

Hatırladıkça içimden bir ürperti geçiyor. Tabii ki Jax bunu fark etti.

Kapıyı arkamdan kapatabilmek için beni banyoya çekti. Üşüdüğümü düşünüyor olmalı çünkü hemen sıcak suyu açıyor ve beni duş kabinine sokuyor.

Camın arkasından, Jax'in çok sevdiği havlu ısıtıcısına iki havlu atmasını izliyorum. Bunun tam da Jax'in yapacağı türden sarhoş bir gece yarısı alışverişi olduğu esprisi yapıyor ama artık kimse gülmüyor çünkü o şey paha biçilemez.

Jax nihayet arkamdan içeri girdiğinde, dudaklarımdan dökülen kıkırdamayı durduramıyorum.

Dudağının bir tarafı yukarı kalktı. "Ne?"

"Kocaman olmuşsun," diyorum gülerek. Bir kaşını kaldırıyor, yüzündeki sırıtış büyüyor. "Ben yokken bile buraya zar zor sığıyorsun herhalde. Birlikte nasıl düş alacağız?"

"Kolay. Sadece yakın duracağız." Demek istediğini vurgulamak için göğsünü sırtıma bastırıyor ve yanımdan uzanıp vücut kremi alıyor. Bir kısmını avucunda sıkarak cildimde köpürtmeye başlıyor.

"Bunu yapmana gerek yok, kendim yıkanabilirim," diyorum beceriksizce, dönüp ona bakmaya çalışarak.

Beni yerimde tutuyor ve sabunu sırtımda gezdirmeye devam ediyor. "İstiyorum," diye cevap veriyor basitçe. "Seninle ilgilenmeyi seviyorum. Her zaman sevdim."

Bu beni sakinleştiriyor. Bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü ben çocukken her zaman bana göz kulak olan kişi oydu. Ne zaman bir yardıma, bir kurtarıcıya ya da sadece bir arkadaşına ihtiyaç duysam, o hep yanımdaydı. Her zaman benimle ilgilenirdi.

Kızarıyorum ve hareketsiz durup beni yıkamasına izin veriyorum.

Sırtımın alt kısmına ulaştığında sabunu kıcıma ve kalçalarıma sürüyor. Belli bir bölgeden bilerek kaçındığından oldukça eminim. Arkamda çömeliyor ve bacaklarımı boydan boya yıkıyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldadığını duyuyorum. Ve arkamda diz çöktüğü yere bakmak için hafifçe döndüğümde, yüzündeki ifade karşısında nefesim kesiliyor. Bana huşu, aşk ve şehvetle bakıyor.

Bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde bakıyor. Bir şekilde daha önce hiç kimse yapmamıştı.

"Jax," diye fısıldıyorum çaresizce. Bundan sonra ne geleceğini bilmiyorum, sadece gözlerindeki bakışla paramparça olduğumu biliyorum.

Ya ses tonumu duymazdan geliyor ya da tamamen farkında değil, çünkü tam boyuna doğru düzeliyor ve endişeli bir sesle soruyor, "Bu gece canını yaktım mı? Şu anda canını yakan bir şey var mı?"

Vücudumda herhangi bir acı ya da rahatsızlık belirtisi olup olmadığına bakıyor ve hiçbir şey bulamayınca boynuma odaklanıyor. Ve büyük bir avucunu boğazıma doladığında, en hafif, cinsel olmayan dokunuşa bile vücudumu saran uyarılma tsunamisi yüzünden duşta bayılmadığıma şaşıyorum.

"Çok sert davranmadım değil mi?" diye mırıldanıyor ve boynuma nazik bir öpücük konduruyor. "Boğazın iyi mi?"

Yapabildiğim tek şey başımı sallamak. "Ben iyiyim," demeyi başarıyorum.

Biraz olsun rahatladığını görüyorum. Omuzları gevşediğinde, az önce birkaç dakikasını kaslarıma masaj yaparak geçirdiğini hatırlıyorum. Daha önce hiç kimse ameliyat sonrası bakımı umursamamıştı ama tabii ki Jax için bu otomatik bir şeydi. Muhtemelen ne yaptığının farkında bile değildi.

Dönüp vücut yıkayıcısına uzanıyorum, avucuma büyük bir topak sıkıyorum ve Jax'i az önce bana yaptığı gibi yıkamaya başlıyorum. Vücudunun üst kısmından başlıyorum, boynuna ve omuzlarına ulaşabilmek için ayak parmaklarımin üzerinde yükseliyorum. Bu sırada yüzüne yaklaştığımda eğilip beni öpüyor.

Bir süre onu öpüyorum, sonunda dizlerimin bağı çözülmüş ve yanaklarım kızarmış bir halde geri çekiliyorum. Kollarını, göğsünü, karın kaslarını yıkamaya başlıyorum, bana bakan gözleri dışında her yere bakıyorum.

"Bu garip hissettiriyor mu?" Yüzündeki memnun ifadeye merakla bakarak ona sormayı başarıyorum.

Ellerini kalçalarım dayıyor. "Biraz bile değil," diye itiraf ediyor. "Sanki bütün bu zaman boyunca bunu yapmalıymışım gibi geliyor.

zaman."

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. "Başlangıçta yasa dışıydı, sonrasında ise hile sayılırdı. Bu yüzden şimdiye kadar beklememiz muhtemelen iyi oldu."

Bunun üzerine kıkırdıyor. "Seni öpmeyi daha yeni düşünmeye başladığımı itiraf etmeliyim. Açıkçası seni okuldayken bir çocuk olarak düşünmüştüm ve sonra Steve'le birlikteyken mutlu görünüyordun." Duraklıyor, yüzünde bir kaş çatma ifadesi beliriyor. "En azından bir süreliğine. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Ama şimdi çok daha mutlu görünüyorsun."

Buna gülümsedim. "Öyleyim. Dürüst olmak gerekirse bunun büyük bir kısmı seninle ilgili."

Dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor. "Ben sadece seni mutlu etmek istiyorum bebeğim."

Bir an için ona inanamayarak bakıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Sen kendi iyiliğin için fazla beyaz şövalyesin, Jax. Nasıl oluyor da minderlerde seni baştan çıkarmaya çalışan kadınlar olmuyor hâlâ anlamıyorum."

Bana sırtıyor. "Bilmediğimi nereden çıkardın?"

Başımı sallıyorum, bu sefer gülümseyerek. Ama sonra aklıma bir şey geliyor ve yüzümden kayıp gidiyor.

Şaka yaptığımı biliyorum ama bu da doğru. İsteddiği herkesi elde edebilir. Jax'e ihtiyacı olan her şeyi verebilecek daha yaşlı, daha seksi bir sürü kadın varken neden beni istesin ki?

Gözlerine bakmadan onu yıkamaya devam ediyorum. "Yani, tabii ki istiyorsun. Onlardan herhangi biri sana sahip olduğu için şanslı olurdu."

Ben daha onun benim bilinçli düşünce trenimi yakaladığını fark etmeden, o dönüyor ve beni duş duvarına bastırıyor, yüzündeki en yoğun bakışla bana bakarken büyük elleri yanaklarımı kavırıyor.

"Beni dinlemen istiyorum, Hailey. Söylediklerimde ciddiydim. Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama benim için önemli. Sen benim için önemlisin. Sen ne olmamızı istiyorsan, biz de o olacağız."

olmak. Ama aklımdaki tek kadın sensin ve hep de öyle oldun. İstediğim tek kadın. Beni duyuyor musun?"

Kocaman gözlerle ona bakmaktan ve nefes nefese başımı sallamaktan başka bir şey yapamıyorum. "Tamam," diye nefes alıyorum. "Seni anlıyorum. Ben de başka birini istemiyorum. Sadece seni istiyorum. Sadece bunu."

Bir an için yüzüme bakıyor, doğrumu arıyor ve bulduğunda başını sallayıp beni öpmek için eğiliyor.

Ona yaklaşmak için tekrar ayak parmaklarımın üzerine basıyorum. Dili ağzıma giriyor, ben de hevesle açıyorum. Ona doyamıyorum. Elleri hâlâ yüzümü kavıyor, bu yüzden tek yapabildiğim göğsünü ve karın kaslarını pençelemek.

"Jax," diye inliyorum, kanım arzuyla dolup taşıyor. Kısa bir süre önce içime girmiş olsa da, cüssesi ve sert muamelesi yüzünden hâlâ ağrıyor olsam da, onu tekrar istiyorum.

Çaresiz yalvarışlarımı görmezden geliyor, tembelce dilini benimkine vuruyor ve beni öpmek için zaman ayırıyor, ben de meseleyi kendi ellerime alıyorum.

Elimi aşağıya doğru kaydırıyorum ve tekrar sertleşen shaftını avucumun içine alıyorum.

"Hailey," diye inliyor dudaklarıma karşı, kalçaları elime doğru ilerliyor. "Acıdığını söylediğini sanıyordum."

Onu okşamaya devam ediyorum, kavramamı sıkılaştırıyorum ve hızımı artırıyorum. "Seni tekrar istemediğimi söylemedim. İstiyorum. Şu anda." Daha yakına bastırıyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Lütfen sık beni," diye fısıldıyorum dudaklarına, ses tonum yalvarırcasına.

Yalvarma sesim onun dizginlerini kırmış gibi görünüyor. İnliyor ve beni hızlı ve kolay bir şekilde duş duvarına doğru kaldırmak için kalçalarımın altına uzanıyor. Bacaklarım otomatik olarak beline, kollarım da omuzlarına dolanıyor.

"Bunu biliyor musun bilmiyorum ama bana her şeyi yapmam için yalvarabilirsin ve ben de yaparım. Benim üzerimde her zaman böyle bir gücün oldu." Dudaklarımızı tekrar birleştirdi, yoğunluğu

Bu öpücük şimdiden başka bir seviyeye yükseliyor. "Tek yapman gereken sonunda lütfen olan adımı söylemek."

Bacaklarımı onun beline doluyorum. "Jax, lütfen," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Siktir," diye homurdanıyor. Ve tek bir kaygan hareketle aşağı uzanıp sikini yumrukluyor ve sert bir itişle içime sokuyor.

Onun içimde bu kadar derine oturduğunu hissedince inliyorum. "T a n r ı m , " diye b o ğ u l u y o r , yüzünü içime gömüyor.

Boyun. "Çok ıslaksın. Beni yine bir genç kız gibi boşaltacaksın."

Omuzlarını tırmalıyorum, bu kadar dolu olmanın ezici hissinden nefes nefese kalıyorum. "Jax, lütfen."

İnliyor. "İşte yine o lanet kelime." Ama sonra hareket etmeye başladı, bu sefer yavaş başlama zahmetine girmede. Sadece kıcımı kavırıyor ve acımasızca içime girmeye başlıyor.

Sırtıma değen soğuk fayans ve ön tarafıma bastıran Jax'in vücudunun sıcaklığı arasında, hisler bunaltıcı. Ve Jax meme uçlarımdan birini ağzına aldığı anda, bu his katlanıyor.

Dili pembe tomurcuğun etrafında dönüyor, sonra ağzını tamamen üzerine kapatıp sertçe emiyor. Sırtım mutluluktan duvara çarpıyor.

"Isır beni," diye nefes nefese kaldım.

Yapıyor, ama yeterli değil.

"Daha sert," diye inliyorum.

Jax'in beni asla yargılamayacağını bilsem de daha fazlasını istemek için cesaretimi toplamam bir dakikamı alıyor. Bu isteği daha önce sadece bir kez yapmıştım ve bu Steve'i o kadar rahatsız etmişti ki zar zor bitirebilmişti. Beni çevirip arkamdan almak zorunda kaldı ve bunun bana ya da meme uçlarıma bakmak zorunda kalmamak için olduğundan şüpheleniyorum.

Jax tereddüt bile etmedi.

Bir hırıltıyla ısıyor. Ve eğer sikinin kalınlaştığını hissetmek bir gösterge ise, alıştığımın tam tersi bir etkiye sahip.

Beni tahrik etmesi onu da tahrik ediyor.

Bu bilgi orgazm dalgamı olduğundan daha da yakına getirmeye yetiyor. Gözlerim kapanıyor ve başım fayansa düşüyor, parmaklarım hala Jax'in saçlarında kıvrılmış ve başını göğsümde tutuyor. Diğer göğsüme geçiyor ve bana aynı ilgiyi tekrar gösteriyor.

Orgazmım yaklaşıyor. Nefes nefese kalmaya başlıyorum, Jax'in kaya gibi sağlam tutuşuna karşı kıvranıyorum ve bir kez daha beni ele geçirmek üzere olan delice zevkten uzaklaşmak istiyorum.

"Jax," diye inliyorum, gözlerim panikle açılıyor.

Ve bir kez daha, kafamın ve bedenimin içinde neler olduğunu tam olarak biliyor. Bir patlamayla meme ucumdan çekiliyor ve elinin klitorisime doğru kayması için aramızda yeterince boşluk yaratıyor.

"Ver onu bana bebeğim," diye homurdanıyor, başparmağını küçük yumrunun üzerinde gezdiriyor. "Sikimi ıslat, bu tatlı amcığın ne kadar iyi geldiğini hissetmek istiyorum."

Dokunuşunun çıra olduğu yerde, sözleri kıvılcımdır.

Bedenimin her santimini ele geçiren zevk patlamasıyla paramparça oluyorum. Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor ve bu hissin katıksız gücünden çığlık atıyorum.

Vücudum titremeye devam ederken Jax'in küfrettiğini ve kalçalarının sarsıldığını hayal meyal fark ediyorum. Duygular ikimizi de sararken saniyeler, dakikalar, saatler boyunca havada asılı kalmışım gibi hissediyorum.

Sonunda sesleri kesildiğinde, bitkin bir halde Jax'in kollarına yığılıyorum.

"Lanet olsun bebeğim," diye mırıldanıyor kulağıma, ellerinden biri sırtımı okşuyor.

Sadece tutarsız bir şeyler mırıldanabiliyorum.

Kıkırdaması tenimde yankılanıyor ve bu ses kalbimi neredeyse az önce benden çıkardığı orgazmın verdiği mutluluk kadar ısıtıyor.

Yavaşça içimden çıkıyor, böylece beni yere bırakabiliyor. Tenimi bir kez daha durulayabilmek için beni suyun altına itiyor, bu sefer bacaklarımın arasını yıkamak için zaman ayırıyor. Aşırı hassas olan cinsel organıma dokunduğunda ürperiyorum.

Bir şekilde manevra yapmayı ve yer değiştirmeyi başarıyoruz, böylece kendini durulayabiliyor ve sonra su kapanıyor ve ısınmış havluyu bana sarıyor.

"Aman Tanrım...." İnliyorum. Havlunun kenarlarını kavrayıp etrafımda daha sıkı çekiyorum. Bu duygu o kadar cennet gibi ki Jax'in bakımının beni kurulayıp paketlemeyi de içerdiği gerçeğine odaklanmıyorum bile. "Bir daha asla seni bunun için kızdırmayacağım; bu şimdiye kadar hissettiğim en harika şey."

Sırıtarak kendi havlusunu beline sarıyor. Karın kaslarından akan ve söz konusu havlunun içinde kaybolan su damlacıklarını kucağıma alma ihtiyacı bir an için dikkatimi dağıtıyor.

"Az önce yaşadığın orgazmdan daha mı iyi?" diye dalga geçerek şaşkınlığımı bölüyor.

Yüce Tanrım, onu tekrar nasıl isteyebilirim? Daha önce hiç bu kadar zorlanmamıştım. Bu delilik.

"Bundan daha da iyi," diye gülümseyerek takılıyorum. Kaşları çatılıyor ve misilleme olarak kıcıma bir tokat atıyor.

"Sana sözlerini yedirmemi ister misin?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Seni yemeyi tercih ederim," diye yumuşakça karşılık veriyorum.

Şimdi de kaşları saç çizgisinde. Kendinden emin, edepsiz konuşan bir seks düşkünü olduğum pek söylenemez, bu yüzden dudaklarımdan dökülen kelimelere ben bile şaşıyorum.

Görünüşe göre birkaç orgazma ihtiyacım varmış.

"Seni doyurmadan olmaz," diye ciddi bir şekilde cevap veriyor ve dönüp beni banyodan dışarı itiyor. "Havaalanından beri bir şey yemediğini varsayıyorum, bu yüzden sipariş vereceğiz ve beklerken televizyonda bir şeyler izleyeceğiz. O zamana kadar seks gözlüğü yok."

Abartılı bir iç çekiyorum ama yatak odasına doğru yürümeye başlıyorum. "Evet, efendim."

Görmüyorum ama durakladığını hissediyorum. Sırtarak omzumun üzerinden bakıyorum.

Kapı aralığında donmuş bir şekilde duruyor, su damlacıkları bile vücudundan aşağı inerken donuyor. "Ben... bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Ama ben çok fazla hoşuma gittiğine karar vermeden önce kıyafetlerini giysen iyi olur."

Kıkırdıyorum ama önerdiği gibi yapıyorum.

Geceyi kanepede Office'in tekrarlarını izleyerek geçiriyoruz, ben de Jax'in kolunun altında kıvrılmış oturuyor ve uyuma dürtüsüyle savaşıyorum. Gecenin bitmesine izin veremeyecek kadar mutlu ve hafif hissediyorum. Ayı büyüklüğündeki Jax'in gözleri faltaşı gibi açılmış Çin yemeği teslimatçısına ön kapıyı açması bile beni aptalca mutlu ediyor. Adamın yüzündeki şaşkın ifadeye gülüyorum ve Jax bana göz kırptığında tekrar gülüyorum.

Yemeğimizi yiyor, yarı televizyon seyrediyor yarı da hiçbir şey hakkında konuşmuyoruz. İkimiz de tok, uykulu ve son birkaç saatin yorgunluğuyla kanepeye sarılmış, başım Jax'in kucağında, parmakları saçlarımda geziniyor. Kaçınılmaz olarak uyuklamaya başladığımda, Jax beni yatağa götürüyor ve bir kez daha kolunun altına yerleştiriyor. Yüzümde bir gülümsemeyle uykuya dalıyorum.

Uzun zamandır geçirdiğim en iyi geceydi.

Sonraki birkaç gün bulanık bir şekilde geçti. Kafede boğulmuş durumdayım ve her öğleden sonra oradan tökezleyerek çıkmak ve bir şekilde eve gidip okul ödevlerimi yapacak enerjiyi toplamak için yapabildiğim tek şey bu. Tanrı'ya şükür şu anda sadece yarı zamanlı bir öğrenciyim çünkü Stacey'nin kafede bana yüklediği sorumluluklar yüzünden üç dersten fazlasını yapacak ne zamanım ne de enerjim var.

Her geceyi burnum ders kitabında geçiriyorum. Bazı geceler, o spor salonunda değilken, Remy benimle birlikte

oturma odası. Ara sıra işime yardım ediyor ama çoğu zaman sadece moral desteği için yanımda oluyor.

Aslında güzel bir şey. İkimiz de kanepenin iki ucuna yayılmışız, ben istatistikler için sayılar tutuyorum, Remy ise kafasındaki yeni roman fikri için bilgisayarında çılgınca planlar yapıyor.

İlk etapta onun dairesinde bulunma nedenim ne olursa olsun, aslında kız kardeşimle daha fazla zaman geçirebileceğim için mutluyum. İşinden ayrılmadan önce - ve benim ayrılmamdan önce- birbirimizi haftada bir kereden fazla nadiren görüyorduk. Şimdi, üniversite öncesi ilişkimize geri dönecekmişiz gibi hissediyorum.

Ona yalan söylemem ve arkasından en iyi arkadaşıyla yatmam dışında her şey harika gidiyor.

Bu düşünceyle midemde bir korku çukuru belirliyor. Jax ve ben geçen gece Remy hakkında tam olarak konuşmadık, bu yüzden olayların bu yönünü nasıl ele almamız gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok.

Ona söylemeli miyiz? Kızarmı? Nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok ve onun beni -ya da daha kötüsü Jax'i- hayal kırıklığına uğratacağı düşüncesi beni bir şey söylemeye tereddüt ettiriyor.

Belki de ona söylemeden önce biraz beklemeliyim, Jax'le bu işin nereye varacağını görmek için.

Oturduğumdan beri onuncu kez otomatik olarak telefonumu kontrol ediyorum. Jax ve ben evden ayrıldığım sabahtan beri biraz mesajlaştık - bizim için gerçekten sıra dışı bir şey yok, sadece iş sırasında kontrol etmek ve günümün nasıl geçtiğini sormak gibi olağan mesajlar. Şu anki tek fark, her mesajlaşmamızın hafif çapkın bir tonda olması. Ya da belki de bu sadece benim hayal gücümdür çünkü Jax'i aklımdan çıkaramıyorum. Hafta boyunca iş ve spor salonuyla meşguldü, bu yüzden onu tekrar görmek bir yana, onunla gerçekten konuşamadım.

Ve bunun beni biraz delirttiğini itiraf etmekten de utanmıyorum.

Remy bilgisayarını kapatıp kollarını başının üzerine uzatarak beni penis takıntılı hayallerimden uyandırıyor. "Sanırım bu gece spor salonuna gitmeyeceğim," diye inliyor. "Koç bu hafta bizi deli gibi çalıştırdı ve yemin ederim günler sonra bile hâlâ hissediyorum." Kollarını indiriyor ve dikkatini bana çeviriyor. "Onun yerine takılmak ister misin? Son zamanlarda seni sadece ikimiz de çalışırken görüyorum gibi hissediyorum. Neler yapıyorsun?"

Sorusu karşısında yüzümün nasıl kızarmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Yok bir şey. Sadece en iyi arkadaşınla flört ediyordum, sonunda ikimiz de teslim olduk ve bir gecede beni bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok orgazm etti. Özel bir şey değil.

"Bilirsin işte, hep aynı şeyler," diye mırıldanmayı başarıyorum. "İş ve okul, yeni bir şey yok." Konuyu değiştirmek için çabalıyorum. "Ama biraz ara vermek istiyorum. Sen ne yapmak istersin?"

Sinirlerimi bozmuş gibi görünmüyor çünkü soru sormadan yoluna devam ediyor. Omuz silkiyor ve şöyle diyor: "Dışarı çıkmak ya da evde kalmak istemene bağlı. Bugün Perşembe, akşam yemeği yiyip bir şeyler içebiliriz. Ya da yarın çalıştığını biliyorum, o yüzden evde kalıp bir şeyler pişirebiliriz."

Yüzüme bir gülümseme yayılınca sinirlerim yatışıyor. "Bir şeyler pişirebilirim demek istiyorsun," diyorum eğlenerek.

Remy sırtıyor. "Sen söyledin, ben değil." Bana olan odağı sıkılaştıkça gülümsemesi hafifçe kayboluyor. "Yapmak istediğin bir şey var mı? Belki de bir süredir yapma fırsatı bulamadığın bir şey?"

Ve o anda kız kardeşimi hiç sevmediğim kadar çok sevdim. Çünkü ne istediğini biliyorum. Geçtiğimiz yıl şu ya da bu şekilde vazgeçtiğim şeyler konusunda duyarlı olmaya çalıştığını ve bana özgürlüğümü biraz daha yakalamam için bir fırsat vermeye çalıştığını biliyorum.

Ben de gülümsüyorum ve diyorum ki, "Hadi evde kalalım ve gittiğimiz partileri yeniden yaşayalım. Canlı setleri çalabilir ve anılarımızı tazeleyebiliriz. Ne dersiniz?"

Sırtışı geri döndü, bu sefer on katına çıktı. "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor. Hadi yapalım."

Bilgisayarlarımızı kaldırıp çalışma alanımızı düzenlemeye başladığımızda heyecanımız aşikâr. Remy o kadar heyecanlı ki temizliğin ortasında dikkati dağılıyor ve TV'de programını açmak istediği sanatçıyı bulmak için favori EDM çalma listelerine bakmaya başlıyor. Bize karışık bir içki hazırlamak için aceleyle mutfağa gidiyorum - gösterilerde hiç uyuşturucu kullanmamış olsak da, ara sıra yiyecek standlarından aldığımız pahalı Lime-a-Ritas'ların tadını çıkardık.

Kapı açıldığında ve sırttan bir Jax daireye girdiğinde bize dolu Coronalar hazırlama sürecindeydim.

Remy ve ben şaşkınlıkla başımızı kaldırdık.

"Jax?" diye soruyor kız kardeşim çatık kaşlarla. "Burada ne işin var?"

Gözleri onunkilere kilitlendiğinde gülümsemesi olduğu yerde donup kalıyor. Burada neler olduğunu bilmiyorum, ama vücut dilinden pek de heyecanlı olmadığını söyleyebilirim - ya da en azından hazırlıklı -Remy ile karşılaşmak için.

"Uh... Ben... Spor salonuna gitmeden önce seni yakalamayı umuyordum," açıklamasını beceriksizce yapıyor.

Kafası daha da karışmış görünüyor. Bu ikimiz için de geçerli.

"Spor salonuna gitmeyeceğim," diyor. "Neye ihtiyacın vardı?"

Bana doğru bir bakış fırlattı ve o zaman fark ettim ki... buraya beni görmeye gelmişti. Remy'nin Perşembe geceleri genelde gittiği spor salonunda olması gerekiyordu.

"Uh... İhtiyacım var... Yani, sadece istedim-" Jax bir bahane bulmak için o kadar çabalıyor ki, sırrımızın daha önce ortaya çıkma riski olmasaydı bu çok sevimli olurdu

Ben hazırım. Ben de bu karmaşayı kurtarmak için devreye girmeye karar verdim.

"Jiu-jitsu madalyaların için bir gölge kutusu yapmaktan bahsediyordu," diye araya girdim. Hem Jax'in hem de Remy'nin dikkati bana yöneldi, Jax'in gözleri eşit miktarda şok ve panikle irileşti. Şu anda bu kadar dağınık olmasaydı, bu bakış beni kıkırdatır ve sonra önünde dizlerimin üstüne çöktürürdü.

"Gölge kutusu mu?" Remy tekrarlıyor, yüzünde sorularla Jax'e bakıyor. "Ne zamandan beri kurnazsın?"

Jax'in yüzünü aydınlatan kızarıklığı görünce göğsümden bir şey fırlıyor.

"Ben... değilim," diye kekeliyor. "Sadece düşündüm ki-"

"Tristan'ın ilk UFC galibiyeti için birine para verdiğine göre, senin için de bir tane yapar diye düşündü," diye araya girdim, yalan şimdi eğlenen bir gülümsemeye dönüşen dudaklarımdan kolayca kayıyordu. "Çok düşünceli, değil mi?"

Anlayış yerleştğinde Remy sonunda rahatlar. Tekrar Jax'e odaklandığında gözleri parlar ve yüzüne bir gülümseme yayılır. "Çok düşüncelisin," diye kabul eder. Oturma odasından çıkıp yatak odasına doğru yürümeye başlar, Jax'in yanından geçerken onu sevgiyle itmek için durur. "Çok düşüncelisin, seni koca piç."

Madalyalarını aramak için yatak odasına gittiği anda Jax'in panik içindeki bakışları bana yöneliyor.

Yüksek sesle gülmemek için dudakımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Adımlarını bana doğru atıyor, iri cüssesi küçücük mutfakta o kadar yer kaplıyor ki önümde durduğunda vücut ısını hissedebiliyorum. "Gölge kutusu da neyin nesi?" diye tıslıyor, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

Elimde değil. Neden çıldırdığını anladığımdan beri içimde biriken kıs kıs gülmeyi sonunda bıraktım.

Bu sesle gözleri açılıyor, yüzündeki gergin ifadeyi bir huşu ifadesi yumuşatıyor. "Az önce acıma mı güldün?" diye sorar. "Aslında hayır, onu geç... Az önce acıma mı homurdandın?"

İçimden bir kahkaha daha patlıyor ve yüzümü ellerimin arasına bırakıyorum, omuzlarım sessiz tutmaya çalıştığım kahkahalarla titriyor.

"Yüzünü görmeliydin," diye boğuluyorum, sonunda başımı kaldırıp ona tekrar bakıyorum. Paniklemiş, şaşırmış ve şimdi de dudaklarının kenarında yarım bir gülümseme belirirken eğlenmiş ve şefkatli bir hal almıştı.

"Daha iyi bir yalan bulamadın mı?" diye soruyor kıkırdayarak.

Yine homurdandım. "Daha iyi bir yalan bulamazdın." Kahkahalarım yatışıyor ve sonunda ona merakla bakıyorum. "Neden buradasın? Belli ki gölge kutusu için malzeme toplamaya değil."

Yüzünü buruşturuyor. "Çabuk ol, bu da ne böyle? Geri dönüp beni buraya gelmemin asıl sebebinin kız kardeşini domaltmak olduğu yalanıyla yakalamadan önce hikâyeleri senkronize edelim çünkü geçen gece amının ne kadar tatlı olduğunu düşünmeden duramıyorum."

Bunun üzerine tüm kahkahalar kayboluyor. Sinirle yutkunuyorum, vücudum onun sözleriyle ısınıyor. Tam olarak bunu yaptığına dair görüntüler beynimdeki diğer tüm düşünceleri anında siliyor, beni dikkati dağılmış ve nefes nefese bırakıyor.

"Hailey," diyor kıkırdayarak ve dikkatimi tekrar ona çekiyor.

Şaşkınlığımı üzerimden attım. "Ne?" Diye soruyorum, kelime dudaklarımdan nefes verirken kaçıyor.

"Gölge kutusu nedir?" diye tekrarlıyor, ses tonuna eğlence karışıyor.

"Fotoğraf çerçevesi gibi ama resim yerine eşyalar için" diye cevap veriyorum otomatik olarak. "Dövüşçülerinizden birinin kariyerindeki büyük galibiyeti için Koç'a yaptığı şeffaf kutuyu biliyor musunuz? Hani şu spor salonunun duvarında asılı olan ve içinde tüm kemerlerin ve

Madalya mı?" Jax'in yüzünde anlayış belirir. "Bu bir gölge kutusu. Şimdi Tristan ve Remy için yapmak zorundasın."

Panik geri dönmeye başlar. "Bunlardan birini nasıl yapacağım? Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." İnliyor ve başını geriye atıyor. "Bu kadar aşık olduğum için başıma gelen bu. Tek istediğim seni görmekken şimdi bir sanat projesiyle baş başa kaldım."

Kalbim göğsümde ters dönüyor. "Gerçekten mi?" Sessizce soruyorum.

Bakışları tekrar bana odaklanıyor. "Elbette. Pazartesi günü yatağımdan ayrıldığından beri başka bir şey düşünemiyorum. Seni tekrar görmek için ölüyordum, bebeğim."

Sözleri karşısında yanaklarım pembeleşiyor. "Ben de seni özledim," diye fısıldıyorum.

Jax, Remy'nin hâlâ odasında olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden bir göz atıyor. Sonra öne doğru bir adım atıyor ve ellerini kalçalarımın yanında tezgâha dayayarak beni içine hapsediyor.

"Öyle mi?" diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. Başımı salladığımda derin bir nefes veriyor ve soruyor: "Seni bir daha ne zaman görebilirim? Sensiz delireceğim."

"Umm, sanırım-"

"Onları buldum," diye sesleniyor Remy yatak odasından. Bir anda Jax aramızda biraz mesafe yaratmak için geri adım atıyor. Kız kardeşim oturma odasına geri döndüğünde, buzdolabından çıkardığım içeceklere geri dönerek telaşlı ifademi gizlemeyi başarmıştım.

Remy altın madalyalarını mutfak tezgahının üzerine bırakır. "Tristan bunları yaptığını biliyor mu?" diye sorar Jax'e.

"Hayır," diye itiraf ediyor. "Anlık bir fikirdi."

Sırıtişımı öksürükle zar zor bastırıyorum. Ama Jax tezgahın arkasına saklandığımız yerde ayağıma hafifçe vurduğunda, kahkahalarımın dışarı çıkmasını engellemek için öksürük krizine girmek zorunda kalıyorum.

Remy bana şaşkın bir bakış attı ama yorum yapmadı.

o.

"Peki... siz ikiniz bu gece ne yapıyorsunuz?" Jax hızlıca sorar

Konuyu değıştirme çabası.

Bunun üzerine Remy sırtarak, "Eski Illenium rave setlerini çalacağız ve gittiğimiz gösterileri yeniden yaşayacağız. Katılmak ister misin?"

Jax yüzünü buruşturur. "Sanırım ben pas geçeceğim, bu pek benim tarzım bir müzik değil. Ama siz ikiniz eğlenmenize bakın."

Remy omuz silkiyor. "Sen bilirsin."

Jax altın madalyaları alıyor, ben de onları taşımaya için bir çanta alıyorum, yapabileceğine inandığı için yaptığını söyleyen madalyayı aldığını fark ettiğimde kahkahalarımı yutuyorum. Çantayı benden alıp gitmek için kapıya yöneldiğinde durakladığını, gözlerinde kararsızlığın savaştığını görüyorum. Sonra, sanki kararını vermiş gibi, yanağını öpmek için hızla öne eğiliyor.

Aynı hızla arkasını döner ve "Hoşça kalın, size iyi eğlenceler" diyerek ayrılır.

Jax beni insanların önünde onlarca kez öpmüş olsa da, Remy'ye bakmaktan kaçınırken yanaklarımı alevlendirmek isteyen allıkla savaşıyorum.

"Bazen Jax etraftayken nasıl biriyle çıkmaya başladığını merak ediyorum. Herhangi bir erkeğin seninle olan ilişkisine bakıp da o erkeğin hiç de tehditkâr olmadığını nasıl düşündüğünü hiç anlamıyorum." Başını sallıyor ve önümdeki dolu Coronalardan birine uzanıyor. "Sanırım bu şimdilik iyi bir şey, çünkü erkeklerden biraz uzaklaşmak istediğini varsayıyorum, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Neden zamana ihtiyacım olsun ki? Kalbim kırık ve Steve'i unutmaya ihtiyacım var gibi bir şey değil. Aslında tam tersi, o adamdan aylardır bıkmış durumdayım. Sadece bu ilişkiden nasıl kurtulacağımı bilmiyordum."

Remy anlayışla başını sallıyor. "Biliyorum, biliyorum. Ama yine de ondan sadece üç hafta önce kurtuldun, değil mi? Bir hafta var."

Bir erkeği unutmakla bekar olmak arasındaki fark. Bir süreliğine kendin için yaşamak istemiyor musun? Şu anda house müzik açıp sarhoş olmamızın nedeni de bu değil mi?"

Bunun üzerine yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamıyorum. Ne demek istediğini anlıyorum ve haklı. Yeniden bağımsız olmaya alışmam gerekiyor.

Farkında olmadığı şey, Jax yanımdayken bile bunu yapabileceğim.

Ama hayatımın bu kısmını onunla paylaşmaya pek hazır değilim, özellikle de az önce söylediklerinden sonra. Onun yerine kendi içkimi alıp büyük bir yudum alarak dikkatini dağıtıyorum.

"Bir erkekle ya da erkeksiz sarhoş olabilirim. Şu anda Illenium dinlemek ve sabahları uğraşmam gereken Karenler ve geceleri endişelenmem gereken istatistikler olduğunu unutmak istiyorum. Müziği açabilir miyiz? Komşuların tekrar kapını çalmadan önce ne kadar süre gidebileceğimizi görmek istiyorum."

Remy'nin sırtışı hem sevinçli hem de haince. "Evet, hanımefendi," der ve telefonunu eline alır.

Yirmi dört saat sonra, ben yine aynı durumdayım: Bilgisayarımın başında oturmuş, istatistiklerin kafa karıştırıcı evreninde kaybolmuş, Remy ise beşinci kalemimi saçına batırmış, yeni romanındaki bir olay örgüsü boşluğunu bulmaya çalışıyor.

Ancak, geceyi kanepede kıkırdayarak ılık gösterilerinden çektiğimiz eski videoları izleyerek bitirmek yerine, çalışma seansımız Remy'nin beyninin gece için bittiğini ve rahatlamak için gidip erkek arkadaşının suratına biraz yumruk atması gerektiğini söylemesiyle sona eriyor.

Eğlenen bir sırtışla kız kardeşime dönüyorum. "Daha sonra buraya geri gelecek misin?"

Remy cevap verirken biraz suçlu görünüyor. "Dairenin boş olmasının sakıncası yoksa Tristan'la kalacaktım. İstersen benim yatağında uyuyabilirsin." Bir an beni inceledikten sonra ekliyor: "Ama eğer arkadaş istersen Tristan'ı buraya çağırabilirim. Eğer seni rahatsız ediyorsa seni burada yalnız bırakmak istemem."

Ona el salladım. "Benim için endişelenme, burada iyiyim. Hatta bir kez olsun senin koca ağzın ve yüksek sesli iniltilerin olmadan biraz huzur ve sessizlik güzel olabilir." Şok olmuş bir öfkeyle çenesi düştüğünde, sadece kıkırdayabiliyorum. "İkinci kısım şakaydı. O kadar da gürültücü değilsin."

Gözlerini bana diyor, sonra bir yastık kapıp bana fırlatıyor. "Velet," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Bir başka kıkırdamayla ödevime geri dönüyorum. Çok geçmeden veda şarkısını söyleyip daireden ayrıldığını duyuyorum.

Kendimi gerçek dünyadan tamamen soyutlayacak kadar ödevime kaptırmayı başarıyorum. Bu yüzden telefonum çaldığında, neredeyse koltuktan düşecek kadar irkiliyorum.

Jax'in arayan kimliği ekranımda yanıyor. "Jax?" Şaşkınlıkla cevap veriyorum.

"Hey, Hailey, şu anda ne yapıyorsun?" derin sesi hattın diğer ucundan geliyor.

"Ev ödevimi yapıyorum. Spor salonunda değil misin? Neler oluyor?"

"Bu gece izinliyim. Kapıyı aç."

Şaşkınlıkla ön kapıya baktım. "Burada mısın?" İnanamayarak soruyorum.

"Bana bir daha sordurtma bebeğim," diye homurdanıyor telefonda. Ve yemin ederim onun derin odun sesiyle vücudumda oluşan ürpertiye hissedebiliyor çünkü yüzündeki sırıtışı da hissedebildiğime eminim.

Ayağa kalkıp kapıyı açtığımda Jax'i kapının pervazına yaslanmış, her zamanki gibi lezzetli görünürken buluyorum. Üzerimde yükseliyor ve bir kez daha kendimi merak ederken buluyorum

Eğer hiç kapı aralığına sıkıştıysa, o kadar büyüktür. Üzerinde yıpranmış bir kot pantolon ve geniş göğsünü örtmek için iplerini zorluyormuş gibi görünen arduvaz rengi bir Henley var. Bir eliyle telefonunu kulağına götürürken diğer eli cebinde, zahmetsiz bir özgüvenin timsali.

Jax'in gülümseyen ifadesi, dilimin dışarı fırladığını görünce yoğun bir odaklanmaya dönüşene kadar onu görünce dudaklarımı yaladığımın farkında bile değilim.

"Remy burada mı?" diye sorar, telefonunu cebine sokarken.

Kendi telefonumu düşürüyorum. "Kısa bir süre önce spor salonuna gitti."

Hiç vakit kaybetmiyor. "Güzel," diye homurdanıyor, beni dairenin içine geri itiyor ve kapıyı arkamızdan çarpıyor. "Çünkü şu anda seni öpmeye nefes almaktan daha çok ihtiyacım var."

Göz açıp kapayıncaya kadar döndüm ve sırtımı kapıya dayadım. Şaşkınlıkla nefes almaya bile vaktim yok çünkü Jax nefesimi kesiyor.

Jax'in beni öpme şekli destansı.

Benim için yaptığı her şey beni korumak, bana destek olmaktı. Beni sevmek için. Öpüşmesinin farklı olacağını neden düşündüm bilmiyorum. Ayrı geçirdiğimiz bir hafta nedeniyle dokunuşu çılgınca, eli saçlarımın arasında kayıyor ve dudakları dudaklarıma karşı istekli, ama yine de öpücük saygılı. Sanki bana ne kadar aşık olduğunu, beni ne kadar düşündüğünü gösteriyor.

Şu anda başka bir yerde olmayı ne kadar istemediğini.

Daha önce hiç böyle öpülmemiştim ve bir daha nasıl öpülebileceğimi hayal bile edemiyorum.

Dizlerim gerçekten zayıflıyor ve bükülüyor, bu yüzden Jax uyluklarımın altından kavramak için aşağı uzanıyor ve beni duvara doğru kaldırıyor. Dudaklarını benimkilerden ayırıyor, böylece onları takip edebiliyor

çenem boyunca ve boynumdan aşağı. "Kahretsin Hailey, dün seni öpemediğim için neredeyse aklımı kaybediyordum. Bir haftadır bunun için ölüyordum. Senin için. Seni görebilmek için Aiden'a bu gece derslerime girmesi için yalvarmak zorunda kaldım." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz ağzımı yutmaya, dudaklarımı öpmeye ve ısırmaya devam ediyor.

Cevap verecek kadar uzun süre bizi ayıracak motivasyonu bulamıyorum, onun yerine bacaklarımı beline doluyorum ve onu daha iyi öpebilmek için parmaklarımı saçlarına gömüyorum.

Jax benim yeniden canlanmam karşısında inliyor. Çok geçmeden kalçaları bana doğru pompalanmaya başladı -ya da belki de hareket eden benim kalçalarımı- ve ikimiz de nefessizlikten soluk soluğa kaldık.

Bir şekilde kendini uzaklaştırmayı ve ağızlarımız arasında biraz mesafe yaratmayı başarıyor. "Bekle, bekle, buraya bunun için gelmedim," diye pantolonunu indiriyor. İnanmayarak bir kaşımı kaldırdığımda ifadesini değiştiriyor. "Yani, belli ki bütün hafta bunu düşündüm. Ama bizim için planladığım koca bir gece var. Buraya sadece seni domaltıp çığlık attırmak için gelmedim."

İçim onun sözleriyle sivilaşıyor. Başını kendime doğru çekiyorum ve dudaklarına doğru fısıldıyorum, "Önce beni bağirt, sonra ne planladıysan onu yapmaya gidebiliriz."

Tekrar ağzıma saldırmadan önce çaresiz bir inilti duyuyorum. Elleri kıcımda sıkılaşıyor ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni öperken kalçalarını benimkilere doğru yuvarlamaya başlıyor.

"Lütfen deyin," diye homurdanıyor.

"Jax, lütfen" diye yalvarmadan önce bilerek bir an bekledim.

Beni duvardan çekerken göğsünden tamamen hayvani bir erkek hırıltısı yükseliyor. Dairenin etrafına hızlıca bir göz attıktan sonra hemen tavandan tabana pencerelerin olduğu duvara doğru ilerliyor ve beni duvara yaslıyor. Sırtıma değen soğuk camın şokuyla nefesim kesiliyor ve Jax bu fırsatı değerlendirerek dilini tekrar ağzıma sokuyor.

"Seni bu pencereye karşı becereceğim." Sözünü tenime fısıldıyor. "Bütün şehir seni sikimin üzerinde parçalanırken izleyecek."

Heyecandan sadece inleyebiliyorum. Daha bana dokunmadı bile ama içimde kaynayan orgazmı şimdiden hissedebiliyorum. Patlaması için fazla bir şey gerekmeyecek. Aslında, bana ne yapacağını tarif ettiğini duymak bile muhtemelen beni patlatmaya yetecek.

Bacaklarımı belinden çözüyor ve beni yere yatırıyor. Başka bir şey söylemeden kendi tişörtünü yırtıp atıyor ve ardından eğilip taytımı ve iç çamaşırımı bedenimden çekip çıkarıyor.

Bağırıyorum ve kendimi sabitlemek için omzuna uzanıyorum. Ama bir fark yaratmıyor, çünkü aynı hızla beni döndürüyor ve pencereye bakmamı sağlıyor. Ellerimle destekleyecek kadar bile odaklanamıyorum.

"Benim için bacaklarını aç," diye emrediyor uzaklaşırken. Bunu yapmadan önce tereddüt bile etmedim. "Aferin kızıma. Şimdi sırtını eğ. O güzel amcığın bütün hafta benim için ne kadar yalvardığını göster bana."

"Aman Tanrım," diye inliyorum, vücudum erotik sözler yüzünden yanma tehlikesi geçirirken alnım cama düşüyor. Kesinlikle patlamaktan sadece bir dokunuş uzaktayım. Jax nasıl bu kadar pis bir ağza sahip olabiliyor?

Talimatlarına uyuyorum ve bir inilti ile ödüllendiriliyorum, bu onun da benim kadar etkilendiğinin tek kanıtı. Omzumun üzerinden baktığımda, yumruğu ağzında ve yüzünde acı dolu bir ifadeyle orada durduğunu görüyorum.

Ve o anda benim küçük bir parçam - Steve'in pis bakışları ve pasif agresif yorumlarıyla yok ettiği parçalardan biri - sanki en başta hiç zarar görmemiş gibi iyileşiyor.

Bu beni Jax için zaten umutsuz olduğumdan daha da umutsuz yapıyor. Yerimde kıpırdanıyorum ve "Jax, lütfen" diye sızlanıyorum.

İnliyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Bu lanet olası kelime," diye homurdanıyor. Ama hemen uzanıyor

Aşağı inip kemerini çözüyor ve pantolonunu sikini çıkaracak kadar açıyor.

Boyunu okşamasını izlerken nefes nefese kalıyorum. Yalvarmak onu acele ettirir sanmıştım ama Jax bu anı aceleye getirmeyecek. Çünkü bundan zevk alıyor.

Bir parmağı omurgamda gezinirken kendini okşamaya devam ediyor. Kıç yanaklarıma ulaştığında, birini neredeyse sevgiyle avuçluyor.

"Böyle mükemmel bir küçük fahişe, benim horozum için hazır," diye fısıldıyor.

Kelimeleri duyunca nefesimi tuttum. Seks yaptığımdan beri böyle bir şey duymanın hayalini kuruyordum ama bunları gerçekten duymanın nasıl hissettireceğini hiç düşünmemiştim. Kaslarımın beklenti ve heyecan içinde nasıl kasılacağını hiç tahmin etmemiştim. Bu iğrenç duygu karşısında içimdeki tahrik duygusunu hissetmeyi hiç beklemiyordum.

Bunları Jax'ten duymanın beni ateşleyeceğini hiç beklemezdim.

Onu göremiyorum ama tepkilerimi yakından izlediğini hissedebiliyorum. Tenimi şefkatli bir dokunuşla okşuyor, oynamak isteyip istemediğimi ya da yavaşlaması gerekip gerekmediğini görmek için bekliyor. Ve ben ürpertici bir inilti çıkardığımda, cevabını alıyor.

"Aferin kızıma," diye övüyor bir yanağına bir tokat indirirken. Başka bir inilti duyulduğunda, hareketi diğerinde tekrarlıyor.

"Sen mükemmelsin," diye homurdanıyor sonunda bana yaklaşırken. Kalçamı kavrayıp ucunu sıırıslamak girişime dokundurduğunda, kaybetmeme sadece saniyeler kaldığını biliyorum.

Ve tek bir sert hamleyle içime girdiğinde... Yapıyorum.

Beni tamamen doldurduğu anda sanki biri fitili ateşlemiş ve patlamayı başlatmış gibi oluyor. Orgazmım vücudumu yırtıp geçerken kendimi pencereye zorlukla yaslayabiliyorum ve Jax'in henüz bir şey yapmamış olduğu gerçeğinden tamamen habersizim.

hareket etti, sadece kalçalarımı tutuyor ve vücudum onun altında titrerken beni dik tutuyor.

Kıvılcımlar nihayet söndüğünde, Jax'in huşu dolu bir sesle "Tanrım, Hailey, o da neydi?" diye sorduğunu duyuyorum.

Cevap olarak sadece tekrar titreyebiliyorum.

Beni dik tutabilmek ve sırtımı göğsüne yapıştırabilmek için içimden kayarak çıkıyor. "İyi misin?" diye fısıldıyor kulağıma, parmaklarını hafifçe boynumda gezdiriyor. "Durmak istiyor musun?"

Hemen başımı sallıyorum. "Durma, bu harika hissettirdi. Sanırım bütün hafta seni görmediğim için böyle oldu."

Kulağıma düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Benim için azdın mı, bebeğim?" Sızlanıp başımı salladığımda kulak mememi ısıyor. "Kendine dokunmadın mı?"

Bu orgazm tüm benlik bilincimi yok etmiş olmalı çünkü daha önce kızarır ve sorudan saklanırken, şimdi sadece başımı sallıyorum.

Aleti hâlâ salgımla kaplıyken Jax'e bunu söylememe gerek yok ama Steve her zaman mastürbasyondan hoşlanmazdı. Sanırım bunu aldatmak ya da beni tatmin edemediğinin bir işareti olarak görüyordu. Bir keresinde beni mastürbasyon yaparken yakaladı ve iki gün boyunca benimle konuşmadı.

Jax burnunu yanağımda gezdiriyor. "Hmm. Hadi buna bir çare bulalım."

Elimi tutuyor ve vücudumun ön kısmına doğru yönlendiriyor. Parmakları benimkileri örterken klitorisime bastırıyor ve yavaşça daireler çizmeye başlıyor. Daha yeni boşalmış olmama rağmen, Jax'in dokunuşu ve bana kendimle oynamamı söylemesinin birleşimi vücudumun yeniden ısınmasına neden oluyor.

"Durma," diyor kulağıma. Elini elimden çekip beni kalçalarımın tutmaya devam ediyor, dediğini yaptığımda göğsünden memnun bir ses yükseliyor.

"Ne kadar güzel olduğuna bak," diye mırıldanıyor takdirle. Sözlere parmaklarımın kalçalarımın arasında gezindiği yere bakmama neden oluyor ama hemen ardından çenemi kaldırıp "Oraya değil. Pencereden kendine bak. Kendine böyle dokunurken ne kadar muhteşem olduğuna bak."

Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. Kocaman pencerede hafif bir yansıma var, neredeyse çıplak bedenimi ve omzumun üzerinden Jax'in aç ifadesini görebiliyorum. Gözlerimiz buluşuyor, yüzüm kızardığında dudağı gülümsemeyle kıvrılıyor.

"İşte buradasın," diye mırıldanıyor. "Çok güzelsin." Dudaklarının boynuma indiğini, tenime ve omzuma öpücükler bıraktığını görüyor ve hissediyorum.

Temas karşısında inliyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum. Parmaklarım otomatik olarak daha hızlı hareket etmeye başlıyor, erotik görüntüler, sesler ve hisler içimdeki zevki daha önce hiç olmadığı kadar yükseltiyor.

"İki parmağını sok bebeğim," diye talimat veriyor. Bunu hevesle yapıyorum, tam olarak bu tür bir baskınlığı arzuluyorum. Parmaklarım kolayca içime girdiğinde sırtımda hırladığını hissediyorum. Kalçalarımı sıkıca kavlıyor. "Bu hafta kaç kez seni düşündüm biliyor musun? Seni böyle düşünerek kaç kez kendime dokundum?"

Aletin kıcıma süründüğünü hissettiğimde, Jax'in sözleri nihayet kayda geçiyor. Gözlerim pencerenin yansımasından onunkilere kayıyor.

"Kaç-" Sertçe yutkunuyorum ve tekrar deniyorum. "Kendine kaç kez dokundun?"

Yüzünde bir sırıtış beliriyor. Dudakları kulağımın kabuğunda geziniyor, benimle alay ediyor çünkü cevabı öğrenmek için can atmasam bu soruyu kendime sordurmayacağımı biliyor.

"Kıçın sikime değmeden uyandığım her sabah," diyor dudakları tembel yoluna devam ederken. "Ve her gece uyumak zorunda kaldığımda

yüzümü o tatlı amına gömmeden ve sana adımı haykırmadan olmaz."

"Jax," diye nefes nefese kaldım. İçine bir parmak daha sokuyorum, uyarılma seslerim boş daireden duyuluyor. Normalde bu kadar ıslak olmam ve bu kadar ses çıkarmam beni utandırırđı ama beni altına almakla tehdit eden orgazm ve sahneyi kontrol eden Jax arasında, şu anda umurumda olan bir gram bile yok.

Ama tam nefeslerim hızlanmaya ve zevkim doruğa çıkmaya başladığında Jax elimi tutuyor ve hareketlerimi durduruyor. Gözlerim şaşkınlıkla onunkilerle buluşuyor.

"O orgazm bana ait," diye homurdanıyor. "Ellerini benim için tekrar cama koy, bebeğim." Dediğini yapıyorum, serbest kalmak için o kadar çaresizim ki bacaklarımın titrediğini hissedebiliyorum. Onun için otomatik olarak sırtımı eğiyorum.

"İyi kız," diye mırıldanıyor. Elleri takdirle kıcıımı ve kalçalarımı okşuyor. Pencereye çok yakınım ve ne yaptığını göremeyecek kadar şehvetimin içindeyim ama sonra iniltisini duyuyorum. "Kahretsin, çok ıslaksın. Bu hayatımda gördüğüm en seksi şeydi." Sonra başka bir şey söylemeden içime kayıyor.

Zevk sadece bir saniye içinde şenlik ateşine dönüşürken başım kürek kemiklerimin arasına düşüyor. Jax'in hamleleri hızlı değıl ama sert ve her sinir ucuma dokunuyormuş gibi hissettiriyor.

"Başını yukarı kaldır," diyor karanlık bir şekilde. "Ben seni becerirken şehre bak."

Nefes nefese kalıyorum ve başımı kaldırıp Güney Philadelphia'nın şirin mahallesine bakıyorum. Saat akşamın altısı, şehir lambalarının henüz yanmadığı ve insanların kafalarını kaldırdıklarında bizi kesinlikle görebilecekleri kadar aydınlık.

"Sence şu anda seni gören biri var mı? Seni sikilirken izleyen biri var mı?" Jax'in uzanıp kaşkorsemin kuplarını aşağıya çektiğini ve göğüslerimi ortaya çıkardığını hissediyorum.

Şehir. Nedense bu, birdenbire kendimi gerçekten çıplak hissetmeme neden olan şey.

Bir orgazm daha beni altıma almakla tehdit ediyor.

Jax iki eliyle beni kızdırmak için etrafıma uzanıyor. Sert uçları parmaklarının arasında yuvarlamak ve sert bir çimdikle nefesimi kesmek arasında gidip geliyor.

"Eminim şu anda buraya bakan biri olsa, bu pembe meme uçlarını emmek istemekle arkanda benim yerimi almak istemek arasında kalırdı. Eminim şu anda senin tatlı amına vuran kişi olmak isterlerdi."

Sözleri ikinci bir orgazmı ateşlemeye yetiyor. Beni ele geçirdiğinde şaşkınlıkla haykırıyorum, Jax itişlerini hızlandırırken sessiz bir fuck yes mırıldanıyor.

Jax'in neden olduğu kaostan ardından bir kez daha söndüğümde, içimden çekip çıkarıyor ve beni döndürüyor. Beni kaldırıyor ve ilk ortaya çıktığında bulunduğumuz pozisyona geri getiriyor - bu sefer çok daha az kıyafet ve çok daha fazla ter var.

Tekrar içime girdiğinde nefesim kesiliyor, kollarımı boynuna doluyorum. Doğrudan açıkta kalan meme uçlarıma yöneliyor, itiş gücü tekrar artmaya başlarken bile başını göğsüme indiriyor.

"Tadın en tatlı şeker gibi," diye inliyor sertleşmiş bir tomurcuğu dişlerinin arasında yuvarlarken. Acıdan inliyorum ve ağzına karşı daha sert bir şekilde eğiliyorum. Diğer göğsüme geçmeden önce bir kez daha ısırıyor.

İşkenceye daha fazla dayanamadığımda, Jax'in saçlarını çekiştiriyorum ve kollarında kıvranıyorum. Nefes almayı başardığım tek şey onun adı.

Şimdiye kadar, Jax vücudumu benden bile daha iyi tanıyor gibi görünüyor. Bir şekilde içimde oluşan baskıyı hissedebiliyor, ben başka bir orgazma yaklaştıkça hayal kırıklığım zirve yapıyor. Sadece bu da değil, beni neyin tetikleyeceğini de biliyor.

Dudakları köprücük kemiğimde ve boynumda gezinirken bile hamleleri hiç yavaşlamıyor. Tenimi ısırıldığını hissediyorum, sadece sertçe

Boğazımdan bir inilti çıkarmaya yetecek kadar. Ve tam vücudumda oluşan ezici zevkten gerçekliğe olan bağlılığımı kaybetmeye başladığım anda, dudaklarını kulağıma bastırıyor.

"Benim için geleceksin ve sonra seni dizlerinin üzerine çöktüreceğim ve tüm şehrin görmesi için seni dölleriyle boyayacağım."

Jax'in kollarında titrerken, vücudumda yarattığı etkiyle ağzımı açıp sessiz bir çılgılık atmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Parçalara ayrılışımı izlerken yüzünde şaşkın bir ifade var. "Boşaldığında çok güzel oluyorsun," diye fısıldıyor. Orgazmım sona erdiğinde, buna cevap veremeyecek kadar yorgun ve utangaç olduğum için başımı omzuna yaslıyorum.

Kulağıma mırıldanarak, "Dudaklarında dölleri varken de aynı şekilde güzel görüneceğine dair bir his var içimde," diyor.

Ve aynen böyle, şehvetim yeniden alevleniyor. Ama bu sefer boşalmak istediğim için değil, onu memnun etmek istediğim için. Bana gösterdiği zevkin aynısını ona da göstermek ve bunu yaşarken yüzünü izlemek istiyorum.

Kollarından sıyrılıp dizlerimin üzerine çöküyorum, avuçlarımı uyluklarıma yerleştirip saygıyla ona bakıyorum.

"Kahretsin bebeğim, dizlerinin üzerinde çok güzelsin," diye fısıldıyor başparmağını alt dudağımda gezdirirken, bana hayranlıkla bakıyor. Ağzımı açıyorum ve sessizce ona yalvararak parmağını ağzıma alıyorum.

Aletine uzanırken göğsünden bir homurtu yükseliyor. Yumruğu, az önce benden çıkardığı akıl almaz orgazmlarla kayganlaşan uzunluğunun üzerinde kolayca yuvarlanıyor.

"Ağzını aç benim için," diyor dişlerini sıkarak. Hemen itaat ediyorum. "Komşularının seni böyle görmesi hoşuna gidiyor mu? Dölüm için bu kadar hevesli olman?"

Ağzım açık, dizlerimin üzerinde oturduğum yerde kıvranarak sadece inleyebiliyorum. Ve dilimi sessiz bir davetle dışarı çıkardığımda, bu hareket sonunda onu harekete geçiriyor.

Bir inilti ile dudaklarıma, çeneme ve göğüslerime boşalıyor. Gözlerim otomatik olarak kapanıyor ama Jax'in zevkinin tenimi boyadığı hissiyle inliyorum - buna benim sebep olduğumu bildiğim için. Onu çılgına çevirdiğimi.

Bir süre sonra gözlerimi açıyorum ve karşımdaki bu muhteşem, günah kadar seksi adama bakıyorum. Bakışlarını tutarak dudaklarımı yalıyor, onun tadına varıyorum. Jax, bir parmağımı göğsümde gezdirip parmağımı ağzımın içine çekmemi perçinlenmiş bir şekilde izliyor.

Öne doğru düşüp bir koluyla kendini pencereden yakalıyor ve "Kahretsin Hailey, rüya gibisin" diye inliyor.

Ona gülümsüyorum ve bir parmağımı daha göğsümde gezdiriyorum.

Jax sonunda şehvet sarhoşluğundan kurtulmuş gibi görünüyor ve kağıt havlu almak için mutfağa koşuyor. Bana geri döndüğünde, beklediğim gibi havluları bana uzatmıyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve beni dikkatlice kendisi temizliyor.

"Yapabilirim," diye beceriksizce mırıldanıyorum, havluyu ondan almaya çalışıyorum. Ama tipik Jax tarzıyla ellerimi fırçalıyor ve benimle ilgilenmeye devam ediyor. İş bittiğinde gülümseyerek öne eğiliyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Şaşkınlıkla geri çekildim. "Jax! Hâlâ senin-umm... üstümün başımın... olması seni rahatsız etmiyor mu?"

"Siktir et," diye homurdanıyor ve sonra beni boynumun dibinden tutup ayak parmaklarımı kıvrıran bir öpücük için kendine çekiyor. Nefesim kesilene ve neden endişelendiğimi hatırlayamayana kadar beni öpüyor.

Şaşkın bakışlarıma sıırttı. Hızlı bir hareketle ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Hadi bebeğim, bu gece bizim için büyük planlarım var. Giyin hadi."

Beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum ama yüzümdeki şüpheli ifade kaybolmuyor. "Ne yapıyoruz biz?"

Sırtışı daha da büyüyor. "Senin için bir çentik açıyoruz Steve List'i sikeyim."

JAX

Bir saat sonra Hailey'i Center City'deki favori burger barımıza götürüyorum. Ona ne istediğini sormama bile gerek yok, sadece Oreo kurabiyeli milkshake kombinasyonlu burger ve patates kızartması sipariş ediyorum.

Artı, kendim için iki duble burger.

Yüzünde şüpheli bir ifadeyle etrafına bakınıyor ve sonunda bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Umm, Burgerfi'nin Fuck Steve listemde olduğunu hatırlamıyorum," diyor kaşlarını kaldırarak.

Yapılacaklar listesi için sürekli kullandığımız isme kıkırdıyorum. "Bu sadece bir mola, bebeğim. Asıl varış noktası bundan sonra ama oraya aç karnına gitmene izin veremem. O yüzden... önce hamburger."

Şimdi ilgisini çektim. "Gerçek varış noktası neresi?"

Sinsi bir sırıtış dudaklarımı kıvrıyor. "Dövme dükkanı."

Kaşları saç çizgisine doğru fırladı. "Ne?! Jax, ben dövme yaptıramam!"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak koltuğuma yerleşiyorum. Bir kaşımı kaldırıyorum. "Neden olmasın?" Basitçe soruyorum.

Şok içinde çenesi düşer. "Çünkü! Çünkü... bu delilik. İnsanlar öyle bir hevesle dövme yaptırmazlar."

Sorgulayan bakışlarım hiç azalmıyor. "Bunun daha sık yaşandığına eminim. Ayrıca, bu bir heves değil. On sekiz yaşından beri ne almak istediğini biliyorsun."

Bir an için nutku tutuldu. Onu bu kadar iyi tanımasaydım, kızgın olduğunu düşünürdüm. Ama değil, sadece bilgiyi hesaplıyor. Beynindeki çarklar dönüyor, sözlerimin doğruluğunu ve kendi duygularını tartıyor, bir sonraki adımda ne yapacağını bulmaya çalışıyor.

"Jax, bu çılgınlık. Bu büyük bir karar, bunu benim üzerime yıkamazsın."

Onaylarcasına başımı salladım. "Haklısın, bu hafife alınacak bir karar değil. Ve eğer rahat değilsen, başka bir şey yapmaya gideriz. Ne istersen. Ama ikimiz de bunun bir heves olmadığını biliyoruz ve bunu yaptırabilecek yaşa geldiğinden beri erteliyorsun. Steve de gittiğine göre, artık iyi bir mazeretin yok."

Kekeleyen öfkesi hüsrana dolu bir bakışa dönüşüyor. Haklı olduğumu biliyor. Ve birkaç dakika sonra, sonunda kabul ediyor.

"İyi," diye mırıldanıyor. Ama sonra aklına bir şey geliyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. "Sen de bir şey alıyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır. Bu gece tamamen seninle ilgili bebeğim."

Sevdiğini bildiğim bu lakaptan mı yoksa duygunun kendisinden mi bilinmez, sözlerim karşısında adeta eriyor. Aramızdaki masanın üzerine eğilip ağzıma bir öpücük kondurmadan hemen önce dudaklarında mutlu bir gülümseme belirliyor.

Ama geri çekildiği anda, ne yaptığını anladığında donup kalıyor. Yüzündeki gülümseme kayboluyor ve bana bakıyor, şaşkın ve gergin, tepkimi bekliyor.

"Üzgünüm, yapmamalı mıydım-"

Cümlesini bitirmesine bile izin vermedim. Onunla yarı yolda buluşmak için daha da yaklaşıyorum ve elimi ensesinde gezdirerek dudaklarını tekrar kendime çekiyorum. Onu kızdırmak için birkaç tembel saniye ayırıyorum, dilimi alt dudağı boyunca kaydırıyorum ve hafifçe ısıyorum. Ve sonra başka bir aç öpücükle onun nefesini hevesle yutuyorum.

"Beni öpüp öpemeyeceğini sorgulamana hiç gerek yok," diyorum nihayet uzaklaştığımda. Yanaklarının artık pembe olduğunu görmek beni memnun ediyor.

Daha da kızarıyor, utanmış gibi görünüyor. "Bizi gizli tutmak isteyip istemediğimizden emin değildim. Ya biri bizi görürse?"

Omuz silkiyorum. "O zaman bizi görürler. Bunun seksten daha fazlası olduğu konusunda söylediklerimde ciddiydim. Yapmak isteyeceğim son şey seni saklamak olur."

Hâlâ ikna olmamış görünüyor. "Ya spor salonundan biriye ve Remy ya da Tristan'a söylerlerse?"

İlk defa yüz hatlarında bir belirsizlik görüyorum. Ve aramızda olanlardan dolayı endişeli ya da pişman olabileceği bilgisi beni bir şimşek gibi çarpıyor. Onu rahatsız etmek istemediğim için koltuğumda geriye yaslanıyorum, o da yaslanıyor ama elini kucağına bırakmadan önce elini tutuyorum. "Bunu nasıl istersen öyle halledebiliriz, Hailes. Remy'ye karşı dürüst olmak istiyorum ama bunu aramızda tutmak istiyorsan benim için de sorun yok." Bunun üzerine kaşlarını çattı ve otomatik olarak elimi sıktı.

"Seni asla saklamak istemem. Herhangi bir kız çatılardan Jax Turner'ın kolunda olduğunu haykırırdı." Bir an için belirsizlik geri gelir. "Ama sanırım... Remy'ye söyleyene kadar bunu gizli tutmayı tercih ederim. Benim ona doğrudan söylemediğim bir şekilde öğrenmesini istemem."

Uzanıp avucuyla yanağımı okşamadan önce bir süre yüzümü inceliyor. Başparmağı yanağımı okşarken gergin görünüyor. "Bu iyi mi?" diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum ve avucuna bir öpücük konduruyorum. "Elbette," diyorum ona dürüstçe. "Ne yapmak istersen."

Sözlerimdeki gerçeği hissetmiş olmalı çünkü yüzünde yine sıcak bir gülümseme beliriyor. Eliyle hala yanağımı kavrararken, beni tekrar öpebilmek için daha yakına çekiyor.

"Az önce bunu gizli tutacağımızı söylediğimizi sanıyordum," diyorum eğlenerek.

Gülümsüyor. "Öyleyiz. Ama sen çok dayanılmazdın ve ben bir tane daha istedim. Ben de aldım."

Sırıtiyorum ve dudaklarını bir kez daha almak için öne doğru eğiliyorum. "Beni ne zaman istersen alabilirsin bebeğim. Ben senin emrindeyim."

"Merak etme, daha sonra istediğimden bolca alacağım" derken gözleri muziplikle parlıyor.

Üç hamburger ve yirmi dakika sonra, nihayet tüm bu planı iptal etme ve Hailey'i tam olarak ne istediğini görmek için eve götürme konusundaki delice ihtiyacımdan başka bir şeye odaklanabiliyorum. Hayvan-Jax'ten şefkatli-Jax'e geri dönmek için onun dövme tezgahında gergin bir şekilde kıvrandığını görmek gerekiyor.

Hailey'nin sandalyenin kenarına tünediği yerin yanına oturuyorum ve bir kolumu beline doluyorum. Onu kendime doğru çekiyorum ve dudaklarımı saçlarına bastırıyorum.

"Rahatla," diye mırıldanıyorum. "Düşündüğün kadar acımıyor ve sen farkına bile varmadan bitecek. Sadece derin bir nefes al ve bunu neden yaptığını hatırla."

Kollarımda rahatladığını hissedebiliyorum. Derin bir nefes alıyor, sonra bir nefes daha alıyor ve bana minnetle gülümsüyor.

Kalbim bu manzara karşısında patlayacakmış gibi hissediyor.

"Hey, çocuklar, bu gece nasılız? Jax! Hey, adamım!"

Dönüp Tyler'a bakıyorum, her zamanki dövmecime. Çok fazla dövmem olduğundan değil ama bir şey yaptırmak istediğimde adamım o oluyor.

"Tyler, n'aber dostum? Nasıl gidiyor?" Yumruk tokuşturmak için elimi uzatıyorum, o da kocaman bir sırıtışla karşılık veriyor. Hepsi

Spor salonundaki dövüşçüler dövmelerini burada yaptırıyor, bu yüzden şaka gibi ama dükkânı biz ayakta tutuyoruz; tüm sanatçılar bizden birinin ön kapıdan girdiğini görmekten her zaman mutlu oluyor.

"Ah, bilirsin, şikayet edemem. Remy aslında beni aradı ve gelecek ay için çılgın bir sırt mürekkebi randevusu ayarladı. Bugün ne yapıyoruz? Sırtındaki rengi bitiriyor muyuz?"

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Tasarımlarıma renk katmaya çalışmayı bırak dostum, sadece siyah ve beyaz yaptığımı biliyorsun."

Tyler ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırıyor, ancak yüzünde suçlu bir gülümseme beliriyor. "Denemek zorundaydım. Bu şey biraz renkle harika görünürdü."

Tekrar gülüyorum ama Hailey'e dönüyorum. "Aslında bugün müşteriniz ben değilim. Hailey mürekkep almak istedi."

Tyler dikkatini Hailey'e çeviriyor ve ilk kez kolumun ona dolandığını fark ediyor. "Bu senin kızın mı?" diye soruyor nazik bir gülümsemeyle.

Hailey'i yanımda daha sıkı tutuyorum, tıpkı bu kelimenin kalbimin etrafındaki bir şeyi sıkıdığı gibi. Şu anda sırttan bir aptal gibi göründüğümü biliyorum ama zerre kadar umurumda değil. Tek söyleyebildiğim, "Evet, öyle."

Hailey bana bakarken gözlerini kocaman açıyor ama beni düzeltecek bir şey söylemiyor. Aramızda olanlara bir etiket koymadığımızın farkındayım ama ikimizin de 'sevgilim' demenin başka bir şey demekten daha doğru olduğunu inkâr edebileceğini sanmıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Hailey," diyor Tyler, Hailey ile sessiz konuşmamı bölerek. "Ben Tyler. Bugün ne almayı düşünüyordun?"

Sinirleri hemen yatışıyor, ben de burada olduğumu hatırlatmak için onu güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Her zaman ayak bileğime bir pusula dövmesi yaptırmak istemişimdir. Orta büyüklükte bir şey, çok büyük bir şey değil, ama aklımda birkaç ayrıntı var. Sana gösterebileceğim bir tasarımı var, sadece telefonumda bulmam gerekiyor-"

"Buldum," diye araya giriyorum. Telefonumu cebimden çıkarıp fotoğrafa kaydırıyorum, sonra Tyler'a uzatıyorum.

"Hangi tasarımı istediğimi hatırladın mı?" Hailey şaşırarak sordu. "Bunu yıllar önce konuşmuştuk."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum. "Bu randevuyu aldığımda araştırdım. Çok özel bir tasarım istediğini biliyordum." Sırf bu özel dövmeyi bulabilmek için neredeyse iki saatimi pusula dövmelerini araştırarak geçirdiğim kısımdan bahsetmiyorum.

Tyler tasarıma baktıktan sonra, "Bu harika, bunu kesinlikle yapabiliriz," diyor. "Ne kadar büyük düşünüyorsun? Bana bileğinin üzerinde gösterebilir misin?"

Hailey bakışlarını ayırıp Tyler'a bakmadan önce bir süre daha şok içinde bana bakıyor. Sağ ayak bileğini karşı dizine doğru çekiyor ve parmaklarıyla bir daire çizebilmek için çoraplarını aşağı doğru çekiyor. "Umm, eğer detayları koruyabilirsen şu büyüklükte bir şey istiyorum. Ne kadar küçük ya da büyük olması gerektiğini bilmiyorum."

"Bu boyut gayet iyi, detayları hala alabiliyorum. Neden ayakkabını çıkarıp sandalyeye uzanmıyorsun, ben de şablonun çıktısını alayım? Seni bir saat içinde buradan çıkarabilirim."

Hailey dediğini yapıyor ve Tyler birkaç dakika sonra geri geldiğinde sinirleri giderek daha da kötüleşiyor. Tyler mürekkebi hazırlama, cildini temizleme ve şablonu yerleştirme işlemlerini tamamladığında Hailey nefes nefese kalıyor ve ellerini yumruk yapıyor.

Karşı tarafına bir sandalye çekiyorum ve eline uzanıyorum. Yumruklarını nazikçe açıyorum, böylece elini kendi elime alıp güven verici bir şekilde sıkabiliyorum.

"Nefes al bebeğim," diye mırıldanıyorum. "Söz veriyorum o kadar da kötü değil." "Hazır mısın?" Tyler nazikçe soruyor.

Hailey hâlâ iri gözlü ve onu hiç görmediğim kadar gergin görünüyor, sadece başını sallıyor.

Vızıltının başladığını duyduğumda onu izliyorum, odağını iğneden yüzüme kaydırmak için bileğine hafif daireler çiziyorum. İşe yaramıyor ama ağzı şaşkınlıkla açılıyor.

"Nasıl hissettirdi?" Tyler'ın sorduğunu duydum.

Hailey kalın kalın yutkunuyor. "Bu... düşündüğüm kadar kötü değil. Kedi tırmalaması gibi bir şey."

Sırıtiyorum. "Sana söylemiştim." Bana ters ters bakıyor ve Tyler'a devam etmesini işaret ediyor.

"Peki neden pusula?" diye sorar silah tekrar çalışmaya başladığında.

Hailey cevap verirken meraklı bakışlarını bileğinden ayırmıyor. "Ben büyürken ailem hep çok seyahat ederdi. Ailem kız kardeşime ve bana dünyayı daha iyi anlamak için diğer kültürleri görmenin önemli olduğunu öğretti, bu yüzden seyahat etmek içsel bir şey haline geldi. Yeterince büyüdüğümüzde, kız kardeşim ve ben olabildiğince çok yeni yer görmeye kafayı takmıştık."

Tyler hassas bir bölgeye geldiğinde duraklıyor, gözlerini sıkarak kapatıyor ve kendini derin nefes almaya zorluyor. Geçtiğinde konuşmaya devam ediyor. "Sadece seyahat etmeye ve dünyayı öğrenmeye devam etmek için değil, aynı zamanda beni mutlu eden şeyleri yapmaya devam etmek için bir hatırlatma olarak her zaman bir pusula dövmesi istemişimdir. Hayatımın en güzel anılarından bazıları kız kardeşimle yaptığım seyahatlerdi." İç geçiriyor ve başını sandalyeye yaslıyor. "Muhtemelen şu anda mürekkep yaptırmak için ideal zamanlama. Neredeyse iki yıldır hiçbir yere gitmedim. Beni mutlu eden şeylere öncelik vermek buraya kadarmış..."

Sonunda sözünü kesiyor ve o kadar mutsuz görünüyor ki dikkatini çekmek için henüz bırakmadığım elini sıkıyorum.

"Bu kolay bir çözüm, Hailes. İstedğin zaman bir uçağa atlayabilirsin. İstersen yarın seni İspanya'ya götürebilirim."

"Birlikte tutuklanabilelim diye mi?" dediğinde hâlâ acının etkisindeydi. Benim eğlence anlayışımın bu olduğundan emin değilim,

İstasyondan tatlı dille çıkabilmenizden etkilensem bile."

Ağzım şok içinde açıldı. Bir grup mahalleliyle sarhoşken yaptığım ve benim öfkelenip sünnetli penislerin çıplak köstebek farelerine benzemediğini onlara kanıtlamaya karar vermemle sonuçlanan tartışmamı bilen tek kişi üniversitedeki oda arkadaşım. Caddenin karşısında duran polisleri görmüş olsaydım, hiç düşünmeden yalağı bırakmak yerine en azından kararı sorgulayacak kadar duraksayabilirdim. Tanrıya şükür ki polisler tartışmayla eğleniyorlardı ve beni gerçekten tutuklayamayacak kadar yorgundular.

"Nasıl yaptın...?" Hayretler içinde kaldım.

Sırıttıyor ve ilk kez kendini tamamen acıya kaptırmış gibi görünmüyor. "Senin beni tanıdığın kadar ben de seni tanıyorum, bebeğim."

Bu lakap gözlerimin daha da açılmasına neden oluyor ve sonra şüpheyle kısılıyor. "Bu benim sorumun cevabı değil bebeğim," diye hırlıyorum. "Bunu nereden biliyorsun? Remy bile bilmiyor. Ve bilmediğini biliyorum çünkü bilseydi, bunu yaşamama asla izin vermezdi." Alay edileceğimi düşününce gerçekten ürperiyorum.

Kıkırdıyor, sonunda dövme tabancasının vızıltısını duymazdan geliyor. "Avrupa bahar tatili gezinde hakkında hiç konuşmadığın tek ülkeydi. Her zaman yüzün kızarır ve konuyu değiştirirdin. Ve ne zaman biri sarhoşken tutuklanmaktan bahsetse gerilirdin, ben de bağlantıyı kurdum." Bana bir kez daha sırttı. "Tatlı dille bu işten sıyrılman sadece bir tahmindir."

Bir an için tek yapabildiğim ona göz kırpmak oldu. Bütün bunları anladı mı? Genç bir kızken mi? En iyi arkadaşlarım bile beni bunları anlayacak kadar iyi tanı mıyordu.

Tyler'ın kıkırdaması beni şoka girmiş sersemliğimden kurtarıyor.

"Seni yakalamış gibi görünüyor, dostum." Sırıttıyor ve kendini beğenmiş Hailey ile eğlenen bir bakış paylaşıyor.

"Peki asıl tutuklama ne içindi?" Hailey alay ediyor.

Yemin ederim, yüzümün kızardığını hissediyorum. Görünür olduğunu biliyorum çünkü Tyler ve Hailey hemen gülmeye başlıyorlar.

"Hiç komik değil," diye homurdanıyorum, her ne kadar kalbim Hailey'nin kahkaha sesiyle yerinden çıkacak gibi olsa da. "O gece yüzünden bir daha asla içinde Vermut olan bir şey içemem. Yolculuğun geri kalanında hiç içmedim."

Hailey'nin kıkırdamaları nihayet azalıyor. "Bir gün bana ne olduğunu anlatmak zorunda kalacaksın çünkü aklımdaki fikirlerin senin gerçekte yaptığın şeyden çok daha kötü olduğundan oldukça eminim."

"Ben olsam bahse girmezdim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Bana gülümsüyor ve ben utancımı, kızgınlığımı, isteksiz eğlencemi, hepsini bir anda unutuyorum. Çünkü bana o gülümsemeyi veriyor.

Sadece gerçekten mutlu olduğunda verdiği gülümseme. Gözlerini parlatan ve yüzünü aydınlatan gülümseme. Dudaklarını öyle bir geriyor ki, onu öpmeyi ne kadar çok istediğimden başka bir şeye odaklanamıyorum. Bu gülümsemenin ortaya çıkmasına neden olabilecek her şeyi bulmayı tek başıma takıntı haline getirmeme neden oluyor.

Bir yılı aşkın süredir görmediğim.

"Tamam, belki İspanya yoktur," diye dalga geçiyor.

"Nasıl istersen," diye kabul ediyorum nefes nefese bir trans halinde. "İspanya yok." Sersemliğimden sıyrılıp asıl konuya odaklanıyorum. "Başka bir yere gideriz. Ne istiyorsun bebeğim? İtalya mı? Finlandiya mı? Japonya mı?"

Sorumu değerlendiriyor. "Her zaman İtalya'ya geri dönmeyi düşünüyorum. Remy ve ben küçük şehirlerde çok fazla zaman geçirdik ama Roma'da hiç yeterince zaman geçirmediğimiz gibi hissediyorum. Sanırım oraya gitmek istiyorum."

"Tamamdır. Ne zaman gidiyoruz?"

"Jax," diye uyarıyor küçük bir gülümsemeyle.

"Ben ciddiym. Seni istediğın yere götüreceğım. Sadece söylemen yeterli."

Bir an için yüzümü inceliyor. "Muhtemelen yapardın, değil mi? Beni bir yere götürmek için gerçekten işini bırakırdın."

"Yüzde yüz."

Uzaklara bakarken yüz ifadesi üzgünleşiyor. "Yapamam, Jax. Okulum var. Ve işim var. Şu anda uygun bir zaman değil."

Ses tonumu yumuşatıyorum, onu zorlamak istiyorum çünkü bahaneler uydurduğunu biliyorum ama çok da ileri gitmek istemiyorum. "Peki ya dövmenin asıl amacı ne, Hailes? Ne zaman iyi bir zaman olacak? Her zaman okulun ya da işin olacak. Kendine ve mutluluğuna öncelik vermelisin."

Sustuğu anı görebiliyorum çünkü kaskatı kesiliyor, bu sefer yüzünde sahte bir gülümseme var. Çok uzak, çok erken. "Seyahat listende hangi şehirler var Tyler?" diye sorarak sorumu geçiştiriyor. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, bahar tatili için Meksika dışında Amerika dışında bir yere gittiğimi söyleyemem, bu yüzden herhangi bir yere gitmeyi çok isterim. İtalya kulağa hoş geliyor. Ya da belki İspanya?"

"İspanya çok güzel," diye hüzünle iç geçiriyor. "Özellikle de sahildeki küçük sahil kasabaları. Barselona'ya gözümü kırpmadan geri dönerdim."

"Hiç Asya'ya gittin mi?" Tyler gözlerini işinden ayırmadan soruyor.

Hailey başını sallıyor. "Hayır. Ailem orada yaşadığı için Avrupa tarihi her zaman daha çok ilgimi çekmiştir, bu yüzden genellikle oraya gideriz. Asya'da ziyaret etmek istediğim pek çok yer olmadığından değil, sadece henüz oraya gitmedim. Kız kardeşim Tayland'ı çok sevmişe benziyordu, o yüzden muhtemelen ben de oraya giderdim."

"Başka nerelerdeydin?" Tyler sorar, Hailey'nin dikkatini dağıtacak konuyu keşfetmiştir ve

konuşuyorduk.

Ve sonraki yirmi dakika boyunca da öyle yapıyor. En sevdiği seyahat anılarına yerleşiyor ve her hikayede daha da rahatlıyor. Gülümsemesi hiç eksilmiyor ve Tyler birkaç satırı tekrarlamak zorunda kaldığında bile neredeyse hiç yüzünü buruşturmuyor.

İyi idare etmesine rağmen elini hiç bırakmıyorum ve bileğinde daireler çizmekten asla vazgeçmiyorum. Sanırım bir parçam bu şekilde onun kalp atışlarıyla temas halinde olmaktan hoşlanıyor.

"Pekâlâ Hailey, işin bitti. Gerçekten iyi iş çıkardın, özellikle de ilk işin için. Paketlemeden önce bir fotoğrafını çekmek ister misin?"

Hailey hevesle başını sallarken yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Sonunda elini bırakıyorum, böylece öne doğru eğilip yeni mürekkebine daha yakından bakabiliyor.

"Çok güzel," diye hayretle nefes alıyor. Birkaç saniye öylece bakıyor, parmaklarını dokunmak ister gibi bakıyor, sonra fotoğrafını çekmek için telefonunu eline alıyor.

Tyler onu paketliyor ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca ona nasıl bakacağımıza dair talimatların üzerinden geçiyor, sonra da çıkış yapmak için resepsiyona doğru yürüyoruz. Tüm bu süre boyunca gülümsemesi yüzünden hiç eksik olmadı.

Tyler bize toplam ücreti söylediğinde, Hailey'nin çantasına uzanmasını engelliyorum ve onun yerine kartımı tezgâha doğru kaydırıyorum.

"Hey!" diye hayretle bağırıyor. "Jax, benim için ödeme yapıyorsun. Dövmeyi yaptıran benim."

Gülümsememi gizleme zahmetine bile girmeden omuz silkiyorum. "Fark etmez. Bu benim fikrim ve benim randevumdu, bu yüzden ben ödeyeceğim. Bunu kabullen."

Birkaç kelime geveliyor ve kendi kartıyla ödeme yapmaya çalışıyor ama Tyler sırtarak onun yerine benimkini alıyor.

"Sen iflah olmazsın," diye mırıldanıyor, yenilgiyi kabul ederek.

Sırıttıyorum ve bir kolumu beline doluyorum. "Ben öyle

bir şey değilim."

Sanki ilk kez bir şeyin farkına varıyormuş gibi bana bakıyor. "Haklısın, değilsin. Sen merhametlisin. Tanıdığım en büyük kalbe sahipsin ve sevdiğin insanlarla her şekilde ilgileniyorsun. Sen busun işte."

Övgüsü karşısında nasıl karşılık vereceğimi bilemeden garip bir şekilde bocalıyorum. Dudaklarından dökülen aşk kelimesinin sesini neden bu kadar çok sevdiğimi düşünmeye fırsat bulamadan şaka yapmak için ağzımı açıyorum.

Ama o bu durumdan benim kadar etkilenmiş gibi görünmüyor çünkü gözlerinde kalp atışlarımı hızlandıran bir sıcaklıkla bana bakmaya devam ediyor. Ve elini boynumun arkasına kaydırıp yüzümü kendine doğru çektiğinde, konuşma yeteneğimi gerçekten kaybediyorum.

Bu öpücük diğer öpücüklerimizden daha farklı hissettiriyor. Bu öpücük sadece Hailey tarafından yönetilmiyor, aynı zamanda şu anda bu duyguyu sadece onunla yaşayabileceğimi bildiğim bir şekilde yoğun.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Bunun için.

Ve iyi bir adam olduğun için. En iyi adam."

Daha önce nutkumun tutulduğunu düşünmüştüm ama şimdi hissettiklerimin yanında bu hiçbir şey. Ona öylece bakıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış ve sersemlemiş bir halde. Sonunda kendimi yutkunmaya ve başımı sallamaya zorluyorum. "Tabii ki."

JAX

İki hafta ve birkaç gizli randevudan sonra - birlikte yemek pişirerek, film izleyerek ve aramızdaki bu yeni bağı keşfederek - listesinden bir maddeyi daha işaretlemeye hazırız.

"Peki bu akşam ne yapıyoruz?" Hailey zıplaya zıplaya evime girerek soruyor.

Sadece ince belini ve muhteşem bacaklarını gösteren bir etek giydiği için değil, aynı zamanda mutlulukla parladığı için de onu bir kez daha büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

"Peki... nereye gidiyoruz?" diye sorarak beni düşüncelerimden sıyrıyor. Kocaman sırıtıyor ve heyecandan neredeyse titriyor. "Bu gece Fuck Steve List'te ne var?"

"Uh, nargile barı," diye kekeliyorum, hala Hailey'nin büyüüne kapılmış durumdayım. "Old City'de içinde nargile barı olan bir Fas restoranı var, ben de bir şeyler içmek ve biraz takılmak için dışarı çıkabileceğimizi düşündüm."

Mümkünse yüzü daha da aydınlanıyor. "Liseden beri nargile barına gitmemiştim." Bir anısı devreye girdiğinde ifadesi biraz soluyor. "Steve'e nargilenin uyuşturucu olmadığını bir türlü anlatamadım. Sanırım o bunu bir tür ot türü bir şey olarak düşünüyordu, çünkü

şakinleşirsiniz ve biraz başınız döner. Ayrıca, herhangi bir madde her zaman büyük bir hayır-hayır olmuştur." Son kısımda gözlerini deviriyor, aptal eski sevgilisine duyduğu öfke karşısında tüm neşesi tamamen kayboluyor.

Ve bir kez daha adamın suratını dağıtmak istediğimi hatırladım. Sayamayacağım kadar çok nedenden dolayı.

Ona doğru yaklaşıyorum ve bir kolumu beline dolayarak onu hafifçe kaldırıyorum. Bir tutam saçıyla oynuyorum, bir kez daha onun girdabına çekiliyorum, bu sefer onun lezzetli, kadınsı kokusu yüzünden. Bunun bir kısmı onu her yerde takip eden hindistan cevizi kokusu, ama diğer kısmı sadece onun kişisel, kadınsı özü - şimdi vücuduma bastırıldığı için uyarılmasının sıcaklığıyla renkleniyor. Kollarıma girer girmez teni kızarıyor ve nefes alış veriş i düzensizleşiyor. Bu manzara karşısında sikim anında sertleşiyor ve onu hemen yere yatırmak yerine düşüncemi dile getirmek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Buna Steve'i Sıkme Listesi demeyi bırakmalıyız," diyorum ona, hâlâ dalgın bir şekilde saçlarını parmaklarımin arasında gezdirirken. O bok kafalıya duyduğum öfkeden ve Hailey'e duyduğum çaresiz ihtiyaçtan uzaklaşmak için her şeyi yaparım. "Daha fazla hatırlatıcıya ihtiyacın yok. Liste onun yüzünden yapılmış olsa da, listeyi onunla ilişkilendirmekten vazgeçmeliyiz. Neden bunun yerine Carpe Noctem Listesi demiyoruz?"

Kaşları çatıldı. "Geceyi... yakalamak mı?" Başım la onaylıyorum.

Bir saniye düşünüyor. Sonunda cevap verdiğinde, muazzam bir karara varmış gibi görünüyor. Bana sertçe başını sallıyor. "Haklısın. Ona kızmak için enerji harcamayı bırakmalıyım; bu sadece beni tüketecek. Carpe Noctem Listesi, o zaman." Kararlı bakışı yerini memnun bir sırıtış a bırakıyor. Ve beni bir öpücük için aşağı çektiğinde, kalbim onun hayatını her seferinde bir adım geri almasıyla neredeyse eriyor.

Dudaklarından bir öpücük daha çalmak için eğildim ve iyi bir önlem için kıcına bir kez şaplak attım. "Güzel. O zaman hadi

buradan çık ve geceyi yakala, bebeğim."

Hemen gitmek için dönmüyor. Gözlerinde alaycı bir parıltı var ve yemin ederim sadece bu bakıştan bile sertleşiyorum. Onu neden şu anda benimle birlikte üst kata sürüklemem gerektiğini hatırlamaya çalışıyorum.

"Daha sonrası için listeye bir şey ekleyebilir miyim?" diye soruyor nazlı nazlı. "Benim de ele geçirmek istediğim bir şey var."

Ve eli karın kaslarımdan aşağı kayarak kemer tokamı tuttuğunda, bunun neden kötü bir fikir olduğunu hatırlamakta gerçekten zorlanmaya başlıyorum.

Boynunu ısırmak için eğildim. "Yaramaz," diye mırıldanıyorum kulağına. "Tüm bu planı iptal edip geceyi bacaklarının arasında geçirmeme çok az kaldı." İnlediğini duyuyorum ve elinin daha da uzağa kayarak kot pantolonumun üzerinden beni kavradığını hissediyorum.

Bu temas beni sersemliğimden kurtarmaya yetti. Ona bakabilmek için geri çekiliyorum ve "Ama bu gece seni gerçekten dışarı çıkarmak istiyorum" diyorum.

Şehvet sarhoşu gibi görünüyor, sözlerimi zar zor fark ediyor. "Tamam. Ne yapmak istersen."

Kaşlarımı çattım. Bu ses hoşuma gitmedi.

Elini üzerimden çekiyorum ve parmak eklemlerini öpebilmek için yukarı kaldırıyorum. "Hailes," diyorum nazikçe, dikkatini tekrar bana çekerek. Gözlerimle buluşmak için yukarı bakıyor. "Senin yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak istemiyorum. Bir şey yapmak istemesen bana söyledin, değil mi?"

"Elbette," diye hızlıca cevap veriyor. Belki de çok hızlı.

Yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışarak yüz ifadesini incelerken gözlerim hafifçe kısılıyor. Steve'in etkisinin onu insanları memnun eden biri haline getirdiği gerçeğini görmezden gelmiyorum ve yapmak istediğim son şey bunu benimle sürdürmesini izlemek.

İlgimin altında kıvranıyor. "Bu gece gerçekten gitmek istiyorum, söz veriyorum."

Başımı sallayıp ceketime uzanmadan önce bir süre daha onu izliyorum. Cüzdanımı ve anahtarlarımı tek seferde aldım.

Hailey'nin elini de diğetine koyduktan sonra kapıdan çıkıyoruz.

On beş dakika sonra Fas restoranının içine oturtuluyoruz. Yedi çeşit geleneksel akşam yemeği menüsü olmasına rağmen restoran yanlış bir kelime olabilir çünkü içerisi bir Fas çadırı hissi verecek şekilde düzenlenmiş, insanlar gerçek masalar yerine salon alanlarına oturtulmuş. Tavandan ve duvarlardan sarkan renkli duvar halıları, gerçekten bir çadırın içinde oturuyormuşuz hissi veriyor. Küçük restoranın her tarafına yerleştirilmiş kanepeler ve küçük yuvarlak masalar ile birleştğinde gerçekten Fas havası veriyor.

"Burası harika bir yer," diye nefes alıyor Hailey, hayretle bakarak. "Burada olduğunu hiç bilmediğime inanamıyorum." Ben daha ne yaptığını anlamadan kucağıma zıplayıp kollarını boynuma doluyor, sonra da dudaklarıma kocaman bir öpücük konduruyor. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Buraya bayıldım."

Ona gülümsemekten başka bir şey yapamayacak kadar şaşkırım. Onu kendime doğru çekip burnuna şakacı bir öpücük kondurduğumda kıkırdarak kucağımdan kalkıyor. Çok uzağa gitmesine izin vermiyorum, bir kolumu omuzlarına doluyor ve onu bedenime sokuyorum.

Bunun büyük bir sorun olacağını düşünmemiştim, ancak Hailey'nin son zamanlarda yaptığımız bazı şeylere verdiği tepkiler muhtemelen bir süredir ilgilenilmediğinin kanıtı. Çok bakım isteyen bir kız değil; nelerden hoşlandığına dikkat etmek ve bu şeylerin gerçekleşmesi için biraz çaba sarf etmek yeterince kolay. Google'da 'Philly'deki nargile barları' yazıp rezervasyon yaptırmak çok da zor olmadı. İki saatimi ayırıp bir nargile ve birkaç içki için 100 dolar verdiğimde kızım mutluluktan havalara uçacak.

"Ne aromalı nargile almak istersin?" Tekrar yanıma yerleştğinde soruyorum. Kanepede bolca yer olmasına rağmen, yanıma sokulmuş ve

Sanki aramızda bir boşluk olduğu düşüncesine dayanamıyormuş gibi elini kalçama koyuyor.

"Meyveli bir şey," diye cıvıldıyor. "Sert tatları hiç sevmedim. Portakal? Ya da belki bir dut aroması?"

"Ne istersen sipariş et, bebeğim."

Garsona siparişimizi verdikten sonra arkamda bir şey fark edince gözlerinin açıldığını görüyorum. Müziğin değiştiğini duyuyorum ve ışıkların karardığını fark ediyorum, bu yüzden gözüne çarpan şeyin ne olduğunu anlamak için arkamı dönmeme bile gerek yok. Yüzümde yavaş bir sırıtma belirliyor.

Elbette, neşeli müzik yükseliyor ve restoranın etrafındaki konuşmalar sessiz bir mırıltıya dönüşüyor. Herkesin dikkati restoranın arka tarafında açılan çadır kapağına odaklanmış durumda.

Benimki hariç herkesinki, çünkü Hailey'nin yüz ifadesine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Hayretler içinde, ama aynı zamanda şaşkın ve biraz da kızarmış. Bu kızarıklık, herkesin dikkatinin hedefi restoranda ilerlemeye başladığında, oturduğumuz yere gittikçe yaklaştığında yayılıyor. Masamıza ulaştığında, nihayet bakışlarımı Hailey'den ayırıyorum ve yanımda kalçalarını sallayan çarpıcı dansöze dönüyorum.

Faslı ve kesinlikle büyüleyici - teninin bronz rengi, gözlerinin parlak yeşili, beline kadar inen parlak, siyah saçları. Sadece hipnotik olarak tanımlanabilecek bir şekilde dans etmeseydi bile büyüleyici olurdu. Ama görünüşü ve hareketleri birleşince restorandaki herkes onun büyüüne kapılıyor.

Görünüşe göre dansçı da Hailey'den etkilenmiş.

Herkesin masasının yanından geçip gittiği yerde, bizimkinin yanında oyalanıyor gibi görünüyor. Kalçaları sadece bir dansözün yapabileceği şekilde, izleyen herkesi büyüleyecek şekilde hareket etmeye devam ediyor. Hailey büyülenmiş gibi görünüyor. Ama dansöz de öyle, çünkü gözlerini şu anda kolumun altına sıkışmış olan kızıdan alamıyor.

Hailey'i daha da sıkıyorum ve dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Sanırım senden hoşlanıyor."

Yüzü kızarıyor ama yine de gözlerini Faslı kadından ayırmıyor.

"Çok güzel, değil mi?" diye mırıldanıyorum. Hailey irkilerek bana bakıyor ama ben sadece sırtıyorum ve onu temin ediyorum: "Merak etme, gözümün tuttuğu tek kişi sensin bebeğim."

Dansçıya dönüyor, dönen elleri ve kalçalarının dairesel hareketiyle bir kez daha büyüüne kapılıyor. "Ondan hoşlanıyor musun?" Kulağına fısıldamaya devam ediyorum. "Onun hareketlerini izlemek hoşuna gidiyor mu? Çünkü bence o senin için dans ediyor."

Hailey cevap vermiyor, sadece sinirli bir şekilde yutkunuyor ve bakmaya devam ediyor. Telaşlı bir Hailey görünce sırtımdan duramıyorum, üstelik bir kadın tarafından.

Bana bir şey hatırlatıyor ve elimin Hailey'nin teninde onu ürperten bir şekilde gezinmesine izin veriyorum. "Listedeki şeylerden biri de bir kızı öpmek değil miydi?" Gülümseyerek soruyorum.

Kafasını şaşkınlıkla bana çevirdi. "Ne?"

Sırtışım daha da artıyor. "Beni duydun." Dansçının başka bir masaya geçtiğini uzaktan fark ediyorum.

Yüz ifadesi şoktan düşünceye dönüşüyor. "Bunu yapmama izin mi vereceksin?"

Sorusunun ardındaki mantık karşısında gülümsemem bozuluyor. Ama dürüstçe cevap veriyorum ve ona diyorum ki, "Senin bir şey yapmana izin vermek bana bağlı değil, Hailes. Tristan'ın Remy hakkında söylediklerini duydun; aynı şey benim için ve kendine saygısı olan herhangi bir erkek için de geçerli. Kararlarınız size ait. Sana hayatını nasıl yaşayacağını söylemek bana düşmez."

Bir an için bana öylece baktı. Şu anda ne düşündüğünü anlayamıyorum, bu yüzden koluna ve boynuna dokunuşum hiç durmadan, nasıl isterse öyle işlemesine izin veriyorum.

"Peki ya beni paylaşmak?" diye soruyor sonunda. "Birlikte olmamıza rağmen bir kızı öpmeme izin verir misin?"

Kendimi onun bu kelimeyle ilgili tereddütlerine odaklanmamaya zorluyorum. Bunun yerine burnumu Hailey'nin boynunda gezdiriyorum ve dürüstçe cevap veriyorum: "Bebğim, istediğinin bu olduğunu düşünseydim yatak odasına başka bir erkek getirmene izin verirdim."

"Ciddi misin?" diye ciyaklar. "Bunu benim için yapar mısın?"

Kaşlarım çatılırken ona bakmak için geri çekiliyorum. "Elbette. Senin mutluluğun benim için önemli. Ve bu kesinlikle benim kıskançlık sorunlarımdan çok daha önemli."

Bir süre daha bana bakıyor ve başını sallayarak "Gerçek olamazsın" diyor. Ama sonra başını eğip soruyor: "Bu istediğin bir şey mi? Yatak odasında bize katılacak birini? Sanırım bir kız?"

Omuz silkiyorum. "Sen bana fazlasıyla yetiyorsun. Bunu senin için yapardım ama yatak odasına başka birini getirmek gibi bir niyetim yok."

Hailey başını sallıyor ve yanıma yerleşiyor, bakışları restoranda dolaşıyor ve sonunda dansçıya geri dönüyor. Kız hakkında mı yoksa benim sözlerim hakkında mı düşündüğünü anlayamıyorum ama duruşu rahat, bu yüzden daha fazla zorlamıyorum.

Dansçı masamıza doğru dönmeye başlayınca sessizliği bozuyorum. Nargilemden bir nefes daha çekerek, "Senden hoşlandım," diyorum.

"O sadece işini yapıyordu," diye mırıldanıyor, gözlerini kaçırırken yüzü kızarıyor.

Böyle anlarda, onu hem içten hem de dıştan gördüğüm en güzel kadın olduğuna nasıl ikna edeceğimi bulmak için içimde yanan bir dürtü hissediyorum. Bu ona olan hislerimden kaynaklanan bir abartı bile değil, sadece yalın bir gerçek. Tatlı gülümsemesinin ve iyi kalbinin insanları bir mıknatıs gibi kendisine çektiğini nasıl göremez? Ne kadar inanılmaz biri olduğunu nasıl fark etmez?

Elimi ensesindeki saçlarının arasına sokuyorum ve burnumu boynunun uzun çizgisi boyunca gezdiriyorum. O da

Dokunuşlarımla altında titriyor ama otomatik olarak dokunuşuma doğru eğiliyor. "Sadece işini yapmıyordu Hailey, senden büyülenmişti," diye fısıldıyorum tenine karşı. "Seni istiyordu, tıpkı biz içeri girdiğimizde bu restorandaki herkesin seni istediği gibi. Nefes kesicisin, bebeğim. Buna inanmanın zamanı geldi."

Daha da kızarıyor ama belli ki istediği gibi göğsüme saklanmak yerine kendini gözlerimin içine bakmaya zorluyor. Aferin kızıma.

Sonraki birkaç dakika boyunca konuşmuyoruz, sadece nargileyi paylaşıyoruz ve dansözün restoranda ilerleyişini izliyoruz. Ama onu sadece yarım yamalak izliyorum, çünkü dikkatimin daha da fazlası kolumun altına sıkışmış, güzelliğinin gerçekte ne kadar güçlü olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan kıza odaklanmış durumda. O kadar uzun süredir kilit altında ki kanatları sıkışık ve kırıldığına inanılıyor.

Dansçı geri döndüğünde, Hailey'nin yörüngesinde olmak için ilk geçişindeki kadar istekli görüldüğünde, aklıma gelir gelmez bir fikre atlıyorum.

"Ona nasıl dans edileceğini gösterebilir misin?" Kızın boğucu bakışları tekrar Hailey'nin üzerine düştüğünde ona soruyorum.

Hailey'nin ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalsa da hevesle başını sallıyor.

"Ne? Jax, hayır, yapamam!"

Göz kırpiyorum ve onu zaten ona doğru uzanan dansçıya doğru itiyorum. "Elbette yapabilirsin. Sen zaten bir dansçısın, bunu sadece yeni bir stil öğrenmek olarak düşün."

Dudağını ısıırıyor ve kıza bakıyor, gergin görünüyor ama aynı zamanda denemek istiyor gibi. Dikkatini tekrar bana çekmek için elini çekiştiriyorum. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin, Hailes. Özellikle de benim yüzümden. Ama denemek istiyorsan, bir şans vermelisin. Carpe noctem, hatırladın mı?"

Bu işe yaramış gibi görünüyor çünkü dansçının elini tutuyor ve ayağa kalkıyor. Masamızın etrafından dolaştırılarak restoranın içinden geçen koridora götürüldü.

dansçı hemen ellerini Hailey'nin kalçalarına koyuyor ve vücudunu nasıl hareket ettirmesi gerektiğine dair talimatlar mırıldanmaya başlıyor.

Hailey bana gergin bir bakış fırlatıyor ama ben sadece gülümseyip başımı sallayarak onu cesaretlendiriyorum. Gözlerinde kararlı bir parıltıyla kıza dönüyor ve kalçalarını kendisine söylenen şekilde sallamaya başlıyor. Kollarımı salonun üst kısmına uzatmak ve rahatlamak için koltuğuma yerleşiyorum.

Bu işi öğrenmesi uzun sürmüyor. Dansçı, Hailey yönlendirilmeden hareket etmeye başlar başlamaz şaşkın bir neşeyle ona bakıyor. Ellerini Hailey'nin kalçalarından çekmeden önce bir dakika boyunca onu izliyor, böylece kendi belindeki kuşağı çözebiliyor. Kuşağın üzerindeki altın paralar Hailey'nin beline dolandığında güzelce şingirdiyor.

Hailey kalçalarını tekrar hareket ettirmeye başladığında şaşkınlıkla bana bakıyor.

Onu izlerken kalbime bir ağrı saplandığını hissediyorum. Yüzündeki neşenin sadece dans etmekten, yetenekli ve seksi hissettirilmekten kaynaklandığını izliyorum. Tam olarak olduğu gibi.

Bu yüzden öne doğru eğilip kollarımı kalçalarımaya dayıyorum ve ona ne kadar çok dikkatimi çektiğini gösteriyorum. Bakışına, "İnanılmazsın bebeğim," diye okuyabileceğini umduğum bir bakışla karşılık veriyorum. Bana ne kadar seksi olduğunu göster.

Sanırım anlıyor çünkü tüm vücudu gevşiyor ve bana minnettar ve memnun bir gülümseme atıyor.

Onu kucaklamak istediğini biliyorum. Göster bana, bebeğim. Sana ne kadar aşık olduğumu görmeni istiyorum.

Bakışlarında şehvet alevleniyor. Dansöze döner, dansöz ellerini tutar ve yukarı kaldırır, böylece Hailey onun hareketlerini taklit ederken birbirlerine bağlı kalabilirler. Birlikte koridorda dans ediyorlar, bazen yerlerinde dönüyorlar, bazen daire çiziyorlar, ama her zaman tüm restorani büyüleyecek şekilde birlikte hareket ediyorlar.

Dansöz Hailey'nin ellerini bırakıp üstünün kenarlarını kavradığında ve sessizce onayını isteyen bir bakış attığında, havadaki yük on katına çıkar. Bir anlık tereddütten sonra Hailey başını sallayarak cevap veriyor ve karnının görünmesi için üstünün yeterince yukarı çekilmesine izin veriyor.

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. Sadece dansını izlerken bile mest oluyordum, ama şimdi, gergin karnı ve porselen teni ortadayken, hayatımda hiçbir şeye odaklanmadığım kadar önümdeki manzaraya odaklandım.

Hailey'nin gücünü geri alma görüntüsü beni hipnotize etti.

Odadaki herkesin ona baktığını biliyor. Onu takdir ediyor. Kalçalarını müzik eşliğinde oynatmaya devam ederken yüzündeki kendinden emin, memnun ifadeden bunu anlayabiliyorum. İlgi odağı olduğunu biliyor ve bunu benimsiyor.

Bundan zevk alıyorum.

İzin almak için bana bakmıyor, sadece kadınlığından gelen gücü kullanıyor ve dünyaya "Bunun için rica ederim" diyor.

Değersiz hissettirilen kızın sonunda yalanı anlamasını ve gerçikle gücünü geri almasını hayretle izliyorum.

Sanırım şarkı nihayet bittiğinde ve restoranda tezahüratlar patladığında hâlâ ağzım açık bakıyorum. Alkışları duyup belindeki kuşağa uzandığında Hailey'nin gülümsemesi biraz utangaçtı. Kuşağı dansçıya geri veriyor, dansçı da hemen onu kucaklamak için yanına çekiyor. Dansçının Hailey'nin kulağına bir şeyler fısıldadığını görüyorum; söylediği her neyse Hailey'nin yanaklarında bir kızarıklık yaratıyor ama aynı zamanda memnun bir gülümseme de var.

Hailey'den uzaklaşıyor ve ellerinden birini tutarak onu restorana gösteriyor, her yöne çeviriyor ve alkışları tamamen içine çekiyor. Ben de onu izliyorum.

Hailey gururla çenesini dik tutarken huşu içinde. Ve nihayet masamıza geri götürüldüğünde, güvenlik ya da güvence için yanıma kıvrılmak yerine yanımdaki koltuğuna oturduğunda uzun boylu kalıyor.

Ama bu, kıcı yastığa değdiği anda onu yanıma çekmeye karşı koyabileceğim anlamına gelmiyor. Kolumu omuzlarına doluyorum ve yüzümü saçlarına gömüyorum, onun özünü ruhuma çekmeye çalışıyorum.

"Siktir, bebeğim, bu inanılmazdı," diye mırıldanıyorum boynuna doğru. "Hayatımda gördüğüm en seksi şeysin. Vay anasını."

"Gerçekten mi?" diye soruyor nefes nefese. "Başkalarının izliyor olması seni rahatsız etmedi mi?"

Sonunda ona bakabilmek için kendimi geri çektim. "Siktir, hayır. Sana hava atmayı seviyorum. Sen de göstermekten zevk almalısın." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Sen eğlendin mi?"

Sonunda başını sallamadan önce nefes nefese ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakıyor. "Evet," diye nefes alıyor. "Bana bakmaları hoşuma gitti. Ama senin bana bakmanı daha çok sevdim."

Göğsümden sahiplenici bir ses yükseliyor. Onu öpmek için bir dürtü hissediyorum ve bununla savaşmaya bile çalışmıyorum, sadece öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum.

"Seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum," diye hırlıyorum tenine doğru. "Sana her gün her dakika hava atacağım ve sonunda benim yatağымda olduğun sürece seni kimin izlediği umurumda değil."

Kollarımda titriyor ve daha da yakınlaşıyor. "Beni eve götür," diyor sessizce. "Sana ihtiyacım var." Ama ben cevap veremedim, henüz yarısı içilmiş nargileye bakıyor ve geri adım atmaya başlıyor. "Yani, sadece yarım saattir burada olduğumuzu biliyorum, istersen önce nargileyi bitirebiliriz."

"Nargilenin canı cehenneme," diye homurdandım. "Eve gitmek istiyorsan, eve gideriz. Bu gece senin gecen, Hailes. Ne yapmayı tercih edersin?"

Masaya bir kez daha bakıyor, içkilerimize zar zor dokunmuş ve nargile hala yanıyor, sonra diyor ki, "Biz

muhtemelen biraz daha kalmalıyız." "Biraz daha kalalım" diye tekrarladığında itirazımı kesiyor.

Yüz ifadesini inceliyorum ama sonunda başımı sallayarak onaylıyorum.

Geri kalanını içmemiz yirmi dakikamızı alıyor. Biraz sohbet ediyoruz ama çoğunlukla sırayla sigara içerken birbirimizin sessiz arkadaşlığının tadını çıkarıyoruz.

Tuhaf bir kombinasyon, nargilenin hissi bizi yumuşatırken aynı anda cinsel gerilimimizin kıvılcımları aramızdaki havayı dolduruyor. Ellerimi onun üzerinden hiç çekmiyorum. Boynunda, yanında, kalçasında alaycı dokunuşlar ve dudaklarımın tenine nazik fırçaları arasında gidip geliyorum. Her dokunuşta, her ateşli bakışta şehvetimizin ateşi daha da yükseliyor. Sonunda elimi tutup, "Hadi gidelim," dediğinde şaşırmıyorum.

Eve gider gitmez onu yatak odamın duvarına doğru itiyorum ve eğilip dilimi boynunda gezdiriyorum. Kulağına ulaştığımda, sert bir sesle "Bu gece kraliçe mi yoksa fahişe mi olmak istersin bebeğim?" diye sormadan önce kulak memesini hafifçe ısıırıyorum.

Gözleri arzusuyla kararıyor. Ama fısıldamadan önce tereddüt bile etmiyor, "İkisi de."

Başımı salladım. "Nasıl isterseniz." Sonra kemer tokama uzanıyorum ve "Dizlerinin üstüne çök o zaman" diye emrediyorum.

Yere düşüyor ve ben onu görünce neredeyse boşalacağım. Bana o kadar güven dolu gözlerle bakıyor ki bir an donup kalıyorum ve Hailey'nin benim yanımda bu kadar rahat hissetmesi karşısında dehşete düşerek ona bakıyorum.

Ama gözleri pantolonuma kayınca ve dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlayınca gerçekliğe geri dönüyorum.

Kemeri aceleyle pantolonumdan çıkarıyorum, sonra eğilip Hailey'nin boynuna doluyorum. Ne yaptığımı anladığında gözleri irileşti.

"Bana güveniyor musun?" Yanağını nazik bir dokunuşla okşayarak mırıldanıyorum. Bir an için gözlerini kapatıyor, ama sonra tekrar bana odaklanıyor ve başını sallıyor.

"Evet," diye fısıldıyor nefes nefese.

Parmaklarımın bir süre daha iz sürmesine izin verdim.
"Aferin kızıma."

Sonra bir elimle kemerin ucunu tutuyorum ve diğer elimle pantolonumun fermuarını açıyorum.

"Yavaş başlayacağım ve seni incitecek hiçbir şey yapmayacağım," diye söz veriyorum ona. Ellerine doğru işaret ediyorum. "Ellerini kalçalarımın üzerine koy. Eğer herhangi bir noktada durmak istersen, bacağıma vurmanı istiyorum. Anladın mı?" Bana hevesle başını sallıyor ve ellerini istediğim yere koyuyor.

"Bunu yüksek sesle söylediğini duymak istiyorum bebeğim," diyorum kararlılıkla.

Yutkunuyor ve cevap veriyor, "Anlıyorum. Durmanı istersem bacağına tokat atarım."

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum. Bunun istediği bir şey olduğundan emin olmak için bir kez daha duraklıyorum, ama gözlerinde parlayan hazırlığı gördüğümde cevabımı aldım. Sızan, şişmiş sikimi kot pantolonumdan kurtardığımda, o gözler şehvetle parlıyor.

"Em beni," diye mırıldanıyorum, emrimi kemeri hafifçe çekiştirerek eşleştiriyorum.

Beni hemen ağzına alıyor, dili başımın etrafını sarıyor ve coşkuyla emiyor. Kendimden geçerek inliyorum.

"Ne tatlı bir ağız," diye övüyorum. "Bana bak."

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve yukarı bakıp benimkilere kilitleniyor. Bakışlarımı tutup aletimin büyük kısmını ağzına aldığı anda inliyorum ve elimi duvara dayıyorum.

"Siktir, bebeğim. Bu çok iyi. Beni daha derine götür." Bunu yaparken bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Gözlerim bir iniltiyle kapanıyor. Birkaç dakika boyunca, ıslak, sıcak ağzının uzunluğum boyunca kayması hissini tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmıyorum. Ama boğazının arkasına degecek kadar derine indiğinde ve sonra daha da fazla, kanım aniden yanıyormuş gibi hissediyor.

Bir hırıltıyla kemerimin ucunu daha iyi kavriyorum. Boynunu sıktığından emin oluyorum ama henüz havasını kesecek kadar sıkı değil.

Hailey'nin ağzını üzerimden çekmek için çekiştiriyorum. "Şimdi ağzını sikeceğim. Tamam mı?"

Başını sallıyor, dudakları pembeleşmiş ve şişmiş. Tekrar aralarına girmeyi, onları daha da şişirmeyi ve köşelerinden tükürük damlamasını izlemeyi çok istiyorum.

Bir an için beklentinin tadını çıkarıyorum, Hailey'nin ihtiyaç ve sabırsızlıkla kıvranmaya başlamasını izlerken tembelce kendimi okşuyorum. Dudaklarından bir inilti döküldüğünde, ona acıyorum ve sikimi tekrar ağzına sokuyorum.

Kemeri kavrayarak başını yerinde tutuyor, yavaş ve eşit itişlerle ağzına sokmaya başlıyorum. Henüz onu zorlamıyorum. Sadece Hailey'nin dizlerinin üzerinde, hevesle sikimi almasını takdir ediyorum.

Bir dakika sonra biraz daha derine itiyorum. Boğazına ilk vurduğumda öğürmesini bekliyorum ama öğürmüyor; mavi bakışlarını benden ayırmadan bana bakıyor.

Homurdanıyorum ve kemeri sıkıca kavrayıp boynuna biraz baskı uyguluyorum. Sadece bundan bile kıvranmaya başladığını görüyorum. İtişlerimi artırıyorum ve daha derine iniyorum, boğazına ulaştığımda duraklıyorum.

"Yut," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Yutuyor ve gırtlığının sikimin etrafında kasıldığını hissettiğimde göğsümden yükselen iniltiyi durduramıyorum.

"Siktir, bebeğim, bu çok iyi," diye mırıldanıyorum. Kemeri biraz daha sert çekiyorum - artık o kadar sıkı ki nefeslerinin daha hızlı gelmeye başladığını hissedebiliyorum. "Mükemmel küçük ağzında bitirmeme izin verecek misin?" diye sorarken sesim sertleşiyor.

İniltisi aletimi boydan boya dolaşıyor, karın kaslarımın sıkılaşmasına ve orgazmımın daha da yaklaşmasına neden oluyor. Siktir, hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım.

Soruma hevesle başını sallayarak cevap veriyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Ağzını açık tut ve ben söyleyene kadar bir daha yutma," diye emrediyorum dişlerimi sıkarak. Sonra ağzını sikmeye başlıyorum.

Gözyaşlarının akması ve ağzından tükürük damlaması uzun sürmüyor. Yine de bir kez olsun bakışlarımı kaçırmıyor ya da beni itmek için ellerini kaldırmıyor. Sadece ona vermek istediğim şeyi alıyor.

"Boşalacağım," diye boğuluyorum.

Sonunda kemeri sıkıyorum ve gidebildiğim kadar derine itiyorum. Ve orada kaldığımda, boğazına gömüldüğümde, gözyaşları gözlerinden elmas gibi düşerken sadece mest olarak izleyebiliyorum.

Kemeri gevşetiyorum ve boğazından aşağı fışkırtmayacak kadar çekiyorum. Elimi sikime atıp sert darbelerle çekiştirmeye başlıyorum, omurgamdan aşağıya doğru inen orgazmdan titriyorum. Hailey'nin talimatlarımı harfiyen yerine getirmesini hayranlıkla izliyorum: Ciğerlerine aceleyle nefesler çekiyor ama ağzını açık tutuyor, yutkunmayı beklerken köşelerinden hala tükürükler akıyor.

Aletimi sadece birkaç kez çektikten sonra inliyorum, zihnim serbest bırakılmamla parçalanıyor. Kendimi gözlerimi açık tutmaya zorluyorum ve döllerimin Hailey'nin dilinin üzerine düşmesini izliyorum. Ayaklarımın dibinde diz çökmüş, her tarafı benimle doluyken vereceğim talimatları beklerkenki görüntüsü, hayatımda gördüğüm en erotik şeydi.

Zevk geçene kadar nefes nefese kalıyorum. Bir elimle hâlâ gevşemiş kemeri tutuyorum ama diğer elimle çenesini kavrayıp ona dürüstçe, "Hiç şu an olduğundan daha seksi görünmemiştin. Benim için yut, bebeğim."

Ağzı kapanıyor ve boğazının yutkunmak için nasıl çalıştığını izliyorum.

Hemen kemeri bir şangırtıyla bırakıyorum ve dizlerimin üzerine düşüyorum.

"Bebeğim," diye mırıldanıyorum, yüzünü kucaklıyorum ve yanaklarından süzülen yaşları siliyorum. Dudaklarına sevgi dolu bir öpücük konduruyorum, ağzındaki döller ve çenesinden aşağı damlayan tükürüğü umursamadan. Ona bakmak için geri çekiliyorum.

iyi olduğundan emin olmak için. Ama o sadece memnun bir gülümsemeyle bana bakıyor, sevgisi ve güveni gözlerinde parlıyor. "Sikime çok iyi davranıyorsun bebeğim. Böyle

mükemmel bir küçük Fahişe," diye fısıldıyorum, saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Şimdi bir kraliçe olmaya hazır mısınız?"

Bakışları bir anda tembelden hararetliye dönüyor. Cevap olarak sadece başını sallıyor.

Onu ayağa kaldırabilmek için ayağa kalkıyorum. Sırtını duvara yasladığında, onu tatlı ve yavaş bir şekilde öpebilmek için yüzünü tekrar kavıyorum. Takdirle mırıldanıyor, yakınlığımızın tadını çıkarırken elleri bileklerimi kavıyor. Öpücüğü derinleştirip dilimi ağzının içinde kaydırduğımda sesleri inlemeye dönüşüyor ve kalçaları benimkilere doğru ilerliyor.

Elimi karnına bastırıyorum ve onu tekrar duvara yaslıyorum. Aramızdaki mesafeyi protesto eden küçük bir kızgınlık sesi çıkarıyor, ama ben sadece kıkırdıyorum ve öpüşmemizi bitiriyorum.

"Sabırlı ol bebeğim," diye nazıkçe azarlıyorum. "İhtiyacın olanı alacaksın." Sonra hızla gömleğimi başımın üzerine çekip önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve iri ellerimi ince kalçalarına doluyorum.

"Günlerdir seni ağzıma almayı düşünüyordum," diye mırıldanıyorum. Ellerim kalçalarından yukarı kayarken bakışlarım eteğinin üzerinde geziniyor.

Yumuşak kumaşın altında hareket edip tangasının kenarlarına ulaştıklarında nefesi kesiliyor.

"Beni böyle karşında görmek hoşuna gidiyor mu?" Yavaşça aşağı çekerken bakışlarını tutarak ona soruyorum. "Beni diz çökmüş görmek hoşuna gidiyor mu? Seni gördüğünde, hissettiğinde, kokladığında büyüleniyor ve seni tatma düşüncesiyle çıldırıyor musun?"

İç çamaşırını çıkarırken, eteğini kenara çekmemi beklerken göğsünün sık nefeslerle kabarmasını izliyorum. Ama ona tekrar dokunmak için hareket etmiyorum, sadece cevap vermesini bekliyorum.

"Öyle mi?" Nazıkçe dürtüyorum.

Sinirle yutkunuyor ve başını sallıyor. "Evet," diye nefes nefese kalıyor. "Evet, seni dizlerinin üzerinde görmek hoşuma gidiyor."

Ellerim uyluklarına dönüyor ve yumuşak tenini nazikçe okşamaya başlıyor, yavaşça bacağının üzerinde yukarı ve yukarı hareket ediyor.

"Kendini kraliçe gibi mi hissediyorsun? Beni önünde böyle diz çökmüş görmek? Sana tapınmak için yalvardığımı duymak?"

Gözleri şehvetten kararmış ve nefes nefese kalmış, ciğerlerine hava almaya çalışıyor. Ona gerçekten dokunmadan bile onu bu şekilde etkileyebileceğimi bildiğim için içimden göğsümü yumrukluyorum. Sadece sözlerimle onu ıslatabiliyorum.

"Evet," diye nefes alıyor. "Bayıldım. Beni daha önce hiç hissetmediğim gibi hissettiriyorsun." Nefes alışları hızlanmaya başladı. "Siktir, Jax, ben-"

Dokunuşum kalbine yaklaştığında sözleri bir iniltiyle kesiliyor. Sonra ellerimin kayışını alay etmekten yatıştırmaya çevirdiğimde tekrar nefes almaya başlıyor. "Nefes al bebeğim," diye fısıldıyorum. Bırak seninle ilgileneyim."

Sinirli bir şekilde yutkunuyor ve başını sallıyor, ağır bir nefes vererek başını duvara yaslıyor. Dış uyluğuna sakınleştirici bir öpücük konduruyorum.

Eteğini çıkarmaya karar vermiyorum, sadece beline kadar itiyorum. Ben onu yerken onun neredeyse tamamen giyinik olması düşüncesi hoşuma gidiyor.

Parlayan amcığı gözümün önüne serildiğinde memnuniyetle mırıldanıyorum. Öne doğru eğilip yanağımı kalçasına bastırıyorum ve derin bir nefes alıyorum, özünün bir kısmını içime çekme ihtiyacı duyuyorum. Güzelliği karşısında neredeyse inleyecektim.

"O kadar mükemmelsin ki," diye mırıldanıyorum. "Sana doyacağımı hiç sanmıyorum." Sonra öne doğru eğilip yarığının uzunluğunu yalıyorum.

Bu temas karşısında hemen inliyor ve parmaklarını saçlarıma gömüyor. Dalıp onu dilimle okşamaya başlıyorum, ellerim kalçalarına öyle sert giriyor ki yarın

parmak izlerim şeklinde morlukları olacağını biliyorum.

Dilim onun içine girdiğinde inliyorum, beni başka bir uyarılma telaşıyla ödüllendiriyor. "Kahretsin bebeğim, çok ateşli oluyorsun," diye inliyorum. "Benim için yüzüme boşalacak mısın?" Konuşurken bir parmağımı içine bastırıyorum, yavaşça içine girip çıkıyorum, her an patlamak üzere olan ateşi körüklüyorum.

"Evet," diye soluk soluğa bağılıyor, saçlarımı sıkıca kavlıyor. "Tanrım, evet, boşalacağım."

"Henüz değil." Kalçasının iç tarafını ısıırıyorum ve şaşkınlıkla ciyakladığını duyuyorum. "Ben söyleyene kadar olmaz."

İniltisi, zaten mücadele ettiğinin yeterince kanıtı.

Tam o sırada alt katta bir kapının çarparak kapandığını duydum. "Jax?"

Tristan'ın sesini duyunca Hailey'nin donup kaldığını hissediyorum. Ben de duruyorum ve aynı şeyi düşündüğümüzü biliyorum: Remy onunla mı?

Ama bir dakika sonra merdivenlerden sadece bir çift ayak sesi duyuyoruz. "Jax, yukarıda mısın?" diye tekrar sesleniyor.

"Evet," diye bağırarak cevap veriyorum. Hailey'nin gözleri dehşetle bana dönüyor ama ben sadece sırtıyorum. Parmağım onun içinde hareket etmeyi hiç bırakmıyor.

"Ben Remy'lere gidiyorum, bu akşam bizimle yemek yemek ister misin? Dairesinin yakınındaki yeni hamburgerciyi kontrol etmek istiyoruz."

"Hayır, akşam yemeği için planlarım var." diye cevap vermeden önce Hailey'nin amcığı boyunca hızlıca bir çizgi yalıyorum.

Bu küstah hareket karşısında Hailey'nin ağzı açık kalıyor. Bir parmağımı daha içine soktuğumda, orgazmı engellemenin verdiği güçle kalçalarının titremeye başladığını hissediyorum.

Gelme, ağzımı açarım.

İniltisini bastırmak için bir elini ağzına kapatıyor.

"Pekâlâ, ben çıkıyorum o zaman," diye devam ediyor Tristan koridordan. "Sabahın ilerleyen saatlerine kadar Jacob'la özel dersim yok, o yüzden Remy'lerde kalacağım."

ama sanırım yarın akşam spor salonunda görüşürüz. Öğle tatilinde bir şeyler atıştırmak istersen haber ver, her zaman işime yarayabilir-"

"Lanet olsun dostum, şu anda biraz meşgulüm. Defolup gider misin?" Sonunda patladım. Tristan nadiren teğet geçer, ama geçtiğinde de bu hep en uygunsuz zamanlarda olur.

"Aman T a n r ı m , " diye mırıldandığını duyuyorum. "Evet, ben y o k u m .
Siktir. Özür dilerim."

Hemen ardından merdivenlerden inerken adımları duyuluyor. Dudaklarımı Hailey'nin klitorisine yapıştırdığım sırada ön kapının kapandığını duyuyorum.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyorum tenine karşı. Yukarı bakıyorum, hâlâ seslerini bastırıyor, hâlâ talimatlarıma uymaya çalışıyor. Ona acıyorum ve "Benim için gel, bebeğim" diyorum.

Daha önce bir kadının komutla işini bitirdiğini hiç görmemiştim ama şu anda, bu anda, sözlerim sonunda barajı yıkan şey oldu. Emrimi duyan Hailey bir çığlık atarak kendini bıraktı.

Bir elimle onu sabit tutuyorum ve parmaklarım içine girmeye devam ederken balını hevesle kucaklıyorum. Orgazmın onun içinden geçtiğini hissedebiliyorum, orgazmın gücü tüm vücudunu titretiyor ve dizlerinin zayıflamasına neden oluyor. Birkaç dakika önce içimdeki hayatı emmiş olmasına rağmen bu beni yeniden sertleştirmeye yetiyor. Bacakları nihayet bükülene ve onu kollarımın arasına alana kadar açgözlülükle onu yalamaya devam ediyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum boynuna sokulurken. "Dilim amcığında, adım dudaklarında boşalırken seni görmeye doyacağımı hiç sanmıyorum."

Onu yatağıma yatırdığımda hâlâ titriyordu. Üstüne yerleşmeden önce kıyafetlerini hızla çıkarıyorum, yüzüm boynuna gömülüyor ve tenine alaycı öpücükler bırakıyorum. Pantolonumu tekmelemeye ancak bir saniye ayırabildim.

Bir iniltiyle içine kayıyorum, şehvetimiz arttıkça öpücüklerim ısırlıklara dönüşüyor.

"Aman Tanrım," diye nefesini tutuyor Hailey, beni daha derine sokmaya çalışırken bacaklarını daha geniş açıyor. "Jax, hissediyorsun-Aman Tanrım..."

Yüzündeki, vücudundaki ezici zevki gördüğümde memnuniyetimi homurdanıyorum. "Sikeyim evet. Al beni. Her şeyimi al."

Bacaklarından birini koluma geçirip daha da derine iniyorum, hayvani tarafım nihayet ortaya çıkıyor. Birdenbire tek istediğim onu olabildiğince sert sıklamak, içine o kadar derin girmek ki sonrasında bensiz kendini boşlukta hissedecek. Daha fazlası için yalvarırken inlemekten başka bir şey yapamayacak kadar boğuk ve gevşek olana kadar adımı haykırdığını duymak istiyorum.

"Sikimi ne kadar sevdiğini söyle," diye homurdanıyorum. "Seni becermemi ne kadar sevdiğini söyle."

"Sikini seviyorum." Her kelimeyi soluk soluğa söylüyor, ondan kaba bir dil talep etmemden utanmayacak kadar zevkten aklını yitirmiş durumda. Çılgınlık halimizde kendini bırakabiliyor, çekingenliğinin ortadan kalkmasına izin verebiliyor ve sonunda her zaman istediği türden bir sekse dalabiliyor.

"Tekrar söyle," diyorum dişlerimi sıkarak ve eğilip meme ucunu ağzıma alıyorum. Onu ısırduğımda şaşkınlıkla nefesi kesiliyor. "Söyle."

"Tanrım, aletine bayılıyorum," diyor nefes nefese bir iniltiyle. Terden kayganlaşmış ve arzusuyla kızarmış vücudu altımda yükseliyor. "Beni nasıl becerdiğini seviyorum. Ne kadar derine indiğini seviyorum. Lütfen, lütfen, lütfen, daha sert istiyorum, Jax istiyorum-"

İçinden çıkıyorum ve onu hızla elleri ve dizleri üzerine çeviriyorum. Bir elimle kalçasını kavırıyor, diğer elimle de saçlarını avuçluyorum ve o daha tepki bile vermeden tekrar içine boşalıveriyorum.

"İstediğin bu mu?" Kalçalarım acımasızca arkadan içine girerken homurdanıyorum. "Sikim içinde bu kadar derin mi?"

Seni öyle bir sikeyim ki günlerce morluklarım üzerinde kalsın."

Zevkten deliye döndüğü için inlemeyi bile zor başarıyor. Kaslarının gerilmeye başladığını hissettiğimde derinlere iniyorum ve saçlarını sıkıca kavriyorum. "Henüz gelme," diye homurdanıyorum. "Ben söyleyene kadar olmaz."

İtaat etmeye çalışırken nefeslerinin hızlanmaya başladığını hissediyorum. Vücudu açıkça boşalmak istiyor, ama yine de dediğimi yapıyor ve kendini tutuyor.

"Aferin kızıma," diye övüyorum. Onu ileri doğru iterek ve vücudunu yatağa yaslayarak ödüllendiriyorum, kalçalarını kavramaya devam ediyorum, böylece içine girmeye devam edebiliyorum. Boynu boyunca emici öpücükler bırakmadan önce kulak memesini ısıriyorum. "Benim için ne kadar iyi bir küçük fahişe," diye fısıldıyorum tenine karşı.

Sözlerim üzerine dudaklarından çaresiz bir inilti kaçıyor ve vücudu onu tüketmek üzere olduğunu bildiğim orgazmı durdurma gücüyle titremeye başlıyor. Ve şu anda onu kolayca kendinden geçirebileceğimi bildiğimden, onu biraz daha kızdırmaktan kendimi alamıyorum.

Elim saçlarından vücudunun altına doğru kayıyor. Klitorisile oynuyorum, onu sertçe becermeye devam ederken bile tembelce dokunuyorum.

"Tatlı Hailey, sikime çok açsın," diye alay ediyorum. "Şu anda bana her şeyi verirsin, değil mi? Ne istersem?"

"Evet," diye nefes nefese kalır. "Ne istersen. Jax-"

Parmaklarım klitorisine biraz daha sert bastırıyor ve ondan baş döndürücü bir inilti çıkarıyor. "Daha önce tükürükle ıslanmış sikimi yüzüne silmek istedim. Seni tükürüğüm ve döllerimle kaplamak istedim. Bana izin verir miydin?"

Dudaklarından nefes nefese bir evet sesi çıkıyor.

Kalçalarım ona daha sert giriyorum. "Peki ya senin o küçük dar kıcını almak istesem, bunu yapmama izin verir miydin?"

Yalvarmaya başlarken elleri çarşafı yumrukluyor. "Evet, evet, ne olursa, hepsini istiyorum... Jax lütfen-lütfen, sadece gelmeme izin ver, lütfen-"

Klitorisinden sadece bir an için uzaklaşıyorum, bacaklarından birini yukarı itip yan tarafına doğru eğilmesine ve onu tamamen açmasına yetecek kadar uzun bir süre. Ona nefes alma şansı vermiyorum, sadece daha iyi, daha derin pozisyondan yararlanarak ona gidebildiğim kadar sert ve derin bir şekilde giriyorum.

Bunun gücüyle çığlık atıyor. Bir yanımla onun tek başına gelmemesine ve bir şekilde benim emrimi beklemesine şaşıyor.

"Bana istediğim her şeyi vereceğini biliyorum," diye kulağına konuşuyorum. Sonra elim tekrar altına kayıyor, böylece klitorisini okşamaya geri dönebiliyorum, bu sefer alay etmeden - bu sefer aramızdaki çaresizliğin sert, hızlı dairelerini körüklemesine izin veriyorum. "Ve şu anda, sikimin etrafına geldiğini hissetmek istiyorum."

İtişlerim hayvani ve kontrol dışı. Serbest bırakılmamın omurgamdan aşağıya indiğini hissediyorum ama Hailey'nin zevkine o kadar odaklanmış durumdayım ki orgazmımı tamamen irade gücümle erteliyorum. Ağırlığımla, ellerimle, kalçalarımınla Hailey'e yükleniyorum.

"Benim olanı bana ver," diye homurdanıyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor, amının etrafımda sıkılaştığını hissetmeden saniyeler önce, o kadar ki tekrar içeri itebilmem için dışarı çekmek bir mücadele. Ama sonra kasları çırpınmaya ve etrafımda sıkılmaya başlıyor ve orgazmı o kadar sert geçiyor ki, ona tutunmak için yapabileceğim tek şey bu.

Bu hemen benim serbest kalmamı tetikliyor. Dişlerimle Hailey'nin omzuna tutunmak için öne doğru düşünüyorum ve onu yatağa her şekilde sabitliyorum. İçini boşaltırken inliyorum.

Onu her dalgada, her dalgalanmada beceriyorum, ta ki sonunda yorgun bir iniltiyle yatağa yığılana kadar.

Onun üzerine yığılıyorum, ağırlığımı ön kollarımın üzerinde zar zor tutuyorum. İkimiz de orgazmlarımızın gücüyle ağır ağır nefes alıyoruz. Onu öpecek kadar bile enerjim yok, bu yüzden dudaklarımı omzuna bastırıp mırıldanıyorum, "Tristan beni spor salonunda yıktığında

Yarın tüm enerjimi tükettiğin için seni suçlayacağım."

Zayıf bir kıkırdama çıkarıyor ve yüzünü yorganın içine gömüyor.

Onu ezmek istemediğim için bir iniltiyle yana doğru yuvarlanıyorum. Beni kaybettiği için inlediğinde, dönüp onu göğsüme doğru çekiyorum.

"İyi misin?" Mırıldanmayı başarıyorum. "Seni hiç incittim mi?"

Başını sallıyor, yüzü hala göğsüme gömülü. "Bayıldım," diye fısıldıyor. Sonra nihayet bana bakıyor ve onu sırt üstü yatırdığımdan beri ilk kez gözlerimle buluşuyor. "Hepsini sevdim. Hiç bu kadar sert boşalmamıştım."

Yüzümde beliren kendini beğenmiş gülümsemeyi engelleyemiyorum. Saklamaya bile çalışmıyorum.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve saç telleriyle oynamaya başlıyorum. "Ben de öyle, bebeğim. Sanırım bir dakikalığına bayıldım."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum, onun düşünce zincirini takip ederken gülümsemem yumuşuyor. "Gerçekten. Sen ve senin güzel amcığın benim ölümüm olacaksınız." Parmaklarımı içine sokmak için uzanıyorum, benimle ne kadar dolu olduğunu hissettiğimde inliyorum.

"Siktir, bu çok seksi," diye mırıldanıyorum, vücudunun uzunluğuna bakarak. Kalçalarından aşağıya damlayan döllerimin görüntüsüne bayılıyorum. Ama bu özel düşünceye çok fazla dalamadan, bir havlu almak için yatağı itiyorum.

Bacaklarını nazıkçe açıyorum, bezi teninde gezdirmeye başlamadan önce dizinin iç kısmını öpüyorum. Gözlerimi onun vücudunda tutuyorum, önümdeki manzaradan büyülenmiş gibiyim, ama onun bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Beni inceliyor. Onunla bu şekilde ilgilenmemi inceliyor.

İzlemesine izin verdim. Havluyu atıp tekrar bacaklarının arasına girdikten sonra bile vücudunu öpüp sonunda onu göğsüme doğru çekebiliyorum, izlemesine izin veriyorum. Ona tapmaktan ne kadar zevk aldığımı görmesine izin verdim.

Ona ne kadar aşık olduğumu görmesine izin verdim.

HAILEY

Son üç haftadır olduğu gibi yüzümde bir gülümsemeyle uyanıyorum. Bugün Cumartesi sabahı ve haftanın en yoğun iş günü ama bu hafta o kadar muhteşem geçti ki günün sonunda ne kadar yorgun olacağımı umursamıyorum bile. Bu hafta sonu Jax ile daha fazla vakit geçireceğim için heyecanlıyım.

Telefonuma uzanmadan önce vücudumu esnetiyorum, güne otomatik olarak bildirimler ve sosyal medya ile başlıyorum.

Ve dün gece bir dizi mesaj aldığımı görünce kaşlarımı çattım.

9:38 Steve: Seni özledim.

10:02 Steve: Konuşabilir miyiz?

11:13 Steve: Sensiz ölüyorum, Hailey. Artık sensiz olmak istemiyorum. Olamam.

7:56 Steve: Lütfen benimle bir saatliğine buluş. 30 dakika. Bana ne kadar verirsen, kabul ederim. Sadece bunu çözmek istiyorum.

8:18 Steve: Lütfen, Hailey...

Derme çatma yatağımdaki koltuk minderlerine yaslanıp elimdeki telefona kaşlarımı çatarak bakıyorum. Birkaç hafta önce cevap vermediğimde telefonumu havaya uçurduğundan beri Steve'den haber almamıştım. Görmezden gelinmekten daha çok nefret ettiği bir şey olmadığı için ipucunu anlayacağını düşünmüştüm. Ki bu da

İronikti çünkü beni cezalandırmak için en sevdiği yöntem her zaman sessiz kalmaktı. Ama daha sonra hiçbir şey duymadığımda rahatladım ve pes edeceğini düşündüm.

Durum öyle görünmüyor. Ve eğer şu anki mesajları bir gösterge ise, muhtemelen benimle gerçekten konuşana kadar durmayacak.

Bunun nasıl sonuçlanacağını düşündükçe irkiliyorum. Onunla konuşmak için hiçbir isteğim yok, çünkü kısmen onunla kesinlikle tekrar bir araya gelmek istemediğim için anlamsız olurdu, ama aynı zamanda beni bir şekilde manipüle etmek için pençelerini hala içimde tutabileceğinden endişeleniyorum. Onu geri almak için değil ama bir konuda kafamı karıştırmak için. İhtiyacım olan son şey, kendimde kaydettiğim tüm ilerlemede tek bir adım bile geri atmak.

Bunun dışında... herhangi bir konuda kapanışa ihtiyacım var mı?

Asıl ayrılık uzun zaman önceydi, bu yüzden yanlış karar verdiğimden endişelenmiyorum ya da olayın gerçekleştiği geceyi tekrar gözden geçirmem gerekmiyor. Ama ilişkiyi bitirmeye o kadar hevesliydim ki sadece bana sunduğu tek nedene odaklandım ve biriktirdiğim diğer yüzlerce neden üzerinde hiç zaman harcamadım.

Ondan nefret ettiğim her şeyi içimden atmamın bana bir faydası olur mu?

İç çekiyorum ve şakaklarıma masaj yapmaya başlıyorum. Güne böyle başlamak istemezdim.

Ancak bir süre sonra, herhangi bir kapanış için ölmediğime ve herhangi bir solucan kutusu açmaya hevesli olmadığımı karar verdim, bu yüzden muhtemelen en iyisi bunu hemen kapatmaktı. Steve'e bir yanıt gönderiyorum.

8:25 Hailey: Konuşacak bir şeyimiz yok. İkimiz de söylememiz gerekeni söyledik ve benim kararım hala geçerli. Tekrar bir araya gelmeyeceğiz. Lütfen beni aramayı kes. Beni yalnız bırak.

Sonra mesajlarını sessize alıyorum ve hazırlanmaya başlamak için yataktan fırlıyorum. Verimli bir gün geçirebilmek için Steve'i beynimden uzaklaştırmam gerekiyor, bu yüzden kendime söz veriyorum

Artık ileri geri konuşmayacağım. İsteddiği kadar mesaj atabilir ama ben onları kontrol etmeyeceğim ve kesinlikle daha fazla cevap vermeyeceğim. Az önceki mesajım çok açıktı ve er ya da geç ciddi olduğumu anlayacak ve benimle konuşmaya çalışmaktan vazgeçecek. Birlikte geçirdiğimiz iki yıl boyunca hiçbir şey için özür dilemedi ya da yalvarmadı, bu yüzden çok çabuk pes edecek.

Her zamanki rutinimle işe gitmek için hazırlanıyorum ve bir saat sonra Remy yatak odasından çıktığında onu karşılıyorum - muhtemelen onun için bilerek yaktığım pastırmanın kokusuyla uyanmış. İşim bittikten sonra evde takılmak isteyip istemediğini sorduğumda sadece homurdanarak onaylıyor.

Tüm brunch koşturmasını Steve'i bir kez bile düşünmeden atlattım. Jax'e mesaj atmaya gittiğimde telefonumun mesajlarla dolu olduğunu fark ediyorum.

Bebeğim, lütfen. Birlikte 2 yıl geçirdik, sence de bu en azından bir konuşmaya değmez mi?

8:42 Steve: Seni seviyorum. Bir kavga yüzünden bizi bir kenara atmanı istemiyorum, bizim için kavga etmek istiyorum. Senin için.

1:58pm Steve: Bize bir şans vermek istemiyorsan, en azından vedalaşmak için 10 dakika ver. Bu şekilde bırakamayız, Hailey.

Mesajlara kaşlarımı çatarak bakıyorum ve Steve'in onu tanıdığımdan beri ilk kez ısrarcı davranmasına sinirleniyorum. Ruh halim anında bozuluyor -güne bu tür mesajlarla başladığımdan beri pek de iyi değildi- ve günümü daha da mahvedeceğini bildiğim mesajları kontrol ettiğim için kendime kızıyorum. Daha iyi bilmeliydim. Muhtemelen onu tamamen engellemem gerektiğini biliyorum, ancak bir yanımda pusuya düşürülme veya hazırlıksız yakalanma korkusuyla iletişimlerini kaçırmaktan endişe ediyor - Tanrı biliyor ki mesajlarına yeterince hızlı cevap vermediğimde birçok yere habersiz geldi. Sadece bu da değil, bir yanımda

İçimde, derinlerde bir yerde, henüz onu engellemeye hazır olmayan bir ben var. Suçluluk duygusundan mı yoksa korkudan mı bilinmez ama henüz yapamıyorum.

Hayır, mesajlarını görmeyi ama onun dışında onu görmezden gelmeyi tercih ederim. Bu çok daha iyi bir plan, beraberinde getirdiği sıkıntıya rağmen.

Tam telefonumu cebime geri koymak üzereyken bir mesaj daha geldiğini fark ediyorum. Mesaja tıkladığımda hâlâ kaşlarım çatıktı.

1:58 Jax: Bebeğim. Şu anda çalıştığını biliyorum ama her düşüncemi ele geçirdiğini bilmeni istedim. Başka bir şey düşünemiyorum. Seni sonra görmek için sabırsızlanıyorum.

14:00 Jax: Ayrıca... Seninle sonra görüşeceğiz, değil mi? O güzel dövme bileğini omzuma atıp sana vururken görmek istiyorum çünkü resmen sana bağımlıyım.

2:01 Jax: Eve gidince mesaj atar mısın? İş yerinde iyi günler.

En büyük, en şapşal gülümseme yüzüme yayılıyor ve anında kötü ruh halimin buharlaşmasına neden oluyor. O üç mesajla birlikte günüm tamamen tersine döndü. Artık telefonumu cebime koyduğumda tenimde bir kızarıklık ve yüzümde mutlu bir gülümseme oluyor.

Öğleden sonrasının geri kalanı uçup gitti. Saat 16:00 olduğunda, ayaklarım yere basmıyor ve eve gitmeye çok hazırım. Ancak brunch'ın çılgın temposu ve kaçınılmaz çalışan ve müşteri olayları boyunca bile, mutluluk hissi göğsümü asla terk etmiyor. Jax'in sıcaklığı tüm günümü etkiledi.

Bu gece ne planladığını merak ediyorum - eğer Carpe Noctem Listesi'nden başka bir şeyse.

Ve eğer öyleyse, hangisini seçtiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Kafeyi kapatmayı bitiriyorum ve yirmi dakika sonra biraz uzun ama bu sonbahar gününde çok keyifli bir yürüyüşle Remy'nin dairesine dönüyorum. Mutlu bir şekilde iç geçiriyorum.

Yolculuğa başlarken sonbaharın keskin havasını hevesle içime çekiyor ve kazağımı daha sıkı sarıyorum. Bu şehri seviyorum.

Hemen Jax'e bir mesaj atıp yakında evde olacağımı söylüyorum. Ve yine telefonumu kaldırdığım anda Steve'den gelen bir mesajla aydınlanıyor.

Hailey, hadi ama. Sadece 10 dakikalığına benimle buluş. Nereye istersen, sana gelirim. Remy'nin evine bile gelebilirim, böylece gitmek zorunda kalmazsın. Eminim şimdiye kadar işin bitmiştir.

Mesaja kaşlarımı çatıyorum, mutluluğum daha da azalıyor.

Ona geri mesaj atmayı düşünüyorum ama bir kez daha bunun onu cesaretlendireceğine karar veriyorum. Remy'lere gelmesi pek olası değil, yüzleşmek için fazla korkak, özellikle de onu yumruklamak için her zaman bir bahane arayan büyük kötü kız kardeşimin etrafta olma riski varsa.

Sonunda eve geldiğimde Remy ve Tristan'ın burada olduğunu fark ediyorum. Cumartesi gecesi ve genellikle dışarı çıkma ya da bir yerlerde dövüş izleme planları yaparlar, bu yüzden kız kardeşimi mutfak adasında otururken gördüğümde şaşırdım.

Kapıyı açtığımda kafasını kaldırdı. Bilgisayarının başında, belli ki bir şeyler yazıyor çünkü sadece kapı aralığından bile saçına en az dört kalem sıkıştırdığını görebiliyorum. Dörtten fazla olursa hepimiz biliyoruz ki bunalacak kadar yıpranmış ve birkaç iğneye şiddetle ihtiyacı var. Yani yaklaşıyor.

"Selam," diyor. "İş nasıldı?"

Omuz silkiyorum. "Her zamanki gibi. Sadece evde olduğum ve ayaklarımın yerden kesildiği için mutluyum." Yanındaki bar taburesine çıkıp omzunun üzerinden bakıyorum. "Ne üzerinde çalışıyorsun? Şu gizemli cinayet fikri mi?"

Başını sallıyor ve ekrana geri dönüyor. "Evet, sadece olay örgüsündeki boşlukları bulmaya çalışıyorum. Beni çileden çıkaran bir tane var. Nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"O delikler konusunda sana yardım edebilirim," diyor arkamızdan alaycı bir ses. Tristan'ın yorumuna itibar etmek için dönmeden gözlerimi deviriyorum.

"Sen bir aptalsın," diye mırıldandı Remy nefesinin altında. "Ya da bir çocuk. Bazen hangisini seçeceğime karar veremiyorum."

Adam onun iğnelemelerini görmezden geliyor ve onun yerine arkasından yaklaşıp kollarını beline doluyor. Ekranı bakarken çenesini onun omzuna yaslıyor.

"Hâlâ uşağa yaptırman gerektiğini düşünüyorum. Kimse onun yaptığına inanmaz. Mükemmel olur."

Bu kez gözlerini deviren Remy oldu, ancak dudaklarının kenarından küçük bir gülümsemenin süzüldüğünü görebiliyorum.

"Siz ikiniz iğrenç bir şekilde birbirinize vurulmuşsunuz," diye iç geçiriyorum. Bar taburesinden kalkıp kanepeye doğru yürüyorum ve kendimi minderlerin üzerine atıyorum. "Yine de birbirinizi terslemeden aynı odada bile bulunamıyorsunuz. Ve Tristan kaçınılmaz olarak iğrenç bir ima kullanıp durumu herkes için garip bir hale getirene kadar da komik oluyor."

Tristan hiç utanmadan, kız arkadaşından uzaklaşmadan önce bana iğrenç bir göz kırpmıyor.

"İmalı sözlerimi yatak odasına geri götüreceğim," diye espri yapıyor. "Ne zaman istenmediğimi bilirim."

Remy ve ben birbirimize eğlenerek bakıyoruz. Alaycı olsa bile Tristan'ın somurtması nadirdir, ancak onu cehennem gibi kibirli olmaktan başka bir şey olarak görmek her zaman eğlencelidir.

Remy bilgisayarına dönerken ben de telefonuma odaklanıyorum. Kapı çalınmaya başladığında tembel tembel sosyal medyaya göz atıyordum.

"Hailey, kapıyı aç!"

Aynı anda Remy'nin mutfak adasındaki yerinden kaşlarını çattığını görüp irkiliyorum. Daha da kötüsü, Tristan kaşlarını çatarak yatak odasından çıkıyor.

"Kim o?" diye soruyor o saçma olmayan sesiyle.

İç çekiyorum ve yara bandını tek seferde çıkarmaya karar veriyorum. "Steve arıyor. Konuşmak istediğine dair

mesaj atıp duruyor. Sürekli

Ona söyleyecek bir şeyim olmadığını söylüyorum ama hayır cevabını kabul edecek gibi görünmüyor."

Steve ne demek istediğimi vurgulamak için tekrar kapıya vurdu. "Hailey, içeride olduğunu biliyorum. Sadece konuşmak istiyorum, beni içeri al!"

Koltuktan fırlıyorum, iki korumam kapıya ulaşmadan önce kapıya koşmaya hazırım ama Tristan çok hızlı.

Eğer vestiyerden bir sopa almak için durmasaydı Remy onu yenebilirdi.

Tristan kapıyı kırıp açtığında karşısında kıpkırmızı kesilmiş, nefes nefese kalmış bir Steve bulur. Korkudan büzülmek yerine karşısındaki kas yığınının bakabiliyor olması ne kadar öfkeli olduğunu gösteriyor.

Steve'e bakıyorum, tüm o suçluluk duygusunun, korkunun ve içselleştirdiğim onu memnun etme ihtiyacının geri gelmesini bekliyorum. Donup kalacağım, özür dileyeceğim ve onu asla incitmek istemediğimi, söylediği şeyleri kastetmediğini bildiğimi ve bunu bir daha asla yapmayacağından emin olduğumu söyleyeceğim anı bekliyorum. Kendi mutluluğuma doğru kaydettiğim ilerlemeyi yerle bir edecek, beni mutsuz olduğum ve olmam gereken kişinin bir kabuğu olduğum bir dünyaya geri döndürecek duyguları bekliyorum.

Gelmiyorlar.

Gelmiyorlar.

Ona baktığımda hiçbir şey hissetmiyorum.

Onun için üzüntü ve acımadan başka bir şey yoktu. Onun gerçekte ne kadar kırık bir çocuk olduğunu fark edemeyecek kadar genç ve aşkı için çok hevesli olan kız için sevgi ve şefkatten başka bir şey yoktu.

Ona asla yardım edemeyeceğim; hiç şansım bile olmadı. Sadece ortada bir sorun olduğunun farkında olmamakla kalmıyor, aynı zamanda yardım edilmek istemeyen birine yardım etmek de mümkün değil. Ve onun sorunu benim mutluluğuma ve refahıma zarar vermeye başladığında... onu bırakmanın zamanı gelmiş demektir.

Sonunda kararımı vermiş olarak dikkatimi tekrar kapıdaki insanlara çeviriyorum. Ve kalbim bunun için çok daha hafif hissediyor.

"Gitmeniz gerekiyor. Şimdi." Tristan'ın soğuk emrinde tartışmaya hiç yer yoktur.

Steve yine de dener. "Sadece onunla konuşmak istiyorum."

Remy, erkek arkadaşının önüne geçerek, "Cehenneme kadar yolun var," diye hırladı. "Dairemden defolup gidebilir ve bir daha kız kardeşimle iletişime geçmeyi unutabilirsin."

Tristan yavaşça, çok hızlı hareket etmeden beyzbol sopasını ondan uzaklaştırıyor. Sopayı kapının arkasına koyuyor ve belli belirsiz şöyle mırıldandığını duyabiliyorum: "Tanrım, bebeğim. Bennie'yi yere bırakalım. Bu gece hapse girecek gibi hissetmiyorum."

Remy sopa olmadan da sopayla olduğundan daha az korkutucu olmasa da bir kahkaha atıyorum.

Dirseğine dokunmak için bir adım öne çıktım. "Çocuklar, sorun yok. Sadece bu işi bitirmek istiyorum. Onu içeri alın."

Remy dönüp bana bakıyor, yüzünde panik ve acı karışımı bir ifade var. Benim yerime geçip Steve'i kışına tekme basmaktan başka bir şey istemediğini biliyorum ama bunu yapmak isteyen tarafla gözle görülür bir şekilde savaşıyor. Bunu tek başıma yapmama izin vermeyi o kadar çok istiyor ki.

Sonunda kabaca yutkundu ve bana "Emin misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "İyi olacağım, söz veriyorum. Bunu kendi başıma yapmak istiyorum."

Kız kardeşim, kapıyı açtığı için en az onun kadar mutsuz görünen Tristan'la bakışıyor. Ama gergin bir anın ardından önümdeki insan kalkını parçalıyor. Steve, Tristan'a güvensizlikle bakıyor, sonra ileri doğru kararsız bir adım atıyor. Beni takip etmesi için işaret ederek oturma odasına geri dönüyorum.

Açık alana ulaştığımda, kollarımı kavuşturmuş ve yüzümde derin bir çatıklıkla eski erkek arkadaşına dönüyorum.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Başlıyorum, ses

tonum sıkıcı.

Steve bir şey söylemek için ağzını açar ama Remy ve Tristan arkasındaki duvara yapışınca hemen kapatır. Onlar da kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmışlardır.

"Biraz yalnız kalabilir miyiz?" diye tersliyor onları. Tristan basitçe "Hayır," diyor.

Steve yardım için bana bakıyor. Steve'in baskın bir pozisyondan başka bir şeyde olduğunu görünce yüzümde belirlemek isteyen küçük gülümsemeyi bastırmak zorundayım. Ama o görmeden önce bu dürtüyü bastırıyorum. Onu kışkırtmaya başlamaya henüz hazır değilim.

Ona ya konuşmasını ya da gitmesini söyleyemeden ön kapının tekrar açıldığını duyuyorum.

"Tatlım, ben geldim!"

Jax'in mutlu sırtışı hepimizi bir arada gördüğü anda yüzünden siliniyor.

Yüzünün tanıdığım ve sevdiğim mutlu Jax'ten, yetenekli olduğunu bildiğim acımasız bir dövüşçüye dönüşmesini izliyorum. Bana bakmıyor bile, gözleriyle Steve'i parçalamaya o kadar odaklanmış ki. "Onun burada ne işi var?" diye hırlıyor sonunda.

Onu kelimelerle sakinleştirmeye çalışmıyorum bile. Yanına yaklaşıp koluna yatıştırıcı bir el koyuyorum. "Sorun yok, onu içeri almalarını ben söyledim," diyorum usulca. "Sadece bunu sonsuza dek bitirmek istiyorum."

Bakışları sonunda bana yerleşiyor. Gözlerimin önünde hafifçe sakinleşiyor. Bir şeyler aradığını söyleyebilirim, muhtemelen öncelikle iyi olup olmadığımı, sonra da Steve'i geri almayı düşünüp düşünmediğimi anlamaya çalışıyor.

Bakışlarımdaki gerçeği görmesine izin verdim. Steve'i istemiyorum. Bir daha asla istemeyeceğim.

Daha da yumuşuyor. Bir kolunu omuzlarıma atıp Steve'e son bir kez baktıktan sonra derin bir nefes veriyor ve başını sallıyor.

"Tamam. Konuş."

Steve'in değişimi sadece izlemekle kalmayıp anladığını da biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Yine öfkelenmeye başladı, bu kez muhtemelen hayatıma devam ettiğimi ve bunun sonuçsuz bir görev olduğunu bildiği için.

Yine de pes etmiyor. Bilmeliydim, yenilmekten ne kadar nefret ettiğini her zaman anlayabilirdim.

"Biraz yalnız kalabilir miyiz lütfen?" diye çıkışır. "Hayır," diyor üç kişi birden.

İç çekip aşırı korumacı korumalarıma bakıyorum ve beni ne pahasına olursa olsun korumak isteyen üç kişiye sahip olduğum için bir anlığına şükrediyorum.

"Çocuklar, sorun yok," diyorum onlara nazikçe. "Sadece birkaç dakikaya ihtiyacımız var. Bize odayı verebilir misiniz? Lütfen?"

Sanırım onları memnun eden şey bu. Tristan ve Remy'nin içlerinden homurdandıklarını duyabiliyorum ama yatak odasında kayboluyorlar. Jax olduğu yerde kalıyor.

Koluna tekrar dokunuyorum. "Jax, lütfen? Bunu tek başıma yapmak istiyorum."

Bunun üzerine iç geçiriyor ve kolunu omuzlarımdan indiriyor. Öldürücü bakışlarını tekrar Steve'e çevirmeden önce şakağıma nazik bir öpücük konduruyor.

"Ona zarar verirsen seni parçalarım."

Tehdit Steve'i şaşırtmayı başarıyor ama Jax bizi biraz yalnız bırakmak için Remy'nin yatak odasına doğru yürümeye başlamıştı bile. Kollarımı kavuşturup sabırla konuşmaya başlamasını bekliyorum.

Ama Steve hâlâ Jax'in kaybolduğu odaya bakmaktadır. Yüzündeki ifade giderek daha öfkeli bir hal alır, ta ki soru içinden patlayana kadar.

"Onu becerdin mi?" diye feveran ediyor.

Cevap olarak sadece kaşımı kaldırıyorum.

"Senin et kafalı tiplerden hoşlandığını hiç bilmiyordum," diye tükürdü. "O zaman neden yürümediği anlaşılıyor sanırım. Senin için bir erkeğin IQ'sunun yerlerde sürünmesi mi gerekiyor-"

"Onun aleyhinde bir kelime daha edersen bu konuşma biter," diye araya giriyorum soğuk bir şekilde. Steve'in

Kelimeler onun istediği yere çarpıyor çünkü beni kızdırmaya çalıştığını biliyorum.

Steve'in gözlerinde hâlâ öfke parıldııyor, ben de ona dışarı kadar eşlik etmeye hazır bir şekilde n kapıya doğru dönüyorum.

"Bekle," diye geveliyor. "Konuşmak istiyorum. Sadece beni dinle."

Arkamı döndüm. "Konuş o zaman. Ama bir daha aileme ya da arkadaşlarıma hakaret ettiğini duyarsam, Jax'e seni dışarı attırırım. Bu sırada birkaç kemiğini kırsa da umurumda olmaz."

Steve blöf yapmadığımı anlamış olmalı çünkü yutkunuyor ve yüz ifadesini özür dilermiş gibi düzeltiyor.

Aslında böyle bir duyguya sahip olmadığını bilmeme rağmen.

"I-" Yutkunur ve tekrar dener. "Seni geri istiyorum, Hailey. Her şeyi berbat ettim ve çok zgnm. Birlikte yaşamaya başladığımızda kayıtsız kaldım ve sana hak ettiğin gibi davranmayı bıraktım. Hiçbir mazeretim yok ve seni incittiğim ya da kötü hissettirdiğim için özür dilerim. Sen her zaman en iyisini hak ediyorsun. Tıpkı başlangıçta olduğu gibi."

Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyorum. Buna inanıyor olabilir, ama bundan bile şüpheliyim. Bence sadece duymak istediğimi düşündüğü şeyleri söylüyor. "Kazanmayı" o kadar çok istiyor ki beni geri almak için ne gerekiyorsa söylüyor. Beni istemiyor; benim üzerimdeki gücünü istiyor.

Sözünü kesmiyorum. Konuşmasına izin veriyorum, çünkü cevabımı vermeden önce söyleyeceği her şeyi duymak istiyorum. Kollarımı kavuşturmuş ve boş bakışlarla onu izliyorum, o konuşurken hiçbir şey hissetmiyorum.

Ya cesaretini topluyor ya da sessizliğimi iyi bir şey olarak yorumluyor, çünkü ileriye doğru belirsiz bir adım atıyor. Onu itmediğimde, önümde durana kadar bir adım daha atıyor. Dirseklerimi kavramak için öne uzanıyor. Hâlâ hareket etmediğimde, yatıştırıcı olması gereken bir şekilde kollarımı hafifçe ovmaya başlıyor. Onun dokunuşunu istemiyorum elbette, sadece bu oyunu nasıl oynadığını ve

ne kadar ileri götürmeye çalıştığını merak ediyorum. Bu aynı zamanda beni tanımadığının ya da neye ihtiyacım olduğunu umursamadığının bir başka kanıtı, çünkü eğer

gergin duruşumu hisseder ya da dudaklarımın tiksintiyle seğıirdiğini görürdü.

"Bana bir şans daha ver," diye yalvarırcasına fısıldar. "Lütfen, Hailey. Birlikte çok iyiyiz, bunu biliyorsun. Bana bir şans daha ver. Lütfen..."

Yüzüme bir kez daha kaçamak bir bakış attıktan sonra beni öpmek için yavaşça eğiliyor. Bunun için onu suçlayamam bile, çünkü geçmişte itiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez işe yaramıştı.

Elimi göğsüne koyarak onu durduruyorum. "Sen bir narsistsin," diyorum açık açık.

Şaşkınlıkla geri çekildi. "Ne?"

Onu birkaç santim geriye itmek için sertçe itiyorum. "Sen bir narsistsin," diye tekrarlıyorum. "Hakkın var, tam bir hayranlıktan daha azını kabul edemiyorsun ve diğer insanların duygularını tamamen hiçe sayıyorsun."

Bir adım daha geriye düşerken gözleri büyür.

"Tüm ilişki boyunca beni manipüle ettin," diye devam ediyorum ve ona tam olarak ne yaptığını söylemeye karar veriyorum. Eğer o lafını esirgemiyorsa ben de esirgemeyeceğim. "Bana bir gün pislikmişim gibi davranırdın, ertesi gün prenses gibi, sadece beni tekrar kendine çekmek ve sana tekrar aşık olmamı sağlamak için. Bana tekrar kötü davrandığında seni terk etmeye hazır olmayacağım kadar uzun süre iyi davranırdın. Muhtemelen bunu yaptığının farkında bile değildin ama bu yaptığın yanlış azaltmaz. Bana hak ettiğim şekilde davranmayı bıraktığın için üzgün olduğunu ve bunu bir daha asla yapmayacağını söyleyebilirsin, ama bunu gerçekten kastetmiyorsun, değil mi? Bir hafta, bir ay ya da altı ay sürebilir, ama yine bana bok atmaya devam edeceksin. Görünüşüm, işim ya da geçmişim hakkında küçük yorumlar yapacaksınız, tüm bunlar kendime olan saygımı azaltmak ve beni bir parça iltifat için bile size bağımlı kılmak için. Çünkü bir başkası üzerinde bu güce sahip olmayı seviyorsunuz. Bu güç sana kendini erkek gibi hissettiriyor."

Başımı sallıyorum, yüzümde üzüntü ifadesi beliriyor. "Senin için işimi ve hobilerimi bıraktım. Tüm arkadaşlarımı

kendimden uzaklaştırdım ve

senin yüzünden." Acı bir kahkaha attım ve ellerimi kalçalarımaya koydum. "Tanrım, sevdiğim müzikleri dinlemeyi bile bıraktım. İşte üzerimde bu kadar kontrolün vardı. Ve sen de bundan zevk alıyordun, değil mi? Bunu güçlü birine yaptığın için? Benim gibi birine?"

Steve'in ifadesi şok ve öfke arasında gidip geliyor. Sorunlarını dile getirdiğim için kızgın mı yoksa gerçekten bir sorunu olduğunun farkında değil mi bilemiyorum ama suçlamalarımaya yanıt veremeyecek kadar çelişkili olduğu kesin.

İç çekiyorum ve ellerimi yanlarıma bırakıyorum, yorgunluk iliklerime kadar işliyor. Bunu aylardır içimden atmak istiyordum ve şimdi söylediğime göre yorgunum. Sadece yatağıma kıvrılmak ve Jax'in kulağına övgüler fısıldamasına izin vermek, Steve'in kendim hakkında düşünmeme neden olduğu her korkunç şeyi silmek istiyorum.

Ön kapıya doğru yürüyüp açıyorum ve son mesajımı iletmek için tekrar ona dönüyorum. "Bir daha asla bir araya gelmeyeceğiz Steve. Sen ve ben bir daha asla konuşmayacağız ya da birbirimizi görmeyeceğiz. Bu yüzden dışarı çık ve telefonundan numaramı sil, çünkü bu bizim için bir son. Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Steve'in ifadesi sonunda öfkeye dönüşüyor. Büyük ihtimalle bana çıkışmak için ağzını açıyor ama yan tarafa hızlı bir bakış atınca ağzını kapatıyor. Burun delikleri şişiyor ve kendini dizginlemek için yumruklarını sıkıyor.

Kapıya doğru yürüyor ama eşikten adımını atmadan önce duraksıyor. Yüzünü bana dönüyor ve bu yakınlıkta gözlerinde parlayan öfkeyi açıkça görebiliyorum, gerçek renklerinin sonunda ortaya çıktığını görebiliyorum. Şu anda benden gerçekten nefret ediyor. Ve daha ağzını açmadan, son sözü söylemeye çalışmadan, beni gerçekten acımasız bir şeyle derinden yaralamadan gidemeyeceğini anlayabiliyorum.

"Senin pis bir fahişe olduğunu hep biliyordum," diye hırlıyor. "Seninle neden uğraştığımı bile bilmiyorum. İyi şanslar

Benden daha iyi birini bulmak. Sen ve boktan kız kardeşin beyinsiz herifleri becerirken eğlenebilirsiniz. Belki de her zaman istediğin gibi güzel bir seks partisinin tadını çıkarabilirsin-"

Tek kelime bile edemiyor. Bu adam tarafından aşağılanmaktan çok sıkıldım. Ondan bir daha asla hakaret duymak istemiyorum.

Ben de yumruğumu geriye doğru kaldırdım ve çenesine doğru ateşledim.

Yumruğumun gücü onu geriye savurdu. Yere düşmüyor ama kapı aralığında tökezliyor ve diğer tarafta kendini zorlukla yakalıyor. Çenesine dokunmak için elini uzattığında gözlerindeki şaşkın ifadeyi görebiliyor ve iyi bir atış yaptığım için zihinsel olarak sırtımı sıvazlıyorum. Burnunu kırabilirdim ama Steve beyne görünüşten daha çok değer verdiği için onun yerine çenesindeki nakavt düğmesine bastım.

"Sana hep ne söylemek istemişimdir, biliyor musun Steve?" Düşünceli bir şekilde söylüyorum. Bana odaklanmaya çalışırken birkaç kez gözlerini kırptırıyor. "Buradan ayrılırken lisedeki o üçlü ilişkiden hiç pişman olmadığımı bilmeni istiyorum. Aslında o küçük aletini içime soktuğun zamankinden on kat daha fazla zevk almıştım."

Bana öylece bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve ağzı açık.

"Sadece bunu bilmeni istedim," diye omuz silkiyorum. "Hoşça kal Steve."

Kapıyı suratına çarptığımda hâlâ şok içinde bana bakıyordu.

Tepkimi merakla bekleyen Jax'i görmek için başımı kaldırıyorum.

"Bebeğim," diye fısıldıyor, ellerini kalçalarımın altına koyuyor ve gözlerimin arasına bakarak halimi hatırlamamı soruyor.

Kalan olumsuz duygulardan kurtulmak için titrek bir nefes veriyorum. Ve yine, sadece yorgun hissediyorum - gururlu ama yorgun.

Kollarımı Jax'in boynuna dolayabilmek ve yüzümü onun sıcak tenine gömebilmek için parmak uçlarımda ayağa kalkıyorum. O zaten

Neye ihtiyacım olduğunu bildiği için kalçalarımın altından kavıyor ve bacaklarımı beline doluyor. Beni vücuduna doğru sıkıca bastırıyor. "Benimle eve gelir misin?" diye mırıldanıyor kulağıma. "İhtiyacım var iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Sonra da bütün gece ayaklarına kapanmak istiyorum." Çabucak başımı sallıyorum. Yürüdüğünü hissediyorum ama yüzümü boynundan ve rahatlatıcı kokusundan çekmeyi reddediyorum, bu yüzden nereye gittiğimizi gerçekten söyleyemiyorum. Beni adaya bırakmaya çalıştığında itiraz ediyorum ve onu daha sıkı kavıyorum.

"Ne... şu anda neler oluyor?" Kız kardeşimin sesi beynimdeki sisi yarıp geçiyor.

Başımı kaldırdığımda koridorda durmuş, Jax ve bana şok içinde baktığını görüyorum.

"Şimdi olmaz Remy," diyor Jax sertçe.

Emri onu içinde bulunduğu sersemlikten çıkarmış gibi görünüyor. Jax'e alametifarikası olan bakışlarını çevirir. "Önce bana söylemeyi düşünmedin mi? Bu ne zamandır devam ediyor?" Hayal kırıklığı içinde bir elini yüzünde gezdirir. "Lanet olsun, Jax! O benim kız kardeşim!"

Jax'in yüzünün suçlulukla parçalanmasını izliyorum. Küçük bir kız gibi muamele görmek beni çileden çıkarmaya yetiyor ama Jax bir azizden başka bir şey değilken onu suçladığını duymak beni kıpkırmızı yapıyor.

Tam ona çok keskin olacağını bildiğim sözlerle çıkışacakken, Tristan kız arkadaşının çenesinden tutup yüzünü ona çeviriyor.

"Remy," diye uyardı sessizce. "Hailey adına karar verme hakkına sahip değilsin. O yetişkin bir kadın ve Jax senin en iyi arkadaşın. Eğer birine güveneceksen, onlara güven. Kendi seçimlerini yapabilirler." Başparmağıyla yanağını okşayabilmek için elini boynunun yanına kaydırıyor. "Ayrıca, Jax bizi tek bir şikâyetle bulunmadan kabul etti. Şu anda biraz ikiyüzlü davranıyorsun."

Bunun üzerine Remy'nin yanakları kızarır ve ayaklarına bakar, tam anlamıyla azarlanmış görünür. Jax ve bana suçluluk dolu bir bakış attı.

"Özür dilerim," diye fısıldar. "Sadece şaşırdım. Ve sen benim kız kardeşimsin." Mırıldanırken tekrar ayaklarına bakıyor, "Biraz aşırı korumacı olduğumu zaten biliyoruz. Anne ayı içgüdülerim bugün vuruldu."

Kulağa ıslak gelse de bu beni güldürüyor. Ne zaman ağlamaya başladığımı bilmiyorum ama yüzüme dokunduğumda kesinlikle gözyaşlarımla ıslanmış oluyor.

Bu görüntü Remy'yi yumuşatır. "Özür dilerim," diye tekrarlar. "Seni bir erkekle gördüğümde böyle tepki veriyorum." Jax'e döndüğünde bakışları sertleşir. "Ama ben de sana Tristan'a söylediğin şeyi söyleyeceğim. Seni öz kardeşim gibi sevsem de Hailey'i daha çok seviyorum. Bu yüzden onu incitmeye cüret etme. Çünkü yaşadığımız onca şeyden sonra seni öldürmek zorunda kalmaktan nefret ederim."

Yüzümü Jax'in omzuna gömerken bir kahkaha daha atıyorum ve odadaki gerginliğin hemen azaldığını hissederek rahatlıyorum.

"Ona asla zarar vermem," diyor Jax huysuzca. "Bunu biliyorsun."

Remy'ye bakmak için döndüğümde, Jax'i öyle bir bakışla inceliyordu ki, sanki onun ruhunu en derin sırlarına kadar kesmeye çalışıyor gibiydi. Jax'in onun delici bakışları altında bocaladığını hissediyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Remy sadece başını sallar ve "Biliyorum," der.

Jax'in rahatladığı çok açık; omuzlarındaki gerginlik gidiyor ve duyulabilir bir nefes alıyor. Koruyucu kolunu belime doluyor ve "Bu gece onu eve götüreceğim" diyor.

Remy yine sadece başını sallar. "Tamam." Ve hiç alışılmadık bir hareketle bana doğru yürüyüp sımsıkı sarılıyor, bir anda daha önce hiç olmadığı kadar sevgi ve şefkat gösteriyor. Bu odadaki üç kişinin de bu gece benim sormama gerek kalmadan benim için çabaladığını bilmek içime bir sıcaklık yayıyor.

Remy bize biraz yer açmak için Tristan'a onu yatak odasına kadar takip etmesini işaret ettiğinde, Jax dikkatimi nazikçe ona geri getiriyor. "Bu hafta sonu benimle mi kalacaksın? Senin için birkaç kıyafet hazırlamamı ister misin?"

Benimle ilgilenildiğinden emin olmak için her şeyi yapabilecek bu adama gülümsüyorum. "Ben yaparım, sadece birkaç şey almam gerekiyor." "Pazartesi sabahı ikimiz de işe dönene kadar yanından ayrılmak istemiyorum" demeden önce onu hafifçe öpebilmek için doğruluyorum.

Öpücüğüme kendi öpücüğüyle karşılık veriyor. "Bu ihtiyaç karşılıklı, bebeğim. Git eşyalarını topla da seni eve götüreyim."

Odanın etrafına bakmaya başladım. "Bir dakika içinde," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde. Gözlerim aradığım şeye takıldığında, kanepenin üzerindeki telefonumu gösterip "Telefonumu verir misin lütfen?" diye soruyorum.

Jax telefonumu alıp bana uzatıyor, kaşları soru sorar gibi çatılıyor ve telefonuma ne için ihtiyacım varsa onu yapmamı bekliyor.

Kesin bir hisle, listemde Steve'in kişisine ilerliyorum. Arayanı Engelle düğmesine tıkladığımda omuzlarımdan bir yük kalktığını hissediyorum. Aylar sonra ilk kez, nihayet derin bir nefes alabileceğimi hissediyorum.

Telefonumu kapatıyorum ve tekrar Jax'e bakıyorum. "Tamam mı?" diye soruyor nazikçe, parmak eklemlerini yanağıma sürterek.

Gözlerimde parlayan rahatlama yaşlarıyla gülümsüyorum. "Tamam," diye fısıldıyorum.

JAX

Çantayı ondan alıp Remy'nin dairesinden çıkardığım andan itibaren elini bırakmıyorum - ne araba yolculuğu boyunca, ne onu eve sokarken, ne de onu yatak odama götürdüğümde.

Yatağıma oturuyorum ve onu nazikçe bacaklarımın arasına çekiyorum. Bir an durup ona bakıyorum, güzelliği ve gücü karşısında hayrete düşüyorum.

Karnına, pantolonuyla gömleğinin arasında açıkta kalan deri parçasına bir öpücük konduruyorum. "Neye ihtiyacın var, bebeğim?" Kalçalarını kavrayıp alnımı karnına bastırırken mırıldanıyorum. "Sana ne verebilirim?"

Bir eliyle saçlarımı tarıyor, yatıştırılması gereken kişi kendisi olsa bile sonsuza dek yatıştırıyor. "Ben kırılgan değilim Jax, bana kırılacakmışım gibi davranmana gerek yok."

Ona bakabilmek için geri çekiliyorum, böylece yüz ifademdeki gerçeği görebiliyor: "Hiçbir zaman kırılma tehlikesiyle karşı karşıya değildin. Bunun için çok güçlüsün. Ama bu sana hak ettiğin şekilde davranmak istediğim gerçeğini değiştirmiyor." Derin bir nefes alıyorum, aniden bu geceden, aramızdaki bağdan -onun tarafından- etkileniyorum. "Bana ne istediğini söyle. Sana her şeyi veririm."

Başını eğip bir süre beni inceliyor. Acaba gerçeği, gözlerimdeki çaresizliği, onunla ilgilenme ihtiyacımı görebiliyor mu? Çünkü bu gece bir noktada bir şeyler değişti ve birbirini önemseyen iki insandan daha fazlası olduk.

Biz... daha fazlası olduk.

Bana bakışından onun da bunu hissedebildiğini anlıyorum.

Bu geceye kadar, hala sadece seks yapan iki arkadaşlık. Hala sadece orijinal bağımızdı, kimyamızın alev alması dışında.

Artık bundan çok daha fazlası var.

Artık seks yapan iki arkadaştan, birbirine bağlı iki ruha dönüşmüş gibiyiz.

Bağlantının yerine oturduğu anı hissedebildiğime yemin edebilirim. Hailey için hissettiklerimin hayatımda yaşadığım hiçbir şeye benzemediğini ve başka bir insan için asla hissedemeyeceğim bir şey olduğunu anladığım an. Sanki o benim bir parçam, bir uzantım haline geldi - kalbimin bir parçası bedenimin dışında atıyor.

Bakışlarını tuttuğumda nefesim kesiliyor, yüz ifadesi bana karşı hissettiğini bildiğim güven dışında hiçbir şey ele vermiyor. Onun da benim hissettiklerimi hissedip hissetmediğini bilemiyorum. Yaşadığı onca şeyden sonra onun için çok erken olabilir. Bu duygular içinde boğuluyormuşum gibi hissetsem de titrek bir nefes alıyorum ve kendime hala ağırdan almam gerektiğini hatırlatıyorum. Benim onun hakkında hissettiklerimi onun da hissedip hissetmeyeceğini anlamak için zamana ve boşluğa ihtiyacı olduğunu.

"Ne istiyorsun, Hailey?" diye fısıldıyorum kırık bir nefesle, duygularım tarafından tüketilmiş ve tüm bunların gücünden fiziksel olarak titriyorum.

Bakışlarımdaki ham güç karşısında irkilerek nefesini içine çekti. Sonra tek kelime etmeden aşağı uzanıp gömleğinin eteğini tutuyor ve başının üzerinden çekiyor.

Şu anda tek yapabildiğim onun önünde diz çökmemek, ona duyduğum hayranlık karşısında çaresiz kalmamak. Bu geceden önce bile, son birkaç haftadır birçok insanın kendisinde asla bulamayacağı bir güç gösterdi. Hayatlarındaki kötü şeylerden nasıl uzaklaşacaklarını ya da onları nasıl iyiye dönüştüreceklerini asla öğrenemezler. Nasıl savaşıacaklarını asla öğrenemezler.

Hailey yaptı.

"Mükemmelsin," diye fısıldıyorum, ona bakarken başparmaklarım kalça kemiklerini hafifçe okşuyor. "Ve eğer kalbim durana kadar sana böyle bakabilseydim, o zaman yaşamış en mutlu adam olarak ölürdüm."

Dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğilmesinden sadece bir saniye önce göğsünden muffled bir ses yükseliyor. Bu temas son kısıtlamamı da kırmaya yetti.

Sonunda ona teslim olduğumda inliyorum. Kucağıma oturması için onu aşağı çekiyorum ve bir elimi saçlarının arasına sokuyorum, böylece ensesini kavrayabiliyorum, dudaklarını kendime doğru tutuyorum ve onu ağızımla, dişlerimle, dilimle yutuyorum. Bir öpücükle, söylemeye cesaret edemediğim şeyi ona göstermek için umutsuzca çabalıyorum.

"Jax," diye soluk soluğa bağılıyor ve sadece benim adımla onun aciliyetini, dokunuşuma olan ani ihtiyacını anlıyorum, çünkü ben de hissediyorum. Sanki aramızdaki bu yangını söndürebilecek tek şey yakınlığımızmış gibi.

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, öpücüğümü yavaşlatarak "Sana göz kulak olacağım bebeğim. Ama bu gece sert olmayacağım. Sana zaman ayırmak istiyorum. Tamam mı?"

Yüzümü kavrayabilmek için geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor ve ona bakışında söylemediğim her şeyi görüp göremediğini merak ediyorum.

Ve sanırım yapabiliyor, çünkü sadece "Tamam" diye fısıldıyor.

Kalçalarını kavriyorum, böylece yana dönüp onu yatağa yatırabiliyorum. Onu tekrar öpmek için kendimi durduramıyorum, bu yüzden denemiyorum bile; sadece dudaklarımızı birbirine yapıştırıyorum ve dilini vücudunu

okşamak istediğim şekilde okşuyorum. Ağırlığım ona baskı yaptığında iç çekiyor.

Ağzımı onunkinden ayırmak ve yanağında, boynunda, köprücük kemiğinde gezinmeye başlamak düşündüğümünden daha zor. Dokunuşlarımı nazik ve kısa tutuyorum, ona olan hayranlığımı her duyumda göstermek istiyorum.

Göğüslerine ulaştığımda, ağzıma almadan önce meme ucunu dilimle daire içine alıyorum, diğer elim kendimi merkeze almak için kalçasını kavramak için aşağı iniyor. Diğer meme ucuna da aynı muameleyi yapıyorum.

Göğüslerini okşamayı bitirdiğimde Hailey yataktan kalkıyor ve derin derin nefes alıyordu. Göğüs kafesi boyunca öpmeye başlıyorum, göbek deliğini çevreliyorum ve sonunda taytına ulaşp dilimi etek ucunun altına daldırıyorum.

"Jax," sonunda nefesi kesildi. "Sana ihtiyacım var."

Göğsünün kabardığını ve gözlerinin benimkilere kilitlendiğini görmek için vücudunun uzunluğuna bakıyorum ve onun neye ihtiyacı olduğunu biliyorum çünkü benim de buna ihtiyacım var. Oturur pozisyona itiyorum ve mırıldanıyorum, "Biliyorum bebeğim. Kalçalarını kaldır."

İstediğimi yaptığında taytını ve tangasını çekip çıkarıyorum, sonra tekrar bacaklarının arasına yerleşiyorum. Ağzımı sıırılsıklam olduğu ve titrediği yere bırakmadan önce onu bir anlığına hafifçe okşuyorum.

Dilimle, dudaklarımla, parmaklarımla her santimini okşuyorum. Onu bu şekilde öpebildiğim için, nefesini hızlandıran ve parmaklarıyla saçlarımı kavramasını sağlayan kişi olduğum için zevk alıyorum.

"Jax," diye nefes nefese kalır. "Jax... Ben gidiyorum-"

İki parmağımı içine sokuyorum ve dilimi kaldırarak "Benim için gel. Benim için kır, sadece benim için."

Patlamadan önce dilimin sadece birkaç darbesi yetiyor. Vücudu yatağa düşüp artçı sarsıntılarla seğirirken parmaklarım ve ağzım yavaşlayarak dalgayı onunla birlikte atlatıyorum.

Ona bakabilmek için doğruluyorum ve önümdeki manzaranın tadını çıkarıyorum -Hailey çıplak ve rengiyle mutlu

Yanakları ve yüzündeki gülümseme gördüğüm en sarhoş edici görüntü.

"Çok güzelsin," diye nefes alıyorum.

Kızarmak ya da el sallamak yerine sadece gülümsüyor.

Kahretsin, onun güzelliğini izlemeyi seviyorum. Onun tekrar kendine geldiğini görmeyi seviyorum. Bu beni mahvediyor.

Bana uzandığında, ağırlığımı tekrar vücuduna vermeden önce kıyafetlerimi hızla çıkarıyorum. Kollarını boynuma doluyor, bacaklarını belime doluyor ve sonra öpüşüyoruz. Birbirimize asla doyamayacakmışız gibi ve ikimiz de bir şeylerin değiştiğini biliyormuşuz gibi öpüşüyoruz.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor dudaklarıma. Onu öpmeyi bırakmıyorum bile, sadece uzanıp içine giriyorum.

İniltisini yutuyorum, çıkardığı her sese, her ifadeye takıntılıyım. Onu becermeye başladığımda kalçalarım kolay bir ritim alıyor. Bir elimle kalçasını kavriyorum, onu yerinde tutuyorum, böylece her itişte onu aşağı çekebiliyorum. Diğer elim saçlarına dolanıyor ve öpüşmemizi derinleştirebilmek için başını eğiyor, ona mümkün olduğunca yakın olmak istiyorum.

Kısa süre sonra inlemeleri daha da yükseliyor ve altımda kıvranmaya başlıyor. "Siktir, bebeğim," diye inliyorum, dilimle yatıştırmadan önce cildini ısırarak için boynuna yapışıyorum. Etrafımda sıkışmaya başladığını hissettiğimde itişlerimin hızını artırıyorum.

"Tanrım, evet," diye inliyorum. "Tekrar boşaldığını hissetmek istiyorum."

Başımı ellerinin arasına alıyor, böylece beni yukarı çekip tekrar ona bakmamı sağlayabiliyor. Yanakları kızarmış ve gözleri çıldırmış görünüyor ve ben onun yakın olduğunu biliyorum.

"Benimle gelmeni istiyorum," dedi pantolonunun altından. "Aynı anda gitmek istiyorum."

Onun sözleri bana bir şeyler yapıyor. Daha önce bunun arkadaştan, seksten daha fazlası olduğunu hissettiren aynı duygu... şu anda beni on kat etkiliyor.

Bakışlarım yüzünde geziniyor, onun da bunu hissedip hissetmediğini anlamaya çalışıyorum. Bunu isteyip istemediğini anlamaya çalışıyorum çünkü sanki aramızda bizi birbirimize daha çok kaynaştırmaya çalışan çılgın bir güç varmış gibi geliyor.

Ama şu anda onun zevkini ve çaresizliğini okuyamıyorum -ve daha önce ona karşı ağırdan alacağıma dair ettiğim yemini hayal meyal hatırlıyorum- bu yüzden bunların hiçbirini yüksek sesle dile getirmiyorum. Sadece başımı salladım ve onu tekrar öptüm.

Ağzımın içinde inlemeye ve itişlerime karşı bastırmaya başlaması uzun sürmüyor.

"Jax," diye soluk soluğa bağılıyor, elleri kollarımı kavlıyor, orgazmı onu aşağı çekerken kendini sabitliyor. "Bekle, hayır, ben-"

"Biliyorum bebeğim, oradayım," diye boğulmayı başarıyorum, kalçalarım kekelemeye başlıyor. "Tam yanındayım." Ve sikimi sıkıldığında, kendi orgazmım içimden geçerken beynim parçalara ayrılıyor. "Hailey, siktir-"

Sessiz bir çığlıkla paramparça oldu. Ve kendi zevkim tarafından çekilirken bile, yardım edemem ama Hailey'nin benim getirdiğim mutluluk duygularına kapıldığını görünce büyüleniyorum.

Bir iniltiyle içine boşalıyorum, altımda titrerken yüzümü boynuna gömüyorum. Duygular nihayet azaldığında öne doğru yığılıyorum ve ağırlığımın çoğunu başının yanındaki kollarımın üzerinde tutmaya çalışıyorum.

Kollarını belime doluyor ve mutlu bir iç çekişle göğsüme sokuluyor. Başını kavriyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, hâlâ içindeyken bu yakınlığın tadını çıkarıyorum.

O da aynı şekilde hissediyor olmalı çünkü içinden çıkmaya çalışıldığında beni daha sıkı kavıyor ve fısıldıyor, "Hayır, kal. Seni içimde seviyorum."

Tekrar üzerine yerleşiyorum, dudaklarımı şakağına bastırıyorum ve saçlarını okşuyorum.

Ve fark ettim ki, burada onunla sonsuza kadar böyle kalabilirdim.

"Bütün hafta sonu böyle kalmak istiyorum," diyor tenime

karşı.

Sonsuza kadar değil ama kabul ediyorum.
Ona glmseyebilmek için geri çekiliyorum. "O zaman
bütün hafta sonu böyle kalacağız, bebeğim."

Pazartesi sabahı Hailey'nin yatağımdan çıkmasına izin vermek düşündüğümden çok daha fazla irade gerektiriyor. Benim de ie gitmem gerekiyor, ancak üniversiteden mezun olduğumdan beri ilk kez sırf onunla kalabilmek için hasta olduğumu bildirmeyi düşünüyorum.

Bu, o çalışırken bütün gün kafede oturmak anlamına gelse bile. şu anda kendimi böyle saplantılı hissediyorum.

Bu hafta sonunun anılarına o kadar dalmışım ki - Seinfeld'in tekrarlarını izlemek, her yemeği birlikte pişirmek ve hatta Hailey'nin beni trap denen tuhaf bir elektronik müzik alt türüyle tanıştırmaya çalıştığı o tuhaf saat - odanın yarısına gelene kadar Tristan ve Aiden'in minderin üzerine uzandığını fark etmiyorum. Yüzümdeki aptal gülümseme hemen kayboluyor.

Tristan'ın yüzünde her zamanki saçma sapan bakışları var ama Aiden aptal gibi sırtıyor. Cumartesi gecesini öğrendiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

"Aiden'a söyledin mi?" İçimi çekerek söylüyorum. "Gerçekten liseli kızlar gibi davranmak ve tüm dedikoduları yaymak zorunda mıyız?"

"Ona söylemedim," diyor Tristan. "Ama Remy dostluk, en iyi arkadaşlar ve küçük kız kardeşler hakkında homurdanarak buraya girdiğinde iki ile ikiyi bir araya getirmemek biraz zor."

Omuzlarım gerildi. "O burada mı?"

Tristan sadece başını sallar. "anta odasında, muhtemelen şu anda ağır bir çantayı yok ediyordur."

"Siktir," diye mırıldandım. Spor çantamı bankların üzerine bırakıyorum ve sonra arkadaşlarıma dönüyorum, nasıl olduğumu anlamaya çalışıyorum

Bununla başa çıkmak gerekiyordu. Remy benden nefret ediyor mu? Beni affedecek mi? Tristan kızgın mı?

Gergin bir şekilde en iyi arkadaşıma bakıyorum, herhangi bir hayal kırıklığı ya da öfke arıyorum. Ama hiçbir şey göremiyorum.

"Bu hafta sonu bir şey söyledi mi?" Ona sessizce sordum.

Bana sadece başını sallıyor. "Onunla konuşmalısın, Dostum, beni ortada bırakma. Siz ikiniz bunu çözebilirsiniz." Yine de beni incelemek için bir an durdu. Sonra soruyor: "Seni Hailey ile sadece seks için birlikte olmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum, meraktan soruyorum, ciddi misin?"

Hayal kırıklığı içinde bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Emin değilim. Söz konusu olan Hailey, bu yüzden her şey otomatik olarak ciddileşiyor. Ama ne istediğini bilmiyorum." Yüzümü buruşturuyorum. "Bu benim ihanetimi daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar?"

Aiden sonunda bir homurtuyla sohbete katılıyor. "Dostum, az önce birini sırtından bıçaklamış gibi davranıyorsun. Remy kızmış olabilir ama bu sadece Hailey'i koruduğu için. Bu senden sonsuza dek nefret edeceği anlamına gelmiyor. Sakinleştiği ve senin aslında tanıdığımız en koruyucu piç olduğunu hatırladığı an, bunun iyi bir şey olduğunu görecektir. Sadece kendini aşması gerekiyor."

Tristan arkadaşımıza sert bir bakış fırlatıyor. "Seninle aynı fikirde olduğum için şanslısın, yoksa şu anda seni boğarak bayıltıyor olurdum. Ama bunu söylediğini asla duymayacağından emin olsan iyi edersin."

Aiden sadece sırıtıyor, sanki dünyada tek bir umurunda bile yokmuş gibi görünüyor. "Neden olmasın? Alınganlaştığı zamanları seviyorum. Sinirlendiğinde onunla takılmak eğlenceli oluyor."

Tristan hırlayarak Aiden'ın üzerine atılıyor ve saniyeler içinde ikisi de minderde yuvarlanmaya başlıyor, birbirlerinin işini bitirebilmek için daha iyi pozisyon almaya çalışıyorlar. Gözlerimi deviriyorum ve salonun arka tarafındaki çanta odasına doğru yürümeye başlıyorum.

Aiden gergin bir sesle, "Bilgin olsun, senin ve Hailey'nin geldiğini bir mil öteden gördüm," diyor. Ama başka bir şey

söylemiyor çünkü ben ona bakarken

Tristan sırt üstü yatıyor ve ön kolunu boğazına dayayarak onu boğuyor.

Tristan, "Pes et, orospu çocuğu ve kız arkadaşımın sana kışını teslim edebileceğini kabul et," diye tıslıyor.

Başımı sallıyorum ve onları arkamda bırakıyorum. Remy'ye yaklaştığım her adımda sinirlerim artıyor ve midemde düğümleniyor. Sinirle yutkunuyorum.

Sonunda torba odasının kapısını açıp içeri girdiğimde Remy'nin hayal kırıklığının tüm gücünü deneyimliyorum - ağır torbaya vurma sesleri durmaksızın ve o kadar yüksek ki, kapıyı açarak tüm spor salonunu onlarla doldurdum. Remy'nin yumrukları yüzünden birbirleriyle alay eden adamları duyamıyorum bile.

Beni fark etmesi uzun sürmedi. Fark ettiğinde, antrenmanını bitirmeden önce birkaç atış daha yapıyor. Bana bakıyor, ağır ağır nefes alıyor ve bir şey söylememi bekliyor.

"Hey," boğuk boğuk söyleyebildiğim tek şey.

Ciğerlerinden ağır bir nefes boşalıyor. "Hey," diyor sessizce.

Sinirle yutkunuyorum. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Sadece başını sallıyor ve eldivenlerini çıkarıyor. Bir şişe su aldı ve beni ona götüren basamaklarda bana katılmadan önce birkaç yudum aldı.

Bir süre öylece oturuyoruz, ikimiz de ne söyleyeceğimizi ya da nasıl başlayacağımızı bilmiyoruz. Özür dileyerek konuşmaya başlaması gerekenin ben olduğumu bilmeme rağmen, yine de konuşmayı başlatmak birkaç dakikamı alıyor.

"Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım. "Önce seninle konuşmam gerektiğini biliyorum. Davranışımın hiçbir mazereti yok ve dürüst olmak gerekirse, neden yapmadığımdan emin değilim. Aklıma gelen tek şey biraz Hailey delisi olduğum." Hailey'nin haberi ona kendisinin söylemek için beklemek istediğini söyleyebilirim ama bu onu otobüsün altına atıyormuşum gibi hissettirir. Remy'nin gazabına uğrayacak biri varsa, onun ben olmamı tercih ederim.

Bunun üzerine Remy derin bir iç çekti ve bilmesem neredeyse rahatlamış gibi görüldüğünü söyleyebilirdim. "Söyle bana, bu senin için sıradan mı?"

İrkildim ve ona doğru döndüm. "Ciddi misin, Remy? Sikeyim hayır."

Bunun üzerine yüzünü buruşturur. "Evet, anladım," diye mırıldanıyor. Sonra iç geçiriyor. "Bu durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar bilmiyorum."

Hâlâ şok içinde ona bakıyorum. Düşüncelerimi toparlamam biraz zaman alıyor çünkü şu anda beynimde çok fazla kafa karışıklığı var. "Açık olmak gerekirse, tam olarak neye kırgınsın? Sana önceden sormadığım için mi? Yoksa onunla yattığım için mi?" Bu onu yine irkiltiyor ama yine de bir şey söylemiyor. Ve aklıma daha acı verici başka bir düşünce geldiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Onun için yeterince iyi olmadığını mı düşünüyorsun?"

Bu onu ürkütmüşe benziyor. Şaşkınlıkla bana dönüyor, iri gözleri yüz ifademdeki acıyı alıyor ve hemen yumuşamasına neden oluyor. "Tabii ki hayır," diyor sessizce. "Sen benim en iyi arkadaşımsın Jax ve tanıdığım en iyi adamsın. Senin yeterince iyi olmadığını nasıl düşünebilirim? Hailey için bile mi?"

İtirafı göğsümdeki gerginliği biraz olsun hafifletiyor. "Peki o zaman ne?"

İç çekiyor ve ayaklarının arasındaki su şişesine bakıyor. Bir süre sonra itiraf ediyor: "Ben sadece... Steve'den sonra iyi bir durumda olduğumu sanmıyorum. Neler yaşadığını ya da şu anda neye ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi davranmayacağım ama görmek isteyeceğim son şey onun yanlışlıkla seni bir ribaund haline getirmesi."

Bu fikir beni o kadar şaşırtıyor ki donup kalıyorum. "Uzun süreli bir ilişkiden sonra onun ilk erkeği olmam, benim bir ribaund olduğum anlamına gelmez."

"Sadece ilk erkek olduğun için değil, aynı zamanda çok erken olduğu için. Hâlâ çok kırılgan. Ve eğer seni biraz olsun tanıyorsam, kafasındaki tüm bu saçmalıklar konusunda ona yardım ettiğini biliyorum."

ama... Sadece senin onun için bir koltuk değneği olduğunu görmek istemiyorum. Kendini kendi başına düzeltmesi gerekiyor." Remy başını sallar. "Sadece... bana bir iyilik yap. İkinizi de kendinizden daha iyi tanıyorum ve Cumartesi günü gördüklerimden sonra, bu şeyin ikiniz için de vazgeçmeyeceğiniz kadar önemli olduğunu biliyorum, ama... sadece çok hızlı ciddileşmeyin, tamam mı? Önce iyileşmesi için ona yeterince zaman verin."

Hâlâ şoktayım, bu yüzden tek yapabildiğim başımı sallamak. Yardımımın bir engel olabileceği fikri gerçekten aklıma gelmemiştir.

"Evet, tamam," diye mırıldanıyorum.

Remy bana gülümsüyor ama biraz üzgün görüldüğünü düşünmeden edemiyorum. Ve bu canımı acıtıyor, bu yüzden bunun yerine Remy ve benim birkaç yıldır yaptığımız ilk kavgadan sonra barıştığımız gerçeğine odaklanmayı seçiyorum.

"Ee, iyi miyiz?" Beceriksizce mırıldanıyorum.

Bu sefer gülümsemesi sıcaktı. "Evet, Jax, biz iyiyiz. Her zaman iyi olacağız. Sen benim kardeşimsin."

Buna gülümsüyorum. Remy sadece birkaç kez duygusallaştığında bana kardeşim demişti ama her seferinde aynı sertlikte çarpıyor. Bir kolumu omuzlarına atıp ona sarılıyorum, ortamı yumuşatmak için alaycı bir yorum yapmasına iki saniye kaldığını biliyorum. Şakağından öpüyorum. "Ben de seni seviyorum, Remy bebeğim."

Elbette, nefret ettiği sevgi ve alaycı lakap onu alfa sürtük kişiliğine geri döndürmeye yetiyor. Gözlerini deviriyor ve beni kendisinden uzaklaştırıyor ama dudaklarındaki küçük gülümsemeyi gizleyemiyor.

"Demek tanıdığın en iyi adam benim, ha?" Sırıtarak alay ediyorum. "Peki ya erkek oynucağın?"

Gözlerini deviriyor ama o gülümseme hâlâ orada, daha da büyümeye çalışıyor. "İfadem hala geçerli. En iyisi olmak için çok fazla pislik." Sonunda sırtış yüzünü ele geçiriyor. "Ama bunu ona söyleme. Pisliğin teki olabilir ama aynı zamanda bir bebek ve bu onun duygularını incitir. Bu da hiç sik alamayacağım anlamına gelir."

İrkildim ve kolumu Remy'nin omuzlarından çektim. "Eğer en iyi arkadaşım tarafından sikilmen hakkında konuşmazsak, bu harika olur."

Ayağa kalkarken sırtışı şeytana dönüşüyor ve beni yukarı çekmem için elini uzatıyor. "Kız kardeşimle yatmanın intikamı bu."

İç çekerek elini tutuyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. "Tamam, bu adil. Ama lütfen artık seks hayatlarımız hakkında hiç konuşmamaya geri dönebilir miyiz?"

Bunun üzerine irkilme sırası Remy'ye gelir. "Evet, lütfen. Küçük kız kardeşim hakkında bir şeyler duymaya, senin Tristan'ın siki hakkında duymaya duyduğundan daha az ihtiyacım var."

Ben sadece kıkırdayarak onaylıyorum. Merdivenleri çıkıp mat odasına geri dönüyoruz, orada -sürpriz, sürpriz- Tristan ve Aiden hâlâ birbirlerinin kafalarını koparmaya çalışıyorlar.

Bizi görünce Tristan hızla üstteki pozisyonundan yararlanıyor ve Aiden'in kolunu yakalamak ve onu kol kilidinden kurtulmaya zorlamak için bacaklarını sallıyor. Aiden homurdanarak geri çekiliyor.

"Siz ikiniz barıştınız mı?" Tristan ayağa kalkarken sorar. Remy başını salladığında, Tristan'ın omuzlarındaki gerginlik gözle görülür biçimde azalır. Remy'ye doğru yürür ve kolunu ona dolayarak saçlarına bir öpücük kondurur.

Aiden sonunda ayağa fırlıyor ve elleri kalçalarında hepimize ters ters bakıyor. "Pekâlâ, aile barıştığına göre artık eğitime geri dönebilir miyiz? Hepinizin muhabbet kuşu günlerinizde yumuşadığınıza dair bir teorim var."

Tristan hırlamaktan başka bir şey yapamadan Remy bir elini göğsüne koyar ve onu geri iter, böylece yanından geçip Aiden'a doğru yürüyebilir.

"Gel buraya güzel çocuk, sana ne kadar yumuşadığımı göstereyim..."

HAILEY

Remy ve ben bara girdiğimizde Cuma gecesi idi ve duyduğumuz ilk şey Jax'ın gürültülü kahkahasıydı. Bu sesi duyunca yüzümde beliren gülünç gülümsemeye engel olamıyorum. Ona her yaklaştığımda içimde uyanan sıcaklık kadar doğal bir şey bu.

Remy'nin beni incelediğini fark ediyorum ama ona doğru dönmek için kendimi zor tutuyorum. Bu hafta aramızdaki her şey normaldi, ama henüz onunla bir şeyler hakkında konuşacak cesareti toplayamadım. Ondan sakladığımız için kızmasından değil, ilişkimizle ilgili bir sorunu olmasından korktuğum için. "Yeni erkek arkadaşına" övgüler yağdırmasını beklemiyordum ama bu konuda ondan heyecandan çok temkinlilik seziyorum.

Ve bunu yüksek sesle duymak canımı yakacak. O yüzden henüz duymaya hazır değilim.

"Remy, Hailey, buraya gelin!"

Lucy'nin bizi çağıran sesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum. Gülümsüyorum ve Remy'yi barın arkasındaki bilardo masasına kadar takip ediyorum.

Arkadaşlık gruplarını oluşturan yaklaşık altı savaşçıdan oluşan çekirdek bir grup var ve neredeyse hepsi şu anda burada. Eksik olan tek kişi Tristan, Remy'nin söylediğine göre

sabah vereceği MMA semineri için bu gece seyahat ediyor. Ama Lucy'nin yanında Max, Aiden ve Jax var.

Onu görünce kalbim duracak gibi oluyor.

O her zaman gözünüze çarpan türden bir adam olmuştur. Glşt ve kakhahası kesinlikle bulaşıcıdır ve dikkatini birine her çevirdiğinde, o anda onun dünyasındaki en önemli şeyin siz olduğunuzu hissetmemek imkansızdır. Onu nefes kesici yapan kişiliğidir.

Ama bu bile şu anda nasıl göründüğünün gölgesinde kalıyor. Koyu renk kot pantolonu kaslı kalçalarını sıkıyor ve arduvaz mavisi Henley gömleği geniş göğsüne doğru uzanıyor. Gömleğin rengi hafif bronzlaşmış tenine ve sarı saçlarına çok yakışıyor. Gözlerindeki maviyi ortaya çıkardığından bahsetmiyorum bile.

Gerçekten bir Viking tanrısına benziyor.

Ve şu anda bana tanrıasımışım gibi bakıyor.

Beni gördüğü anda gülümsemesi daha da büyüyor ve gözleri parlıyor. Yanımdaki Remy'yi fark etmiş gibi bile görünmüyor, çünkü hızlı ve kararlı adımlarla bana doğru geliyor. Ben daha selam vermeyi bile mırıldanamadan - belki bir selam bile veremeyecektim - beni yerden kaldırıp öpüyor.

İffetli bir öpücük ama varlığından o kadar etkileniyorum ki sonunda nefes nefese kalıyorum. Bana gülümsüyor, onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum küçük bir gülümsemeyle.

Gülümsemesi daha da genişliyor. Boynuma sokuluyor, dudaklarını tenimde gezdiriyor ve her yerime hafif öpücükler konduruyor. "Tekrar merhaba," diye mırıldanıyor.

Gergin bir kakhaha attım ve şu anda kızardığıma eminim. "PDA ile ilgilendiğini fark etmemiştim. Özellikle de takım arkadaşlarının önünde."

Beni tekrar ayağa kaldırdı. "zr dilerim. Bu konuda ne hissettiğini sana daha önce sormalıyım. Senin yanındayken kendimi tutamıyorum." Bakışlarını kaçırıyor ve yemin ederim yanaklarının kızardığını görebiliyorum. "Sadece herkesin bilmesini istedim-"

"Senin olduğumu mu?" Bilerek kıkırdıyorum. Erkeklerin ne kadar sahiplenici olabileceğinin farkındayım.

Bakışları tekrar benimkilere yöneliyor, ürkmüş görünüyor. "Hayır. Senin olduğumu."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor, Jax'in sözleri kafamın içinde yankılanırken onları anlamlandırmaya çalışıyorum. Bu bir iddia değil, bu...

Bir adak.

"Sen... ne?" İnanamayarak sordum.

Elini ensemdeki saçların arasına sokuyor ve beni sıkıca kavlıyor, böylece başka tarafa bakamıyorum. "Ben seninim bebeğim," diye mırıldanıyor. "Ben biliyorum, sen biliyorsun, artık herkes biliyor."

Tek yapabildiğim ona bakmak. Hiç kimse duygularımı bu kadar önemsememiş ya da beni böyle bir şey söyleyecek kadar anlamamıştı. Jax'in ilişkilerinde pantolonu giyecek bir tip olduğunu biliyorum - beni kendi olarak işaretlemeyi tercih ederdi. Ama yapmıyor. Kendi istediğini yapmak yerine, bana ihtiyacım olanı veriyor.

Bana bir seçenek sunuyor.

Ellerimi gömleğinin içine soktum ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım, duygularımın üstesinden geldim - beni bu kadar derinden önemseyen bu özverili adama olan sevgimin üstesinden geldim. Gençleri takip eden küçük bir kızken bile benimle hep ilgilendi. Ve şimdi birlikte olduğumuza göre, bana bir erkeğin bir kadına bakması gerektiği gibi bakıyor.

"Sen benimsin," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Ve ben de seninim."

Göğsünden memnun bir ses yükseliyor. Boynumdan tutup beni kendine çektiğinde sert bir öpücük eşlik ediyor. Dudaklarımı yutuyor, beni vücuduna sıkıca bastırıyor ve öpücüğü derinleştirebilmek için başını eğiyor.

Bu onun selamlama öpücüğüne hiç benzemiyor. Bu bir iddia öpücüğü.

"Siz ikiniz şu saşmalığı hemen kesmezseniz 0,3 saniye içinde kusacağım," diyen sinirli bir ses, Jax ve beni içine düştüğümüz sersemlikten başarıyla çekip çıkardı.

Birden utanarak Jax'ten uzaklaşıyorum. Daha önce sevgi konusunda hiç bu kadar büyük olmamıştım, bu yüzden PDA hiçbir zaman bir sorun olmadı, ama Jax ile ilgili bir şey beni bana vermek istediği tüm ilgi için istekli hale getiriyor.

Jax'in gruba dönmesi zaman alıyor. Alnını benimkine bastırıyor, gözleri kapalı, bir süre daha anımızın tadını çıkartıyor. Sonra alnıma bir öpücük konduruyor ve bizi gruba doğru döndürüyor, kolu omuzlarıma dolanıyor ve beni yakınında tutuyor.

Gruptaki herkes bize bakıyor. Aiden sırtıyor, Max ve Lucy şaşkın görünüyor ve Remy rahatsız görünüyor.

Yaptığımız şeye herkesin tanık olduğu düşüncesi tüm yüzümü ısıtıyor. Kısa bir bakış dışında Remy'ye bakacak gücü kendimde bulamıyorum. "zr dilerim," diye beceriksizce mırıldanıyorum. "Bunu yüzüne zorla söylemek istememiştim."

Bunun zerine yumuşuyor ve i çekiyor. Sinirlenmiş ya da Jax ve benden nefret ediyormuş gibi görünmüyor, sadece birinin kk kız kardeşini hırpalamasını izlemekten rahatsız olmuş gibi görünüyor. Ki bunun için onu suçlayamam.

"Demek doğruymuş," diyor Lucy sırtarak. "Erkekleri ondan korkutup kaçırmanın biraz şüpheli olduğunu hep biliyordum. Sanırım artık nedenini biliyoruz."

Jax ona ters ters bakar. "Bana kız kardeşinin spor salonundaki herhangi bir pislikle çıkmasını isteyeceğini söyle."

Bu Lucy'nin irkilmesine neden oldu. "Tamam, haklısın."

"Hey, biz pislik değiliz," diye savunuyor Aiden. "Biz en yüksek kalibrede beyefendileriz." En iyi arkadaşının maskaralıklarına gözlerini deviren Max'e kolunu doluyor.

Biri homurdanıyor ve Jax ile ben şaşkınlıkla Aiden'ın arkasında duran kıza dönüyoruz. Onun Aiden'la birlikte olduğunu fark etmemiştim.

Grubumuz.

"'Centilmen' kelimesinin hayatınızın herhangi bir bölümüne uygulanabileceğinden emin değilim," diyor gülerek. "Başka kelimeler de seçebilirim ama bu değil."

Gözümün ucuyla Jax'in kaşlarının saç çizgisine doğru fırladığını görüyorum.

Sadece Jax ve Lucy ile gerçekten yakındım, bu yüzden dövüşçü grubunun geri kalanı benim için biraz yabancı. Aiden hakkında bildiğim tek şey, onun Tristan'dan bile daha büyük bir kadın avcısı olduğu, çünkü o tamamen cazibe ve iyi mizah. Kadınlar ona ulaşmak için birbirlerini eziyorlar, gülümsemesinden etkileniyorlar ve onu her şekilde baştan çıkarmaya hevesliler. Kimsenin ona sataştığını duymadım.

"Kusura bakma, grubumuzda olduğunu fark etmemiştim," diyor Jax şaşkınlığı geçince. Kadınların ya da kız arkadaşların gruba dahil edilmesi alışılmadık bir durum değil ama sahte sözler ve plastik memelerle spor salonuna girmeye çalışan tipik özentili WAG olmayan birini görmek garip. "Ben Jax. Bu Hailey, bu da kız kardeşi Remy."

Kız Aiden'in etrafından dolanır ve ortaya çıkar. Her şeyden çok bir yeleyi andıran uzun, koyu kahverengi saçlarıyla çok güzel ve gözleri zümrüt gibi görünüyor. Basit bir siyah bluz ve parçalanmış siyah kot pantolon üzerine giydiği yeşil fanila gözlerini ortaya çıkarıyor. Ayrıca bir kolundan aşağıya ve elinin üzerine doğru uzanan inanılmaz bir siyah mürekkep kolu var.

Yumruk tokuşturmak için parmak eklemlerini uzatıyor. "Ben Danielle. Bana sadece Dani de."

Jax'in dudağı selamlama karşısında neredeyse gülümseyerek seğiriyor. Ona bir yumruk atıyor ve başıyla onaylıyor. "Memnun oldum Dani. Sanırım gamzeli göt herifle birliktesin?" Çenesini Aiden'a doğru sallıyor.

Dani sanki içinde bulunduğu durumu istemeye istemeye kabullenmiş gibi iç geçiriyor. "Evet. Onun yörüngesine nasıl girdim bilmiyorum ama işte buradayız."

Aiden onun arkasındaki yerinden sırtıyor. "Dün geceki durumumuz için üzülmedin, tatlım."

Jax'in kaşları yine saç çizgisine doğru fırlıyor. Aiden'ın fetihleriyle tanışmak tuhaf değil ama onları kendisinin getirdiğini ve sonra da gruba onlarla övündüğünü görmek tuhaf.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Remy, bu gizemli kız hakkında hepimiz kadar meraklı bir sesle soruyor.

Bunun üzerine Dani sırtıyor. "Onunla Temple kampüsünde, bir güvenlik görevlisinden kaçmama yardım ettiğinde tanıştım. Sonunda-"

Aiden öne atılarak eliyle ağzını kapatıp sözünü kesiyor. "Bu kadar hikâye yeter," diye homurdanıyor. "O koca ağzın ikimizin de başını belaya sokacak."

Dani adamın elini ağzından çeker ve omzunun üzerinden ona sırtmak için döner. "Oh lütfen. Koca ağzımı seviyorsun." Aiden'ın sırtına bastırıldığı yere doğru kıpırdandığında sırtışı genişliyor. "Ve kıcımlı."

Aiden'ın gözleri büyüyor, Remy irkilerek gülüyor ve Jax sırtıyor. "Ondan hoşlandım," diye kıkırdıyor Remy. "Bu adamları hizada tutmak için daha fazla kadına ihtiyacımız var." Dani'ye sırtıyor, iki kadın tek bir sözsüz konuşmayla anında kaynaşıyor. "Bu pisliğin bir baba bulmasının zamanı gelmişti."

Dani cevap olarak ona göz kırpmıyor.

New Girl kesinlikle bir etki yarattı.

Aiden hemen bir içki daha sipariş ederek Dani'nin dikkatini dağıtmaya çalışıyor ve Dani'nin viski içtiğini ya da Aiden'ın hesabına sipariş ettikleri kaliteli viskiyi içerken Max ile yakınlaştığını görmek beni hiç şaşırtmıyor.

Sonunda Aiden, Jax ve bana döndü. "Geri dönmene sevindim, Küçük Porter," dedi. "Sonunda o bok kafalıyı sırtından attığına sevindim."

Bir daha asla Steve hakkında bir şey duymamaya çalışsam da küçük bir gülümseme sunuyorum. "Ben de."

Sırıttıyor, gözleri parlıyor. "İyi bir yumruk attığını duydum."

Şimdi sırtma sırası bende. "Aynen öyle. İyi bir sağ kroşem olmadan Porter olamam." Göz ucuyla Remy'nin birasına gururla gülümsediğini görüyorum.

Jax yanımda kıkırdıyor. "Onun sikini de aşağıladı. Bir daha egosunu bulursa şaşırırım."

Aiden'in gözleri eğlenceyle parlıyor. "Sen mi yaptın? Vay be, kızım. O adamı her yönden alt ettin, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Serçe parmağının gurur duyulacak bir şey olduğu gibi yanlış bir izlenime kapılmış gibiydi. Ben sadece adama yardım etmeye çalışıyordum."

Sözlerim bir kahkaha tufanıyla karşılandı.

Aiden çok sevinmiş görünüyor, Max ve Lucy gülmekten kırılıyor, hatta Dani bile kıkırdıyor. Jax sırtıyor ve gözlerinde parlayan gururu görebiliyorum.

Remy şok içinde bana bakakaldı, sen kimsin ve benim masum kız kardeşime ne yaptın?

Aiden'in kahkahası en son sönen kahkaha oluyor. "Bu inanılmaz," diyor son bir kıkırdamayla. Gözleri üzerimde geziniyor, kısa kırmızı elbiseme ve yüzümü ele geçirmiş gibi görünen mutlu gülümsememe bakıyor. "Sen de şimdi daha iyi görünüyorsun. Daha canlı. Daha kadınsı."

Remy aptal takım arkadaşının alayını hissederek gözlerini deviriyor ama Jax homurdanıyor ve omuzlarımdaki kavrayışını sıkılaştırıyor. Ama kimse bir şey söyleyemeden Aiden gülmeye başlıyor.

"Tanrı aşkına, kardeşim. Ona asılmıyordum. Sadece daha mutlu göründüğünü söylüyordum. Bu senin koruyucu içgüdülerini tatmin etti mi?" Jax gözlerini deviriyor ama memnun sırtışı hâlâ yerinde.

"Eğer daha önce korumacı olduğumu düşünüyorsan, seni temin ederim ki bu çok daha kötü bir hal almak üzere," diye tehdit ediyor Jax derin bir sesle

Ses. O böyle davrandığında her zaman olduğu gibi içimden bir ürperti geçiyor.

Sözleri o anda içimde bir şeyleri iyileştirdi. Jax'in beni önemseydiği her zaman belliydi ama bunun bu kadar içsel olmasının ne anlama geldiğini hiç düşünmemiştim. Steve ile her zaman ve her istediğimde onun sözlerine sahiptim. Beni sevdiğini söylemekte ve bu sevgiyi "kanıtlayan" şeyler yaptığını hatırlatmakta gecikmedi. Ama buna hiçbir zaman gerçekten ikna olmadım.

Her zaman Jax'le ilgilendiğim gibi değil.

Bana "aşık" mı bilmiyorum ama Jax'in bana, insanların ebeveynleri dışında nadiren deneyimlediği türden koşulsuz bir sevgi gösterdiğinden hayatım boyunca hiç şüphe duymadım. Arkadaşlarla bile bu tür bir sevgi nadirdir. Ama Jax'le, onun Hailey olduğunu ilan etmesiyle, hayatım boyunca sevildiğimden hiç bu kadar emin olmamıştım.

Onları hissetmek beni utandırır da, sırf minnettarlık duyduğum için gözlerimin arkasından yaşlar aktığını biliyorum.

Yine de düşmelerine izin vermedim. Gözlerimi kırıştırıyorum ve yüzümü Jax'in göğsüne çeviriyorum. Ve başımın tepesine bir öpücük kondurduğunu hissettiğimde daha da sevildiğimi hissediyorum.

"Siz ikiniz çok tatlısınız," diye iç geçiriyor Lucy. "Her zaman birlikte iyi olacağınızı düşünmüştüm ama böyle olacağını bilmiyordum. Kahretsin, kıskandım."

Gülümseyerek arkadaşşıma dönüyorum. Ama o bakışta Dani'nin yüzünde üzgün bir ifadeyle konuşmamızı dinlediğini görüyorum. Benim baktığımı, Jax'e olan aşkımın hangi kısmının akkor halindeki mutluluktan daha az bir şey ifade edebileceği konusunda şaşkınlıkla kaşlarını çatıldığını görünce, Max'le konuşmasına geri dönmeden önce bana daha da üzgün bir gülümseme veriyor.

Mutlu bir iç çekişle kendimi kanepeye bırakıyorum. "Bu çok eğlenceliydi. Sanki uzun zamandır sizinle dışarı çıkmamışım gibi hissediyorum."

Remy sırtarak koltuğa oturur. "Çünkü yapmadın. Steve seni bizden çalmayı çok severdi."

Gülümseme yüzümden kayıp gidiyor. "Evet..." Ağır bir iç çekiyorum. "Ondan kurtulmanın ne kadar farklı bir his olduğunu anlayamıyorum. Sanki boynumdan gerçek bir zincir çıkmış gibi, sanki sonunda nefes alabiliyorum ve omzumun üzerinden bakmadan hayatımı yaşayabiliyorum."

Remy bir an sessiz kalır. Sonra küçük bir sesle şöyle der: "Ondan kurtulduğuna sevindim. Sana yaptıklarından hoşlanmıyordum. Ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum."

Sırt üstü uzanıyorum ve önüme bakarak şehrin ışıklarının apartmanın duvarlarında dans edişini izliyorum. "Ondan kaçabileceğimden her zaman emin değildim. Bir süre nasıl biteceğini gerçekten bilmiyordum." İç çekiyorum, yenilginin sesi ağır geliyor. "Beni dönüştürdüğü şeyden hoşlanmıyorum. Kafama yerleştirdiği pek çok şey yüzünden hâlâ kafam karışık. Dürüst olmak gerekirse, seni ve Tristan'ı izlemek yardımcı oldu çünkü erkeklerin kadınlarına nasıl davranması gerektiğini yeniden öğreniyormuşum gibi hissediyorum. Kulağa saçma geliyor ama bu doğru."

Remy sözlerimin yüzüne getirdiği gülümsemeye engel olamıyor - tıpkı erkeğini hatırlatan her şeyin yaptığı gibi. Ama sonra bana dikkatli bir ifadeyle bakıyor, sanki bir şey söylemekte tereddüt ediyormuş gibi.

"Jax bu işe nasıl dahil oluyor?" diye soruyor sonunda.

Ondan daha önce bahsetmem gerektiğini bildiğim ve bahsetmediğim için kendimi suçlu hissettiğim için utanıyorum. "O her şeyim," diye itiraf ediyorum nefes nefese. "Sanki Steve'in benim için açtığı ve beni içine gömdüğü delikten beni o çıkarmış gibi hissediyorum." Doğruluk sinirli bir şekilde ellerimi kucağıma koyuyorum ve kız kardeşime bakamadan mırıldanıyorum: "Sana ondan bahsetmediğim için özür dilerim. Bana o kadar çok yardım ediyordu ki

Birlikte o kadar çok zaman geçirdik ki, kimyamız somut bir şey haline geldiğinde, kendimizi ona verdik. Bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi geldi."

Kısık kirpiklerinin altından Remy'ye bakıyorum ve onun bana Tristan'ın gurur duyacağı boş bir bakış attığını görüyorum. Hesapçı bir bakış ve ne düşündüğünü anlamamı sağlamıyor. Derin bir nefes alıyorum ve en zor kısmı söylüyorum. "Onunla çıktığım için özür dileyebileceğimi sanmıyorum - onunla bu ilişkiyi başlatmama engel olabilecek bir parçam bile olamayacak kadar önemli biri. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde bana yardıma ihtiyacım olduğunu bile fark etmediğim şekillerde yardımcı oldu. O her zaman çok değerliydi, ama şimdi özellikle. Ama... Sana söylemediğim için üzgünüm. Senden saklamamalıydım ve bizim sana söylemediğimiz bir şekilde öğrendiğin için pişmanım." Sertçe yutkundum. "Umarım ikimizin de seni çok sevdiğimizi biliyordursundur. Yapmak istediğimiz son şey seni incitmektir."

Remy ağır bir iç çekişle gözle görülür biçimde yumuşar. "Bunu biliyorum," diyor. "Bundan asla şüphe edemem. Ve ikinizin dünyadaki tüm mutluluğu hak etmediğinizi ya da birbirinize uygun olmadığınızı söyleyemem. Gözleri olan herkes senin ona ne kadar aşık olduğunu ve onun da sana ne kadar takıntılı olduğunu görebilir. Ayrıca, Jax Tristan'la birlikte olmamız konusunda o kadar iyiydi ki, ikiyüzlü davranmadan herhangi bir konuda üzülmem mümkün değil." Duraksıyor ve ilk kez gergin görünüyor. Bir şeylerin olacağını öğrendiği andan beri biliyordum - işte bu an için hazırlanıyordum. Keşke neden endişeli olabileceği hakkında bir fikrim olsaydı. "Ama..."

İşte burada.

"...Çok erken olmasından endişeleniyorum. Jax'i bir ribaunt olarak görmek istemediğini biliyorum ama ona çok fazla yaslanırsan ve o da bir koltuk değneği haline gelirse, olacağı şey bu olur. Bu sürdürülebilir değil."

Şaşkınlıkla kız kardeşime bakıyorum. Jax'in -sevecen, özverili, koruyucu Jax'in- herhangi birinin rebound'u olabileceği fikri delilik. Daha çok her kızın tanışmayı hayal ettiği türden bir erkek gibi.

Remy devam ederken suçlu görünüyor. "İkinizi de seviyorum. Hem de çok. Ama sanırım hala iyileşme sürecindesiniz ve Jax size hiç deneyimim olmadığını kabul ettiğim konularda yardım ediyor olsa da, onun yardımını olmadan kendi başınıza çözmeniz gereken şeyler var. O sana bu kadar yakın ve seni toparlayıp bir araya getirmeye bu kadar hevesli olmadan."

Sonunda sesimi buldum. "Remy, bu delilik. Çok fazla yardım diye bir şey yoktur. Ayrıca, ben tekrar yapıştırılması gereken kırık bir oyuncak bebek değilim." Sesime karışan incinmişliğe engel olamıyorum. Kız kardeşimi seviyorum ama kim olduğum ya da neye ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikri yok ve benim kırıldığımı düşündüğünü duymak canımı yakıyor.

"Tabii ki kırıldığını düşünmüyorum," diye aceleyle beni temin etmeye çalışıyor. "Sadece ilişkinin yaralarını sarmaya çalıştığını söylüyorum. Ve Jax sana yardımcı olabilecek olsa da, ona bu kadar bel bağlamayı istemiyorum." İç çekiyor. "Sadece... çok hızlı ciddileşmemeye çalış, tamam mı? Ona da aynı şeyi söyledim. Sadece Steve'in saçmalıklarını, sonunda sana daha fazla zarar vermeyecek şekilde atlattığından emin olmak istiyorum. Ve bu Jax'i incitmez..."

Gözlerim büyüdü. "Jax'e asla zarar vermem. O adam bir aziz ve dünyada sadece en iyi şeyleri hak ediyor."

Remy'nin gülümsemesi hüznölüdür. "Yapmayacağını biliyorum. O da seni asla incitmez. Sadece ikinizi de çok seviyorum ve... İkinizin arasında bir şeylerin yürümemesi fikrinden nefret ediyorum çünkü ikiniz de dünyayı hak ediyorsunuz." Sertçe yutkunuyor ve bakışlarının yalvarışa dönüştüğünü görünce irkiliyorum. "Sadece... yavaştan almaya çalışacağına söz ver. Çok hızlı ciddileşme. Ağırdan almak her şeye yardımcı olabilir, değil mi? Aceleyle getirmeye gerek yok."

Benden çok kendini ikna etmeye çalışıyor gibi görünüyor. Duygularını takdir etsem de buna katıldığımı sanmıyorum. Jax şu anda hayatımda sadece olumlu bir şey olabilir, bu yüzden kendimi ondan uzaklaştırmak bana sadece zarar verebilir.

Yine de Remy'ye hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Denerim. Ama söz veremem, çünkü Jax senin bile fark ettiğinden on kat daha büyük."

Remy'nin gülümsemesi de hüzünlüdür. Ellerine bakar ve "Evet, öyle" diye nefes alır.

Sessiz ve düşünceli bir anın ardından, alışılmadık bir sevgi gösterisiyle ayağa kalkıp bana doğru yürüyor ve eğilip beni kucaklıyor. Kollarını sıktığında ve hemen geri çekilmediğinde daha da şaşırtıcı oluyor.

"İkinizi de seviyorum. İkiniz için de sadece mutluluk dileyebilirim, çünkü ikiniz de bunu tanıdığım herkesten daha çok hak ediyorsunuz." Sonra başıma bir öpücük konduruyor ve bana bakmadan çekiliyor. Banyoya doğru yürüdü ve yatmak için hazırlanmaya başladı.

Şaşkınlıkla arkasından bakıyorum. Kızgın olduğunu hissetmiyorum, sadece üzgün. Bizim için gerçekten endişeleniyor. Ve bir yanım onu önemseydiği için severken, bir yanım da beni doğru araçlarla bile düzeltemeyeceğim bozuk bir şey olarak gördüğü için hala hayal kırıklığına uğramış durumda.

İç çekiyorum ve şakaklarımı ovuyorum.

Birkaç dakika sonra banyodan çıktığında, ben hala onun sözlerinde kaybolmuştum. "İyi geceler, Hailes," diyor sessizce.

İç çektim. "İyi geceler, Remy."

Yatak odasının kapısı kapanıyor ve ben derme çatma yatağıma uzanıp Remy'nin yorumları beynimde dönüp dururken şehrin ışıklarının odaya düşürdüğü gölgeleri izliyorum.

O haklı mı? Jax'i koltuk değneği olarak mı kullanıyorum? Çok mu erken yatırım yaptım?

Gözlerimi kapatıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum; bunu düşünmek bile başımı ağrıttırıyor.

Tekrar iç çekiyorum ve elimi çarşafırla bırakıyorum. Telefonuma geldiğinde, otomatik olarak onu tutuyorum ve yüzüme doğru kaldırıyorum.

Ve Jax'ten mesaj geldiğini fark ettiğimde gülümsüyorum.

12:32 Jax: Seni şimdiden özledim. Umarım sen ve Remy birlikte eğleniyorsunuzdur.

Remy'yle yaptığım konuşmaya dair tüm düşünceler aklımdan uçup gidiyor, onun yerine Jax'i düşününce içimi dolduran coşkuyla baş başa kalıyorum.

Cevap yazmaya başladım ama sonra sadece birkaç kelime konuşmak yerine aniden onunla konuşma ihtiyacı hissettim.

İkinci çalışta telefonu açıyor ve sesindeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyorum. "Hey, bebeğim."

Mutlu bir iç çekişle minderlere daha da gömülüyorum ve vücudumdaki gerginliğin hemen azaldığını hissediyorum. "Merhaba," diyorum sessizce.

"Her şey yolunda mı? Remy ile takılacağını sanıyordum."

"Öyleydim. Az önce yattı. Sesini duymak istedim ve seni arayayım dedim. Meşgul müsün?"

Arka planda bir kapının kapandığını duyuyorum. "Hayır, meşgul değilim. Ben de tam yatmak üzereydim. Şu anda neredesin?"

"Çekyatta yatıyorum, ben de yeni uzandım."

"Peki sen ne giyiyorsun?" diye sorarken yüzünde şeytani bir sırıtış olduğundan eminim.

Kıyafetime bakıyorum. "Henüz değişmedim. Hâlâ kırmızı elbisemi giyiyorum."

İniltisi hattın öbür ucundan duyuluyor. "Bu gece çok ateşli görünüyordun bebeğim. Ellerimi senden zar zor uzak tutabildim. Bütün gece seni yiyip bitirmek istedim."

"Bu gece ellerini üzerimden çekmedin," diyorum gülerek. "Her yerimdeydin."

Kıkırdıyor. "Suçluyum. O zaman buna alışman gerekebilir. Kendimi ancak bu kadar tutabildim." Göğsüm ısınıyor çünkü buna kolayca alışabilirdim. Sevdim

Kimin izlediğine bakmaksızın, gece boyunca dolaşan dokunuşlarının ve rastgele öpücüklerinin her dakikası.

"Keşke şu anda seninle olsaydım," diye itiraf ediyorum.
"Keşke senin yatağında olsaydım."

"Öyle mi?" diye sorar. "Kendini muhtaç hissediyor musun, bebeğim?"

Derin odunuyla ürperiyorum. "Sana her zaman ihtiyacım var."

Cevabım göğsünden memnun bir sesin yükselmesine neden oluyor. "Remy'nin yattığından emin misin? Odasından çıkmıyor mu?"

Kız kardeşimin yatak odasının kapısına bakıyorum. Işıkların kapalı olduğunu görüp vantilatörün açık olduğunu duyunca mırıldanıyorum, "Bu gece dışarıda."

"Güzel," diye hırlıyor. "Çünkü kendine dokunmanı istiyorum."

Beni göremiyor olsa da dudaklarım şokla aralanıyor. "Şu anda mı? Biz konuşurken mi?"

"Evet, şimdi biz konuşurken," diyor telefonda on kat daha derin çıkan o derin sesiyle. "Sana tam olarak ne yapmanı istediğimi söyleyeceğim ve sen de bunu yapacaksın ve iyi bir kız gibi sessizce geleceksin."

Tartışmaya yer bırakmayan emredici ses tonuyla tekrar ürperiyorum. Bir şey söylememe bile gerek yok; bu şekilde benden ne isterse yapacağımı biliyor.

"Elbiseni aşağı çekmeni ve o güzel göğüslerini ortaya çıkarmanı istiyorum," diye başlıyor, sözlerinden baştan çıkarıcılık damlıyor. Sadece sesinden bile boşalabileceğimden neredeyse eminim.

Dediğini yapıyorum, elbisemi aşağı çekiyorum, böylece göğüslerim yakaya tünüyor. Bir elimle otomatik olarak birini avuçluyorum, etini yoğuruyorum ve meme ucumu koparıyorum.

"Bahse girerim doğrudan o pembe meme uçlarına gitmişsindir, değil mi?" Jax kulağıma hırlıyor. "Şu anda onları parmaklarının arasında sıkıştırıyor musun? Onlara dokunduğumda nasıl hissettiğini hatırlıyor musun? Onları emdiğimde?"

Bu canlı anı karşısında içimden gelen iniltiyi durduramıyorum. Daha hiçbir şey yapmamıştım bile ama şimdiden sırılsıklam olmuş, Jax'in sözleriyle büyülenmiş ve onun için gelmek istiyordum.

"Sessiz ol," diye emrediyor sessiz ama sert bir sesle. "Sessiz olmalısın, Hailey. Daha başlamadan oyunumuza son verdirtme bana."

Bu beni susturdu. Ağzım kapanıyor, bu hareket Jax'in kıkırdamasına neden olan duyulabilir bir hareket.

"Aferin kızıma. Şimdi elini vücudunda gezdirmeni ve seksi tangaı ortaya çıkaracak kadar elbiseni yukarı çekmeni istiyorum."

Yine dediğini yapıyorum, külotuma uzanabileceğim kadar yüksek olana kadar elbisemi çekiştiriyorum.

"Ben söylemeden kendine dokunmayı aklından bile geçirme," diye homurdanıyor Jax. Bu sözler üzerine duraklıyorum, parmaklarım satenin altından kaymak üzere. "Şu anda külotunu tamamen çıkarmanı istiyorum. Ama sakın dokunma."

Yine dediğini yapıyorum. Ona tamam olduğunu söyleyemeden, sesi tekrar hatta geliyor. "Şimdi bacaklarını aç ve kendini hisset. Bana ne kadar ıslak olduğunu söyle, bebeğim."

Bacaklarımı yavaşça açtığımda nefesim kesiliyor ve vantilatörden gelen serin esinti sırılsıklam ıslanmış merkezimin sıcaklığına çarptığında inliyorum. Bir elimle telefonumu tutarken, diğer elimi vücudumdan aşağı kaydırarak ağrıyan sıcaklığımın üzerinde gezdiriyorum.

"Jax," diye nefes nefese kaldım. "Çok ıslağım. Şimdiden boşalmak istiyorum."

"Ben ne zaman istersem o zaman boşalacaksın, bir saniye bile erken değil," diye azarlıyor. Yanıt olarak bir inilti yutuyorum, parmaklarım merkezimde yukarı ve aşağı kayıyor.

"Şimdi klitorisine dokunmanı istiyorum bebeğim. Benim dokunmayı sevdiğim gibi dokun, yumuşak, hızlı daireler çiz."

İnlemelerimi bastırmak için çaresizce çabalayarak hemen itaat ettim.

"Bunun için şimdiden çok ateşlisin, değil mi?" Jax'in alaycı sesi. "Nefes alışında bunu duyabiliyorum. Boşalabilirsin

Şu anda izin versem, yapamaz mısın?" "Evet," diye nefes nefese kaldım. "Jax, lütfen."

Bunun üzerine boğazından bir inilti yükseldiğini duyuyorum. "O lanet kelime. O kelimeyi söylediğinde her zamanki gibi kıvrandığını göremediğim için şanslısın, yoksa bu oyun çok çabuk biterdi." Bir duraklama oluyor ve arka planda belli belirsiz bir hışırtı duyuyorum. Ama sonra kendini toparlamış gibi görünüyor çünkü bir sonraki saniyede sesi eskisi kadar ciddi ve derin. "Şimdi aynı parmakları al ve birini içine sok. Sadece bir tane."

Uyum sağladığımda hissettiğim duygu tam bir alay konusu. "Jax, bu yeterli değil," diye sızlanıyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Piç kurusu gerçekten gülüyor; kıkırdaması çizgiyi aşıyor ve doğrudan ağrıyan bedenime batıyor. "Bir tane daha sok bebeğim." Yapıyorum ve Jax'in nasıl hissettiğini taklit etmek için üzücü bir çabayla parmaklarımı içime sokup çıkarırken sessizce inliyorum. "Buna ne dersin, yeterli mi?" Sesi biraz daha sert çıksa da tonundaki alaycılığı fark etmemek mümkün değil.

"Hayır," diye sızlanıyorum. "Jax, lütfen, sana ihtiyacım var. Yapamam."

."

"Sessiz ol," diye araya girdi. Ve yalvarışlarımdan sonra, sesi sesi kesinlikle gergin geliyor. "Boşalmana izin verene kadar başka bir kelime duymak istemiyorum. Şimdi, elinin topuğunu almanı ve klitorisini tekrar ovmaya başlamanı istiyorum."

Parmaklarım hâlâ içimdeyken dediğini yapıyorum ve elimin topuğunu klitorisime sürtmeye başlıyorum. Çok az yetiyor ve kesinlikle Jax'le olduğu gibi hissettirmiyor, ama yine de ikili duyumdan hemen etkileniyorum. Dudaklarımdan kaçan iniltiyi durduramıyorum.

"Eminim benim ellerim üzerindeyken ne kadar iyi hissettiğini hayal ediyorsundur, değil mi?" Jax sert bir sesle söylüyor. "Parmaklarım içindeyken? Dilim üzerindeyken? Tanrım, şu anda yüzümün bacaklarının arasında olması için

neler vermezdim. Ne yapardım biliyor musun?"

Ona itaat etmeyip cevap verip vermeyeceğimi beklemiyor. Aramızdaki fanteziyi örerek devam ediyor. "Kanepeye uzanırdım ve seni yüzüme oturman için sürüklerdim. Günlerdir bunu düşünüyorum. Üstümde öyle güzel görünürdün ki, ben senin güzel amını yalarken beni izlerdin. Bu hoşuna gider miydi? Yüzüme binmek hoşuna gider miydi?"

Elimde değil, bir inilti çıkarıyorum. Parmaklarımın vücudumda gezinmesi ve Jax'in erotik sözleri birleşince aldığım zevk gittikçe artıyor. Parmaklarım daha hızlı hareket etmeye başlıyor, nefesim daha hızlı geliyor.

"Ben de seni parmaklarımla kızdırırdım. Onları içeri kaydırırdım ve sen dilimi sürerken seni becermeye başlardım. Belki o daracık kışınla bile oynardım. Bunu daha önce yapan oldu mu?"

"Jax," diye nefes nefese kaldım. Çok yaklaştım, Tanrım, çok yaklaştım.

Konuştuğumu görmezden geliyor ya da fark etmiyor. Fanteziye kendini fazla kaptırmış ve hattın diğer ucunda mastürbasyon yaparken çıkardığı sesleri duyduğumu belli belirsiz fark ediyor.

"Seni kanepeye yüzüstü yatırıp arkadan içine girmeden önce en az iki kez dilimle boşalmanı sağladım. Sonra da artık dayanamayacak hale gelene, kollarımda gevşeyip titreyene kadar seni sikime boşaltırdım."

İnlemelerimi bastırmak için yüzümü koltuk minderlerine dönüyorum. Sesler çok yüksek, hisler çok güçlü ve orgazmım korkutucu bir yoğunlukla üzerime çöküyor.

"Jax," diye inliyorum çaresizce.

"Aynen öyle bebeğim, boşalırken adımı söyle. İçindeki aletimin düşüncesiyle parçalandığını duymak istiyorum."

Ve işte bu kadar. Yüzümü tekrar yastıklara gömmeden ve onun için çığlıklarımı bastırmadan önce adını son bir kez haykırdığımda, salıverilmem üzerime çöküyor.

"Siktir, Hailey," diye inlediğini duyuyorum. Yumruğunun sikinin üzerinde gezinirken çıkardığı sesler net ve ben de orgazmımın artçı şoklarıyla onun mastürbasyon yaptığını görünce ürperiyorum.

Ve sonra benim adımla patlarken çıkardığı ilkel ve çok erkekçe inleme sesi beni yeniden ateşlendirmeye yetiyor.

Geriye kalan tek ses ağır nefes alış verişlerimiz. Bir süre sonra Jax'in şöyle dediğini duyuyorum: "Lanet olsun. Çıkardığın sesler çok güzel. Benimle aynı odada olmadığında bile aklımı kaçırmama neden oluyorsun bebeğim."

Jax'in sesindeki huşu karşısında içimde -aklımı başımdan alan orgazmdan tamamen farklı- bir sıcaklık oluşuyor. Jax'in seksten sonra her zaman övgülerle dolu olduğunu fark etmeye başladım ve bu başlı başına bana az önce yaşattığı orgazmımkine rakip bir mutluluk patlaması yaşatmaya yetiyor.

Bu, Jax ile benim alıştığım arasındaki bir başka fark, bu adamın benim için hak ettiğimi hayal edebileceğimden daha iyi olduğunu hatırlatan bir başka şey.

HAILEY

"Hailey, konuşmak için bir dakikan var mı?"

Tabletimden satıcı teslimatlarını kontrol ettiğim yerden başımı kaldırıyorum ve Stacey ile göz göze geliyorum. "Evet, tabii ki." Tableti personel müdürüne veriyorum ve ona "Gelenlerin sipariş ettiklerimle aynı olup olmadığını iki kez kontrol et. Herhangi bir tutarsızlık olursa bana haber verin." Başını sallayıp saymaya başladığında patronum olan kafe sahibine dönüyorum.

"Hadi, arka odaya geçelim." Beni mutfağın önünden geçirip herkesin mola için kullandığı odaya götürüyor. İkimiz de içeri girip kapıyı kapattığımızda, kaşlarımı kaldırmış, neler olduğunu anlamaya çalışarak etrafa bakıyorum. Daha önce merak etmediysem bile şimdi kesinlikle ediyorum.

"Eminim neler olduğunu merak ediyorsunuzdur, o yüzden hemen konuya gireceğim," diye söze başlıyor Stacey. "Neredeyse üç yıldır buradasınız ve neredeyse iki yıldır da personel şefi olarak görev yapıyorsunuz. Buradan nereye gitmek istediğinizi düşündünüz mü? Kariyer açısından sırada ne var?"

Göz kırpiyorum. "Kariyer açısından mı?" Yankılanıyorum, sorduğu soruya mantıklı bir cevap bulmaya çalışıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, ilerleme hakkında pek düşünmedim. Okulla oldukça meşgulüm. Artı, ben

Şu anki pozisyonumdan sonra ilerleyebileceğim bir yer olduğunun farkında değildim."

Stacey sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını sallıyor. "Genellikle yoktur. Herhangi bir restoranda personel şefi, işletme sahibi olmadan ulaşabileceğiniz en üst seviyedir." Beklemek için duraklıyor, ama ben yine sadece göz kırpabildiğimde devam ediyor. "Lisans diplomanı almana ne kadar kaldı?"

"Derslerimi programıma nasıl sığdırabileceğime bağlı olarak bir yıl, belki bir buçuk yıl."

Yine başını sallıyor. "Bu sektörde çalışmayı seviyor musun?"

Konuların tekrar tekrar değişmesinden irkiliyorum. Bir şeylerin etrafında dönüp duruyor, ki bu onun yapacağı bir şey değil. Sanki beni bir şeye yönlendirmeye çalışıyor ve ben bunu anlamıyorum. "Bu tür bir restoranda, evet. Bir barda çalışmak istemezdim ve birçok akşam yemeği restoranının benim için uygun olmayacağından oldukça eminim. Ama brunch ya da kafe tarzı bir yerde kesinlikle."

Ve aynen böyle, dans etmeyi bırakıp beni yüzüstü kendi noktasına itti.

"Kafeyi benim için devralmaya ne dersin?"

Bu beni şok edip bir adım geri attırmayı başardı. "Ne? Şimdi mi?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme seğiriyor - bir yanı beni böyle şaşırtmaktan zevk alıyor. "Şimdi değil. Yakın bir zamanda değil. Ama önümüzdeki birkaç yıl içinde emekli olmak istiyorum ve burayı kapatmak ya da bir yabancıya satmak yerine devretmeyi tercih ederim. Sen mükemmel bir seçimsin."

Gözlerim daha da açılıyor. "Yirmi bir yaşındayım ve işletme diplomam yok, koca bir restoranı nasıl devralabilirim?"

Sesim histerik bir tona bürünmeye başladığında yüzü asılıyor. "Hailey, restoran işletmek için diplomaya ihtiyacın yok. Zaten çoğu insanın bir restoran açtığında sahip olduğundan daha fazla bilgi ve deneyime sahipsin."

restoran. Bu işi öylece kucağınıza bırakmazdım, geçiş sürecinde size yardımcı olurdum. Bir ya da iki yıl sürebilir, kendini nasıl rahat hissedersen. Bilmen gereken her konuda seni eğitebilirim - gerçi sen düşündüğünden çok daha fazlasını biliyorsun. Muhtemelen altı ay içinde devralabilirsin ve tamamen iyi olursun."

"Altı ay mı?" Gıcırđıyorum. Şu anda gerçekten bu konuşmayı yapıyor muyum? Ne haltlar dönüyor burada?

"Dediğim gibi, öylece kucağına bırakmak istemiyorum. Ama Hailey, bu işin her yerinde senin adın yazıyor. Senin bu iş için doğru kişi olduğunu muhtemelen duymak isteyeceğinden daha uzun süredir biliyorum. Ve sen de az önce en büyük hayalinin böyle bir kafe açmak olduğunu itiraf ettin."

Bunun üzerine ağzım kapandı. Haksız değil, bu her zaman benim hayalimdi. Sadece yirmi bir yaşında karşıma altın bir fırsat çıkmasını beklemiyordum.

"Benim o kadar param yok," diyorum sessizce, onun reddedemeyeceğı bir argüman bulmaya çalışıyorum. Çünkü bu delilik.

Bu nokta en çok su kaldıran nokta gibi görünüyor çünkü başını sallayarak onaylıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Yalan söylemeyeceğim ve biraz ilk ödeme gerektirmeyeceğini söylemeyeceğim, ama endişelendiğin kadar çok değil. Önümüzdeki birkaç ay veya yıl boyunca kârdan pay alacağım bir şey yapabiliriz, böylece sen de bu şekilde ödersin. Bunu başarabiliriz."

Söyleyecek başka sözüm kalmadı. Daha fazla soru ya da çürütme yok. Söyleyecek söz bulamıyorum.

Stacey bir süre beni inceliyor, ya kabul etmemi ya da daha fazla sorun çıkarmamı bekliyor, ikisini de bulamayınca sadece iç çekiyor ve ensesini ovuşturuyor. "Bak, şu anda bir cevap beklemiyorum. Gelecek hafta bile bir cevaba ihtiyacım yok. Ama bu fikri kafana sokmak ve nasıl istersen öyle davranmana izin vermek istedim, çünkü bunun sadece benim için değil, senin için de harika bir çözüm olduğunu düşünüyorum. Bence

Burası her zaman kendinizi hayal ettiğiniz yerdi; muhtemelen böyle olacağını düşünmemiştiniz."

Dilsiz olduğum için tek yapabildiğim kocaman gözlerle ve tek kelime etmeden öylece durmak. Stacey aslında benim suskunluğumla eğleniyor gibi görünüyor ve sonunda kıkırdarak omzumu sıvazlıyor. Sonra kapıyı açıyor ve ikimizi de odadan dışarı çıkarıyor.

"Sadece düşün," diye bitiriyor. "Bir hafta, bir ay düşün ama bunun yapmak istediğin bir şey olup olmadığına karar verelim. Bu hayat için çok yaşlandım, emekli olmak ve bebeğimi seveceğini ve ona bakacağını bildiğim birinin ellerine bırakmak istiyorum."

Aptalca başımı sallıyorum ve restoran katına devam ediyorum. Vardiya amirim soru sorarcasına kaşlarını çatıyor ama ben inanmayarak başımı sallıyorum ve envanter işine devam etmesini işaret ediyorum.

Stacey konuşmamızdan kısa bir süre sonra ayrılıyor ve ben günün son birkaç işini bitiriyorum, konuşmamızı kafamda tekrarlayıp anlamlandırmaya çalışırken şaşkın bir şekilde restoranda dolaşıyorum.

Son birkaç müşterimi de dışarı atıp kafeyi kilitledikten sonra Jax'i arayabilmek için telefonuma sarılıyorum. İlk çalışta açtı.

"Hey, bebeğim." Sesindeki gülümsemeyi duymamak mümkün değil. "Nasıl gidiyor? İşin bitti mi?"

"Evet, bu yüzden arıyorum," diyorum aceleyle nefes alarak. "Ev sahipleri az önce üzerime bir bomba bıraktı."

"Ne demek istiyorsun? Ne oldu?" "Satın almamı istiyorlar," diye ağzımdan kaçırdım.

Evet, yüksek sesle de aynı şekilde çılgınca geliyor.

"Satın almak mı? Size kafeyi mi önerdiler?"

"Evet." Duraksıyorum, dudagımı dişliyorum. "Bu çılgınca, değil mi?"

Şimdi hattın diğer ucunda bir duraklama var. Sonra...

"Hailey, bu inanılmaz! Vay anasını!"

Çenem düştü. "İnanılmaz mı? İnanılmaz değil, çılgınca! Ben kafe işletmem, 21 yaşındayım ve hala üniversiteye gidiyorum!"

Jax kulağıma kıkırdıyor, bu da sadece hayal kırıklığımı körüklüyor. Bu ona komik mi geliyor? "Hailey, artık 21 yaşında bir üniversite öğrencisisin ve kafeyi işletiyorsun. Daha geçen gün bana sahiplerinin neredeyse hiçbir şey yapmadığını söyledin. Hepsi senin suçun. Neden devralmak istemeyesin ki?" Bir şey düşünmek için duraklıyor, sonra soruyor: "Fiyat mı? Uçuk bir şey mi?"

Şakağımı ovuşturuyorum, başım ağrımaya başlıyor. "Fiyat konuşmadık. Bir ya da iki yıl boyunca kârdan pay alabileceği ve ona bu şekilde ödeme yapabileceğim bir şey üzerinde çalışabileceğimizi söyledi, ancak yine de ilk satın alma için kredi almam gerekecek."

Bir tereddüt daha. "Yani senin işini kolaylaştırmak istiyor. Bu... kulağa gerçekten iyi bir anlaşma gibi geliyor." Ses tonuna kızıyorum, sanki saçmaladığımı düşündüğü için özellikle yumuşatmış gibi. "Her zaman istediğin bu değil miydi? Bir gün kendi işini kurmak için işletme eğitimi alacağını sanıyordum. İstedığın bu değil miydi? Neden bu kadar sinirli görünüyorsun?"

"Çünkü bu delilik!" Tüm sakinliğimi kaybederek patladım. "Çünkü bu duyulmamış bir şey. Hiçbir restoran sahibi bebeğini 21 yaşında, neredeyse hiç deneyimi olmayan ve neredeyse hiç parası olmayan birine satmaz. Ne istediğini bilmiyor." O sözümü kesip beni yalanlayamadan ben şikayetlerimi sıralamaya devam ediyorum. "Ve ciddi olsa bile, bunu yapamam. Daha çok erken. Hayatımda ne yapmak istediğimi bile bilmiyorum, neden kendimi böyle bağlayayım ki? Ve okuldayım, yani şu anda bunun için ne zamanım ne de param var. Ve şu anda yaptığım gibi günlük işleri yürütmek sahip olmakla aynı şey değil, bu yüzden ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmayacak. Ve..." Sertçe yutkunuyorum ve sesimi çatlak bir fısıltıya düşürüyorum. "Ve ben bunu yapamadım."

"Hailey..." Jax yatıştırıcı bir şekilde mırıldanıyor. "Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin, ama özellikle de bunu. Zaten iki yıldır bu işi yapıyorsun. Ve her zaman bir tane açmak istedin. Bunu başarabilirsin."

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Yapamam. Sadece... yapamam."

Hattan bir iç çekiş sesi geliyor ve hüzünlü. Boyun eğmiş. "Keşke kendini benim gördüğüm gibi görebilseydin. Keşke ne kadar güçlü, yetenekli ve inanılmaz olduğunu görebilseydin."

Bunu duymak beni zaten olduğumdan daha da rahatsız ediyor ve aniden telefonu kapatmak istiyorum. Jax'in benim ne kadar harika olduğumu düşündüğünü dinleyemem.

"Gitmem gerek," diyorum hemen. "Bu gece ödevim var, seni sonra ararım."

Hattan ses gelmiyor, ama ağır nefes verişini hissedebiliyorum. "Tamam, bebeğim. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapattım ve kafede oyalanmaya başladım. Kapanış işlerini uykumda bile halledebilirim, ki bu talihsiz bir durum çünkü şu anda dikkatimi dağıtmak işime yarayabilir.

Jax'in sözlerini aklımdan çıkaramıyorum. Sesini tekrar tekrar duyuyorum, bana bir zamanlar duymak için can attığım tüm bu harika şeyleri söylüyor. Hayallerimin peşinden gitmem gerektiğini, aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğimi duymak istiyordum.

Yeterince iyi olduğumu.

Uzun süre bunların hiçbirini duymadım. Tek duyduğum, beni yavaş yavaş aşağı çeken ve özel bir şey olmadığını düşündüren yorumlardı.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde kendimi bundan daha iyi, daha değerli görmeye başladığımı düşündüm. Daha kendim gibi giyiniyor, kendi tenimde daha güzel hissediyor, beni mutlu eden şeyler yapıyordum. Sonunda hep olmak istediğim kadına dönüştüğümü hissediyordum.

O zaman neden Jax'e çıldırdım?

Bir sandalyeye çöküyorum ve başımı ellerimin arasına alıp hayal kırıklığı içinde inliyorum. Az önceki telefon görüşmesinin nasıl geçtiğine dair anında pişmanlık duyuyorum. Jax hayatımda sadece bir ışık oldu ve minnettarlığımdan daha azını hak etmesi gereken son kişi. O bir amigo kızdı, bir

Dinleyecek bir kulak, ağlayacak bir omuz. Bana sadece destek ve şaşmaz bir sadakat gösterdi.

Konuşmayı kafamda canlandırırken irkildim. Tanrım, tam bir kaltaktım. Stacey'nin teklifi karşısında şok olmuş ve gergin olmak, verdiğim tepki ne kadar otomatik olursa olsun, Jax'in kafasını koparmak için bir bahane olamaz. Tamamen hatalıydım.

O tanıdık utanç ve suçluluk duygusunun damarlarımda dolaştığını hissediyorum. Ve aniden, tek başıma özür dilemeye, aramızdakileri düzeltmeye odaklanıyorum.

Sandalyeden zıplıyorum, kafamda bir fikir oluşmaya başladı bile.

Jax'in evine vardığımda kollarım market poşetlerini taşımaktan bitkin düşmüştü. Günün fiziksel ve zihinsel yorgunluğunu üzerimden atmaya çalışarak ön kapıyı çalıyorum. Kapı açılıp da şaşkın bakışlı Tristan belirdiğinde bitkin bir gülümsemeyle idare ediyorum.

"Merhaba," diye zoraki bir heyecanla selamlıyorum onu. "Sana yemek yapmaya geldim. Çantayı elimden alır mısınız? Parmaklarım kopmak üzere."

Hiç tereddüt etmeden ileri atılıyor ve elimdeki bütün çantaları kapıyor. Titrek bir rahatlama nefesi veriyorum ve ona minnettar bir gülümseme gösteriyorum. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. Kapıyı iterek daha geniş açıyor ve içeri girmem için eliyle işaret ediyor.

Tristan yiyecek poşetlerini mutfak adasının üzerine koyar. "Jax henüz eve gelmedi," diye teklif ediyor. "Geleceğinizi biliyor mu? Onu daha önce spor salonunda gördüğümde akşam yemeği planlarından bahsetmemiştii."

Başımı sallıyorum ve bavulları boşaltmaya başlıyorum. "O bilmiyor. Ona sürpriz yapmak istedim ve yemeğin onu mutlu etmek için iyi bir yol olduğunu düşündüm." Tristan anlayışla başını sallıyor - Jax'in yemeği ne kadar sevdiği herkesçe biliniyor.

yemek için. "Bir sürü yemeğim var, eğer acıktıysan bize katılabilirsin. Bunu hazırlamak sadece kırk dakikamı alır."

Tristan buzdolabına yaslanmış, o ifadesiz, her şeyi gören bakışlarıyla beni izliyor. Şu anda içimdeki kargaşayı ve suçluluk duygusunu görmesin diye onunla göz göze gelmek istemeyerek poşetlerle beceriksizce oynuyorum.

"Çok isterim, teşekkür ederim," diyor. Sonra bana acıyarak havayı yumuşatıyor. "Kız kardeşine bazı numaralarını öğretme şansın var mı? Geçen hafta Pinterest'te bulduğu tuhaf bir tavuk tarifiyle neredeyse beni öldürüyordu. Yemek yapma konusunda berbat olduğunu söylediğinde şaka yaptığını sanmıştım."

Yüksek sesle bir kahkaha atıyorum, Tristan'ın arkadaşlığıyla rahatlarırken gerginlik havadan dağılıyor. İlk defa sadece ikimizin olduğunu fark ediyorum. "Şaka yapmıyor," diyorum gülerken. "Bir keresinde gerçekten su yakmıştı. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum."

Sevecen bir gülümsemeyle başını sallıyor ve kız kardeşimi ne kadar çok sevdiğini düşünmeden edemiyorum. Onları her herkesin arzulayacağı türden bir ilişki - her iki insanın da diğerine öylesine derinden vurulduğu, sadece birlikte olduklarında ya da en azından diğerini düşündüklerinde gerçekten canlandıkları türden.

Sırıtıyorum ve soruyorum: "Sana hiç şey yaptığı zamandan bahsetti mi?"

Otuz dakika sonra Jax eve girdiğinde, Tristan ve ben yarım düzine Remy hikâyesi anlattıktan sonra gülmekten ağlıyorduk. Kapı aralığında donup kalıyor, yüzünde şaşkın bir ifadeyle aramızda bakışıyor.

"Ne... şu anda neler oluyor?"

Ona sıırıtıyorum. "Remy hikayeleri anlatıyoruz. Sarhoş olduğu ve peynirli makarna istediği ama küçük Kraft bardağına su koymayı unuttuğu için sabahın dördünde tüm kabini uyandırdığı zamanı hatırlıyor musun?"

Bunun üzerine Jax kıkırdar ve duruşunu gevşetir. "Bunu unutmşum. Babam onu öldürmek istedi." Tristan'a bakar ve sorar, "O nerede bu arada? Bu gece bir parti verdiğimizi fark etmemiştim."

"Evde, yazıyor," diye cevaplıyor Tristan. "Kendini kaptırdı ve dikkatinin dağılmasını istemedi." Çenesini bana doğru eğiyor. "Bu akşam parti vereceğimizi ben de bilmiyordum. Sanırım Hailey'nin içinden aniden sana yemek yapmak geldi. Remy'nin yemek pişirme kâbusu hikâyeleri de bu yüzden."

Jax dikkatini tekrar bana çeviriyor. Gergin olduğu söylenemez, yüzünde bir gülümseme de var ama daha önceki ziyaretten ve ziyaretimin beklenmedik olmasından kaynaklanan bir tedirginlik var. Çantalarını oturma odasına bırakıyor ve yolun geri kalanında mutfağa doğru yürüyor, yanımda durup eğiliyor ve yanağımdan öpüyor.

"Merhaba," diye mırıldanıyor tenime karşı.

Utangaç bir şekilde ona bakıyorum. "Merhaba," diye fısıldıyorum.

Tristan hemen üst kata çıkarak özel anımızı böldü. "Duş almaya gidiyorum. Yemek on beş dakika içinde biter mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "On ya da on beş, evet."

Başını sallayıp odadan çıkıyor ve beni göz temasından kaçınmak için önümdeki salatayla beceriksizce uğraşmak zorunda bırakıyor.

"Hey," diyor Jax sessizce, kalçalarımı dürtüyor. "Her şey yolunda mı? Benim için yemek yapmana asla hayır demem ama seni burada gördüğüme şaşırdım." Tereddüt ediyor, bir an için kararsız görünüyor. "Öğleden sonra beni görmek isteyeceğini düşünmemiştim."

Çıldırđımı hatırlayınca irkiliyorum ve yüzümü ona dönmek için kendimi zorluyorum. "Daha önce olanlar için özür dilerim. Bağırمامalıydım. Sen sadece yardım etmeye çalışıyordun ve ben sana tam bir sürtük gibi davrandım. Özür dilerim. Bunu telafi edeceğim, yemin ederim."

Jax kaşlarını çatıyor ve parmak eklemlerini yanağıma sürtmek için uzanıyor. "Özür dileycek bir şey yok. Özür dilemene izin var.

stresli bir gün geçirmek için. Size her konuda yardımcı olmak için her zaman burada olacağım, her zaman da oldum."

Ve öyle de yaptı. Her zaman, hiç tereddüt etmeden. Onunla konuşma şeklimden dolayı bir kez daha utanç duyuyorum; o çok daha iyisini hak ediyor.

Yüzüm kıpkırmızı kesiliyor ve bencilliğimden ve toyluğumdan duyduğum utancı gizlemek için Jax'in omzuna eğiliyorum. "Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum gömleğinin içine. "Bugün söylediklerimi hak etmedin."

O cevap vermeden önce, içimden bir çaresizlik duygusu geçiyor - ona özrümü gösterme ihtiyacı. Kucağından uzaklaşıyorum ve fırına doğru dönüyorum. "Özür dilemek için sana yemek hazırlamayı düşündüm. Güveç neredeyse pişti ve onu beklerken salatayı da bitirmem gerekiyor, ama eğer yaptığım şey için havanda değilsen sana her zaman başka bir şey yapabilirim-"

"Hailey," diyor Jax, sözümü kesmeye çalışarak.

Onu duymuyorum bile, gevezeliğe devam ediyorum. "Ya da, eğer ağrın varsa beklerken sana masaj yapabilirim. Ne istersen, gerçekten. Sen söyle."

"Hailey," diyor, bu sefer daha güçlü bir şekilde.

"Ya da sadece gitmemi tercih ederseniz, bunu da yapabilirim. Zaten muhtemelen gelip gecenize dahil olmamalıydım, bu yüzden yemek biter bitmez gideceğim-"

"Hailey." Tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla kelime kusmamı durduruyor, aynı zamanda kollarımdan tutup beni kendisine doğru çeviriyor. "Lütfen, sadece... bir saniyeliğine çeneni kapatır mısın?"

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve kendimi ona bakmaya zorluyorum. Kızgın görünmüyor, sadece biraz sinirli.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye başlıyor. "Yemek yiyeceğiz ve sonra istediğin buysa bu gece benim yatağında kalacaksın, çünkü seni istediğim yer orası. Özür dilemen gereken bir şey yaptığın için değil, ait olduğun yer orası olduğu için. Seni seviyorum.

bana yemek yapmaya geldin, ama bugün işler biraz kızıştı diye bunu yapmana gerek yoktu. Böyle bir şey olduğunda konuşur, halleder ve yolumuza devam ederiz. Bunların hiçbirine gerek yok. Anladın mı?"

Tam olarak anladığımdan emin değilim ama yine de başımı sallıyorum. Söylediği gibi olmak istiyorum ama yine de bu yoğun, içten gelen davranışımı telafi etme ihtiyacını hissediyorum.

Yüz ifademi inceliyor, ona inandığımdan kuşkulu görünüyor ama başka bir şey söylemiyor. Sadece beni kucaklıyor.

"Sen bir kraliçesin, unuttun mu?" diye mırıldanıyor saçlarıma. "Seni asla yalvarırken ya da yakarırken görmek istemiyorum." Bir duraklama. "Tabii benim için diz çökmediğin sürece."

Bu sonunda rahatlamama neden oldu. Burnumu Jax'in göğsüne gömüyorum ve gülümsememi engelleyemeyerek kollarımı beline doluyorum. Rahatlayarak iç çektiğini ve bana daha sıkı sarıldığını duyuyorum.

"Akşam yemeği için ne yaptığını söylemiştin?" diye sorarak bizi gergin ortamdan çıkarıyor.

Akşam yemeği eğlenceli, kolay bir zaman. Tristan'la Remy olmadan hiç takılmamıştım, bu yüzden onu bir çift yerine bir insan olarak tanımam birkaç dakikamı aldı, ancak Jax tabağındaki son et parçasını temizlerken, Tristan'ın kuru mizahına ve ifadesiz bakışlarına giderek daha fazla aşına oldum.

Hatta Jax bulaşıkları masadan kaldırdıktan sonra birlikte televizyon izlemeye karar verdik - tabii ki istemeden. Tabaklara uzanmaya başladığında şaşkın ve gözümü kırpmadan ona bakmam bir anımı aldı.

Criminal Minds'ın ilk bölümüne daha yeni başlamıştık ki Tristan esnemeye başladı ve Jax ile beni kanepede yalnız bırakarak geceyi bitirmeye karar verdi.

Kolunun altına kıvrılmış, bugün olan her şey hakkında derin düşüncelere dalmıştım - Stacey'nin teklifi, Jax ile konuşmam, Jax ile makyaj konuşmasının ne kadar farklı gittiği hakkında.

Bu sonuncusu düşüncelerime saplanıp kalmama neden oluyor. İki adamı karşılaştırmak istemiyorum ama Steve beynimin o kadar derinlerinde ki sanki sahip olduğum tek deneyim oymuş gibi geliyor. Steve kavgayı halının altına süpürmek ve beni iki gün boyunca görmezden gelmek isterken, Jax bunu açıklığa kavuşturmak istiyor. Konuşarak halletmek istiyor. Ve Steve'in pasif agresif, sözsüz suçlama oyunu oynayacağı yerde, Jax dürüstçe beni çıldırdığım için yargılamıyor gibi görünüyor. Neredeyse hiç olmamış gibi.

Yine de suçluluk duygumdan kurtulamıyorum. Eğer bunu telafi etmeme izin verseydi, kendimi daha iyi hissedecek ve hayatıma devam edebilecektim.

Düşük kirpiklerinin altından ona bakıyorum. Gözlerim, yüzünde memnun bir gülümsemeyle televizyon izlerken tembel tembel yayılan durgun vücudunda geziniyor. Spor salonundan sonra jogger ve tişört giymiş ve her ikisi de bu pozisyonda vücuduna yapışacak kadar ince olduğu için kaslarının her çıkıntısını ve tümseklerini görebiliyorum. Bakışlarımı kucağına indiriyorum ve aradığım şeyin ana hatlarını buluyorum.

Bir an için ne yapacağımı düşündüm. Sonra kanepeden kayıyor ve Jax'in bacaklarının arasına diz çöküyorum, ellerim kalçalarını kavrayana kadar yoğun uyluklarında geziniyor.

Steve hiçbir şekilde seks düşkünü değildi ama ona sakso çekerek bana kefareti ödetmeyi seviyordu. Bu birkaç nedenden dolayı kolay bir güç oyunuydu, yani vanilya saksoları bana değil ona zevk verdiği için ve bizi fiziksel bir güç hiyerarşisine soktuğu için - dizlerimin üzerindeyken aşağı bakmayı severdi. Ve sonra işi bittiğinde, bu konu için bir daha asla özür dilenmeyecek ya da konuşulmayacaktı.

Jax'in bunların hiçbirini yapmayacağını bilsem de, aramızdaki güç dinamiğini bildiğim ve rahat hissettiğim bir şekilde düzeltmek için çaresizim.

"Hailey," diye mırıldanıyor Jax, sesi emin değilmiş gibi geliyor.

Pantolonunun kemerini çekiştiriyorum ve kalçalarını kaldırmasını işaret ediyorum. Kaldırıyor ama beni dikkatle izlediğini hissedebiliyorum. Başka bir şey söylemiyor,

sadece kaslarını geriyor.

sertleşen sikini avucumun içine alıp okşamaya başladığımda kaslar.

Sadece birkaç nefes sonra, Jax elimde kaya gibi sertleşti. Hiç vakit kaybetmeden onu ağzıma alıp dilimle ve dudaklarımla üzerinde çalışıyorum.

"Siktir," diye mırıldandı. Ama bana dokunmuyor ya da düşündüğüm gibi beni ele geçirmiyor.

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

Boşalmamaya çalışırken genellikle yaptığı gibi acı çekmiş görünmüyor; kaşlarını çatıyor. Onu iyi hissettirmek için çabalarımı iki katına çıkarırken bile bakışlarından kaçınmak için gözlerimi kapatıyorum.

"Hailey," diyor usulca. "Hailey, bana bak."

Ben yapmıyorum. Aletini gırtlığımın derinliklerine kadar sokmaya devam ediyorum ve ondan zevk almaya çalışıyorum.

"Hailey," diyor, bir öncekinden daha yumuşak bir sesle. Saçlarımı kullanarak beni nazıkçe üzerinden çekiyor ve çenemi eğerek ona bakmamı sağlıyor. "Hailey, bunu yapmana gerek yok."

Kaşlarımı çattım. "İstiyorum. Seni becermek hoşuma gidiyor."

Neredeyse üzgün görünerek başını sallıyor. "Yaptığını biliyorum ama bu şekilde değil. Şu anda bunu yapman gerektiğini düşündüğün için yapıyormuşsun gibi hissediyorum."

Cevap vermiyorum çünkü nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Yüzümde şaşkın bir ifade olduğundan emin olduğum bir ifadeyle ona bakıyorum.

Pantolonunu yukarı çekmeden önce derin bir nefes veriyor, sonra aynı hızla uzanıp beni kucağına alıyor. Bir an için boynuma sokuldu, sanki yakınlığımızın onu rahatlatmasına ihtiyacı varmış gibi. Omuzlarımdaki gerginliğin gevşemeye başlamasına izin veriyorum. İkimizi de rahatlatmak için uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Sırf benim istediğimi düşündüğün için yapmak istemediğin bir şeyi yapmanı asla istemem," diyor sonunda. "Bilinçli ya da değil, seni yapmak istemediğin şeyleri

yapmaya zorlayan biri olmak istemiyorum. Bir şeyleri
yapmanı istemiyorum çünkü yapman gerektiğini
hissediyorsun ya da

"Bana karşı dürüst olursan seninle birlikte olmak istemeyeceğimi düşünüyorsun." Sonunda başını çekip bana baktı. "Bunu neden istemediğimi anlıyor musun? Neden birbirimize karşı dürüst olmamızı ve bazı şeyler hakkında konuşmamızı tercih ettiğimi anlıyor musun?"

Duygularım utançtan şaşkınlığa ve mahcubiyete dönüşüyor. Ellerimi kucağıma bırakıyorum ve ona bakmak zorunda kalmamak için bakışlarımı indiriyorum.

Gerçek şu ki... Anlamıyorum. Varsayımsal bir anlaşmazlıktan bahsediyorsak nasıl hâlâ benimle birlikte olmak istediğini söyleyebilir? Hangi tercihlerimin ya da düşüncelerimin Jax'i üzebileceğini bilmiyorum. Kaçınmak istediğim tek şey, en başta bir sorun yaşamak. Sorun yoksa, problem de yok. Yanlış bir şey söyleme riskim yok. Steve ile olan tüm ilişkim yüzleşmekten kaçınmak ya da bunu en aza indirmekle geçti çünkü hangi konunun onu kızdıracığını asla bilemedim. Eğer benim üzerimde kontrol sahibi olmaktan hoşlanmasaydı, tartışmalarımızdan herhangi biri ilişkimizi bitirebilirdi. Ve bunun Jax'le bitmesi düşüncesi ruhumu parçalıyor. Bunun olma ihtimalini en aza indirmenin tek yolu yüzleşmeden tamamen kaçınmak.

"Anlamak istiyorum," diye mırıldanıyorum. "Sadece içgüdülerimin karmakarışık olduğunu hissediyorum. Tek bildiğim seni mutlu etmek istediğim." Gözlerinin içine bakıyorum. "Bu çok mu yanlış? Seni mutlu etmek istemek?"

Göğsünden ağır bir nefes çıkıyor ve kollarını bedenime sımsıkı sarıyor. "Tabii ki hayır. Ben de seni mutlu etmek istiyorum. Ama suçluluk duygusuyla benim için bir şeyler yapmanı istemiyorum. Biraz daha kendi mutluluğuna odaklanmanı istiyorum, tamam mı? Bu beni de mutlu eder."

Bir an için bunu düşünürken derin bir nefes alıyorum. Biraz ters geliyor ama benim mutlu olmam Jax'i de mutlu ediyorsa suçluluk duygusu biraz olsun hafifliyor. "Tamam, deneyeceğim."

Tekrar boynuma sokuluyor, vücudunda kalan tüm gerginlik azalıyor. Orada öylece oturuyor, uzun dakikalar boyunca birbirimize sarılıyor, sadece birbirimize sarılmaktan ve diğerinin varlığında nefes almaktan memnun oluyoruz.

JAX

"Orospu çocuğu," diye mırıldanıyor Hailey.

Küfür ettiğini duyunca kafam bir anda kalkıyor. şu anda Remy'nin dairesindeki kanepede oturuyoruz, ikimiz de bilgisayarlarımızı kucağımıza almışız, hatta Hailey ayaklarını bana dayamış kanepenin boyuna uzanıyor. Ben bazı işlere yetişmeye çalışırken, o derslerinden biri için ev ödevi yapıyor.

Ya da deniyor, görünüşe göre.

"Neyin var?" Ayaklarının uyluklarımın altında sıkıştığı baldırını ovarak soruyorum.

Avuç içlerinin topuklarını gözlerine sürterken hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç geçiriyor. "şu istatistik ödevi. Aklımı başımdan alıyor."

Vücudundaki gerginliği yatıştırmak için baldır kaslarını yoğuruyorum. "Yardım ister misin? İstatistik dersi almayalı uzun zaman oldu ama bir şeyler yapabilirim. Belki birlikte çalışabiliriz."

Kaşlarını çatarak başını sallar. "Hayır, bunun üzerinde kendim çalışmam gerekiyor. Zaten bir çalışma grubuyla ve profesörle gözden geçirdim, yani bu noktada sadece beynim var. Kafamı bir türlü toparlayamıyorum."

Dizüstü bilgisayarımı sehpanın üzerine koyuyorum ve tüm dikkatimi ona verebilmek için ayaklarını kucağıma çekiyorum. "Bu mu

Geçen dönem zorlandığın dersin aynısı mı?"

Kaşları daha da çatıldı. "Evet. Bu dersten ve başka bir işletme dersinden kaldım. Bu beni programın gerisine düşürdü, bu yüzden bunun tekrar olmasını kesinlikle göze alamam. Ve ikisi de zorunlu, bu yüzden bu dersi geçmem gerekiyor."

Aklıma öyle bir şey geliyor ki, başparmaklarım onun ayak toplarına masaj yaparken duraksıyor. "Eğer kafeyi devralırsan, diplomaya ihtiyacın olacak mı?"

Geriliyor ve ben de bunu düşünmediğim için zihinsel olarak kendime lanet ediyorum. Geçen gün kafe sahibinin teklifi karşısında yaşadığı çıldırma halini konuşmamıştık ama aklının bir köşesinde yüzeyin altında kaynayıp durduğunu hissediyordum. Muhtemelen konuyu biraz daha iyi açmalıydım ya da en azından zaten sinir bozucu olan bir konunun üzerine yığmamalıydım.

"Ne olursa olsun bir diploma almalıyım," diyor sert bir şekilde. "Lisans derecesi olmadan sahip olmaya değer bir iş bulamazsınız ve özellikle işletme derecesi çoğu fırsat için yararlı olacaktır."

Vücudundaki gerginliğin erimesini dileyerek tekrar ayaklarına daireler çizmeye başlıyorum. "En başta bu yüzden mi kaydoldun? Özgeçmişine yazabilmek için bir diploma almak için mi?"

Bunu suçlayıcı bir şekilde söylemiyorum ama gözlerini bana dikişinden öyle anladığı belli oluyor. "Nedenlerden biri, evet," diye ısıırıyor.

Ses tonumu daha da yumuşatmaya çalışıyorum. "Bu... yeni. Eskiden üniversitenin gerekli olmadığını, gerçek hayat deneyiminin bir kağıt parçasından daha değerli olduğunu söyledin. Ne değişti?"

Çenesi sıkılıyor, artan hayal kırıklığı yüzünde açıkça görülüyor. Bir yanım konuyu kapatıp onu akıllara durgunluk veren orgazmlarla dolu bir geceye sürüklemek istiyor ama daha büyük bir yanım da bunu biraz zorlamak istiyor. Sadece son zamanlarda çok fazla orgazm yaşadığımız ve ona bu ilişkinin bundan ibaret olmadığını kanıtlamak istediğim için değil,

Ama aynı zamanda zor konular hakkında iletişim kurma konusunda daha iyi olması gerektiği de açık. Steve'in ona dayattığı korkunç iletişimi sadece tahmin edebiliyorum - muhtemelen ya hiç yok ya da sadece onun fikrini kabul etmeye zorluyor - bu yüzden bu tam olarak sağlıklı bir ilişki için yeniden ayarlaması gereken şeylerden biri.

Her ne kadar sorumu ve sınırdaki suçlamamı geri almak istesem de yapmıyorum. Sadece bakışlarını tuttum ve cevabını bekledim.

Gerçek bir cevap için beklemeye hazır olduğumu anladığında çenesini sıkıyor ve sert bir şekilde "Büyüdüm, değişen bu" diyor. Sonra gözlerini bana dikti. "Sen de aynı sebepten üniversiteye gittin. İşletme diploman olmadan şu anki işini alamayacağını biliyorsun, o zaman neden benimle uğraşıyorsun?"

Göz teması kurarken ayağına masaj yapmayı hiç bırakmıyorum ve nazikçe, "Sana asla sataşmam, Hailes. Sadece sohbet etmek istiyorum. Ve haklısın, üniversiteye diploma almak için gittim, böylece bir iş bulabilirdim. Ama istediğim işi biliyordum ve onu elde etmek için bir diplomaya ihtiyacım olduğunu da biliyordum. Yani açık bir amaç vardı. Sizin için okulu sormamın nedeni, istediğiniz işin önünüze gümüş tepside sunulmuş olması ve hiçbir yerde üniversite diploması gerektirmemesi. Bu yüzden merak ediyorum, neden okulda kalıyorsun? Neden okulu bırakmadın?"

Bunun üzerine gözleri açılır. "Bırakmak mı?" diye ciyaklıyor. "Bu delilik! Zaten iki yılını verdim, şimdi bırakamam. Ayrıca, özgeçmişimde bir lisans diplomasına sahip olmak sadece iyi bir şey olabilir."

"Bu doğru," diye başımı sallayarak kabul ediyorum. "Ama o diploma sadece istediğin kariyer için gerekli değil, aynı zamanda hayalindeki işi kabul etmeni de engelliyor olabilir. Stacey'nin yerine geçersen okula yeterince zaman ayıramayacağını biliyorsun; tüm enerjini kafeye odaklamak zorunda kalacaksın. Peki neden bunu yapmıyorsun? Neden bu kadar

Zaten hiçbir zaman sana göre olmayan bu üniversite fikrine sadık mı kalacaksın?"

Bana ters ters bakıyor ve ayaklarını kucağımdan çekiyor. "Hepimizin kariyer planları önümüze mükemmel bir şekilde serilemediği için üzgünüm. Bazılarımız seçimlerimiz arasında bocalamak ve kırk yaşından önce doğru olanı bulmayı ummak zorundayız."

Aramıza koymaya çalıştığı mesafeyi görmezden geliyorum ve onu kucağıma alabilmek için belinden kavıyorum. Geri çekilmeye çalışmıyor ama sabit bir şekilde oturmaya devam ediyor.

"Hiçbir şeyi beceremediğin için seni yargılamıyorum," diye mırıldanıyorum saçlarını omzunun üzerinden tararken ve köprücük kemiğine bir öpücük kondururken. "Hepimiz beceriksiziz, bunda yanlış bir şey yok. Ben sadece, her ne sebeple olursa olsun, üniversiteye o kadar odaklanmışsın ki büyük resme, daha doğrusu önündeki büyük fırsata bakmadığını söylemeye çalışıyorum." Kollarımı beline doluyorum ve omzunu öpmek için duraklıyorum. "Sadece gününü ne yaparak geçirmek istiyorsan onu yaparak mutlu olmanı istiyorum. Sanırım bu kendi kafeni işletmek anlamına geliyor, ama eğer yanılıyorsam ve bu gerçekten diplomanı alıp başka bir şeyin peşine düşmekse, o zaman bunu da desteklerim. Ben sadece seni biraz zorlamaya çalışıyorum."

Kollarımda hafifçe gevşiyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum. Bir yanımda yine benden uzaklaşmasını bekliyordu. Ve bu konuşmada ilerleme kaydediyor gibi görüldüğümüz için, bir şans veriyorum ve biraz daha zorluyorum.

"Steve sana diploma alman gerektiğini söyledi mi?" Sessizce sordum.

Sertleşti. Ve sonra geri çekildi, tıpkı korktuğum gibi.

Etrafındaki tutuşumu çözüyor ve aramıza biraz mesafe koymak için ayağa kalkıyor.

"Bir erkeğin katkısı olmadan da bir şeyler yapabilirim, biliyorsun," diyor soğuk bir sesle. "Sen ve Remy'nin Steve'i

üzerimde bir etkisi vardı ve verdiğim her kararı etkiliyordu ama aslında bağımsız olabilecek kadar zekiyim."

"Bunu biliyorum," diyorum usulca. Ama onu çok fazla zorladığımı hissederek, Steve'in etkisinin hala ruhunda fark ettiğinden çok daha fazla parçaya sahip olduğunu düşündüğüm gerçeğinden bahsetmiyorum. Steve'in onu o kadar mahvettiğini düşünüyorum ki, büyük kararlar için bilinçaltında bir erkeğin katkısına ihtiyaç duyduğundan eminim. İsteddiği fırsat gözünün önündeyken üniversitede kalmasını haklı çıkarması için onu zorlamamın nedeni bu, her ne kadar yaptığı şeyi yapmaya devam ederek güvenli oynamak istediğini bilsem de - ona yapması söylenen şeyi.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye tersliyor. "Bence tam olarak bunu ima ediyorsun. Ve ben bunu takdir etmiyorum. Steve'in çıkarıcı bir pislik olması, benim artık kendi kararlarını veremeyen uysal bir kadın olduğum anlamına gelmiyor. Ve kendi erkek arkadaşımın benim hakkımda böyle düşünmesine içerliyorum."

"Hailey, ben asla-"

"Herkesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm," diye mırıldanıyor.

Panik içinde ayağa fırladım. Bir anda onun üzerine atıldım, yüzünü kocaman ellerimle kavradım ve mırıldandım, "Kahretsin bebeğim, özür dilerim. Seni incitmeye çalışmıyordum. Senin hakkında asla böyle düşünmezdim. I..." Tereddüt ediyorum ve kabaca yutkunuyorum. "Senin için dünyaları düşünüyorum. Tanıdığım en güçlü insansın. Okulda olmanın sebebinin Steve olduğunu söylediğim için özür dilerim, bu haddimi aşmaktı. Sadece anlamaya çalışıyordum."

Kollarımda sönüyor, göğsüme yaslanıyor ve kollarını belime doluyor. Sadece yorgun hissediyor.

"Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diye fısıldıyor. "Seninle kavga etmekten hoşlanmıyorum."

"Tamam bebeğim, zorunda değiliz," diye mırıldanıyorum, yatıştırıcı bir okşayış olduğunu umduğum bir şekilde saçlarını okşuyorum. Onu konfor alanının ötesine itmek istememe rağmen, onu üzmekten nefret ediyorum.

Her zaman öyleydi. Çocukken bile Hailey'nin stresi beni strese sokardı.

Belimi sıkıca kavırıyor ve yüzünü göğsüme gömüyor. "Hadi film falan izleyelim."

Saçlarına öpücükler konduruyorum. "Ne istersen yap bebeğim."

Bu yüzden gecenin geri kalanını film izleyerek, sanki ikimiz de tartışmamızın aramıza koyduğu boşluğu düzeltmek için yakınlığa ihtiyaç duyuyormuşuz gibi birbirimize sarılarak geçiriyoruz.

Ve bütün gece boyunca, Remy'nin haklı olabileceği korkusunu üzerimden atamadım.

Mindere uzanmış, kendi düşüncelerimde kaybolmuşken, "Hey, dostum, kafeste birkaç raunt yapmak ister misin?" sorusunu duydum.

Şaşkınlığımı üzerimden atıp Aiden'a dönüyorum. "Ne? Evet, tabii, hadi gidelim." Çantamdan boks eldivenlerimi çıkarıp kafese giriyorum ve Tristan'ın bana attığı bakışı görmezden geliyorum. Ellerimi sarıyorum ve alanın ortasına geçiyorum.

"Hazır mısın?" Aiden başlamadan önce soruyor. Başımı sallıyorum.

İkimiz de bir saatten fazla süredir çalışıyor olmamıza rağmen yavaş başlıyoruz. Genelde boğa gibi saldıran ben olurum, bu yüzden Aiden anlaşılır bir şekilde şaşkın görünüyor. O hâlâ amatör bir dövüşçü ve Tristan'la benden dayak yemeye alışkın. Ama benim her zamanki boğa modumda olmadığımı hissedince, bir yumruk yağmuruna tutarak ilerlemeye başlıyor.

Onları kolayca savuşturuyorum, ama vücut tekmesinin geldiğini göremiyorum.

Temiz bir şekilde yere indiğinde çarpmanın etkisiyle homurdanıyorum. "Jax, topla kendini," diye bağılıyor Tristan.

İçinde bulunduğum zihinsel sisten kurtulmak için

omuzlarımı yuvarlıyorum. Kendi boks kombinasyonumla bir adım öne çıkıyorum.

Aiden bunu kolayca savuşturur.

Homurdanıyorum ve tekrar ileri atılıyorum. Kombinasyonumun sonunda bir yumruk indirmeyi başarıyorum, ama Aiden benim aşırı uzanmış pozisyonumdan faydalanıyor ve kollarını bacaklarıma dolamak için eğilip beni yere indiriyor.

Ki alıyor da.

Yerde pozisyon almak için güreşiyoruz ama onu ayağa kalkacak kadar yerinden oynatmam normalden çok daha uzun sürüyor. Ve bir kez ayağa kalktığımızda, Aiden bana nefes almam için bir saniye bile vermeden tekrar saldırıyor.

Raundun geri kalanında ileri geri gidiyoruz ama zil çalmadan hemen önce çeneme büyük bir kroşe yiyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum kendi kendime, çenemi gererek.

"Bugün neyin var senin?" Tristan tersledi. "Normalde Aiden'ın her yerinde sen varsın. O raunt boyunca neredeyse hiç atış yapmadın."

Aiden kafesin diğer tarafından, "Buna alındım," diye mırıldanıyor.

"Neler oluyor?" Tristan bastırıyor.

"Sadece kötü bir gün, sakın ol," diye çıkıştım. "Birçok kez kışına tekme yedin."

Kafesin dışına tutunduğu yerden bana bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama bakışları sadece Tristan'ın yapabileceği şekilde çok şey anlatıyor.

Zil ikinci raundun başladığını işaret ediyor. Bu sefer Aiden ona saldırıp saldırmayacağımı görmek için beklemiyor, bir kez daha yere sermek için ileri atılıyor. İlkini savunmayı başarıyorum ama artık her zaman olduğum kadar büyük bir tehdit olmadığımı anladığı için saldırılarından vazgeçmiyor. Bir taktik daha deniyor ve ben onu savunduğumda bacağıma kanca takıp bizi mindere götürüyor.

Sırt üstü düştüğümde homurdanıyorum. Altından kalkmaya çalışıyorum, ama çırpınma sırasında kolumu yakalamayı başarıyor ve hiç tereddüt etmeden hemen bir armbarın içine düşüyor.

Kolumu tamamen düzeltmesini engellemek için elimi tutarken kaşlarımı çatıyorum. Bunu yapmaktan ne kadar nefret etsem de, bundan kurtulmak için teknik yerine saf gücü kullanıyorum. Omuzlarımı Aiden'in bacaklarının beni tuttuğu yere doğru itiyorum ve tüm ağırlığımı onun üzerine basıyorum. Dişlerini gıcırdatıyor ve beni bir şeyle bitirmek için çabalıyor.

Ama zil çaldı ve kaşlarını çatarak beni bıraktı. Ben de kaşlarımı çatarak ayağa kalkıyorum ve öfkeli bir Tristan'la yüz yüze geliyorum.

"Nefes al," diye homurdanıyor ve başımın üstüne su döküyor. Söylediğini yapıyorum, her ne kadar bir raundun sonunda kalp atış hızımı düşürmek nefes almak kadar doğal olsa da. Kafesin öbür ucuna, Max'in şimdi Aiden'in önünde durduğu ve ona da aynı muameleyi yaptığı yere bakıyorum.

Tristan, "Aklından her ne geçiyorsa, ondan nasıl kurtulacağını bul," diye tersliyor. "Kötü bir gün geçiremezsin demiyorum, ama bunu bir antrenman olarak kullan - aynı derecede kötü hissettiğin bir dövüşe girmen kaçınılmaz, bu yüzden bugün bu saçmalığı nasıl bırakacağın konusunda pratik yap ki dövüşünü etkilemesin."

Haklı olduğunu bildiğim halde ona ters ters bakıyorum. Bu benim ilk rodeom değil, kafam yerinde değil ya da kışıma tekme yiyorum ama yine de bunu ondan duymak sinir bozucu.

"Anladım," diye homurdanıyorum. Tristan'ın benim için döktüğü suyun bir kısmını yutmak için ağzımı açıyorum. Zil çalıp üçüncü beş dakikalık raunt başladığında ağızlığımı ısıriyorum ve hemen ilerlemeye başlıyorum.

"Akıllı ol," diye bağıyor Tristan.

Ama ben bunun çok ötesindeyim. Hayal kırıklığı, kızgınlık ve tüm bu günün karmaşasına dair kendi kafa karışıklığımla besleniyorum. Aslında tüm bu haftanın.

Tüm bunları bir kenara itip Aiden'in üzerine yumruk yağdırıyorum. Sonunda onu geri çekilmeye zorlayan bir vuruşla yakalıyorum ve hevesle onu takip ediyorum. Hızımı daha da arttırıyorum.

Hızla tükenen günler her zaman on kat daha yorucu geliyor.

Bugüne duyduğum öfke yumruklarımı vahşileştiriyor. Tristan bana aynı komutu tekrar tekrar bağıyor olsa da akıllıca bir baskı yapmıyorum. Ama o kadar sinirli bir ruh halindeyim ki, onu tamamen görmezden geliyorum ve ileriye doğru bastırıyorum, atabildiğim kadar çok yumruk atıyorum ve birinin tutmasını umuyorum.

Aiden aptal değil ama. Bu antrenman seansına benim ileri doğru baskı yapmamı bekleyerek girdi, bu yüzden muhtemelen en başından beri belirli bir teknik atmaya hazırdı. Ve şimdi fırlattığında, aynı hızaya geliyor.

Sol tekmesi karaciğerime çarptığında parçalanıyorum. Ne kadar sert olursanız olun, otomatik bir kapatma düğmesi gibi. Hemen dizlerimin üzerine çöküp kendi içime kıvrılıyorum.

"İşin bitti," diye bağıyor Tristan. "Aiden, ağır torbada üç yıldırım turu ile bitir. Ne attığın umurumda değil ama üç raunt boyunca yapabildiğin kadar sert yap. Yanmanı istiyorum." Başını torba odasına doğru salladı. "Max, sen de. Koç seni Ocak kartına sokmaya çalışıyor, bu yüzden hazır olmanı istiyorum."

Kafese yaslanıp adamların odadan çıkışını izliyorum. Tristan karşıma oturuyor, ikimiz de yastıklı direklere yaslanıyoruz ve birbirimize bakarken bir dakika boyunca tek kelime etmiyoruz.

"Ben Hailey," diye homurdanarak sessizliği bozuyorum.

Tristan anlayışla başını salladı ve devam etmemi bekledi.

Ayaklarıma bakıyorum, bu kısımda gözleriyle buluşamıyorum. "Sanırım Remy haklıydı, dostum. Bence çok erkendi." İrkildim. "O... eğer gün ışığı ve gökkuşağı değilse benimle nasıl konuşacağını bile bilmiyor. Sanki nasıl olacağını bildiği tek ilişki zehirli bir ilişki."

Tristan bir an için düşünceli görünüyor. "Yine de bunu biliyor olmalıydın. Başlangıçta onun elini biraz tutman gerekecekti."

Acı dolu bir ifadeyle başımı kaldırıyorum. "Biliyordum. Sadece bu konuda benimle mücadele etmesini beklemiyordum. Düşündüm ki, kahretsin, düşündüm ki... bu biziz. Biz Jax ve Hailey'iz. Çocukluğundan beri aynı dalga boyunda iletişim kurabiliyoruz. Ve şimdi... şimdi onunla aynı fikirde olmadığım da ya benimle kavga etmek istiyor ya da tüm tartışmayı halının altına süpürüyor. Mücadele edeceğimizi düşündüğüm şey bu değildi." Ağır bir nefes verdim. "Bazen çok fazla düşündüğümü düşünüyorum, çünkü bu sadece okul veya iş hakkında konuştuğumuzda oluyor, ama diğer zamanlarda bana karşı dilini tuttuğunu hissediyorum. Sanki bana gerçekten ne hissettiğini söylemekten çok korkuyor çünkü tartışmalardan ya da beni mutsuz etmekten rahatsız oluyor. Anlaşmazlıkların dünyanın sonu olmadığını anlamasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Benimle bu konular hakkında konuşursa onu daha az sevmeyeceğimi."

Tristan düşünceli görünüyor. "Ona nasıl iletişim kurulacağını göstermeniz gerekiyor gibi görünüyor. Genç olduğunu unutuyoruz ama öyle - muhtemelen sağlıklı bir çiftin parçası olmayı bilmiyor. Ona karşı sabırlı olun."

İnliyorum ve başımı direğe yaslıyorum. "Deniyorum ama bana kızmaya başlamasından endişeleniyorum. Birkaç kez tartıştık ve bu tartışmaları çözemedik çünkü paniğe kapılıyor ve sonra da bana sırtını dönüyor. Ve her seferinde onu aşağıladığımla ilgili bir yorum yapıyor. Sanırım neden böyle hissettiğini anlayabiliyorum ama bunu küçümseme olarak yorumlamadan onunla bir şeyler hakkında nasıl konuşacağımı çözemiyorum." Sertçe yutkunuyorum ve "Benden nefret etmeye başlarsa bununla başa çıkamam." diyorum.

"Senden asla nefret edemez, bunu biliyorsun," diye beni yatıştırıyor Tristan. "Sadece ona zaman tanı. Siz bunu atlatacaksınız."

"Ya onunla birlikte olarak durumu daha da kötüleştiriyorsam?" Sessizce soruyorum. Kırgın bir şekilde. "Ya bunu kendi başına atlatmak zorunda kalırsa? Remy'nin haklı olmasından endişeleniyorum - Hailey'nin

Tekrar biriyle birlikte olmadan önce bazı şeyleri kendi başına çözmesi için zamana ihtiyacı var."

Duraklıyorum, son birkaç günün endişelerinin bir anlığına beni ele geçirmesine izin veriyorum. "Ve bu beni çok korkutuyor çünkü şimdi gitmesine izin verirsem beni asla geri almayabilir," diye boğuluyorum.

Tristan hiçbir şey söylemiyor. Sadece orada oturmama, boş gözlerle uzaktaki duvara bakmama izin veriyor, ben de düşüncelerimin beynimde dönüp durmasına izin veriyorum. Birden sinirlerim, endişelerim, umutlarım, korkularım, her şeyim alt üst oldu. Her şeyi hissediyorum. Çünkü Hailey konusunda ne yapacağım ya da bu işin nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Bana sadece panik kaldı.

Tristan bunu hemen anladı. "Git torbaya vur," diye emrederek minderden kalktı. Bana doğru yürüyor ve beni yukarı çekmek için bir elini aşağı uzatıyor. "Git sinirlerini at ve sonra gidip kız arkadaşınla konuş."

Beş tur torba çalışması kafamı boşaltmaya yetmiyor - spor salonundan çıktığımda hala aşağı doğru bir korku ve kafa karışıklığı sarmalında sıkışıp kalmış oluyorum.

Bunun iyi bir yere gitmediği hissinden kurtulamıyorum.

Bu düşünce daha fazla paniğe ve hemen Hailey'i görme ihtiyacına yol açıyor. Saate bakıyorum ve muhtemelen şu anda işini bitirdiğini fark ediyorum, bu yüzden doğruca Remy'nin dairesine gidiyorum.

Ben kapıyı çaldığımda çoktan eve gelmişti.

"Hey," diyor, sesi şaşırmış gibi. "Buraya geleceğini bilmiyordum."

Kapıyı kapatabilmek ve onu kollarıma alabilmek için dairenin içine doğru itiyorum. "Seni özledim," diye mırıldanıyorum

derin bir nefes alarak ve Hailey'nin özünden alabildiğim kadarını içime çekerek.

"Ben de seni özledim," diyor usulca ve kollarını bana doluyor. "Ben de tam seni arayıp bu hafta sonu ne yapmak istediğini soracaktım."

"Umurumda değil, sadece seninle vakit geçirmek istiyorum." Ona daha sıkı sarılıyorum, o rahatsız edici endişe hissi kalbimi sıkıca kavıyor.

Göğsüme doğru kıkırdıyor. "Beni böyle özlemene bayılıyorum."

Ona sarılışımı gevşetip uzaklaşmaya başladım ve mırıldandım: "Özür dilerim. Tuhaf bir gündü."

Yine de uzağa gitmeme izin vermiyor çünkü kollarımı belini tuttukları yerde yakalıyor. "Umursadığımı söylemedim," diyor gülümseyerek. Ama sonra yüzümdeki bir şeyi fark ediyor ve kaşlarını çatıyor. "Gözün morarmış. Bugün antrenman mı yaptın?"

Asık suratla başımı sallıyorum. "Aiden ve ben birkaç tur attık."

"Aiden mı?" diye soruyor şaşkınlıkla. "Ama sen onu hep yenersin."

Ne oldu? Şanslı atış mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Kötü bir gün," diye homurdanıyorum.

Bana bakarken başını eğiyor. Başka bir şey sormuyor ama bir sonuca varmış olmalı ki başını sallıyor ve beni oturma odasına çekmek için dönüyor. "Bu gece burada takılalım. Film falan izleriz?"

Başımı sallıyorum ve beni kanepeye çekmesine izin veriyorum. Ona hiç yer vermiyorum, hemen etrafını sarıyorum, bu da tekrar kıkırdamasına neden oluyor.

Sesini her şeyden çok seviyorum.

Sonraki birkaç saati birbirimize sokularak televizyon izleyerek ve her şey hakkında konuşarak geçirdik. Bu, -dokunma hariç- Hailey ve benim arkadaşlığımız boyunca yıllarca keyif aldığımız türden rahat bir geceydi.

Yavaş yavaş sinirlerimden kurtulmayı başarıyorum. Tristan'la yaptığım konuşma hala aklımın bir köşesinde duruyor ama

Şimdi kendimi, ayakkabının düşmesini beklemek yerine, ona karşı sabırlı olun, bir yolunu bulacaktır sözlerine odaklanırken buluyorum.

Kolumun altına sıkıştırdığım Hailey'e gizlice bir göz atıyorum. Mutlu ve televizyondaki bir şeye gülüyor. Onu bu kadar mutlu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Yarın çalışmayacaksın, değil mi?" Ona soruyorum, aniden onu mümkün olduğunca uzun süre yanımda tutma ihtiyacının üstesinden geliyorum.

Başını sallıyor. "Yarın ve Pazartesi izinliyim." Dönüp bana bakıyor. "Neden? Bir şey yapmak ister misin?"

Burnunu, kaşlarını, yüzünün açılarını izlemek için parmağımı uzatmaktan kendimi alamıyorum. Ona o kadar aşık hissediyorum ki, bu delilik.

"Yarın iki özel ders vermem gerekiyor ama neden benimle gelmiyorsun, sonra da seni akşam dışarı çıkarırım? Ne yapmak istersen, ben varım. İstersen Carpe Noctem listesindeki tekrarları bile yapabiliriz."

Yaptığım şakaya gülümsüyorum ama onun bana karşı sertleştiğini hissediyorum.

Parmağım izini sürerken duraklıyor ve şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Beni spor salonunda beklemek istemiyor musun?" Ona soruyorum.

Gülümsememin düştüğünü görüyor ve hemen yüzüne bir tane yapıştırmaya çalışıyor. Her ifadesini bildiğim ve bu ifadenin gözlerine ulaşmadığını bildiğim sürece beni kandırabilirdi.

"Elbette seninle geleceğim," diyor ama zoraki bir sesle. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Kaşlarım çatıldı. "Gelmek zorunda değilsin, Hailes. Bunu önermemin tek nedeni bencil olmam ve ikimiz de çalışmadığımız sürece yanımda olmanı istemem. Ama gelmek istemezsen anlarım. Seni sonra alırım."

Ben daha konuşmamı bitirmeden başını sallıyor. "Hayır, sorun değil, gelmek istiyorum. Geleceğim."

Yalan söylüyor, biliyorum. Bu kızı bazı günler kendini tanıdığından daha iyi tanıyorum ve bunu istemediğini biliyorum.

Yarın benimle gel.

Televizyonu izlerken profilini inceliyorum ve gözlerimle buluşmaktan kaçınıyor. Muhtemelen yalanını okuduğumu biliyor. Ama neden? Neden böyle küçük bir konuda yalan söylüyor?

Ve aniden, mideme bir kaya parçası düştü. Bütün gün içimde kötü bir şeyler olacağına dair bir his vardı... işte bu. Geleceğini bildiğim şey buydu.

Farkına varmakla tüm vücudum buz kesiyor.

Sadece yalanının nedeni hakkında değil, bu yalanın ne anlama geldiği hakkında da.

Bana hayır demek istemiyor. Böyle bir konuda bile bana hayır demeyi kendine yediremiyor.

Tekrar deniyorum, bu sefer çaresizlik sözcüklerimi sarıyor. "Hailey, söz veriyorum gitmek istemiyorsan sorun değil. Seni tamamen anlıyorum. Çok sıkıcı ve gitmenin tek nedeni benim bencil bir piç olmam. Sen evde kal, ben seni sonra alırım."

"Gitmek istediğimi söyledim," diyor sıkıca, vücudu kollarımda kaskatı. Sinirlenmiş.

Kabaca yutkunuyorum, avuçlarım sinirden nemli hale geliyor. "Bana hayır de," diye fısıldıyorum kırık bir sesle. "Sadece hayır de, Hailes."

Hayır demesine ihtiyacım var. Hayır demesine ihtiyacım var.

Kendini savunmasına ihtiyacım var. Bana bunu yapabileceğini göstermesine ihtiyacım var.

Bakışları şaşkınlık ve kızgınlıkla bana yöneliyor. "Ne dedin? Hayır, gideceğimi söyledim. Ben gidiyorum." Sonra tekrar televizyona dönerek konuşmamızı etkili bir şekilde sonlandırdı.

Gözlerimi kapatıyorum, mevcut gerçekliğimizin acısı bir gelgit dalgası gibi beni yıkıyor. Yolunda sadece yıkım gören ve bir şeyleri değiştirebilmeyi ne kadar çok istesem de rayından çıkarılamayan bir dalga.

Sadece... öyle.

Bana hayır bile diyemiyor. Söylesem bile, ona kendini güvende hissedeceği bir ortam sağlasam bile bunu yapamıyor.

Ve o anda, onu kurtarmak için tam da onu benden sonsuza dek uzaklaştıracak şeyi yapmam gerektiğini fark ediyorum.

"Hailey," diye mırıldanıyorum, acı içime hücum ediyor.
"Biraz ara vermemiz gerek."

JAX

Kafasını çevirip bana baktı. "Ne?!"

Yüzündeki ifade kalbimi parçaladı. Kahretsin, bunu yapmak istemiyorum.

Kelimelerimi çıkarmaya çalışıyorum ama boğazıma takılıyorlar. Sertçe yutkunuyorum ve tekrar deniyorum. "Kız kardeşin haklıydı. Bu işe çok aceleyle giriştik."

Aramızda biraz mesafe yaratmak için hızla benden uzaklaşıyor. "Benden ayrılıyor musun?" diye fısıldıyor inanamayarak.

"Hayır," diyorum telaşla. "Asla yapamam, istemiyorum..." Hay sikeyim. Bu şimdiye kadar söylemek zorunda kaldığım en zor şeydi. "Sadece biraz zamana ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Ayrıldıktan hemen sonra üzerine atlamakla hata ettim, o boktan olaydan sonra kafanı toparlaman için sana biraz zaman tanımalıyım-"

"Kafamı toplamama yardım ediyorsun!" diye öfkeyle araya giriyor. "Şu anda tam da ihtiyacım olan şey sensin. Neden beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun? Ne oldu?"

Bir küfür mırıldanıyorum ve tavana bakarak sabır ve bunu küçümser görünmeden açıklamanın bir yolunu arıyorum. "Ben... Ben sadece bana çok fazla bel bağladığınızı düşünüyorum," diyorum ona bakmadan. "Bence Steve seni ona bağımlı hale getirdi ve artık bildiğin tek ilişki türü bu. Bize böyle davranıyorsun." Bakışlarımı kucağıma indiriyorum ve

"Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum."

Kanepeden sıçırıyor, öfkesi yüzünden okunuyor. "Kes şunu," diye tıslıyor. "Bana nasıl hissettiğimi söyleyemezsin, Jax. Neler yaşadığım ya da seninle birlikte nasıl hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. "Haklısın, ben-" "Benim adıma karar veremezsin," diye devam ediyor

öfkeyle. "Asil Jax olup zavallı küçük Hailey'i kendinden kurtaramazsın."

"Hailey, ben asla-" diyorum panik içinde.

"Yaptığın tam olarak bu!" diye haykırıyor, ellerini havaya kaldırarak. "Benim adıma bensiz karar veriyorsun."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Ama bu benim haksız olduğum anlamına gelmiyor. Yeniden kendi başına bir birey olması gerekiyor ve ben ona bu kadar yakınken bunu yapamaz.

Bu düşünce kararlılığımı pekiştiriyor ve beni doğru şeyi yaptığımı ikna ediyor. Derin bir nefes alıyorum ve onu daha fazla panikletmemek için hareketlerimi yavaş tutarak koltuktan kalkıyorum. Dikkatli bir bakışla beni izliyor, öfkesi hala vücudundan yayılıyor.

Önüne geçip yüzünü avuçluyorum, başparmağımla yanağını sevgiyle ovuyorum. "Hailey," diye mırıldanıyorum usulca. "Neler yaşadığın hakkında hiçbir şey bilmiyorum, haklısın. Tek bildiğim sensin... Seni tanıyorum. Ve ben senin içinde olduğunu bildiğim Hailey'e bakmıyorum. Sadece onu tekrar bulman için sana biraz zaman tanımak istiyorum çünkü bence benimle olmak sana bir koltuk değneği ve kafadaki tüm bu saçmalıklarla başa çıkmaman için bir bahane veriyor. Bence biraz ara versek-"

Elimi yüzünden uzaklaştırıyor. "Ara diye bir şey yok, Jax," diyerek öfkeyle sözümü kesti. "Ya birlikteyizdir ya da değilizdir. Arada bir şey yok."

Bunu söyleme ihtimalinin olduğunu bilmeme rağmen sertçe yutkunuyorum. Porter kardeşler her zaman

ikinci en iyi muamelesi görmekle ilgili bir şeyi vardı, bu yüzden bana  ltimatol vermesine  aşırmadım.

"Eğer istediğın buysa, anlıyorum," diye mırıldanıyorum, her ne kadar bu sözleri söylemek lanet olası kalbime çivi çakmak gibi gelse de. "Hâlâ biraz zamana ihtiyacım olduğunu düşünüyorum."

Şaşkınlıkla bana bakıyor ve bu konuda ciddi olduğumu fark etmeye başladığını hissedebiliyorum.

"Yani başka biriyle yatmaya başlasaydım, senin için sorun olmazdı," diyor düz bir tonda.

İrkildim. Hayır, benim için sorun olmazdı. Bunu düşünmek bile az önce söylediğim her şeyi geri almak ve onu yatak odama kilitlemek istememe neden oluyor, böylece bir daha hiçbir erkek ona bakamayacak, dokunamayacak bile.

Ama dişlerimi sıkıyorum ve kendime bunun daha iyisi için olduğunu hatırlatıyorum. Hailey'nin kendi kendine iyileşmesi için biraz zamana ihtiyacı var ve sonra bunu gerçekten tekrar deneyebiliriz. Bu sadece gerekli acı kısmı.

"Benim için sorun olmazdı ama bu senin kararın olurdu ve ben bunu anlayışla karşılardım" demeyi bir şekilde başarıyorum. Nefes alıyorum ve ekliyorum: "Ama bunu neden yaptığımı anlamaya çalışmanı ve boşluğu başka bir erkekle doldurmaya çalışmak yerine iyileşmek için zaman ayırmanı umuyorum. Bu arada ben de tam olarak bunu düzeltmeye çalışıyorum."

Yüzü düşüyor. "Düzeltmek mi?" diye fısıldıyor kırık bir sesle. "Beni düzeltmek mi istiyorsun?"

Hay sikeyim. "Bu kötü bir kelime seçimiydi."

Öfkesi göz açıp kapayıncaya kadar yüzüne geri döndü. "Hayır, değildi. Tam olarak kastettiğın buydu." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, beklenti içinde bekliyor. "Devam et o zaman. Bana neyi düzeltmem gerektiğini düşündüğünü söyle. Eğer bu konuşmayı yapacaksak en azından bu konuda dürüst olalım."

Tereddüt ediyorum, tuzağı hissediyorum ama bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Devam et," diye zorlar. "Anlat bana."

Kaderime boyun eğerek kendimi bırakıyorum. Her şeyi geri almaya çalışmak ve az önce söylediğim her şeyi unutmaması için yalvarmak yerine ona gerçeği söylüyorum.

"Zehirli bir ilişki içinde olmaya çok alışmışsın," diye itiraf ediyorum, kederli bir şekilde. "Her zaman mükemmel olmayan bir ilişkide nasıl var olacağını bilmiyorsun, çünkü endişelerinin ya görmezden gelinmesine ya da geçersizmiş gibi davranılmasına çok alışkınsın." Kekeleyerek nefes alıyorum, devam etmek için cesaret arıyorum.

Hailey orada donmuş bir şekilde duruyordu.

"Tüm bunları seninle birlikte aşabilirim, eğer hepsi buysa. Sana sağlıklı iletişimi gösterebilirim. Ama mesele sadece bu değil." Bir sonraki kısımda irkilmekten kendimi alamıyorum. "Steve seni o kadar kötü manipüle etti ki iradeni kırdı ve her türlü özgüven için ona bağımlı hale getirdi. Ve şimdi sen de aynı şekilde bana yaslanıyorsun. Kendi başına bir karar veremiyorsun çünkü yeterince iyi olmadığından korkuyorsun ve bu da seni engelliyor." Bakışlarına karşılık veriyorum ve yavaş yavaş sistemimi ele geçirmeye başlayan hüzne teslim oluyorum. "Bana spor salonuna gitmek istemediğini bile söyleyemiyorsun çünkü bana hayır demek istemiyorsun."

Bunun üzerine gözleri büyüdü. "Duygularını incitmek istemediğim için mi benden ayrılıyorsun?"

Tereddüt ediyorum ama sonra başımı sallıyorum. "En son ne zaman birine hayır dedin?"

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "İşte her zaman hayır diyorum!"

Tekrar başımı sallıyorum. "Evet, ama bunun tek nedeni bir şekilde işteki benliğini diğer her şeyden ayırmayı başarmış olman. Restoran sektöründe o kadar uzun süredir çalışıyorsun ki, gerçek hayattaki Hailey gittikçe daha az kendine benzese bile, işteki Hailey değişmemeyi başardı." Duraklıyorum, kararlılığım sertleşiyor. "En son ne zaman birine hayır dedin?" Tekrar ediyorum.

Bir an için kaybolmuş gibi görünüyor. "Ben... ben... birçok kez ben-" Ama sonra öfke geri döner ve yüzü

bulutların üzerinde. "Bu adil değil. İnsanları memnun etmek bir suç değildir."

"Kendi akıl sağlığın pahasına olursa öyle. Seni mutlu eden şeyi yapmayı, istemediğin halde ödün vererek mutlu ettiğin herkes kadar hak ediyorsun," diyorum sessizce.

Gözleri açılıyor. Kendimi başka bir patlamaya hazırlıyorum, bu da tersi olduğunda hazırlıksız yakalandığım anlamına geliyor.

Sadece düz bir ifade, soğuk bir reddetme.

"Siktir git, Jax. Az önce söylediğin her şeyin canı cehennem."

İrkildim. Hailey'nin küfretmesi -özellikle de beni hedef alması- kalbime saplanan bir bıçak gibi.

"Peki, ayrılalım o zaman. Eğer istediğin buysa."

Sesini hiç bu kadar soğuk duymamıştım.

Tereddütle bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. Kolları hâlâ kavuşturulmuş ve çocukken peşimden ayrılmayan o tatlı kızdan göreceğimi hiç düşünmediğim bir nefret ve öfkeyle bana bakıyor.

Bu benim kalbimi kırıyor.

"Özür dilerim," diye boğuluyorum. "Umarım bunu neden yaptığımı anlayabilirsin."

"Görmüyorum," diyor soğuk bir şekilde. "Tek gördüğüm senin bizden vazgeçtiğin."

Başımı sallıyorum, bakışlarımı kaçırıyorum. "Bunu asla yapamam. Ben sadece bizim için en iyi olanı yapmaya çalışıyorum." Ona tekrar bakmadan önce kabaca yutkunuyorum. "Sadece bir ribaund olmak istemiyorum."

Ve aynen böyle, tüm öfke ve soğukluk ciğerlerini terk eden bir nefes gibi bedenini terk eder.

"Sen asla bir ribaund olamazsın," diyor şok olmuş bir sesle. Yutkunuyor, şimdi biraz paniklemiş görünüyor. "Sen Jax'sin," diye fısıldıyor kırık bir sesle.

Kahretsin, bu beni ne hale getirdi. Birinin Jax ve Hailey'i her zaman söylendiği gibi kaçınılmaz bir şekilde söylediğini duymanın canımı yakacağını hiç düşünmemiştim.

Ama bu... adımı böyle söylediğini duymak? Acıtıyor.

Paniği artıyor. Durduğu yerde ayaklarını kaydırmaya başlıyor, gözlerinin arkasında duygu birikiyor. "Sen bir ribaund değilsin, yemin ederim. Sen..." Gözlerini kaçırıyor, kıpırdanmaları artıyor. "Sen her şeysin."

Bana döndüğünde gözlerindeki acıyı görünce neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. "Bana ne istediğini söyle, ben de düzelteyim. Benden ne istediğini söyle." "Lütfen" diye eklediğinde sesi çatlıyor.

"Yapamam bebeğim," diye fısıldadım. "Bunu kendin için yapmanı istiyorum."

Paniği yoğunlaşıyor ve nefesleri daha hızlı gelmeye başlıyor. "Bunu yapma," diye yalvarıyor. "Lütfen, beni bırakma. Sadece... tekrar deneyelim. Daha güçlü olacağım, söz veriyorum."

Aramızdaki mesafeyi korumaya çalışmaktan vazgeçiyorum ve onun önünde durmak için adım atıyorum. Bir an tereddüt ediyorum ama sonra benden uzaklaşmadığını fark edince, bu kez iki elimle yanağını tekrar okşuyorum. "Bensiz daha güçlü olmana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor ve yemin ederim kalbimin bu manzara karşısında orta yerinden çatladığını duyabiliyorum.

Ve lanet olsun, sadece öfkemi geri istiyorum. Öfkeyle başa çıkabilirim.

Üzüntüyle başa çıkamıyorum.

"Bunu sensiz yapamam," diye hıçkırıyor, gözyaşları artık daha hızlı akıyor. "Beni bir arada tutan tek şey sensin. Yapamam-" Yüzünü göğsüme gömüyor ve beni sıkıca kavriyor.

Kollarımı ona doluyorum, acı veren kişinin ben olduğumu bilsem bile onu acıdan ve incinmeden korumak istiyorum.

"Söz veriyorum seni terk etmiyorum," diye mırıldanıyorum saçlarına. "Bu beni bir daha asla göremeyeceğin anlamına gelmiyor. Hâlâ buradayım, seni her zaman olduğu gibi hâlâ önemsiyorum. Bu asla ama asla değişmeyecek. Sana söz veriyorum."

Bana bakmak için geri çekiliyor, yüz ifadesi yalvarmaya

dönüşüyor.

Şok. Öfke. Panik. Üzüntü. Çaresizlik.
Hiçbiriyle başa çıkamıyorum. İçten içe
ölüyorum.

"Lütfen bunu yapma," diye yalvarıyor, yüzü nemli ve burnu pembe. "Lütfen." Bakışları yüzümde geziniyor, herhangi bir yardım işareti arıyor. Her tarafına kazınmış gibi hissettiren acıyı görüp görmediğini bilmiyorum ama gördüğü şey onu hiç rahatlatmıyor. Aslında, daha da çaresiz görünüyor, çünkü kararlılığımı en çok tehdit ettiğini bildiği tek şeye dönüyor.

"Jax, lütfen," diye fısıldıyor.

Gözlerim kapanıyor, ismim dudaklarında bir yakarış olarak yankılandığında yanağımdan tek bir damla yaş süzülüyor.

"Özür dilerim," diye boğuluyorum. Öne doğru eğilip alnına bir öpücük konduruyorum, bir süre bu öpücüğün son öpücük olacağını bildiğim için teması kesmiyorum. "Çok özür dilerim. Seni asla incitmek istemedim."

Geri adım atmaya çalışıyorum ama kendimi ondan uzaklaşmaya ikna edemiyorum. Ona sarılmayı bırakamıyorum.

Alnımı onunkine bastırıyorum ve derin, kekeleyerek bir nefes alıyorum. "Mahalleye taşındığımda ilk tanıştığım, onu sinemaya götürmemi isteyen o küçük kızı bulmanı istiyorum. Onu mutlu ettiği için dans eden o genç kızı. Hayatını yaşarken ve istediğini yaparken nezaketi temsil eden, büyüdüğün kadını. Yeniden bulmanı istediğim Hailey bu. Her ne kadar bunu senin için yapmak istesem de, bunu kendi başına yapman gerektiğini düşünüyorum."

Elleriyle gömleğimi tutarak sessiz gözyaşları döküyor. Ellerini nazikçe çektiğimde, ağlarken bile gördüğüm en yıkıcı güzelliğe sahip kadın olduğunu fark ediyorum.

Onu bırakması için dürtmem fazla zaman almıyor. Bıraktığında, teslim olmuş gibi görünüyor - yorgun görünüyor, sanki artık benimle savaştık gücü yokmuş gibi.

Kalbim her şeyi iptal etme savaşını kazanamadan kapıya doğru yürüyorum. Her adım bir

m¼cadele ediyorum ve zihinsel g¼c¼m¼n beni ileriye itmesi b¼y¼k olasılıkla eēitimimin bir kanıtı.

Yine de kapıya geldiēimde ona d¼n¼p bakmaktan kendimi alamıyorum. Bir milim bile kıpırdamadı, sadece ¼zg¼n bir teslimiyet ifadesiyle bana bakmaya devam ediyor.

Konuşmaya ¼alıřıyorum ama kelimeler ¼ıkmıyor. Boēazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Beni beklemeni beklemediēim konusunda s¼ylediklerimde ciddiyydim. Doēru hissettiren her şeyi yapmanı istiyorum, seni her zaman sevdiēim Hailey yapan her şeyi. Ama... Bekleyeceēimi bilmeni istiyorum. Senden başka kimseyi istemeyeceēim. Ve bu yıllar s¼rse bile..." G¼zlerim daha fazla yaşla doluyor ve onları kırpıştırmak i¼in m¼cadele ediyorum. Ama "Umarım bir g¼n bana geri d¼nersin" derken sesim hala ¼atlıyor.

Bir hıçkırıkla karnına doēru kıvrılıyor. Ve onun taze g¼zyařlarını g¼rd¼ē¼mde, bizi yavaşça kestiēim bıçak kalbimden s¼k¼l¼yor ve beni kurutuyor.

Daireden ¼ıkıp kapıyı arkamdan kapatırken bir daha arkama bakmıyorum.

HAILEY

Korkunç bir son hissiyle kapının kapanışını izliyorum. Sadece Jax böyle bir konuda şaka yapacak ya da fikrini değiştirecek biri olmadığı için değil, aynı zamanda son olduğunu hissettiğim için. Acıyı kemiklerimde hissedebiliyorum. Ciğerlerime çektiğim her nefeste yalnızlığı hissedebiliyorum.

Düşündüğümde, aslında hiperventilasyona başlıyorum. Yeterince hava almak için çabalıyorum, kısa nefesler alıyorum ve bunlar hızla hırıltıya dönüşüyor. Kanepeye düşerken karnımın üzerine kıvrılıyorum, başım otomatik olarak dizlerimin arasına düşüyor.

Hay sikeyim. Az önce ne oldu?

En iyi arkadaşlarımdan biri olan Jax'in benden ayrıldığı gerçeğini kafamda oturtmakta zorlanıyorum. Sadece birkaç hafta sonra ve hiçbir uyarı yapmadan.

Bu düşünceyle bir öfke titreşimi hissediyorum. Acının ateşinde kayboluyor ama hemen fark ediyorum ki bununla başa çıkmak daha kolay.

Ona tutunuyorum.

Beni terk ettiği için kızgın hissediyorum. Benimle konuşmadan bu kararı verdiği için kızgınım.

Benim için en iyisini bildiğini düşündüğü için kızgınım.

Kızgınlığım artıyor. Ne cüretle benim neler yaşadığımı bildiğini varsayar? O kim oluyor da benim adıma karar veriyor?

Neden bahsettiğini bilmiyor. Hiçbir fikri yok.
İhtiyacım olan şey.

Ne cüretle bana bozuk olduğumu ve düzeltilmeye ihtiyacım olduğunu söyler? Ve beni nasıl düzelteceğini bildiğini?

Gözyaşlarım öfke gözyaşlarına dönüşene kadar öfkenin büyümesine izin veriyorum. Öfkeden titriyorum, kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmaya çalışırken yumruklarımı sıkıp açıyorum.

Ancak kapı açılıp Remy ve Tristan içeri girdiğinde, öfke duvarları acı nehrine karşı tamamen işe yaramaz hale geliyor. Şok olmuş Remy ile göz göze geldiğim anda iki büklüm oluyorum ve gözyaşlarımın serbestçe akmasına izin veriyorum.

Tristan'ın mırıldandığı küfrü ya da kapıdan aceleyle çıkmadan önce kız arkadaşına bir şeyler fısıldamasını anlamıyorum. Remy'nin temkinli adımlarla bana yaklaştığını bile fark etmiyorum, çünkü derin acının ötesinde bir şey fark edemeyecek kadar çok ağlıyorum.

Tanrım, çok acıyor. Bunu bana nasıl yapabildi? Beni nasıl böyle bırakabilir?

"Hailey," diyor kız kardeşim kanepede yanıma oturmak için hareket ederken. "Ne oldu? Neler oluyor?"

Konuşmayı deneyebilmem bile birkaç dakikamı alıyor. Remy sadece yanımda duruyor, beni rahatlatmak için kolumu okşuyor.

"He-I-" Başlıyorum ama hâlâ çok ağlıyorum ve konuşmaya çalışmak nefesimi kesiyor.

"Derin bir nefes al," diye mırıldanıyor Remy.

Hiperventilasyon geçiriyormuşum gibi hissetmeden nefes almam bir dakika sürüyor ama sonunda "Beni terk etti" diyecek kadar sakinleşiyorum.

Remy dondu kaldı. "Jax?"

Adını yüksek sesle söyleyemediğim için başımı sallıyorum. "Ayrıldı."

Yer istediğini söyledi."

Hiçbir şey söylemiyor ama duruşundaki gerginliği hissedebiliyorum. Birden Jax'in daha önce söylediği bir şey aklıma geliyor ve sonra benim vücudum da donuyor.

"Ona bunu yapmasını sen söyledin," diye nefes alıyorum. Şok içinde ona bakıyorum, Jax'in yorumunun ayrıntıları kafamda kristalleşiyor. "Bunu senin yüzünden yaptı."

Şaşkınlıkla geri çekildi. "Ona asla bunu yapmasını söylemem."

"Doğrudan değil, ama ona söylediğin şey yüzünden yaptı." Ayağa fırlıyorum ve ona bakıyorum, öfkem geri dönüyor. "Beni terk etmesinin sebebi sensin."

Yine de öfkeyle baş etmek acıyla baş etmekten on kat daha kolay. Bu yüzden onu kucaklıyorum. Onu kucaklıyorum ve kız kardeşime yöneltiyorum, kız kardeşimin yapabileceği hiçbir şeyin öfkemi hak etmeyeceğini fısıldayan bilinçaltımı görmezden geliyorum.

"Neden mutlu olmamıza izin vermedin? En iyi arkadaşının küçük kız kardeşinden hoşlanması seni bu kadar mı rahatsız etti? Yoksa beni becermeden önce senden izin almamış olması mı?"

Remy kaba sözlerim karşısında irkildi. "Hailey, asla istemem-"

"Ona çok erken olduğunu söyledin. Beni rahat bırakmasını söyledin. Bunu nasıl karşılayacağını düşündün? Muhtemelen bunun senin onay vermeme şeklin olduğunu düşünüyor."

Elleri kucağında kıpırdanırken benimle tam olarak göz teması kuramıyor. "Onunla konuşabilirim, bunu yapmasını hiç istemedim-"

Gülüyorum, sesim acımasız ve sert. Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Şu anda kendimi bile tanıyamıyorum, ama göğsümdeki acı beni tamamen başka birine dönüştürüyor.

"Git onunla konuş, doğru şeyi yaptığını söyle. Kız kardeşimden korkan birinin benimle birlikte olmasına ihtiyacım yok."

Bunun üzerine kaşlarını çatıyor ve sonunda gözlerimin içine bakıyor. "Jax benden korktuğu için sana asla zarar vermez. O adam söz konusu olduğunda her seferinde beni alt ediyorsun. Bunu nasıl bilmezsin?"

Öfkemden tökezliyorum. Bir yanım onun her zaman bana karşı daha korumacı olduğunu biliyor, ama bu yanını az önce kapıdan çıkıp giden yanıyla bağdaştırmakta zorlanıyorum.

"Seni asla arkada bırakmazken buna inanmak çok zor," diye çıkışıyorum.

Hayal kırıklığı içinde bir elini yüzünde gezdiriyor. "O seni seviyor, Hailey. Eminim iyi bir nedeni olduğunu düşünmüştür."

O tek kelimeyle, tüm mücadelem bitiyor. Ve ben bitkin bir halde kalıyorum. "Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum," diye araya giriyorum. "Sadece yatmak istiyorum."

Bir an için bu konuda benimle mücadele edecek ve beni daha fazla konuşmaya zorlayacak gibi görünüyor, ama yüzümde bunun sonuçsuz bir savaş olacağını anlamasını sağlayan bir şey görmüş olmalı. Başını sallıyor ve koltuktan kalkıyor.

"Seni yalnız bırakacağım. Sadece... bu konu hakkında konuşmak istediğinde bana haber ver." İçeri girerken kapıda düşürdüğü çantasını aldı ve yatak odasına doğru ilerledi. Ama kapıdan girmeden önce duraklıyor ve bakışlarını benimkilere dikeyor, suçluluk duygusu gözlerinde gün gibi parlıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor kırık bir sesle. "Senin mutsuz olmanı asla istemem. Eğer bu benim hatamsa, çok özür dilerim." Uzaklara baktığında gözlerinde yaşlar parlıyor, ama şu anda onu rahatlatacak gücü kendimde bulamıyorum. Sadece asık suratla arkasından bakıyorum.

Bir şey söylemeyeceğimi anlayınca yatak odasına doğru yürüyor. Kapısının kapanma sesini duyduğumda sanki göğsümdeki baskının bir kısmının hafiflemesine izin verebilecekmişim gibi içimden bir nefes fışkırıyor.

Ama bu acı için hiçbir şey yapmıyor. Sonunda kendimi bırakabileceğimi, artık tek başıma olduğum için doğal gelen her şeyi yapabileceğimi hissediyorum ama bu, ruhumun her nefeste kan kaybettiği hissini azaltmıyor.

Kanepeye kıvrılıp düşüncelerime ve duygularıma yenik düşüyorum. Kafası karışık, sinirli, öfkeli her düşüncenin

aklımdan uçup gidiyor.

Gecenin geri kalanında, derme çatma yatağımda top gibi kıvrılıp yattım ve kendimi acının içine sürüklenmeye bıraktım.

İşe verdiğim nadir iki günlük ara faydalı olsa da, beklediğim kadar keyifli geçmedi. Jax ile birlikte yemek pişirmek, çocukluk anılarına gülmek ve yenilerini yapmak, çarşafaların arasında birbirimizin içinde kaybolmak yerine, sadece dikkatimi dağıtmak için kullanılan boktan yemeklere ve çöp televizyona harcadım.

Tek kelime konuşmuyorum. Remy onunla iletişim kurmamı sağlamaya çalışıyor ama ben ona homurdanarak onay vermekten fazlasını yapamıyorum. O bile çok az. Yuvarlanıp gidiyorum ve bunun farkındayım ama hayatımdaki en önemli iki insan tarafından ihanete uğramış hissediyorum ve bunu düzeltmeye çalışacak enerjiyi bile toplayamıyorum.

Salı günü işe döndüğümde yüzümde Tristan'ın bile gurur duyacağı metanetli bir ifade vardı.

Ve Jax'in, iş hayatımdaki benliğimi hayatımın geri kalanından ayırabildiğimi söylerken doğru bir noktaya parmak bastığını fark ettim; çünkü içimde hala acılar olmasına rağmen, bana bakarak bunu asla anlayamazsınız.

Müşteri hizmetleri maskemi takıyorum ve her şeyi yapıyorum. Günlerce. Çalışanlarıma ve müşterilerime başka bir hafta gösterecekleri ilginin aynısını gösteriyorum. Cuma günü Stacey beni kenara çekip teklifi hakkında daha fazla düşünüp düşünmediğimi sorduğunda ona gerçeği söylüyorum: sadece 21 yaşındaki birinin yaşayabileceği varoluşsal bir krizin ortasındayım

ve hala hem okul hem de kafe ile hayatımda ne yapmak istediğimi anlamaya çalışıyorum.

"Düşünmeye devam et," diyor bana. "İkinizin de buna hazır ve niyetli olduğunuzu düşünmeseydim teklif etmezdim."

Onun dürüstlüğü beni Jax ile bu konuda yaptığım konuşmaya geri götürüyor. Vardiyamı bitirirken onun sözlerini beynimde tekrar tekrar döndürüyorum, o kadar ki kendi düşüncelerime dalmışım, Remy'nin kafeye girdiğini bile fark etmiyorum.

"Kapalıyız," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, son sandalyeyi de masanın üzerine kaldırıyorum.

Yanıt alamayınca kapıya doğru dönüyorum, hıncımı lanet olası bir tabelayı okuyamayan aptal müşteriden çıkarmaya hazırım.

Ama kız kardeşimi ev sahibi standının yanında, elleri gergin bir şekilde kenetlenmiş ve yüzünde yalvaran bir ifade ile gördüğümde öfkem yatışıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece neden burada olduğunu söylemesini bekliyorum. Bütün hafta neredeyse hiç konuşmadık. Spor salonunda olmadığı gecelerde burnumu bilgisayarına gömüyorum ve bana yönelttiği her konuşma girişimini görmezden geliyorum.

Ama kız kardeşimle kavga etmekten yoruldum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştık ve aramızdaki mesafe beni yıpratmaya başladı. Bilinçaltımda, ayrılığın onun suçu olmadığını biliyorum ama ona bakıp Jax'e yaptığı yorumun beni terk etmesinde rol oynadığını bilmek zordu.

Kız kardeşimi özledim. Bu hafta kararlılığım zaten yeterince zayıflamıştı, bu yüzden bir şeyler içip konuşmak isteyip istemediğimi sorduğunda hiç düşünmeden başımı salladım.

"Bırak da kapatmayı bitireyim. On dakika içinde işim biter."

Başını sallıyor ve çalışmaya devam etmeme izin veriyor. Elimdeki anahtar kilitlemeye hazır hale getirdiğimde, sessizlik rahatsız edici bir seviyeye ulaştı. Bu da bir şey söylüyor çünkü ben hiçbir zaman çok konuşan biri olmadım.

"Caddenin aşığısına doğru gidelim," diyerek sessizliğı bozuyor. "Hala oturacak bir yer bulabileceğimiz kadar yavaş olur."

Başımı salladım ve onu restorana kadar takip ettim.

Remy bizi doğruca bara götürüyor, orada ekşi bir IPA sipariş ediyor, tıpkı yapacağını bildiğim gibi.

"Dolu bir Corona alacağım," diye cevap veriyorum otomatik olarak. Sonra anılarım canlanınca yüzüm buruşuyor.

Barmen sıkılmış bir bakışla, "Bunun içinde ne olduğunu bana söylemeniz gerekecek," diyor.

"Sadece bir Corona ve bir shot tekila," diye basitçe cevap veriyorum. Remy'nin göz ucuyla beni izlediğini görüyorum ve neden sek likör içtiğimi merak ettiğini biliyorum. Ama tabii ki bu konuda yorum yapmayacak. Dolu Corona'ların Jax'in olayı olduğunu biliyorsa da bundan bahsetmiyor.

"Onu gördün mü?" Doğrudan ona bakmadan soruyorum.

Açıkça sorduğum soru karşısında yüzünü buruşturuyor ama yine de başını sallıyor. "Evet."

"O nasıl?" Sesimi olabildiğince düz çıkarmaya çalışıyorum ama ne kadar başarılı olduğumdan emin değilim. Kendine saygısı olan, yeni terk edilmiş bir kadının olması gerekenden çok daha fazla onun cevabına tutunuyorum.

"Harika değil," diye mırıldanıyor. "O da senin kadar donmuş görünüyor. Bu da onun zihinsel durumu hakkında bir şeyler söylüyor çünkü bu adam tanıdığım diğer tüm erkeklerden daha etkileyici. Sadece hareket ediyor gibi görünüyor."

Onun mücadele ettiğini duyunca bir rahatlama hissi, bir acı ile savaşıyor. Hiçbir arkadaşımın incinmesini asla istemem ama bundan etkilenen tek kişinin ben olmadığımı bilmek yardımcı oluyor.

"Ne oldu, Hailey?" diye soruyor sessizce. "Jax de benimle konuşmuyor. Ne olduğu ya da nasıl düzeltileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Siz ikiniz iğrenç derecede mükemmelken bu hale geldiniz. Yardım edin

anlamama izin ver." Sertçe yutkunuyor ve fısıldarken bana bakmıyor, "Ve eğer benim hatamsa, düzeltmeme izin ver."

Ağır, yorgun bir nefes veriyorum. Artık onu suçlamak istemiyorum. Artık aramızdaki bu mesafeyi istemiyorum. Kız kardeşimi özlüyorum.

Ben bu iğrenç hikâyeyi anlatmaya başlamadan önce barmen içkilerimizi uzattı. Remy IPA'sını alıyor ama ben daha iyi düşünemedim tekila shot'ını tek başına geri atıyorum. Hâlâ irkiliyorum ve Corona'yla kovalıyorum, ama kalp kırıcı Hailey'nin yapacağından çok daha iyi.

"Bir shot daha alabilir miyim?" Barmene mırıldanıyorum. Sadece başını sallıyor ve bana bir tane daha dolduruyor. Ama bunu da mideye indirmek yerine biranın içine döküyorum ve karışımın etrafında dönüyorum. Ancak büyük bir yudum aldıktan sonra konuşmaya başlıyorum.

"Bana biraz zaman tanımak istediğini söyledi," diye başlıyorum. "Bu işe çok hızlı girdiğimizi düşündüğünü ve benim için sadece bir ribaund olmak istemediğini söyledi."

Remy elindeki biraya bakar ama yüzündeki suçluluk ifadesini gizleyecek kadar hızlı değildir. Bunların Jax'e söylediği sözler olduğunu açıkça biliyordum, bu yüzden Jax'in bunları bir bahane olarak kullandığını duymak ya da onun bu konuda suçlu hissettiğini görmek tam olarak bir sürpriz değildi.

Sadece yorgun hissediyorum.

"Ona çok fazla bel bağladığımı söyledi. Steve yüzünden çok utangaçmışım ve bir ilişki olmadan var olamayacak kadar kendimden emin değilmişim." Göz ucuyla Remy'nin yüzünü buruşturduğunu görmeme rağmen devam ediyorum.

Harika, kız kardeşim bile zavallı olduğumu düşünüyor.

"Ve pastanın üzerindeki krema, bir ilişkide etkili iletişim kurma konusundaki sözde yetersizliğimdi. Yine hata Steve'deydi. Ya görmezden gelmeye ya da çözmeye çalıştığımızda bu konuda mantıksızca üzölmeye çok alıştığımı söyledi." Gülüyorum, sesim sarsıcı ve acınası. "Yani temelde bir ilişkiye bağımlıyım ama aynı zamanda bu ilişki içinde işlevimi yerine getiremiyorum. Tek duyduğum

bir kaybet/kaybet senaryosu. Her iki durumda da zayıf, zavallı bir aptal gibi görünüyorum."

"Yapma," diye bağılıyor Remy aniden. Şaşkınlıkla ona dönüyorum. Gözleri gözlerime kilitlenmişti ve bana hançer gibi bakıyordu, açıkça sinirlenmişti.

"Şu anda sakın bana üzülme oyunu oynamaya kalkma," diyor sertçe. "Üzgün olduğunu biliyorum ama az önce seni çıkardığımız o saçma deliğe batmana gerek yok. Sen bundan daha iyisin."

Şok içinde sadece göz kırpabiliyorum. Kız kardeşim bana karşı asla sert değildir ve şu anda düpedüz kızgın görünüyor.

Çok sert konuştuğunu hissetmiş olmalı ki iç çekerek omuzlarındaki gerginliği salıveriyor. "Hailey, Steve'in sana ne yaptığını biliyoruz. Hepimiz gördük. O adam sırf güçlü bir kadını alt etmeye çalışarak meydan okumak istediği için özgüvenini paramparça edene kadar hırpaladı." Bakışları yeniden sertleşti. "Kazanmasına izin verme. Şu anda, yarın, bundan on yıl sonra, hiçbir şeyin seni Steve'in inanman için manipüle ettiği şeye geri döndürmesine izin verme. Sen güçlüsün, nazıksın, yeteneklisin, zekisin ve Jax dahil, ben dahil hiç kimsenin söyleyeceği hiçbir şey sana aksini düşündürmemeli."

Sertçe yutkunuyorum, aniden kız kardeşimin sözlerinden etkileniyorum. Elbette haklı. Jax'in sözleri, hayatımdaki erkeğin bana söylediği her şeye inanma alışkanlığıma geri dönmeme neden oldu, buna onu alt etmek için kendi başıma bir adım daha ileri gitmek de dahil. Onun ağzından duymaktansa kendi kafamdan duymak daha kolay.

Yenilgiyle iç geçiriyorum ve birama dönüyorum. "Kendimi küçümseme kısmını keseceğim ama bu Jax'ten aldığım mesajın temelde bu olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bana 'boşluk' verdi çünkü ona çok bağımlı olduğumu düşünüyor. Bir koltuk değneği olarak kullanabileceğim kadar yakınımda olursa Steve'in saçmalıklarından kurtulabileceğimi düşünmüyor."

Jax'in sözlerini söylediğinden beri ilk kez düşünmek için kendime izin verirken biramı barın üstünde döndürüyorum.

Ona çok mu yaslanmıştım? Jax'le olan ilişkiye çok fazla yük mü sürüklüyordum?

Remy sessizce sorarken düşüncelerimi yankılıyor, "Neden ona çok bağımlı olduğunu söylediğini düşünebiliyor musun? Bir şey mi oldu?"

Tekrar iç çekiyorum, bu sefer daha ağır. Acı içinde olmaktan çok yoruldum. "Yani, her şey ona spor salonuna gitmek istemediğimi söylemediğim için başladı. Bana gitmek istemediğimi kabul ettirmek için çok uğraştı."

"Peki neden hayır demedin?"

"Çünkü belli ki Jax gitmemi istiyordu, yoksa teklif etmezdi. Peki neden ona hayır diyeyim? Onu mutlu etmeyi seviyorum."

Remy bir süre beni izliyor, belli ki ne söylemek istediği konusunda dikkatli olmaya çalışıyor. "Peki ya seni mutlu etmek?" diye soruyor sonunda usulca. "En son ne zaman seni mutlu eden bir şey yaptın?"

Kız kardeşime ters ters bakıyorum. "Bunu pek çok kez yapıyorum," diye çıkışıyorum. "Jax beni mutlu ediyor. Seninle vakit geçirmek beni mutlu ediyor. Sanki herkesin peşinde üzgün bir köpek yavrusu gibi dolaşan zavallı bir evetçiymişim gibi davranıyorsunuz."

Başını sallıyor, gözlerindeki hüznün belli oluyor. "Birincisi, kimse böyle düşünmüyor. İkincisi, sadece sizi mutlu eden şeyleri sormuyorum, mutluluğunuza ne zaman öncelik verdiğinizi soruyorum. En son ne zaman bir başkasını rahatsız etmesine ya da canını sıkmasına rağmen kendini seçtin?"

Gözlerimi deviriyorum ve cevap vermek için ağzımı açıyorum ama... "Oh," diye nefes alıyorum.

Remy bana üzgün bir şekilde başını salladı.

Sersemliğimden sıyrılıp tekrar deniyorum. "Ama ben hiç bencil bir insan olmadım ki. Yani, beni bilirsin, her zaman insanları memnun eden biri oldum. Şimdi neden sorun olsun ki?"

"Çünkü artık seni incitecek seviyeye geldi. Çünkü Steve seni bir şeyi savunmayı hak etmediğine ikna ettiğinden beri hayır diyebileceğini bile düşünmüyorsun."

Kendin için. Ve Jax muhtemelen bunu gördü ve senin için bunu isteyecek kadar sana değer verdi."

Biramı tekrar çeviriyorum, bu ifşaattan rahatsızlık duyuyorum. "Ama bunun olması için neden beni terk etmesi gerekiyordu? Neden daha güçlü bir insan olmama yardım etmedi? Bunu zaten yapmıyor değildi ki. Peki neden şimdi? Neden böyle?"

"Çünkü o elinizi tutacak kadar yakınınızdayken bunu gerçekten kucaklayamazsınız. Muhtemelen o özgüven seviyesini kendi başına keşfetmeni istiyor." Tereddüt ediyor ve sonra soruyor: "Birkaç hafta önce Jax'le konuşana kadar bir konuda karar veremediğini söylemiştin. Bunun konuyla bir ilgisi var mı?"

Stacey'nin teklifini ona anlatmak için ağzımı açtım. Ama bunu Remy'ye söyleyecek kadar bile ciddiye almadığımı fark ettiğimde utanç içinde başımı öne eğiyorum.

"Stacey bana kafeyi teklif etti," diye mırıldanıyorum, yüzüm kızarıyor. "Ne?!" diye bağırıyor. "Bu ne zaman oldu? Neden?"

Bana söylemedin mi?!"

İrkildim. "Özür dilerim. Sana söylemem gerekirdi. Aslında almak istemiyorum ve Jax'le bu konuda garip bir kavgaya tutuştuk, bu yüzden daha fazla konuşmak istemedim."

"Neden almadın ki?" Remy şok olmuş bir ifadeyle sorar. "Bu delilik. Senin bütün hayalin bu!"

Nedense, Remy'nin bu şekilde ortaya koyması çok saçma geliyor.

Ama yine de gerekçelerimi savunmaya çalışıyorum. Jax'e karşı neden bu kadar kararlı olduğumu hatırlamaya çalışarak savunmamı kekeliyorum. "Çünkü şu anda okuldayım! Çünkü çok gencim, hazır değilim."

Remy sanki üç kafam varmış gibi bana bakmaya devam ediyor. Daha doğrusu hiç yokmuşum gibi, çünkü bana bir aptalmışım gibi bakıyor.

"Sen neden bahsediyorsun? Kafenin üzerinde Stacey'nin adı yazıyor olabilir ama şehre taşındığından beri orayı sen işletiyorsun. Her yerinde senin adın yazıyor. Dürüst olmak gerekirse, sana teklif etmesinin bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

Şaşkınlık ve panik içinde kız kardeşime göz kırpabiliyorum. "Okul ne olacak? Hâlâ iki yılım daha var!"

Remy sanki bunun bir önemi yokmuş gibi elini havada salladı. "Hayalinizdeki iş teklifini diplomanız olmadan alıyorsanız diplomaya ihtiyacınız yok. Son iki yılda değerli iş becerileri öğrenmediğini söylemiyorum -tamam, belki sadece bir tane, herkes birinci sınıfın bir şaka olduğunu bilir- ama gerçek hayat deneyiminden çok daha fazlasını öğrenebilirsin. Muhtemelen şu anda bile işletme programı mezunlarının etrafında daireler çizebilirsin." Suçlarcasına gözlerini bana diyor. "Ayrıca, bana Stacey'nin önce sana işin inceliklerini göstermeyi teklif etmediğini söyle."

Başımı eğiyorum, böylece gözlerimle buluşamıyor.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Peki, ne bekliyorsun?" Cevap vermeye başlıyorum ama sert bir şekilde sözümü kesiyor: "Gerçekten ne bekliyorsun?"

İlk tepkim kendimi savunmak ve bu tür bir sorumluluğa hazır olmadığımı söylemeye devam etmek oluyor. Ama Remy bana öyle yoğun bir bakışla bakıyor ki, kendimi önce bir dakika düşünmeye zorluyorum.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda. "Bu iki şeyin de hala doğru olduğunu düşünüyorum, ama sanırım bir parçam bunun üstesinden gelemeyeceğimden korkuyor. Yani, kendi işinin sahibi olmak büyük bir sorumluluk."

Remy'nin yüzünde alaycı bir gülümseme belirir. "Küfretmeye ne zaman başladın, küçük kardeşim?"

Gülümsemem yüzümde gergin ve alışılmamış bir his yaratıyor ama yine de gerçek. "Yoğun duygularla uğraştığım zamanlar için yeni bir şey."

Sadece gülüyor. "Hoşuma gitti." Ama sonra ayıldı ve dikkatini tekrar bana çevirdi. "Korkmak sorun değil. Ama daha fazlası

Çoğu zaman korkmanıza rağmen bir şeyler yapmaya değer. Bu da onlardan biri."

Cevap vermedim, biramdan bir yudum daha aldım ve sözlerini düşündüm.

"Tamam, peki ya okul? Lisansını bitirmek neden bu kadar önemli? Hayalinizdeki işe girmek için buna ihtiyacınız olmadığı açık olsa bile."

Cevap vermeye başlamıştım ki ağzımı kapattım ve son darbeyi vurmak için ona ters ters baktım. Sadece kıkırdadı ve teslim olmak için ellerini kaldırdı.

"Sanırım lisans eğitimi almadan kayda değer bir iş bulamayacağınızı düşündüm. Özgeçmişinizin bir diploma ile on kat daha güçlü olduğunu söylemeye gerek yok, bu yüzden okula başlamak yapılacak en bariz şey gibi görünüyordu. Zaten iki yılımı ve paramı boşa harcadığım için okulu bitirmek daha da bariz geldi."

"Ama neden bu kadar önemli olduğunu düşünüyorsun ki? Annem ve babam bizi hiçbir zaman üniversiteye zorlamadı. Bize her zaman kariyerimiz için daha önemli olabilecek pek çok başka şey olduğunu söylediler. Üniversitenin her şeyin sonu olduğu fikrine nereden kapıldın?"

Gözlerim onunkilere kilitleniyor, cevap aramızda konuşulmadan duruyor. İkimiz de diplomanın neden birdenbire bu kadar önemli olduğunu düşündüğümü çok iyi biliyoruz. Sadece bunu yüksek sesle söylemekten bıktım.

Bir kişinin zihnim ve duygularım üzerinde bu kadar çok kontrolü olduğunu kabul etmekten bıktım.

"Yapılacak en doğru şey buymuş gibi geldi," diye mırıldandım. "Liseden sonra bir yıl okulu asınca kendimi ezik gibi hissettim. Tek yaptığım çalışmaktı."

"Şehre taşın, bir iş bul, arkadaş edin ve hayat hakkında bir ton şey öğren. Tüm yaptığın bu. Ve şimdi size hayalinizi tepside sunan bir yer bulmak için kök saldığınız gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

Bira şişemin üzerindeki etiketi karıştırmaya başladım. "Peki ne yapmam gerekiyor, öylece bırakayım mı? Zaten iki yılımı ve paramı harcadıktan sonra?"

"Gerçekten istiyorsan her zaman geri dönebilirsin, tamamen boşa gitmiş sayılmazsın. Bir yıl sonra bırakmanın bir hata olduğuna karar vererseniz, hemen geri dönebilirsiniz. Zarar yok, faul yok." Bana neredeyse yalvaran bir ifadeyle bakıyor. Sanki ne dediğini anlamam için bana yalvarıyor. "Ama bunu yapmamanın alternatifi hayallerini kaybetmektir."

Yüzümü buruşturuyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. "Bütün bunlar delilik. Yani, benim bir kafe satın almamdan bahsediyoruz. Hangi 21 yaşındaki genç bunu yapar?"

Remy sadece omuz silkiyor. "Diğer 21 yaşındakiler gibi olsaydın, üniversite yıllarını boşa harcamak umurunda olmazdı çünkü daha çok sarhoş olup birileriyle yatmakla ilgilenirdin. O yüzden ben olsam buna fazla takılmazdım."

"Ama ya başarısız olursam?" diye soruyorum. "Ya bunun büyük bir hata olduğu ortaya çıkarsa?"

Tekrar omuz silkiyor. "Bu bir olasılık. Ama daha da büyük olasılıkla, tıpkı şu anda olduğun gibi, onu sallayacaksın. Baskının çoğu kafanın içinde. Ama dürüst olmak gerekirse, Hailes, bu gerçekten sadece şansını denemekten ibaret. Kulağa ne kadar klişe gelse de, sonunda yapmadığın şeylerden, yaptıklarından daha çok pişmanlık duyacaksın. Bu yüzden, bu kararı verebilecek tek kişi siz olsanız da, hiç düşünmeden karar verebilirsiniz."

"Pekâlâ," diyorum usulca. "Haklısın, en azından düşünmeye değer."

"Aferin kızıma," diye gülümser Remy. "Ve eğer bunu yapmamaya karar verersen, seni bu konuda da destekleyeceğim. Hâlâ doğru hissettiğin şeyi yapmanı istiyorum. Sadece yanlış nedenlere dayanarak karar vermeni istemiyorum."

Asık suratla başımı sallıyorum. "Biliyorum. Bunu anlayabiliyorum." Ona endişeyle bakıyorum ve bir sonraki düşüncemi söylemeden önce tereddüt ediyorum.

"Jax'ten sonra seni korkuttuğum için özür dilerim. Bu hafta tam bir sürtük gibi davrandığım için özür dilerim."

Beni yine başından savdı. Ve bir kez daha kız kardeşimi ve onunla olan bağımı ne kadar takdir ettiğimi hatırladım.

"Üzgündün, bunu anlayabiliyorum. Özür dileyecek bir şey yok." Ama sonra yüzündeki rahat ifade düştü. "Jax olmasaydı ben de üzülürdüm."

"Sen-" Sinirle yutkunuyorum ve tekrar deniyorum. "Sence biz gerçekten bittik mi? Fikrini değiştirmek ve tekrar bir araya gelmek için ne gerektiğini düşünmeli miyim?"

Remy'nin gülümsemesi hüznölüdür. "Ben olsam bir süreliğine başkaları için endişelenmezdim, Hailes. Kendi mutluluğunu kendi gücünle kontrol etmeye odaklanmalısın. Hazır olduğunuzda, eğer ikiniz hâlâ birlikte olmak istiyorsanız, bunu gerçekleştireceksiniz. Söz veriyorum."

Jax'le her şeyin gerçekten bittiği düşüncesiyle taşmak üzere olan gözyaşlarımı tutamıyorum. Belki sonsuza kadar değil ama on yıldan uzun bir süredir ilk kez gerçekten en iyi arkadaşımдан yoksunum.

Ve çok kötü acıyor.

Ama sonra Remy'nin söylediklerini, kendi mutluluğumu bulmak için biraz zaman ayırmam gerektiğini düşündüm.

Ve aniden, bu artık en kötü fikir gibi gelmiyor.

Önümüzdeki bir hafta boyunca hem Remy'nin hem de Jax'in sözlerini kafamda canlandırmaktan kendimi alamadım. Kendimi otomatik olarak gelen savunmacı ve öfkeli tepkilerden vazgeçirmeye çalıştım ve bunun yerine kendimi en iyi iki arkadaşımın -ve dünyada en çok hayranlık duyduğum insanların- neden mutluluğum konusunda daha bencil olmam gerektiğini düşündüklerini düşünmeye zorladım.

Kafede her zamanki enerjik profesyonellik düzeyimle çalışıyorum. İşimde hiçbir zaman tereddüt etmedim ve bu birkaç gün boyunca işimde ne kadar iyi olduğum ortaya çıktı.

Satıcıları ve teslimatları sorunsuz bir şekilde hallediyorum, çalışanlarım ve insanları yönetmenin getirdiği her şey üzerinde tam bir kontrole sahibim ve müşterileri zarafetle kolayca idare ediyorum. Stacey bile benim demir kontrolümü övüyor.

Özellikle zorlu bir vardiya sırasında bana "Teklifim hakkında daha fazla düşündün mü?" diye sordu.

Sinirle yutkunuyorum. Bunu düşünüyordum. Neredeyse sürekli. Sadece kafe hakkında değil, aynı zamanda okulun bununla nasıl bağlantılı olduğunu da.

"Evet," diye cevap verdim. "Bugün konuşmak için vaktiniz varsa birkaç sorum olacak."

Stacey telefonuna bakar. "Bugün değil ama teklifimi ciddiye almana sevindim. Geyik bakışından seni temelli korkuttuğumu sanmıştım. Pazartesi günü konuşabilir miyiz? Seninle bu konuşmayı yapmak için bolca zamanım olduğundan emin olmak istiyorum."

Başımı salladım. "Pazartesi mükemmel. Teşekkür ederim."

Bana gülümsüyor ve günün son işlerini bitirmek için arkasını dönüyor. "Pazartesi o zaman. Bu bir randevu."

Mesaim bittiğinde, bu haftaya veda etmeye hazırım. Hem işteki zorluklardan hem de kafamda langırt topu gibi yuvarlanan tekrarlanan düşüncelerden dolayı çok yorgunum. Beynimi temizlemem gerekiyor.

Philadelphia'da Kasım ayındayız, yani hava serin ama henüz tam olarak soğuk değil - yeni yıla kadar kar yağmayacak. Ve berrak bir sonbahar gününde Rittenhouse Meydanı'nda yürümenin beni biraz canlandıran bir yanı var. Yürüyüş kafamı boşaltmalı.

Parka doğru ilerliyorum ve derin bir nefes alıyorum, kalbimi yavaşlatıyorum ve düşüncelerimi durdurmaya çalışıyorum. Dans ederken öğrendiğim ve şimdi de uyguladığım nefes egzersizlerini düşünüyorum.

Tam dans egzersizlerimin anısı yüzeye çıkarken, bloğun sonunda bir işyeri gözüme çarpıyor. Adımlarımı hızlandırıyorum, beynim neye baktığımı anlamadan önce bile mekana çekildiğimi hissediyorum.

Burası bir dans stüdyosu. İçeriye bakıyorum ve bir hip-hop dans dersinin devam ettiğini görüyorum, yaklaşık bir düzine dansçı adımları sayıyor ve bölümler halinde bir rutini uyguluyor. Orta seviye bir sınıf gibi görünüyor, şehrin diğer tarafındaki ünlü dans topluluğu kadar korkutucu değil ve stüdyonun etrafına baktığımda, duvarlardaki birçok farklı dans stiline ait resimleri fark ediyorum. Caz, lirik, modern, hatta bale derslerinden bazılarını görüyorum. Bir dans dersi denemek isteyen herkes için tasarlanmış sıradan bir stüdyoya benziyor.

Tam da eskiden sevdiğim türden bir stüdyo. Boş zamanlarımda yaptığım, beni mutlu eden ve çok uzun zamandır konuşmadığım arkadaşlarımla tanıştıran dans türü.

Ve özlüyorum. Özlüyorum çünkü Steve'le birlikte yaşamaya başladığımızda derslere gitmeyi bıraktım. Hayal kırıklığı dolu bakışları ve sessizliğiyle beni bıraktırdı. Oysa gerçekten cesaretlendirilmeye ihtiyacım vardı.

Beynim kafamdaki düşüncelere yettiğinde donup kalıyorum.

Ve tıpkı Steve'in narsist olduğunu anladığım an gibi, şimdi de kafamda yer etmiş pek çok şey hakkında ne kadar yanıldığını anlıyorum. Okul hakkında, iş hakkında, hobilerim hakkında, hepsi hakkında. Asıl amacının beni onun dışında bana mutluluk veren şeylerden uzaklaştırmak olduğunu zaten biliyor olsam da, bunun aslında ruhumun ne kadar derinlerine işlediğini ancak şimdi anladığımı hissediyorum.

Ve o anda, Steve'in saçma toksisitesinin her bir parçasını beynimden atmaya karar veriyorum. Kendimi güvensizliklerimi ve kendimden şüphe duyduğumu kabul etmeye zorlayacağım ve ateş ederken onların yüzüne bakacağım.

onları aşı. Her gün. Artık biliyorum ki bu büyük yanılgıları oluşturan küçük şeylerdi, yani onları yıkacak olan da her gün kazanacağım küçük zaferler olacak. Ama her gün, hayatımı geri almaya bir adım daha yaklaşacağım. Kendimi geri almaya.

Bir güç dalgası göğsümde yuvarlanıyor ve omurgamı dikleştiriyor. Yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. Dans stüdyosunun kapısını açıyorum.

Beni mutlu eden bir şeyle başlıyorum.

İki ay sonra

Yorgunluktan inleyerek koltuğuma yığılıyorum.

"Her şeyi aldık mı?" Aiden, son taşınma kutularıyla birlikte yatak odamda kaybolduğu yerden sesleniyor.

Max kapıdan içeri girerken, "Kamyonda başka bir şey yok," diye cevap veriyor.

"Evet, sanırım bu sonuncusuydu," diye onaylıyor Tristan fritözümü mutfak tezgâhına yerleştirip dairenin etrafına bakınırken.

Kutulardan, baloncuklu naylonlardan ve adamların ayakkabılarındaki kirlerden oluşan kaos ortamına bakıyorum. Üçünün beni Remy'nin dairesinden çıkarıp kendi tek yatak odalı daireme taşımaları -Fishtown'a gidip gelmeleri de dahil- sadece bir buçuk saatlerini aldı. Kıyafetlerimi yerleştirmek ve milyonlarca mutfak eşyamı düzenlemek sonsuza kadar sürecek olsa da, yeni evimi görünce gurur ve memnuniyetten başka bir şey hissetmiyorum.

"Başka bir konuda yardıma ihtiyacınız var mı?" Remy mutfaktaki ezici sayıdaki kutuya dikkatli bir bakış atarken teklif ediyor - şüphesiz herhangi birinin nasıl olduğunu anlamaya çalışıyor

bir fritöz ve ızgara peynir makinesinden daha fazlasına ihtiyacı olabilir.

Başımı salladım. "Her şey tamamdı. Geriye bir tek bavulları boşaltmak kaldı ama onu da bu hafta yapacağım. Jet lag beni bu gece başlamak için çok zorluyor."

Tristan kolunu Remy'nin omzuna atarken başını sallar. "Aynı hafta içinde hem Avrupa seyahati hem de yeni bir daireye taşınma planı yaptığına hâlâ inanamıyorum. Sen delisin."

Sadece yorgun bir anlaşıma homurtusu olarak adlandırılacak bir ses çıkardım. Haksız değil.

"Roma'nın nasıl bir yer olduğunu bize anlatman gerekecek," diyor Max, ön kapıya yaslanarak. "Remy yerel halkın Roma'sını, parti ortamını ve her şeyi gördüğünü söyledi. Bunu duymayı çok isterim. Belki Aiden ve ben bir gezi planlarız."

"Bana uyar," diye karşılık veriyor Aiden sırtarak. "İtalyan hatunlar çok seksi. Gittiğim Avrupa ülkeleri listemde biraz çalışma yapsam fena olmaz."

Max gözlerini devirir. "Öyle mi? Peki ya Dani? Onun listelerinize bir son vereceğini sanıyordum."

Aiden onu başından savıyor. "Çıkıyormuşuz gibi davranıyorsun. Aramızda özel bir şey yok. O da kendi gibi bir İtalyan kızla yatabilir." Ellerini eşofmanının içine sokuyor ve en iyi arkadaşını inceliyor. "Beni tanıımıyormuş gibi davranma. Ya da onu, bu konuda." İşaret edercesine bir kaşını kaldırıyor.

Max sırtırken, Tristan kendi gülümsemesini bir öksürükle bastırır. Remy sadece gözlerini devirerek, sizlerin tam bir domuz olduğunuz mesajını veriyor.

Şu anda ne tür gizli bir konuşma yaptıklarını bilmiyorum. Aiden ve Max'e "İtalyan kızlarıyla her halükarda başa çıkabileceğinizi sanmıyorum," diyorum. "Amerikalı erkekleri kahvaltıda yiyorlar, sonra da erkekleri geceleri sizi masanın altında içiyor."

Aiden'ın gözleri inançsızlıkla kısılr. "Saçmalık," diye karşı çıkıyor.

Kıkırdatarak başımı sallıyorum. "Eğer gerçekten bir gezi planlamak istiyorsanız size kuzenimin numarasını vereceğim. Size etrafı gezdirmekten mutluluk duyacaktır." Ayağa kalkıp Tristan'ın karşısına geçerek onlara bir kez daha para teklif etmeyi deniyorum. "Size ödeme yapamayacağıma emin misiniz? Yardım etmek için hiçbir nedeniniz yoktu. Sizden faydalanıyormuşum gibi hissediyorum."

Ama daha soru ağzımdan çıkmadan Tristan başını sallamaya başladı.

"Bu seferki bizden, Küçük Porter," diye onaylıyor Aiden. "Ayrıca, Jax bizi öldürür-"

Az önce ağzından kaçırdığı şeyi fark edince gözleri irileşerek sözünü kesiyor.

Adını duyunca boğazım hemen düğümleniyor. Kuruluğa karşı yutkunmaya çalışıyorum ama faydası yok - hatırlatma zaten orada. Ve bugün de, çekip gittiği günkü kadar acı verici.

"Siktir, üzgünüm," diye mırıldanıyor Aiden koyun gibi.

Boğazımı temizliyorum ve garipliği bir kenara itiyorum. "En azından size birer içki ısmarlamama izin verin," diye teklif ediyorum. "Gelecek hafta, belki? Akşam 8'den sonra tekrar ayakta kalabildiğimde."

Max ve Aiden sarsak bir şekilde başlarını sallıyorlar, gerginlikten rahatsız oldukları belli.

"Başka bir şeye ihtiyacın olmadığına emin misin?" Remy sorar. "Çocukların spor salonuna gitmesi gerekiyor ama eşyalarını yerleştirmene yardım edebilirim. Ya da sadece takılabiliriz?"

Başımı salladım. "Hayır, sorun değil, Stacey'e döndüğümü haber vermek ve programı kontrol etmek için kafeye gitmem gerekiyor. Sonra da yaklaşık on dört saat boyunca kendimden geçeceğim."

Remy iç çeker. "Tamam. O zaman seni yalnız bırakalım. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Kız kardeşime gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Yapacağım. Bugün yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim çocuklar, gerçekten minnettarım."

Hepsi daireyi terk ediyor, Remy bana gülümseyip

sevgiyle itiyor ve çıkmadan önce seninle gurur duyuyorum
diye fısıldıyor.

Ön kapıyı arkalarından kilitledikten sonra tekrar kanepeye yığılıyorum. Kapanmadan önce kalkıp kafeye gitmem gerektiğini bildiğim için inliyorum. Belki de bu kadar çok işim varken İtalya'ya bir haftalık bir gezi yapmak iyi bir fikir değildi.

Ama bu düşünceyi aklıma geldiği anda kapatıyorum. Bir şeyleri geri plana atmaktan bıktım. Bunu çok uzun süre yaptım ve artık yapmayacağım.

Seni mutlu eden şeyi yap zihniyetiyle yaşamaya başlayalı iki ay oldu ve şu ana kadar en hafif tabirle bana çok iyi geldi. Beni mutsuz eden bir üniversite programını bırakmamı sağladı, bir kafe sahibi olma hayalimi gerçeğe dönüştürmem için beni motive etti, yıllardır ertelediğim bir seyahate çıkmamı sağladı ve kendi alanımı bularak ve kendi hobilerimin peşinden giderek bireyselliğimi yeniden keşfetmeme yardımcı oldu. Çok yoğun ama bir o kadar da inanılmaz bir iki ay geçirdim.

Ve tıpkı son zamanlarda ne kadar çok şey yaptığımı düşündüğümde her zaman olduğu gibi, zihnim her şeyin başladığı dönüm noktasına geri dönüyor.

Jax'e.

Ağır bir nefes vererek başımı koltuğa bırakıyorum. Onu düşünmek asla daha az acı vermiyor. Hâlâ ona, çekip gittiği günkü kadar aşığım. Hiçbir zaman bunu azaltamayacak.

O geceden beri onu sadece iki kez gördüm, bir kez Remy'ye spor salonunda vermem gereken önemli bir şey olduğu için, bir kez de tüm dövüşçüler bulduğum bara geldiklerinde. En çok o zaman canım yandı çünkü ben ağlamadan bir dakika daha duramayıp bardan kaçmadan önce ikimiz de birbirimizle havadan sudan konuşmaya çalıştık. Bu daha da acı vericiydi çünkü arkamı döndüğümde onun incindiğini görebiliyordum.

Ve her gün ona geri dönmek için can atsam da, bir şey beni durduruyor. Sadece doğru gelmiyor.

Jax ve benim birlikte olmamız gerektiğini düşünmediğim için değil.

Ama bizi bitirmekte haklı olduğu için.

Bu çirkin düşünceyi kafamdan silkeledim. O bitirmedi. Bizi duraklattı. Bizi asla bitirmeyecekti.

Ama her geçen gün kendimi buna ikna etmek biraz daha zorlaşıyor. Ya o zamanlar ara vermek istediği konusunda doğruyu söylüyorsa ama şimdi çok fazla zaman geçtiyse? Ya kendimi toparlamam çok uzun sürdüyse ve artık beni istemiyorsa?

Bu çirkin bir düşünce döngüsü. İyi günlerde, Jax'in beni bekleyeceğini söylerken ciddi olduğuna inanabiliyorum, ancak kötü günlerde, neredeyse kendimi çok berbat olduğuma ve çok uzun sürdüğüme ikna edebiliyorum.

Ciğerlerimden ağır bir nefes daha kaçıyor. Derin bir nefes alıyorum ve sonra tekrar veriyorum.

Ne zaman bu kaotik endişe kasırgasına kapılsam, kendime Jax'i ne kadar sevsem de, kapısına gidip beni geri alması için yalvarsam da bir yanımin yalan söylemiş olacağını hatırlatmak zorunda kalıyorum. Çünkü henüz hazır değilim. Yeni hayatıma, yeni kariyer hedeflerime ve hobilerime, yeniden canlanan dostluklarıma alışmak için hala biraz zamana ihtiyacım var. Jax ve ben birlikte olsak da olmasak da, gitmeme izin vererek beni kurtardı.

Ayağa kalkıp kafeye doğru yürümeye hazırlanmadan önce birkaç nefes daha meditasyon yapıyorum. Ama kapıyı kapatmadan önce, yeni daireme bakmak için bir an ayırıyorum. Yeni evime.

Ve kendime minnettar hissetmek için izin veriyorum. Sadece şu anda hayatımda var olan iyi şeyler için değil, bunları yaratmak için kendimde bulduğum güç için de. Çünkü bunu ben gerçekleştirdim. Beni mutlu eden şeylerin peşinden gidecek, kendime bu alanı ve bu muhteşem hayatı yaratacak gücü buldum. Ve bundan sonra ne olursa olsun, hayat oyununda kazanmaya devam edeceğim.

Koridora çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Son ödöl olarak onu kazanmaya hazır olmadan önce
Jax'in biraz daha bekleyebileceğini ummak zorundayım.

JAX

Bir Ay Sonra

"Bizimle yemek yemeye gelmek istemediğine emin misin?" Tristan spor çantasının geri kalanını toplarken soruyor.

Başımı salladım. "Böyle iyiyim. Teşekkürler. Birkaç tur daha atacağım ve sonra eve gidip bu haftaki işlerimi halledeceğim."

Tristan iç geçiriyor ve ben daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyorum. O iyi bir arkadaş ve beni zorlamadı - gerçekten istediğini bilsem bile - ama onu kendimden daha iyi tanıyorum. Ve bana ne söyleyeceğini biliyorum. Sınırına ulaştığını biliyorum.

"Bunu daha fazla yapamazsın dostum," diyor sessizce. Üzülerek. "Üç ay oldu. Tek yaptığın antrenman yapmak ve çalışmak. Eskisi gibi yemek bile yemiyorsun. Bu boş hayatı daha ne kadar yaşayacaksın?"

Omuz silkiyorum. "Ne kadar istersem o kadar. Bu şekilde iyi hissediyorum." "İyi hissetmek bir zafer değildir. Nasıl olduğunu bulmalısın kendin olmaya geri dönmelisin, çünkü cevap bu değil. Kendini öldürüyorsun, Jax." Başını sallıyor. "Hailey'e kendi hayatını çöpe atmak için hayatını geri vermedin."

Buna verecek bir cevabım yok.

O haklı, elbette. Bu şekilde yaşayarak kendime zarar vermekten başka bir şey yapmıyorum. Hailey söylediklerimi anladığı ve hayatına devam etmenin bir yolunu bulduğu için mutlu olmalıyım, hata yaptığımı beni ikna etmek için hayatıma zorla geri dönmeye çalışmadığı için depresyona girmemeliyim. Bu birkaç haftayı bir hediye olarak görmeli ve hayatımı bu sayede daha iyiymişim gibi yaşamalıyım.

Ama yapamıyorum. Ne yaparsam yapayım, bir parçam eksikmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Parçalanmış ve cansız hissediyorum ve üç ay önce Remy'nin dairesinden çıktığım andan beri böyle hissediyorum.

Tristan cevap vermeme beklemeden salondan ayrıldı. Cevap vermeyeceğimi biliyor. Neyle uğraştığımı biliyor, çünkü o da kısa bir süre önce Remy ile aynı şeyleri yaşadı. Tek fark, o da bir arkadaşını kaybetmedi. Konuşabileceği, güvenilebileceği bir arkadaşını. Yıllardır sevdiği bir arkadaşını. Ve kalp ağrısı, sevgilisi olmadan kim olduğunu anlamasını gerektirecek kadar uzun sürmedi.

Giderek artan düşüncelerden arınmak için başımı sallıyorum. Ellerimdeki sargıları sıkıyor ve eldivenlerimi giyiyorum, ardından ağır torbalara vurmak için torba odasına gidiyorum.

Her yumruk kalbimin etrafındaki kısılcı biraz daha gevşetiyor. Sadece bu anlarda nefes alabildiğimi hissediyorum ve hareket etmeyi bıraktıktan hemen sonra sıkışma geri dönse de, bu antrenmanları acıdan anlık bir kurtuluş olarak görüyorum.

Bu aynı zamanda Hailey'i bir kalp ağrısı girdabına çekilmeden düşünebildiğim tek zaman. Zihnim çoğunlukla bedenimin kendini öldürmemesine odaklanmışken, bu bana onu bir süreliğine neredeyse objektif bir şekilde düşünme imkanı veriyor.

Uzun bir süre boyunca doğru kararı verip vermediğim sorusuyla boğuştum. Haftalarca, Hailey'nin onu terk ettiğimi ya da buna değmeyeceğini düşündüğümü ya da Tanrı korusun, onun sadece başka bir kız olduğunu düşünmüş olabileceğini düşündüm.

kız bana. Ondan bir mola istedim, Tanrı aşkına. Daha basmakalıp bir dangalak gibi konuşabilir miydim?

Neden onun yanında kalıp her şey boyunca elini tutmadım? Neden onu terk etmenin bir çözüm olduğunu düşündüm?

Ama o korkunç günden birkaç hafta sonra bir öğleden sonra, Remy'nin Tristan'a Hailey'nin üniversiteyi bırakıp kafeyi satın almaya karar verdiğini söylediğini duydum - bu kararından dolayı gülünç derecede mutluydu ve kendisiyle o kadar gurur duyuyordu ki tek konuşabildiği şey buydu.

Bu da benim için seçimimi sağlamlaştırdı. Eğer Hailey bu büyüklükte bir kararı kendi başına verebilecek özgüveni yeniden bulabilirse, domino taşlarının düşmesini başlatanın benim itişim olduğunu umuyorum. Ondan sonraki haftalarda kulak misafiri olarak edindiğim küçük bilgiler olmasa bile - yeniden dans etmeye başladığını, kendi dairesini bulduğunu, tek başına bir seyahate çıktığını - doğru şeyi yaptığımı biliyordum.

Yavaş yavaş ölüyormuşum gibi hissetsem bile o.

Beni unutmuş olması önemli değil. Bu Onun hayatından çıktığım gün içine düştüğüm aynı boş acı ve hiçlik durumunda olmam önemli değil. Eğer o mutluysa, buna değer. Hailey için tek istediğim buydu. Ve eğer bu adımı atması için benim bir ribaund olmam gerekiyorsa, öyle olsun. Bu çarmıha katlanacağım.

Sadece bununla nasıl yaşayacağımı bulmam gerekiyordu. Şu anda bunu boktan bir şekilde yapıyor olsam bile.

Ciğerlerim yanarken ve kaslarım bana bağırmaya başlarken bile yumruklarım hiç yavaşlamıyor. Hepsini zorluyorum. Hatta hızımı artırıyorum ve kalan tüm enerjimi vuruşlarıma aktarmaya devam ediyorum.

Eğer yere yığılmazsam, yeterince uyuşmamışım demektir.

Tam da bu hedefe ulaşabileceğimi düşündüğüm anda bir kapı gıcirtısı duyuyorum. Bu ses, çantaya olan saldırımı durdurmam için yeterli olmuyor, çünkü mesai saatleri dışında burada sürekli dolaşan bir sürü insan var. Ama çanta odasının kapısı açıldığında, nihayet merdivenlere bakıyorum.

Ve Hailey'nin sahanlıkta durduğunu gördüğümde her tarafım buz kesiyor.

Ağır çanta geri savrulup neredeyse ayaklarımı yerden kesmeden hemen önce yerinde duruyorum.

Gözlerimi ondan alamıyorum.

Bir parçam ya aklımı kaçırdığımdan ya da vücudumu halüsinasyon görecektik kadar yorduğumdan endişeleniyor. Çünkü onun burada olması hiç mantıklı değil. Ve Hailey'e benzemiyor.

Hâlâ güzel, her zaman olduğu kadar güzel. Mavi gözleri parlıyor, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken ve odaya bakan korkuluklara yaslanmak için öne doğru adım atarken benden hiç uzaklaşmıyor. Fiziksel olarak kendisi gibi görünüyor.

Farklı olan onun aurası.

Aynı mavi gözler şimdi sarsılmaz bir güven duygusu taşıyor. Anlamsızca öptüğüm ve her gün hayalini kurduğum o pembe dudaklar şimdi gülümseme çizgileriyle çevrili. Ve huşu ve bağlılıkla taptığım o vücut, şimdi Prenses Diana'nın gurur duyacağı kendinden emin bir zarafet duygusu yayıyor.

Nefes kesici.

Antrenmanım ve Hailey'nin ortaya çıkışı arasında kelimenin tam anlamıyla nefessiz kaldım. Göğsüm, şu anda çaresizce ihtiyacım olan oksijeni alma çabasıyla kabarıyor.

Bana öylece bakıyor, tam olarak gülümsemiyor ama kesinlikle üzgün de görünmüyor. Sadece düşünceli.

Birkaç dakika sonra -ve ben bir şekilde nefesimi tutmayı başardıktan sonra- dudağı nihayet minik bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Merhaba," diye fısıldıyor.

Kalbim tek bir kelimeyle saatte bin milden düz çizgiye iniyor.

"Merhaba," diye cevap vermeyi başarıyorum.

Gözlerini benden ayırmadan korkulukları itiyor ve merdivenlerden inmeye başlıyor. Tüm bu süre boyunca nefes aldığımı sanmıyorum. Sonunda önümde durduğunda, burada ne yaptığını anlamadan önce bayılmamak için kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Onu üç aydır görmüyorum - bardaki o bir sefer ve ara sıra kafenin dışında takip etmem dışında

-Ve neden burada olduğunu tahmin edemiyorum. Haftalar geçtikçe, eğer isteseydi bana çoktan geri döneceğine kendimi ikna ettim ve dönmediğine göre, bu belli ki beni unuttuğu anlamına geliyor. Yaşadığımız şey onun için benim için olduğu kadar önemli değildi. Yani şu anda, benim için burada olmasını ummak kesinlikle çok fazla gibi geliyor. Daha çok aramızdaki ilişkiyi bitirmek istiyor.

Bu düşünceler kafamda uçuşurken beni izliyor ve yemin ederim ki onları gerçekten duyabiliyor. Gözleri bir parça hüznle parlamaya başlıyor. Ve konuşmaya başladığında, kelimelerinde hüzn var.

"İlk başta senden nefret ettim," diyor sessizce. "Beni neden terk ettiğini ya da bunun senin için nasıl bu kadar kolay olabileceğini anlamıyordum."

Gözlerim açılıyor ve bunların kolay olduğunu reddetmek için ağzımı açıyorum. Ama elini koluma koyarak beni durduruyor. Ve bu küçük temas kalbimin teklemesine, dizlerimin üzerine çöküp ondan af dilemek için savaşmama yetiyor.

Konuşmaya devam ediyor.

"Ben de Remy'ye kızgındım. Herkese kızgındım. Kendimi çeteleşmiş hissediyordum ve sanki bana kırılmış, hassas bir çocukmuşum gibi davranılıyordu. Steve'e yaptığımdan daha kötü hissediyordum."

Bunun üzerine göğsümden acı dolu bir ses çıkıyor. Tekrar sözünü kesmek için ağzımı açıyorum ama bu sefer daha da yaklaşıyor ve elini göğsüme koyuyor. Bana o kadar yakın ki

hafifçe öne eğilip dudaklarımı alnına değdirebileceğimi düşündüm, tıpkı daha önce binlerce kez yaptığım ve şimdi yapmak için neredeyse titrediğim gibi.

Bana bir şey anlatmaya çalıştığını biliyorum ama şunu söylemeden devam etmesine izin veremem: "Seni asla incitmek istemedim. Bana inanmalısın, Hailey. Ben sadece-" Fısıltıyla "Jax, lütfen." diyerek sözümü kesti.

Bu sözleri söylediğinde ağzından kaçmak isteyen iniltiyi yutuyorum. Kalbim onun acı itirafı karşısında parçalanıyormuş gibi hissediyor ve tekrar konuşmaya başlamamak için her şeyimi harcıyorum. Ama derin, titrek bir nefes alıyorum ve devam etmesi için başımı sallıyorum.

Tekrar başlamadan önce dinlemeye hazır olduğumu anlayana kadar bekliyor. "Gitmen beni öldürdü. Sadece beni terk ettiğin için değil, sensiz olmaktan nefret ettiğim için. Sen benim sadece en iyi arkadaşım değil, Jax'tim." İçeri girdiğinden beri ilk kez soğukkanlılığı bozuluyor ve "Sen gittiğinde içimden bir parça öldü" derken sesi çatlıyor.

Ağlamaktan boğuluyorum ve alnımı onunkine bastırmak için öne doğru eğiliyorum. Orada öylece durup, savunmasızlığımızla birbirimize yaslanırken sadece tekrar tekrar özür dilediğimi fısıldayabiliyorum.

Elini göğsümden hiç ayırmadığı yerden alıp yüzümü avucunun içine alıyor ve bana bakabilmek için hafifçe geri çekiyor. Gözlerinde yaşlar parlıyor ama asla düşmüyorlar ve sonra onun güç kalkanının tekrar yerine oturduğunu görüyorum.

"Ama sonra senin bunu iyi bir neden olmadan asla yapmayacağını fark ettim," diye yeniden başlıyor, bakışları benimkileri hiç terk etmiyor. "Hayatım boyunca hep benim koruyucum oldun. Beni küçük ya da büyük her türlü zarardan korudun, çünkü sen böylesin. Beni daha büyük bir acıdan korumak için olmadıkça beni asla incitmezdin."

Sadece başımı sallayabiliyorum, boğazım cevap vermek için çok kalın.

"Bu yüzden ayrılırken söylediklerini düşünmeye başladım. Bunu neden yaptığını anlayabilmek için kendimi senin yerine koymaya çalıştım. Ve o gece söylediğin her şeyin doğru olduğunu fark ettim, ben duymak istemesem bile. Kırıldığımı ve iyileşmeye ihtiyacım olduğunu duymak beni öldürse de, yine de bana söyledin. Çünkü iyileşmeye ve bunu kendim yapmaya ihtiyacım olduğunu biliyordun." Bir an tereddüt ediyor. Ve "Bunu beni sevdiğin için yaptın, değil mi?" diye sorarken sesi çatlıyor.

Bakışlarım yüzünde geziniyor, bu sözlerle vereceği tepkiyi arıyor. Ama bana hiçbir şey vermiyor, sadece beni izliyor ve bekliyor.

Sadece sessizce başımı sallayabiliyorum.

Sanki şüphelendiği şeyi doğrulamamı nefesini tutarak bekliyormuş gibi ağır bir nefes veriyor. Sonra dudaklarının bir köşesi üzgün görünse de küçük bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bunu yapmanın seni incittiğini biliyorum," diye fısıldıyor sonunda. "Ama haklı olduğunu bilmeni istiyorum. Her konuda. Benim hakkımda haklıydın ve beni kendi başıma başa çıkmaya zorlamakta da haklıydın. Sen yanımda olsaydın sorunlarımla asla başa çıkamayabilirdim. Bu yüzden sana teşekkür etmek istedim. Çünkü o uyandırma çağrısı olmasaydı, hala kırılmış olabilirdim."

Yanağıma bir öpücük kondurmak için öne eğildiğinde, gözlerim kapanıyor ve kalbim onarılamaz parçalara ayrılıyor. Bu kapanış gibi hissettiriyor.

Bu bir veda gibi.

Geri çekiliyor. "Beni kurtardın," diye itiraf ediyor usulca. "Beni, derinlere gömmek ve unutmak istediğim parçalarımla yüzleşmeye zorladın. O parçaları alıp beni neden incittiklerini anlamam ve sonra beni bir daha incitmemeleri için değişiklikler yapmam gerekti. İnsanlara hayır demeye başladım. Yeniden dans etmeye başladım. Tek başıma bir seyahate bile çıktım. Mutluluğumu nasıl öncelik haline getireceğimi öğrendim." Yanağıma avucunun içine alıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Ama ben

Sen olmasaydın bunu asla yapamazdım. Ve bunun için sana yeterince teşekkür edebileceğimi sanmıyorum. Ama-" Kalkanı düşüyor ve parlak mavi gözlerinde çığ bir kırılğanlık parlıyor. "Hayatımızın geri kalanını deneyerek geçirmek istiyorum." "Eğer beni kabul edersen." dediğinde sesi çatlıyor.

Gözlerim açıldı. Bunun benimle ilişkisini resmen bitirmek için bir yol olduğunu düşünmüştüm ama bu sözler sanki-

"Benimle olmak mı istiyorsun?" Boğulmayı başardım. Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Yani, arkadaşlığa geri mi döneceğiz yoksa-"

Ben daha sözümü bitirmeden başını sallamaya başladı. "Artık senin arkadaşın olamam, Jax." Dürüst bakışlarını tekrar üzerime dikti. "Seni sadece arkadaş olarak kalamayacak kadar çok seviyorum."

Nefesim kesiliyor ve ona dokunmadan bir saniye daha duramıyorum. Yüzünü ellerimle kavrayıp onu kendime çekmeden önce fısıltıyla Hailey demeyi zar zor başarıyorum.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda ruhum yeniden canlanmış gibi hissediyorum. İniltisi sadece göğsümdeki kıvılcımları besliyor, elleri bana sarılırken yeniden hissetmemi sağlıyor, tişörtümün egzersizden sıırıslıklam olduğu gerçeğini tamamen umursamıyor. Sanki aramızda bir santim bile boşluk olmasına dayanamıyormuş gibi, sanki aramızda her zaman çok kolay olan yakınlığı yeniden yakalamadan bir saniye daha geçiremiyormuş gibi bana bastırıyor.

Bir kolumu beline doluyorum, diğer elim hâlâ saçlarında ve onu ayaklarından kaldırıp daha da yaklaşıtıyorum. Sınırdaki bir çılgınlıkla öpüşmeyi derinleştiriyorum, ona doyamıyorum, yeterince yaklaşamıyorum. Kendimi bunun gerçek olduğuna, onun burada kollarımda olduğuna ve beni geri istediğine ikna edemiyorum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen ama aynı zamanda yeterince de uzun olmayan bir ilişkiden sonra kendimi çekilmeye zorluyorum ama sadece dudaklarımızı ayıracak kadar. Alnımı onunkine yaslıyorum, nefesimi tutmaya

alışırken gözlerim kapanıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Sözünü kesmek için ağzını açıyor ama ben sözünü kesiyorum, kelimeleri çıkarmak için çaresizim. "Üzgün olmama gerek olmadığını söyleyeceğini biliyorum ama bunu söylemem gerekiyor. Seni incittiğim için özür dilerim. Tanrım, çok üzgünüm. Bunu yapmak beni öldürdü. Ama bilmelisin ki seni bir daha asla incitmeyeceğim. Yemin ederim. Gözünden bir damla daha yaş akmasına sebep olmaktansa kendi kolumu kesmeyi tercih ederim." Yüz ifadesini incelemek ve sözlerimi duyduğundan emin olmak için biraz daha geri çekiliyorum. "Bana inandığını söyle. Lütfen."

Bir an için sadece bana bakıyor ve ben de ondaki değişim karşısında büyülenmekten kendimi alamıyorum. Şu anda bakışlarında en ufak bir güvensizlik yok. Sadece burada duruyor, kendinden emin, kararından emin. Kendi ihtiyaçlarına göre kendi başına verdiği bir karar.

"Sana inanıyorum," diyor sessizce. "Tabii ki sana inanıyorum. Sen benim Jax'imsin."

Ve lanet olsun, onun dudaklarında adımlı duymak beni ne hale getiriyor.

Bir iniltiyle, öpücüğümle tekrar üzerine düşüyorum. Üç ay sonra, onun kokusuna, tadına, kollarımda hissetmeye doyamıyorum. Takıntılıyım.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Seni çok seviyorum..."

Gülümsemesini ağzımda hissediyorum ve onun mutlu olduğunu bilmek beni yeniden çılgına çevirmeye yetiyor. Ve bu anda, onu bir daha asla gülümsetmeyeceğime yemin ediyorum.

Kendimi geri çekilmeye ve aramıza biraz mesafe koymaya zorluyorum, ancak onu gerçekten bırakmaya kendimi ikna edemiyorum. "Hadi gidelim buradan. Bir dahaki sefere beni sevdiğini söylediğinde, hemen içinde olmak istiyorum. Seni ağır bir torbaya karşı beceme fikrine pek de hevesli değilim."

Gülüyor ve yemin ederim bu sesi dünyadaki her şeyden daha çok özledim. Ama aynı zamanda gözlerinde bir pırıltı var çünkü bana bakıyor ve fısıldıyor, "Seni seviyorum"

Sen, biliyorsun." Bunu sırtarak söylüyor, az önce söylediklerime karşı çıkıp onu hemen burada, hemen şimdi alıp almayacağımı görmek istiyor.

Homurdanıyorum ve bacaklarını vücuduma sarmak için kalçalarının altına uzanıyorum. Her ne kadar onu ağır bir torbaya karşı becermek istesem de, onu eve götürmekle daha çok ilgileniyorum.

"Yaramaz," diye mırıldanıyorum boynunu ısırırken. "Daha yaramaz oldun." Onu yere bırakmadan merdivenlerden yukarı çıkmaya ve spor salonuna doğru ilerlemeye başlıyorum.

"Birkaç şey değişti," diye itiraf ediyor usulca.

Ona gülümseyerek bakıyorum ve sessizce bu yeni sularda onunla birlikte yol almaktan heyecan duyduğumu, onu şimdi ve sonsuza dek nasıl olursa olsun kabul edeceğimi bildiriyorum.

Gömleğimi değiştirmek ve spor çantamı almak için onu yere bırakırken Hailey'e "Seni eve götürüyorum," diyorum.

Terli gömleğimi daha yeni başıma geçirmiştik ki, basitçe "Hayır" dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Hayır mı?"

Ve yine o muzip gülümseme. Aynı anda hem kendisiyle gurur duyuyor hem de sırrı için heyecanlanıyormuş gibi bakıyor bana. Başını salladı ve tekrar "Hayır. Senin evine gitmiyoruz." dedi.

Sonunda, anlayış doğuyor. Göğsümde saf bir sevinç yayılırken yüzümde yavaşça bir sırıtış belirliyor. "Evet, hanımefendi."

Acele et der gibi elimdeki temiz gömleği işaret ediyor.

Başımı sallıyorum, onun bu otoriter yanıyla hem eğleniyor hem de gurur duyuyorum. "Benim evime gidiyoruz," diye ilan ediyor. "Yeni daireme henüz isim vermedim."

Bu yorum beni hemen ayıltıyor. Kabaca yutkunuyorum, sormak istediğim şey konusunda çok gergin olmama rağmen kendimi gözleriyle buluşmaya zorluyorum.

"Başka biriyle birlikte değil miydin?" Sessizce sordum.

Onun yüzündeki gülümseme de benim yüzümdeki kadar hızlı bir şekilde kayboluyor ama benim yüzümdeki gülümseme yerini dehşete bırakırken, Hailey'ninki şefkatli

bir sevgiye dönüşüyor.

Bana doğru adım atıp kollarını belime dolamadan önce tereddüt bile etmiyor, çenesini yukarı kaldırıyor, böylece yüz ifadesindeki gerçeği görebiliyorum. Ellerimi tereddütle beline koyuyorum ve nefessiz bir şekilde cevabını bekliyorum.

"Başka biri yoktu ve asla da olmayacak," diyor bana. "Sen ve ben gençliğimden beri ruh eşiyiz, daha romantik olmadan önce bile. Kalplerimiz uyuyor, her zaman da öyle oldu." Bakışlarına belirsizlik giriyor ama yine de gözlerini gözlerimden kaçırmıyor. Yine de güçlü duruyor. "Yolda biraz kayboldum ama benden uzaklaştığın geceden beri benim için doğru kişinin sen olduğunu biliyordum. Sanki... sanki kalbimin bir parçası kapıdan çıkıp gitmiş gibi hissettiğimde. O zaman çocukken hissettiklerimde haklı olduğumu anladım. Sen ve ben birlikte olmak için yaratılmışız. O andan beri başka birini düşünmedim bile. O zamandan beri yaptığım her şey kendimi bulmak içindi, evet, ama aynı zamanda sana geri dönmek içindi. Çünkü sen ve ben buyuz, Jax. Başka kimse yok."

Gerginlik bir anda bedenimi terk etti. İsterse çıkabilirdi elbette, ama benim ona kapıldığım kadar onun da bana kapıldığını ondan duymaya bu kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Bu muazzam rahatlama neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti.

"Kahretsin, seni seviyorum," diye mırıldanırken bir öpücükle daha üzerine düşüyorum. Çoktan belime sarılmıştı, bu yüzden dudaklarımı onunkilere bastırmak için tek yapmam gereken başımı indirmekti. O da benim hissettiğim aynı hevesle, mümkün olan her şekilde tekrar bağlanmak için aynı çaresizlikle beni karşılıyor. Ciğerlerime biraz hava çekecek kadar geri çekilmem ve onun deklarasyonuna cevap vermem birkaç saniye sürüyor ve yine de dudaklarımızın arasına sadece birkaç santim koyacak kadar ileri gidebiliyorum.

"Ben de hissediyorum," diyorum sessizce. "Sen benim için osun. Tabii ki sensin. Seninle olamayacağımı düşünerek ölüyordum ve bunun nedeni asla seninle olamayacağımı bilmemdi."

Benim için senden daha doğru bir insan olamaz. Ben seninim, Hailey. D n, bugün, bundan on yıl sonra. Bana ne kadar sahip olursan ol, seninim."

Gözleri kapanıyor ve alnını benimkine yaslıyor. Huzur dolu bir bakışla onu izliyorum ve az önce benim göğsümden kalkan yükün aynısının onun göğsünden de kalkıp kalkmadığını merak ediyorum.

"Beni eve götür, Jax," diye fısıldıyor ve beni asla bırakmak istemeyeceğini düşündüren bir şekilde bana sarılıyor.

Başımı sallayıp alnına bir öpücük konduruyorum ve "Evet, krali em" diye mırıldanıyorum.

EPILOG

HAILEY

"Kahretsin, Hailey, çok iyi hissediyorsun," diye inliyor Jax.

Kendimi kalçalarına yaslamak için arkama yaslanıyorum ve ona sadece vücudumun uzunluğunu değil, aynı zamanda ona sürtünürken içimde kaybolduğu yeri de daha iyi görmesini sağlıyorum.

"Siktir," diye inliyorum içimde kıvılcımlar çıkaran bir noktaya çarptığında. Gözlerim kapanıyor ve başım bir iniltiyle geriye düşüyor, çünkü bu hissin içinde sürükleniyorum.

"Tanrım, çok ateşlisin," diye acı dolu bir sesle soluyor. Kalçalarımı sıkıca kavradığını hissediyorum. "Şu anda ne kadar ateşli görüldüğün hakkında bir fikrin var mı? Sikime böyle binerken? Seni görünce bile boşalabilirim."

Bana doğru yuvarlanan zevk tsunamisine kelimelerle cevap veremeyecek kadar kendimi kaptırmış durumdayım. Sadece kalçalarımın hızını artırıyorum, çaresizlik hareketlerime yön veriyor.

Beni daha yakına çekebilmek ve bir meme ucumu ağzına alabilmek için oturur pozisyona geçiyor. Bu his karşısında inliyorum ama yeni pozisyon ve Jax'in yakınlığı istediğim kadar hızlı ya da derin hareket etmeme izin vermiyor. Bu yüzden bir elimi göğsüne koyup onu yatağa geri itiyorum, şimdi ağırlığımı öne doğru veriyorum ve kalçalarımın hızını artırıyorum.

Orgazmın üzerime geldiğini hissedebiliyorum ve buna ihtiyacım var.

Jax'in gözleri bu agresif hareket karşısında şaşkınlıkla irileşir ama sonra ifadesi hızla ısınır.

"İşte benim kızım," diye fısıldıyor. "Benden ne istiyorsan al. Sikimi böyle sür. Kendini boşaltırken hissetmek istiyorum."

Ve her zaman yaptıkları gibi, onun iğrenç sözleri beni uçurumun kenarına getirdi.

"Sikeyim evet," diye homurdanıyor Jax, kalçalarındaki tutuşu beni doruğa doğru hareket ettirmeye devam ediyor. Ama daha bitmeden, ellerini kıcımın yanaklarının altına kaydırıyor ve beni tek bir hareketle yüzüne doğru kaydırıyor.

Pozisyonumdaki ani değişiklikle irkiliyorum ama o çoktan beni yemeye daldığı için sesim sağır kulaklara gidiyor. Zevkime o kadar aç ki bir orgazm hemen diğerine dönüşüyor.

Tüm kaslarım gevşerken yatağa yanlamasına yığılıyorum.

"Benim sıram bebeğim," diye mırıldanıyor, dizlerinin üzerine kalkıyor ve bir elini sırtımda gezdiriyor. Tutarsız bir şeyler mırıldanıyorum.

Kıcımı havaya kaldırıyor ve arkamdaki yerini alıyor. İçime kayarken nazik davranıyor, ancak yavaş itişlerine rağmen zevkimin artması ve inlemelerimin yeniden başlaması uzun sürmüyor.

"Sessiz ol bebeğim, yoksa ailem seni duyacak," diye mırıldanıyor.

Hatırlatınca ağzım kapandı. O böyleyken Jax'in içinde kaybolmak çok kolay. Şu anda ailesinin evindeki çocukluk odasında seviştiğimizi tamamen unutmuşum.

Seslerimi bir süreliğine bastırmayı başarıyorum. Ama daha sert, daha derin itmeye başladığında, sessiz kalmak neredeyse imkansız.

"Seni susturmam mı gerekiyor?" diye homurdanıyor. Jax'i bu kadar iyi tanımasaydım kızmış gibi görünürdü. Kızgın değil, heyecanlı. Ağzımı bir şeyle meşgul etme fikrinden.

Onu böyle alfa ve kirli olduğuunda seviyorum. Son birkaç ayda, sahip olduğum her bir fanteziyi gerçeğe dönüştürdü. Hiçbir şeyden çekinmiyor, ne istersem onu istiyor ve beni memnun etmek için her şeyi yapıyor. Benim zevkim ona zevk veriyor. Ve eğer bu beni biraz aşağılamak anlamına geliyorsa... o zaman bunu yapacak.

Sırf onunla alay etmek için inlemelerimi bastırmıyorum. Alt kattaki ailesini uyuracak kadar yüksek değiller ama Jax'i harekete geçirmeye yetiyorlar.

İçimden çıkıp yataktan uzaklaşırken yatağın kaydığını hissediyorum. Merakla ellerimi itiyorum ve ne planladığını görmek için omzumun üzerinden bakıyorum.

Yerdeki giysi yığınımızı karıştırmak için eğilmesini izlerken, kemerini pantolonunun ilmiklerinden çıkardığını gördüğümde nefesimi tutuyorum.

Gülümseyerek dudağımı ısırdığımı görünce sırtıyor. "Kemerlerimi bu kadar çok sevmene bayılıyorum," diyor sırtarak. Gözlerimi ondan ayırmıyorum, başıma doğru yürürken vücudum beklentiyle dolup taşıyor, kemeri elinde bir adak gibi duruyor.

"Aç" diye emrediyor.

İtaatkâr bir şekilde ağızımı açıyorum, bakışlarım onun hevesli ifadesine kilitleniyor.

İkiye katlanmış kemeri dudaklarımın arasına itiyor ve bırakmadan önce deriyi ısırmamı bekliyor. Tokanın ağırlığı onu o kadar aşağı çekiyor ki, düşürmemek için dişlerimi kenetlemek için kendimi zorlamam gerekiyor.

Jax elinin tersiyle yanağımı okşuyor, nazik dokunuşuyla kirli eylemi arasındaki tezat beni zaten olduğumdan daha da ateşli yapıyor.

Sesi de bir o kadar nazik. "Eğer düşürürsen seni tokatlarım ve eve dönene kadar boşalmana izin vermem."

Gözlerim şaşkınlıktan kısıldı. Bunun bütün amacı beni sessiz tutmak. Beni nasıl sessizce tokatlayacaksın?

Düşüncelerimi sadece Jax'in yapabileceği bir şekilde okuyor. Sanki ben daha farkına varmadan tepkilerimi, duygularımı, düşüncelerimi biliyor.

Sırıttıyor. "Şaplak atacağım yerde sert olmam ya da gürültü yapmam gerekmeyecek."

Amıma şaplak atacağı düşüncesi tüm vücudumu ürpertiyor. Bunu zevk alacağım bir şekilde yapacağından hiç şüphem yok, ama şu anda bunu denemeye pek hevesli değilim. Tek yaptığı beni kemeri bırakmamam gerektiğine ikna etmek.

Jax gözlerimdeki kararı görüyor. Başını sallayarak onaylıyor ve ben yatağın tekrar arkama doğru eğildiğini hissedene kadar görüş alanımdan çıkıyor. Bir eli omurgamın uzunluğunu belime kadar okşuyor. Sıcak bakışlarının vücudumda gezindiğini hissedebiliyorum ve bu, kalp atışlarımın beklentiyle hızlanmasına yetiyor.

İçime kayıyor ve sert bir tempoyla hareket etmeye başlıyor. Acele etmiyor ya da beni rahatlatmıyor, sadece zevkinin peşinden koşmaya devam ediyor. Artık alay etmek yok.

Ağızımdaki derinin etrafında nefes nefese kalmam uzun sürmedi. Ve sonra inlemeye başladım. Birkaç inilti çıktığında, bu oyunu kaybedeceğimden oldukça endişeliyim.

"Sakın düşürmeye kalkma," diye homurdanıyor Jax arkamdan. Dişlerimi daha sıkı sıkıyorum, ısırığımı korumak için mücadele ederken ağızımın köşelerinden tükürük damlamaya başlıyor. Ama çenem ağrıyor ve aldığım zevk, kontrolümü kaybetmemek için onu uzak tutma ihtiyacıyla bedenimi titretmeye başlıyor.

Duyguları uzak tutmak için kaslarımı sıkıyorum. Etrafında sıkılaştığımda Jax'in nefesinin kesildiğini duyuyorum, hareketleri daha sert, daha şehvetli hale geliyor.

"Sakın düşürme, Hailey," diye mırıldanıyor, sözleri çaresiz bir tona bürünüyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, sadece itaat etmeye odaklanıyorum. Tükürük ağızımdan damlıyor ve deriyi kaplıyor. Çenemdeki ağrı iniltilerimi bastırmaya yetiyor ve

tamamen ele geçirmesini engelliyor. Jax'in itişlerinin ılgınlaştığını hissediyorum ama bu uzak bir his, ağızımdaki kemere tek başıma odaklanmamdan sonra ikinci sırada geliyor.

Jax nefesinin altında "Siktir, siktir, siktir," diye sayıklamaya başlıyor, kalçalarını kavrayışı ezici hislere bir acı daha ekliyor.

Bir iniltiyle bırakıyor, derinlere itiyor ve içime girdiğini hissederek inliyorum.

Üzerime yığılıyor, elleri ağırlığını yakalamak için benimkilerin yanına iniyor. "Siktir," diye mırıldanıyor.

Serbest bırakılmamış zevkten dolayı çok gerginim, rahatlayamayacak kadar lanet kemere odaklanmış durumdayım. Tek yapabildiğim duruşumu korumak ve ağız dolusu nefes almaya devam etmek.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor Jax kulağıma, hemen altında beni her zaman ürperten noktaya bir öpücük konduruyor. Kemerini ağızımdan alıyor ve beni sırtüstü yatırıyor, dokunuşu yatıştırıcı. Sevgi dolu.

"Şimdi gelmek istiyor musun?" diye sordu. "Acı çektiğini biliyorum. Ama çok iyi yaptın bebeğim." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve tükürükle ıslanmış dudaklarımdan ve çenemden tamamen etkilenmeden beni öpmek için eğiliyor. Bu hareketin hem şefkatli hem de kirli olması kalbimin yeniden hızla çarpmaya başlamasına yetiyor.

Yatakta yanıma uzanıyor, bir dirseğinin üzerine çıkıyor, eli vücudumda gezinirken boynuma ve omzuma öpücükler bırakıyor. Parmakları göğüslerimin arasında geziniyor, meme uçlarımdan etrafında dolaşıyor, hızlıca bir çimdik atıp nefesimi kesiyor ve sonra karnımdan aşağı inip göbeğimin etrafında dolaşıyor. Daha güneye doğru ilerleyip parmaklarını iç uyluğumda dolaştırmaya başladığında o kadar zor nefes alıyorum ki bir inilti ağızımdan kaçıyor.

"İçine boşalmaktan ne kadar hoşlandığımı sana hiç söylemiş miydin?" diye fısıldıyor kulağıma, dokunuşu merkezime o kadar yaklaşıyor ki, şimdi kesinlikle inliyorum, dokunuşuna doğru eğilmeye çalışıyorum. "Bunu daha önce hiç yapmadım, hiç istemedim. Birini sahiplenmeye hiç

bu kadar ihtiyacım olmamıştı." Onun

Parmakları sonunda hedefine ulaşıyor, ama bana o kadar çaresiz olduğum ve titrediğim şeyi vermiyor. Sadece dudaklarımı, iç kalçalarımı, az önce üzerimde iz bıraktığı her yeri hissediyor.

"Çünkü bu?" diye devam ediyor derin bir sesle. "İçinden akan döllerimi hissetmek, istediğinin benim dokunuşum olduğunu bilmek? Kendimi hiç şu an hissettiğim kadar erkek gibi hissetmemiştim."

Hâlâ sessiz olmamı istiyor mu bilmiyorum ama yalvarmadan daha fazla duramıyorum. "Jax, lütfen," diye nefes nefese kalçalarımı kaldırıp parmaklarını içime sokmaya çalışıyorum.

"Kahretsin, o kelime," diye homurdanıyor.

Parmakları içime giriyor ve bana tüm orgazmların orgazmını mı yaşatmaya çalışıyor yoksa tüm döllerini içime geri mi itmeye çalışıyor anlayamıyorum. Şu anda umurumda değil. Tek bildiğim sözleriyle bir fitili ateşlediği ve parmaklarıyla patlamayı teşvik ettiği.

Zevkim gittikçe yükseliyor, nefesim kesiliyor ve parmaklarım bu dünyaya bağlı kalmak için çarşafı kavırıyor.

"Jax, ben-" diye nefes nefese kaldım.

"İşte benim kızım," diye homurdanıyor sonunda parmaklarını kıvrıp beni uçurmak üzere olan noktayı ovarken. "İyi bir fahişe gibi elime boşal."

Onun sözleri beni harekete geçirdi. Boğazımdan bir çığlık kopuyor, Jax'in eliyle ağzımı kapatırken aynı zamanda orgazmımı uzatma çabalarını ikiye katlıyor.

"Siktir, evet," diye inliyor, yüzümün zevkten buruşmasını izliyor. Ben aşağı inerken parmakları yavaşlıyor, beni nefes nefese bırakıyor ve artçı şoklarla seçiriyor.

"O kadar güzelsin ki," diye mırıldanıyor beni öpmek için eğilirken. Kollarımı boynuna doluyorum ve öpücüğe hevesle karşılık veriyorum. O benim dünyamı sarstıktan sonra kendimi hep çok sevecen hissederim.

Uzaklaştıktan sonra bana gülümsüyor, sadece bana bakmak için bir an ayırıyor. Ben de ona mutlu bir gülümseme veriyorum.

Geri dön.

Bunun üzerine kıkırdıyor. "Yine de aşağı inmeden önce yüzündeki seks sarhoşu ifadesini silmen gerekecek. Annemin, kız arkadaşımı yıldızları görecektik kadar sert boşalttığımı bilmesini istemiyorum."

Gözlerimi deviriyorum ama kızgınlığımı onu gerçekten bırakacak kadar taklit edemiyorum. "Çok ukala," diye mırıldanıyorum ağzını kendime doğru çekerken.

Öpüşmenin tekrar kızışması uzun sürmüyor. Tam dilimi Jax'inkinin üzerinde gezdirip boğazından bir inilti çıkarırken, aşağıdan bir ses yemeğin hazır olduğunu söylüyor.

Bir inilti daha, bu kez kesintiden dolayı açıkça sinirli.

"Sonra," diyor ve üzerimden yuvarlanmadan önce dudağımı ısıırıyor.

Sırıtiyorum. Umarım benden hiç bıkmaz, bana baktığında gözlerinde her zaman parlayan açlığı hiç kaybetmez

-Bana dokunmayalı bir hafta olmuş ya da beş dakika olmuş fark etmez.

Nedense bu düşünce beni ayıltıyor. Üstümü başımı temizlerken ve kıyafetlerimi giyerken sessizim.

Jax fark eder, tabii ki. O her zaman fark eder.

Ben kapıdan içeri girmeden beni kollarının arasına aldı.

"Hey," diyor sessizce. "Seni nerede kaybettim? Neyin var?"

Kollarımı beline doluyorum ve yüzümü göğsüne gömüyorum, derin bir nefes alıp Jax'in özünü içime çekiyorum. Sıcak, rahatlatıcı, istikrarlı. Beni seviyor.

Altı ay önce endişemi halının altına süpürür ve kendime bunun saçma bir düşünce olduğunu söyledim. Paylaşmak için çok aptalca.

Ama ben artık o kişi değilim.

Bu yüzden geri çekilip Jax'in gözlerinin içine bakarak itiraf ediyorum: "Bazen bu kadar mutluluğun sürdürülebilir olmadığından endişeleniyorum. Şu anda balayı evresindeyiz.

ama her zaman böyle hissetmeyeceğini, bana her zaman beni yutmak istiyormuş gibi bakmayacağını ve... Bilmiyorum, gerçek olamayacak kadar iyi olduğundan endişeleniyorum."

Jax endişemi görmezden gelmiyor. Sanki tamamen anlamış gibi başını sallıyor ve kollarını bana doluyor.

"Neden endişelendiğini biliyorum ama bunun sürdürülebilir olduğunu hiç düşündün mü? Belki de balayı aşaması bizim gibi birbirlerine %100 uygun olmayan çiftler içindir?" Bunu düşünmeme izin vermek için duraklıyor. "Çünkü düşünürsem, seni şu anda sevdiğimden bir gram bile daha az sevdiğim bir günü hayal edemiyorum. Ve kesinlikle bugün seni dün sevdiğimden daha çok seviyorum. Ya da altı ay öncesinden. Sen sevmiyor musun?"

Hemen başımı sallıyorum - tabii ki ben de aynı şekilde hissediyorum. Her gün onu daha fazla sevemeyeceğimi düşünüyorum ve her gün ona daha fazla aşık oluyorum. Elbette onu daha az sevdiğim bir günü hayal edemiyorum.

Sarılmasını tekrar sıkılaştırıyor. "Bu bir balayı evresi değil, bebeğim. Bu bizim yeni normalimiz. Buna alışmak sorun değil."

Tekrar başımı sallıyorum, bu sefer onaylayarak. Endişeli günlerim çok az olsa da, her zaman beni daha iyi hissettirmek için ne söyleyeceğini tam olarak biliyor - içimi nasıl rahatlatacağını tam olarak biliyor.

Saçlarına bir öpücük konduruyor. "Seni dün olduğu gibi bugün de sevecek kadar bana güven."

Kalan tüm endişeler bir anda bedenimi terk ediyor. Sonra kollarımı Jax'in boynuna doluyor ve onu bir öpücükte toplayabileceğim tüm sevgiyle daha iyi öpebilmek için ayak parmaklarımdan üzerinde yükseliyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına, öpücüğüm aceleci bir hal alıyor. Ona karşı hissettiklerimin ne kadar büyük olduğunu acilen ifade etmeye çalışıyorum. "Bugün, yarın ve ondan sonraki her gün."

Ağzı bir gülümsemeyle benimkine doğru kıvrılıyor. Kolları belime dolanıyor ve ona duyduğum sevgiyle dolup taşıdığım bu anları sevdiğini biliyorum. "I

Seni de seviyorum bebeğim," diye mırıldanıyor hevesli dudaklarına karşı. "Her zaman. Sonsuza kadar."

Sonunda geri çekildiğimde tam zamanında gelmişti çünkü alt kattan bir çağrı daha geldi. Kollarımı Jax'in etrafından çözüyorum ve geri çekiliyorum, ancak elimi tuttuğu için sadece bir yere kadar gitmeme izin veriyor. "Büyükanne Birdie'yi bizi aramaya göndermeden önce gitmeliyiz," diyorum kıkırdayarak.

Jax gülümsüyor ve o tek gülümsemeyle, bu adama olan aşkımın azalabileceğini nasıl düşünebildiğimi merak ediyorum. Elim sıkıyor ve beni son bir kez daha kontrol ediyor. "İyi misin?" diye mırıldanıyor.

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Ben iyiyim," diye fısıldıyorum.

Nihayet mutfağa girdiğimizde Bayan Turner fırından bir güveç çıkarıyor.

"Oh, işte buradasınız," diyor kocaman bir gülümsemeyle. "Lise yıllıklarına bakarken eğlendiniz mi? O ve Remy o yıllarda tam bir terör estiriyorlardı. Ama içinde Hailey'nin de olduğu birkaç tane olduğuna yemin edebilirim. Onları buldun mu?"

Jax'in dudakları bir gülümsemeyle savaşıırken seğiriyor. "Evet, yıllıklara bakarken çok eğlendik." Yanına doğru çimdik atmamı görmezden geliyor. "Yardıma ihtiyacın var mı anne?"

Ona minnettar bir gülümseme veriyor. "Masayı hazırlayabilirsen harika olur."

Jax başını sallar ve dolaplara doğru ilerler. Ama onun yanından geçerken, yanağına bir öpücük kondurmak için duraklar. Kız da karşılığında ona gülümser.

"Ee, Hailey, nasılsın?" diye soruyor fırın eldivenlerini çıkarıp tüm dikkatini bana verirken. "Hayatında yeni neler var? Hâlâ Remy ile mi yaşıyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır, birkaç ay önce kendi evimi buldum. Hâlâ Güney Philadelphia'dayım ama artık tek başıma yaşıyorum."

Bayan Turner dönüp mutfak eşyalarını saymakta olan Jax'e bakıyor. "Aklıma gelmişken, sen ve Tristan kira kontratınızı yenileyecek misiniz? Yakında bitiyor, değil mi?"

Jax'le birbirimize bakıyoruz, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Yenilenmeyeceğiz. Erkeklerle yaşamaktan bıktım."

Yüzümün sıcaklıkla alev aldığını hissederek gülümseyerek aşağı bakıyorum. Jax ile birlikte yaşama düşüncesi bile beni delicesine mutlu ediyor.

Bayan Turner ciddiyetle başını sallar. "Bu endişenizi takdir ediyorum."

"Oh, lütfen," diye sesleniyor Bay Turner mutfağa girerken. "Ben olmasaydım, aşırı büyümüş çimleriniz olurdu, evde örümcekler cirit atardı ve sevdiğinizi itiraf etmeyi reddettiğiniz o korkunç reality şovlarla dalga geçecek kimseniz olmazdı." Kızaran karısını öpüp kıkırdadığında resmen eriyorum.

Göğsüne vuruyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Korkunç degiller," diye mırıldanıyor.

Jax, bardakları almak için yanından geçerken babasının omzuna vuruyor. "Hailey'e işlerin nasıl gittiğini sor anne."

Bayan Turner dikkatini tekrar bana çeviriyor. "İşler nasıl? Hâlâ o küçük sevimli kafede misin?"

Başımı salladım. "Evet. Aslında satın alma aşamasındayım."

Bayan Turner'ın gözleri şok içinde kocaman açılır. "Öyle mi? Bu inanılmaz, tatlım! Tebrik ederim!"

İstesem de yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemezdim. "Teşekkür ederim. Hayatım boyunca hayalini kurduğum bir şeydi, bu yüzden oldukça heyecanlıyım."

"Oh, işte bu!" Bayan Turner ellerini birbirine vurarak haykırıyor. "Küçükken yemek yapmayı hep severdin. Yanlış hatırlamıyorsam o nefis çifte çikolatalı keklerden yapardın."

Tekrar başımı salladım. "Aslında çocukken yapmak istediğim gibi yemek pişirmeyeceğim ama menüden sorumlu olmak eğlenceli olacak. İnsanların seveceğini düşündüğüm bazı harika tariflerim var."

"İyi bir tatlı yapabilmenin bir erkeği kendine aşık etmenin en iyi yolu olduğunu söyledim ama görünüşe göre sen bu dersi çoktan almışsın."

Büyükanne Birdie mutfağa girerken hepimiz dönüp onu izliyoruz. Ve her zamanki gibi saçına iğrenç büyüklükte bir kuş tokası takmış.

Bakışlarını bana çeviriyor ve ben de nefesimi tutuyorum. Jax'in büyükannesiyle daha önce tanışmıştım ama Remy'nin küçük kız kardeşi olmadığım hiçbir ortamda karşılaşmamıştım; Jax ve Remy'ye yıllardır tuzak kurmaya çalıştığı herkesin malumu, bu yüzden onun gözünde hiçbir zaman dikkat etmeye değer biri olmadım.

Şimdi tüm dikkatini bana veriyor.

Bana bir aşağı bir yukarı baktığı süre boyunca nefes almadım. Başka kimsenin de nefes almadığından eminim. Sanki beni serbest bırakacak ya da elektrikli sandalyeye gönderecek bir karar bekliyor gibiyim.

"Torunum seni bu yüzden mi seviyor?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "Senin... keklerin yüzünden mi?"

Bayan Turner'ın nefesi kesildi. "Anne!"

Birdie kızına masum bir bakış fırlatır. "Aklını çukurdan çıkar, Emily. Ben sadece mutfaktaki becerilerini soruyorum. Bir kadının erkeğini besleyebilmesi önemlidir."

Jax, "İster inan ister inanma, aslında kendi kendimi besleyebilecek durumdayım büyükanne," diye takılıyor.

Gözlerini benden ayırmadan ona bir el sallıyor. Sanki beni onun sorgulamasından kurtarma çabaları boşunaymış gibi.

Sadece bekler ve bakar.

"Beni birçok nedenden dolayı seviyor," diyorum kararlı bir sesle. "Eminim fırıncılık ve yemek pişirme becerilerim de bunların arasındadır."

Başını eğip beni inceliyor. "Biliyor musun, Remy'yi Jax için sevmemin nedeni onun güçlü, hiçbir şeye aldırmayan bir kız olmasıydı."

"Kim yemek yapamaz ki?" diye araya giriyorum.

Beni görmezden geliyor. "Sen her zaman arka plandaki tatlı, sessiz kız oldun. Torunum için iyi bir eş olduğunu nereden biliyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum, bakışlarımı bir an olsun ondan ayırmıyorum. "Çılgın kız kardeşim kadar gürültücü olmamam zayıf olduğum anlamına gelmez. Ya da yaşlı bir kadınla zekâ yarıştırmaktan aciz olduğum anlamına gelmez." Veda cümlemi bir göz kırpmayla bitiriyorum.

Bayan Turner irkilerek nefesini içine çeker. Bay Turner iç çeker ve başını sallar. Jax sadece sırtıyor.

"Beni alabileceğini mi düşünüyorsun, ha?" Birdie meraklı bir ses tonuyla sorar.

Sert bir şekilde başımı sallıyorum. "Eğer Jax'i bir daha kız kardeşime doğru itmeye çalışırsan, bunu garanti edebilirim."

Bana bakmaya devam ediyor. Bir nefes için. Ve sonra iki. Göz temasını hiç kesmem.

Sonra... sırtıyor.

Tüm yüzünü aydınlatan geniş bir sırıtış ve yemin ederim saçındaki kuş bile daha mutlu görünüyor.

"Güzel," diyor başını sallayarak. "Birinin bana karşı çıkacağı günü bekliyordum. Jaxon'ımın hak ettiği türden bir kadın olacağını biliyordum. Remy bile bunu yapmamıştı. Aferin kızım."

Odadaki gerginlik bir balon gibi sönüyor. Ben de dahil olmak üzere herkes rahat bir nefes alıyor, ama bunu söylemeden önce Birdie'nin şarap rafına doğru dönmesini bekliyorum. Tanrı biliyor ya, o kadının korkunun kokusunu bile almasına asla izin vermeyeceğim.

"Ve kekler konusunda haklısın," diyor sonradan aklına gelmiş gibi. "Onlar gerçekten de bir erkeğin kalbine giden yol... I

Jax'in büyükbabasının yalvarmasına neden olan keklerim hakkında size bir iki hikaye anlatabilirim-"

"Birdie!" diye bağırır Bayan

Turner. Bay Turner irkilir.

Jax inliyor ve bir elini yüzüne götürüyor.

Ben sadece gülüyorum. Yüksek sesle.

"Tebrikler, son engeli de resmen aştın," diye mırıldanıyor Jax kulağıma. "Bundan sonraki her şey çocuk oyuncağı. Ya da cupcake yürüyüşü, görünüşe göre." Kelime oyununa homurdanıyorum ve elimi ağzıma götürerek sessiz kahkahalarla titriyorum.

Her zamanki gibi, bu manzara karşısında düpedüz sersemlemiş görünüyor.

Kolunu omuzlarıma doluyor ve soruyor: "Peki sırada ne var? Seçeneklerimiz sınırsız. İstedğin her şeyi yapabiliriz."

Kollarımı beline doluyorum ve gözlerimdeki kalpten emin olduğum bakışlarla ona bakıyorum. "Bir şey ister misin?" Gülümseyerek fısıldıyorum.

Bana parlattığı gülümseme, on yaşımdan beri olduğu gibi dünyamı aydınlatıyor. Her zaman da öyle olacak.

"Ne istersen bebeğim," diye cevap veriyor.

SON

İki Dövüş'ü okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!

Tristan ve Remy'nin hikâyesini okumak isterseniz, [5 Rounds](#) adlı kitaplarını Amazon ve KindleUnlimited'da [bulabilirsiniz](#).

Dövüş Oyunu Serisi'nin 3. Kitabı Aiden ve Dani, çok yakında!

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap en hafif tabiriyle bir sevgi emeğiydi. Bu hikayenin hakkını vermeyi çok istedim, bu yüzden kalbimi ve ruhumu (ve diğerlerinin terini) bu sayfalara koydum.

Teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki. Bunlardan ilki her zaman yazar olma hayalimi desteklemekle kalmayıp yorulmak bilmeden benimle birlikte bazı sahneleri test etmeye gönüllü olan kocamdır. Fedakârlığın için minnettarım, bebeğim.

Tüm bu süreç boyunca ses tahtam olan ve bir fikrin boktan ya da bir sahnenin rezil olup olmadığını bilmem gerektiğinde yaptığım milyonlarca telefon görüşmesinden asla şikayet etmeyen kız kardeşime.

Beta okuyucularım, grafik tasarımcılarım, terapistlerim ve arkadaşlarım olan Amanda ve Nicole'e. Siz ikiniz tüm bu çılgın sürecin bir parçası olmasaydınız bu kitap çok ama çok farklı görünürdü. Sadece bu kitapta değil, bir destek sistemine ihtiyaç duyacağımı hiç tahmin etmediğim pek çok konuda yardımlarınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır. İkinize de çok minnettarım.

Bu kitabın bugünkü haline gelmesine yardımcı olan harika beta okuyucularım ve arkadaşlarım Dora, Krista ve Maria'ya. Ve saat 11'de benim için redaksiyon yapan Dora'ya ekstra bir alkışth çünkü o, istediğinizde sizin için her şeyi bırakan türden bir arkadaş.

Harika, inanılmaz, muhteşem editörüm Kenzie'ye: Sen bir dahisin. Senin yardımın olmadan bu kitabın yarısı kadar bile iyi olamayacağını söylemek yetersiz kalır. Bir hikayeyi tam olarak nasıl şekillendirebildiğine sürekli hayranlık duyuyorum.

olması gerektiği gibi. Bu hikâyeyi hak ettiği şekilde anlatmama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Aileme, arkadaşlarıma, okuyucularıma, bu yazma yolculuğu boyunca beni destekleyen herkese söyleyebileceğim tek şey TEŞEKKÜRLER! Siz olmadan, bir kitap sadece ölü bir ağacın üzerindeki mürekkeptir. Bu kitaba bir şans verdiğiniz ve Hailey ile Jax'in hikâyesini paylaşmama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Hepinizi kelimelerin tarif edemeyeceği kadar çok seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Nikki Castle, alfa MMA dövüşçüleri ve onların belalı, playboy kalplerini eriten kadınlar hakkında ateşli aşk hikâyeleri yazan 29 yaşında bir eş ve bulldog annesidir. Günlerini bir teknoloji şirketinde çalışarak, akşamlarını ise k e n d i s i g i b i emekli bir dövüşçü olan kocasıyla birlikte bir Karma Dövüş Sanatları (MMA) salonu işleterek geçiriyor.

Nikki gençliğinden beri öyle ya da böyle yazıyor. Üniversitede İngilizce ve Felsefe eğitimi aldı ve nihayet 2020'de karantina başladığında oturup uzun zamandır hayalini kurduğu bütün bir roman yazma hayalini gerçekleştirmeye karar verdi.

Nikki, okuyucularından Instagram veya e-posta yoluyla haber almayı çok seviyor. Ona herhangi bir sosyal medya platformundan @nikkicastleromance mesaj atın veya nikkicastleromance@gmail.com adresine e-posta gönderin!

